IrÃ¡ny az Ã©let

by Sunbirth

Category: How to Train Your Dragon
Genre: Adventure, Friendship
Language: Hungarian
Characters: Astrid, Hiccup, Stoick, Toothless
Pairings: Hiccup/Astrid
Status: In-Progress
Published: 2014-03-20 23:45:22
Updated: 2014-11-03 22:56:16
Packaged: 2016-04-26 18:08:25
Rating: T
Chapters: 19
Words: 64,345
Publisher: www.fanfiction.net
Summary: A vikingek Ã©s sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶zÃ¶tt dÃºlÃ³ hÃ¡borÃº miatt barÃ¡tsÃ¡guk tiltott. Hablaty Ã©s Fogatlan maguk mÃ¶gÃ¶tt hagyjÃ¡k Berket. Ketten egyÃ¼tt ismeretlen terÃ¼leteket fedeznek fel, Ãºj barÃ¡tsÃ¡gokat kÃ¶tnek Ã©s izgalmas kalandokba keverednek. VisszatÃ©rnek valaha? Mi lesz Berkkel a megerÅ‘sÃ¶dÅ‘ ellenfeleik tÃ¡madÃ¡sai miatt? A tÃ¶rtÃ©netbÅ‘l kiderÃ¼l. JÃ³ olvasÃ¡st! I do not own How to train your dragon!

1. A felhÅ‘k fÃ¶lÃ¶tt

1. rÃ©sz â€“ A felhÅ‘k fÃ¶lÃ¶tt

* * *

><p>Sietve csaptam be magam mÃ¶gÃ¶tt az ajtÃ³t Ã©s remegve Ã¼ltem le a fÃ¶ldre. Mit tettem? Hogy lehettem ennyire ostoba? LegyÅ‘zni Asztridot? Thor szerelmÃ©re, holnap dÃ©lutÃ¡nra mindenki tudni fogja a trÃ¼kkÃ¶met a sÃ¡rkÃ¡nyokkal kapcsolatban. Hogy Ã¡rulhattam Ã-gy el Fogatlant? Ha rÃ¡jÃ¶nnek, legjobb esetben is szÃ¡mÅ±znek, nÃ©lkÃ¼lem pedig Fogatlanâ€¦<p>

Nem, nem, nem! Valamit ki kell talÃ¡lnom, de gyorsan! Az igazsÃ¡g alapbÃ³l kihÃºzva. Ã•rulÃ³nak kiÃ¡ltanÃ¡nak Ã©s szÃ¡mÅ±znÃ©nek. A sÃ¡rkÃ¡ny megÃ¶lÃ©se? BadarsÃ¡g. MÃ©g ha tudnÃ©k is sÃ¡rkÃ¡nyt Ã¶lni, a SzÃ¶rnyennagy rÃ©msÃ©g elÅ‘bb vÃ©gezne velem, minthogy Ã©n felemelnÃ©m a tÅ‘rÃ¶met. Mi maradt? Mit tehetnÃ©k? A legjobb talÃ¡n az lenne, haâ€¦ Nem. Ez butasÃ¡g! Felejtsd el! Egy hÃ©tig nem bÃ-rnÃ¡d! BÃ¡râ€¦ Van mÃ¡s vÃ¡lasztÃ¡s?

Lehunytam a szememet Ã©s remegve felsÃ³hajtottam. Nem. Nincs. De tÃ©nyleg vÃ¡llalnom kÃ©ne? KÃ©pes lennÃ©k hÃ¡trahagyni az apÃ¡mat, a tÃ¶rzsemetâ€¦ Ã©rte? Egy sÃ¡rkÃ¡nyÃ©rt? MegÃ©ri?

FÃ¡jdalmasan nÃ©ztem magam elÃ©. Å• a barÃ¡tom. MegbÃ-zik bennem.

Hogy Ã¡rulhatnÃ¡m el?

Ã–sszeszorÃtott fogakkal Ã¡lltam fel Ã©s indultam a szobÃ¡mba. Ott elÅ‘vettem egy kosarat Ã©s elkezdtem a szÃ¼ksÃ©ges dolgaimat beledobÃ¡lni: vÃ¡ltÃ³ruhÃ¡k, a fÃ¼zeteim, ceruzÃ¡k, a kÃ©semâ€¦ Bizonytalanul zÃ¡rtam le a fedelÃ©t Ã©s kÃ¶rbenÃ©ztem a szobÃ¡mban. A vÃ¡llamra csaptam a kosarat Ã©s elindultam a hÃ¡z hÃ¡tsÃ³ ajtaja felÃ©. Azt kinyitva mÃ©g visszapillantottam utoljÃ¡ra. Itt nÅ‘ttem fel. Annyi emlÃ©k kÃ¶t ehhez a hÃ¡zhoz. Fogom Ã©n mÃ©g valaha is lÃ¡tni ezt a helyet?

SzomorÃºan megingattam a fejemet Ã©s nehÃ©z szÃvvel indultam a medencÃ©be FogatlanÃ©rt.

* * *

><p>- ElmegyÃ¼nk! LelÃ©pÃ¼nk! Pakoljunk! Ãšgy tÅ±nik, egy kicsit vakÃ¡ciÃ³zni megyÃ¼nkâ€¦ Ã¶rÃ¶kreâ€¦ - szÃ³lÃtottam Fogatlant elkeseredetten, ahogy a medencÃ©be Ã©rtem. HÃ¡tamrÃ³l lecsÃºsztattam a fÃ¶ldre a fonott kosarat Ã©s grimaszolva dÃ¶rzsÃ¶ltem a vÃ¡llamat. Leguggolva mÃ©g utoljÃ¡ra Ã¡tnÃ©ztem a kosaramban levÅ‘ felszerelÃ©st. Ez lesz a legjobb, amit tehetek. A legjobb lelÃ©pni, Fogatlan Ã©s a sajÃ¡t Ã©rdekemben is. Csak merre?<p>

- Hjajj, Ã¶regem. â€“ sÃ³hajtottam fel Ã©s igazÃtottam meg a repÃ¼lÅ‘s szerkÃ³mat. Abban a pillanatban, ahogy felegyenesedtem, majdnem szÃ¶rnyet haltam. Velem szemben Asztrid Ã¼lt egy nagyobb sziklÃ¡n Ã©s a baltÃ¡jÃ¡t Ã©lesÃtette.

- HÃ¶hâ€¦ Mi aâ€¦? Deâ€¦ Teâ€¦ Mit csinÃ¡lsz itt? â€“ ugrottam hÃ¡tra Ã©s estem majdnem el egy buckÃ¡ban. Ez nagyon nem jÃ³, nagyon nem jÃ³! MiÃ³ta van itt? KÃ¶vetett? Vagy mÃ¡r elÅ‘ttem itt volt? Hol van Fogatlan?

MÃg a fejemben tÃ¶bb milliÃ³ kÃ©rdÃ©s zakatolt, Asztrid felemelte a baltÃ¡jÃ¡t, tekintetÃ©t pedig rÃ¡m szegezte. KÃ©k szemei mÃ©rgesen fÃ¼rkÃ©sztÃ©k minden aprÃ³ mozdulatomat.

- Tudni akarom, mi folyik itt. â€“ Ã¡llt fel Ã©s indult meg felÃ©m hatÃ¡rozott lÃ©ptekkel. Ijedten hÃ¡trÃ¡ltam tekintetemmel pedig a kezÃ©ben levÅ‘ fejszÃ©t kÃ¶vettem. â€“ Senki nem lesz ilyen jÃ³ magÃ¡tÃ³l. FÅ‘leg nem te! HÃ¡t bÃ¶kd ki!

- Ã–hmâ€¦ - nyÃ¶gtem sutÃ¡n, agyam pedig vÃ©szesen lassan zakatolt. Semmi hasznosÃthatÃ³ Ã¶tlet, semmi, ami kisegÃthetne ebbÅ‘l a helyzetbÅ‘l! Baj van! Gyorsan, gyorsan, mondj mÃ¡r valamit neki! â€“ Ã‰nâ€¦

- Te gyakorolsz valakivel? â€“ kÃ©rdezte a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t felhÃºzva.

- Hogy gyakoâ€¦ Ã©n Ã¶hm, Ã©nâ€¦ - makogtam mÃ©g a korÃ¡bbinÃ¡l is esetlenebbÃ¼l. Asztrid ugyan korÃ¡bban sosem vett rÃ©szt a srÃ¡cok szokÃ¡sos â€žugratÃ¡saiban", az azonban kÃ¶zismert tÃ©ny rÃ³la, hogy kemÃ©ny, Ã¶ntudatos Ã©s remekÃ¼l bÃ¡nik a fegyverekkel. Oh, magassÃ¡gos Thor, csak ezt Ã©ljem tÃºl!

- De remÃ©lem ez nincs benne! â€“ folytatta a faggatÃ¡somat Ã©s elkapva a repÃ¼lÅ‘s szerkÃ³mat, kÃ¶nnyedÃ©n felemelt a talajrÃ³l. VÃ©dekezÅ‘n feltettem az egyik kezemet.

- Ne is monddâ€¦ Tudom, ez, rosszul fest, de tudod, ezâ€¦ - kezdtem el magyarÃ¡zkodni, ekkor azonban zÃ¶rejt hallottunk a medence tÃ¡volabbi pontjÃ¡rÃ³l, mire Asztrid lerakott. Jajj, ne most Fogatlan! â€“ kÃ©rleltem magamban aggÃ³dva. VÃ¡ratlanul egy nagy rÃ¡ntÃ¡st Ã©reztem hÃ¡tulrÃ³l, aminek hÃ¡la az egyensÃºlyomat elveszÃ-tve a fÃ¶ldÃ¶n talÃ¡ltam magamat.

- Ã•u! â€“ hunyorogtam, ahogy Asztrid Ã¡tgyalogolt a hasamon Ã©s a hang irÃ¡nyÃ¡ba fordult. A testtartÃ¡sÃ¡n lÃ¡tszott, hogy ki akarja derÃ-teni a zaj forrÃ¡sÃ¡t, ha pedig ez sikerÃ¼l nekiâ€¦

Ã–tlet, Ã¶tletâ€¦ KÃ©ne egy Ã¶tlet, de nagyon gyorsan! Ah! A ruha! HÃ¡t persze! Ã–sszeszorÃ-tott fogakkal felpattantam Ã©s utÃ¡na siettem.

- Igazad van! Igazad van! Ã‰n nem hazudok tÃ¶bbet! CsinÃ¡ltam nÃ©hÃ¡nyâ€¦ szerkÃ³t! â€“ mentem mellette, idegesen magyarÃ¡zva, de mÃ©g mindig a hangforrÃ¡st kereste. CsÃ¶ppet sem Ã©rdekelte a gyenge hazugsÃ¡gom. Nem jÃ³ ez Ã-gy. El kell csalnom innen!

- JÃ³, lebuktam! VerjÃ¼k hÃ¡t nagydobra! â€“ Ã©rtem a vÃ¡llÃ¡hoz, majd megfogtam a kezÃ©t Ã©s a mellkasomra hÃºztam, hogy visszacibÃ¡lhasson a faluba. - VigyÃ©l csak vissza, rajtaâ€¦ Parancsolj. - Ã¡lltam el az ÃºtjÃ¡t, mire hÃ¡tra feszÃ-tette a kezemet.

FÃ¡jdalmasan felkiÃ¡ltottam Ã©s a fÃ¶ldre rogytam. MagassÃ¡gos Thor, azt hiszem eltÃ¶rte a kezemet!

- Ã•uuuu! Ezt miÃ©rt csinÃ¡lod? â€“ kÃ©rdeztem a szemeimet Ã¶sszeszorÃ-tva, majd prÃ³bÃ¡ltam felÃ¡llni, Å‘ azonban a gyomromba lÃ©pett. - Ã•u!

- Ezt a hazugsÃ¡gÃ©rt! â€“ hallottam Ã©s fintorogva nÃ©ztem fel a hasamat fogva. Ãšgy tÅ±nt ennyi nem volt neki elÃ©g. A baltÃ¡jÃ¡t fÃ¶lÃ©m emelte, majd elengedte, mire annak nyele a kezemre esett, onnÃ©t pedig visszapattant Asztrid kezÃ©be. Ãšjra felszisszentem. â€“ Ezt minden egyÃ©bÃ©rt!

- Oh, jÃ³ Ã©g. â€“ nyÃ¶gtem fel nagy kÃ-nok kÃ¶zÃ¶tt a fÃ¶ldÃ¶n fekÃ¼dve. Annyira utÃ¡lom az erÅ‘szakot. KÃ©t viking miÃ©rt nem tud normÃ¡lisan beszÃ©lni? MiÃ©rt kell egybÅ‘l erÅ‘szakot alkalmazni? Nem fogom sosem megÃ©rteni.

SzÃ©delegve Ã¡lltam fel, mikor hirtelen Asztrid felkiÃ¡ltott. â€“ HASRA! â€“ ezzel pedig a fÃ¶ldre rÃ¡ntott. Fejemet sikeresen bevÃ¡gtam a fÃ¶ldbe, mire ismÃ©t fÃ¡jdalmasan felkiÃ¡ltottam. A jÃ³bÃ³l is megÃ¡rt a sok, nem hogy a rosszbÃ³l!

Ekkor hallottam meg, ahogy Fogatlan megindult felÃ©nk mÃ©rgesen.

- FUTÃ•S! FUTÃ•S! â€“ kiÃ¡ltotta Asztrid felpattanva Ã©s lendÃ-tette a baltÃ¡t a kÃ¶zben megÃ©rkezÅ‘ Fogatlan felÃ©.

- NEE! â€“ pattantam fel Ã©s mÃ©g Ã©pp idÅ‘ben kaptam ki a fegyvert a kezÃ©bÅ‘l, majd csÃºsztattam olyan tÃ¡volra tÅ‘lÃ¼nk, amilyen tÃ¡volra csak tudtam. Asztrid a fÃ¶ldÃ¶n fekÃ¼dt mellettem, Fogatlan pedig elÅ‘ttÃ¼nk Ã¡llt a hÃ¡tsÃ³ kÃ©t lÃ¡bÃ¡ra Ã¡gaskodva. Az Ã©jfÃºria dÃ¼hÃ¶sen morgott Ã©s a fogait villogtatta.

RemegÅ‘ lÃ¡bakkal fordultam meg Ã©s nÃ©ztem legjobb barÃ¡tomra.

- NE! Semmi baj! Semmi baj! â€“ Ã¡lltam el az ÃºtjÃ¡t felemelt karokkal, ahogy megprÃ³bÃ¡lt kÃ¶zelebb fÃ©rkÅ‘zni Asztridhoz.

- Å• a barÃ¡tom. â€“ folytattam nyugodt hangon. Fogatlan pÃ¡r pillanatig az arcomat fÃ¼rkÃ©szte, majd vÃ©gre leereszkedett kÃ©tkedÅ‘ tekintettel Ã©s ismÃ©t nÃ©gy lÃ¡bon Ã¡llt.

- Megijesztetted! â€“ tartottam vissza Fogatlan fejÃ©t, aki mÃ©g mindig makacsul morgott Asztridra.

- Hogy Ã©n Å‘t? â€“ kÃ©rdezte Asztrid hitetlenkedve, mikÃ¶zben prÃ³bÃ¡lt lenyugodni. â€“ HÅ±Å±â€¦ Å• ki?

- Ã–hmâ€¦ Asztrid, Fogatlanâ€¦ - villantottam rÃ¡ egy kÃ-nos mosolyt. Fogatlan kÃ¶zben leÃ¼lt mÃ¶gÃ¶ttem. A sÃ¡rkÃ¡ny barÃ¡tom felÃ© fordultam fÃ©lig. â€“ Fogatlan, Asztrid. â€“ mondtam nyomatÃ©kosabban, remÃ©nykedve abban, hogy Fogatlan barÃ¡tsÃ¡gosabb arcot Ã¶lt. RemÃ©nyem pillanatok alatt szertefoszlott, ahogy az Ã©jfÃºria csÃºnyÃ¡n rÃ¡sziszegett Asztridra.

A szÅ‘ke lÃ¡ny hitetlenkedve megingatta a fejÃ©t.

- Hablatyâ€¦ Teâ€¦ Teâ€¦ Ã•rulÃ³ vagyâ€¦ Ã•rulÃ³! â€“ mondta gyÅ±lÃ¶lettel telt szemekkel Ã©s a medence kijÃ¡rata felÃ© kezdett rohanni.

- Ta-ta-ra! VÃ©gÃ¼nk van! â€“ fÃºjtam ki a bent tartott levegÅ‘t elkeseredetten. ElhÃºztam a szÃ¡mat, ahogy hallottam, hogy Fogatlan megfordul Ã©s otthagy. UtÃ¡na fordultam. â€“ HÃ©! Most meg hovÃ¡ mÃ©sz?

Fogatlan morgott egyet a vÃ¡lla fÃ¶lÃ¶tt Ã©s a fÃ¡k Ã¡rnyÃ©kos rÃ©szÃ©n elkezdte megcsinÃ¡lni magÃ¡nak a kedvenc parÃ¡zs Ã¡gyÃ¡t. Na nem, most nem aludhat! UtÃ¡na kell mennÃ¼nk!

Az Ã©jfÃºria utÃ¡n szaladtam Ã©s felpattantam a hÃ¡tÃ¡ra. Å• mÃ©rgesen pillantott fel rÃ¡m Ã©s prÃ³bÃ¡lt lerÃ¡zni magÃ¡rÃ³l, Ã©n azonban mÃ©g idÅ‘ben biztosÃ-tottam magamat a nyereghez.

- GyerÃ¼nk, te tÃºlmÃ©retezett szÃ¡rnyas gÅ‘te. Csak hadd beszÃ©ljek vele. CserÃ©be kapsz egy nagy adag tÅ‘kehalat. Tudom, hogy mennyire imÃ¡dod.

A szemÃ©t forgatva fÃºjtatott, majd megfordult Ã©s a levegÅ‘be rugaszkodott. A fÃ¡k fÃ¶lÃ¶tt suhanva pillanatok alatt utolÃ©rtÃ¼k Asztridot. Megveregettem Fogatlan fejÃ©t, mire szÃ©lsebesen ereszkedni kezdett. Asztrid Ã©pp egy kidÅ‘lt fatÃ¶rzsÃ¶t ugrott Ã¡t, mikor Fogatlan elkapta a karjÃ¡t Ã©s Ãºjra a magasba emelkedett velÃ¼nk.

TisztÃ¡n hallottam, ahogy Asztrid felsikÃ-t. Mit ne mondjak, van tÃ¼deje. Fogatlan irritÃ¡ltan nÃ©zett le, ezÃ©rt gyorsan a fejÃ©re tettem a kezemet.

- Igen, tudomâ€¦ sajnÃ¡lom. MindjÃ¡rt nÃ©zek egy helyet, ahovÃ¡ lerakhatod. â€“ suttogtam az Ã©jfÃºria fÃ¼lÃ©be nyugtatÃ¡skÃ©pp. Nem kedveli Asztridot, a vÃ©letlennek tÅ±nÅ‘ baleseteket pedig szerettem

volna elkerÃ¼lni.

Egy nagyobb fenyÅ‘t vettem Ã©szre elÅ‘ttÃ¼nk nem sokkal, Ã-gy Fogatlan fÃ¼lÃ©hez hajoltam. â€“ Oda, pajti. SzÃ©pen rakd le oda Ã©s onnÃ©ttÃ³l mindent elintÃ©zek, jÃ³?

Morogva repÃ¼lt arra, amerre kÃ©rtem, majd megfordulva az egyik felsÅ‘ Ã¡gra dobta Asztridot, utÃ¡na pedig Å‘ is rÃ¡szÃ¡llt. A sÃºlya miatt ugyan kissÃ© meghajlott a fenyÅ‘, de most sokkal fontosabb dologra, pontosabban szemÃ©lyre kell fÃ³kuszÃ¡lnom: Asztridra.

A harcias szÅ‘ke vikinglÃ¡ny Ãºgy tÅ±nt elÅ‘szÃ¶r rÃ©mÃ¼lten, azonban ahogy az arcomra nÃ©zett, egyre inkÃ¡bb dÃ¼hÃ¶sebben kapÃ¡lÃ³zott az Ã¡gon. Remek, ezek utÃ¡n hogyan kedveltetem meg vele Fogatlant?

- HABLATY! SzedjÃ©l le innÃ©t! â€“ kiÃ¡ltotta mÃ©rgesen.

- LegalÃ¡bb hagyd, hogy megmagyarÃ¡zzam. â€“ kÃ¶nyÃ¶rÃ¶gtem. TalÃ¡n Å‘ az egyetlen a faluban, akiben van valamennyi Ã©rtelem. Ha meghallgatna, megÃ©rtene!

- Nem hallgatok meg semmit, amit mondasz! â€“ kezdett el beljebb mÃ¡szni az Ã¡gon makacsul.

- Akkor nem mondom. Csak hadd mutassam meg. â€“ tettem fel a kezemet. LenÃ©zett a fÃ¶ldre, Ã©n pedig halkan mÃ©g hozzÃ¡tettem: - KÃ©rlek, Asztrid.

MÃ©rges pillantÃ¡ssal rÃ¡m nÃ©zett, majd elkezdett felmÃ¡szni az Ã¡g tetejÃ©re. Ã‰n felÃ© nyÃºjtottam a kezemet, hogy segÃ-tsek neki felmÃ¡szni az Ã©jfÃºria hÃ¡tÃ¡ra. Ahogy felÃ©nk nyÃºlt, Fogatlan figyelmeztetÅ‘en rÃ¡morgott. Asztrid bizalmatlanul mÃ©regette legjobb barÃ¡tomat, majd ellÃ¶kte a kezemet Ã©s Ã³vatosan felmÃ¡szott mÃ¶gÃ©m. Fogatlan minden izma megfeszÃ¼lt ettÅ‘l, Ã©n pedig csendben, lÃ©legzet visszafojtva nÃ©ztem a szÅ‘ke lÃ¡nyra.

- Most vigyÃ©l le! â€“ parancsolta Asztrid. _Huh. A nehezÃ©n talÃ¡n tÃºl vagyunk. Ha mÃ¡r parancsolgat, az jÃ³ jel, nem?_

- Fogatlan. Le. â€“ kÃ©rtem az Ã©jfÃºriÃ¡t, mikÃ¶zben a kezemmel gyengÃ©den megpaskoltam a fejÃ©t. â€“ Finoman. â€“ tettem mÃ©g hozzÃ¡, mire kitÃ¡rta a szÃ¡rnyait. A szÃ©l egybÅ‘l belekapott Ã©s kicsit felemelt minket.

Asztrid felÃ© fordÃ-tottam a fejemet. â€“ LÃ¡tod? Nincs mitÅ‘l tartanod. â€“ mondtam magabiztosan.

Hirtelen Fogatlan elrugaszkodott a fenyÅ‘tÅ‘l Ã©s Å‘rÃ¼lt tempÃ³ban kezdett egyre magasabbra Ã©s magasabbra mÃ¡szni az Ã©gen. Asztrid Ã©s Ã©n is felkiÃ¡ltottunk. Most miÃ©rt csinÃ¡lja ezt? KorÃ¡bban mÃ©g sosem csinÃ¡lt ilyet! Ezzel mindent elront, amit eddig felÃ©pÃ-tettÃ¼nk!

- Fogatlan! Mi Ã¼tÃ¶tt belÃ©d? Rossz sÃ¡rkÃ¡ny! â€“ kiÃ¡ltoztam vele, mikÃ¶zben Asztrid a hasam kÃ¶rÃ© fonta a lÃ¡bait Ã©s a kezeivel is ott prÃ³bÃ¡lt belÃ©m kapaszkodni, ahol csak Ã©rt. KÃ-nosan felnevettem. â€“ Å• Ã¡ltalÃ¡ban nem ilyen Ã¡m. â€“ prÃ³bÃ¡ltam menteni a menthetÅ‘t.

Ekkor Fogatlan hirtelen jobbra dÅ‘lt. â€“ Jaj, ne. â€“ sÃ³hajtottam,

mikÃ¶zben Asztrid kezeivel egyre erÅ‘sebben kapaszkodott belÃ©m. A sikÃ-tÃ¡sÃ¡t lefogadom, hogy momentÃ¡n mÃ©g a sziget mÃ¡sik felÃ©n is hallani lehet.

Fejjel lefelÃ© zuhantunk a tenger fele, majd a vÃ-z felett pÃ¡r mÃ©terrel Fogatlan megfordult Ã©s Ãºgy csapÃ³dtunk bele. Ahogy a hullÃ¡mok fÃ¶lÃ© emelkedtÃ¼nk, fintorogva kÃ¶ptem ki a sÃ³s tengervizet, de ekkor jÃ¶tt az Ãºjabb zuhany. MÃ©rgesen marholtam a nyeregbe.

- Fogatlan! Mit mÅ±velsz? Be kÃ©ne vÃ¡gÃ³dnunk nÃ¡la! â€“ az Ã©jfÃºria a fejÃ©t rÃ¡zva zuhant mÃ©g pÃ¡rszor a tengervÃ-zbe, majd ismÃ©t a magasba repÃ¼lt velÃ¼nk. A felhÅ‘k kÃ¶zÃ¶tt hirtelen elkezdett forogni.

- Na most meg pÃ¶rÃ¶g. â€“ mondtam mÃ©rgesen. â€“ KÃ¶sz a nagy semmit, te mihaszna hÃ¼llÅ‘. â€“ morogtam, Å‘t ez azonban egyÃ¡ltalÃ¡n nem zavarta.

Hirtelen Ãºjra zuhanni kezdett, de most pÃ¶rgÃ©ssel kombinÃ¡lva.

- JÃ³l van! Ne haragudj! BocsÃ¡nat! â€“ szÃ³lalt meg Asztrid kÃ©tsÃ©gbeesve, mikÃ¶zben fejÃ©t a vÃ¡llamba fÃºrta. â€“ Csak szedj le errÅ‘l az izÃ©rÅ‘l. â€“ kÃ©rte remegÅ‘ hangon, Ã©n pedig nyeltem egy nagyot. ElÅ‘ttÃ¼nk a vÃ-z egyre kÃ¶zeledett. Mit tehetnÃ©k, mit mondhatnÃ©k Fogatlannak, hogy vÃ©gre befejezze ezt az Å‘rÃ¼ltâ€¦ Ã•hh!

Hirtelen kitÃ¡rta a szÃ¡rnyait, ahogy pedig a szÃ©l belekapott, a vad repÃ¼lÃ©sÃ¼nk egy jÃ³val nyugodtabb siklÃ¡sba vÃ¡ltott. A tÃ¡volban a lemenÅ‘ nap utolsÃ³ sugarai aranyba Ã©s rÃ³zsaszÃ-nbe Ã¶ltÃ¶ztettÃ©k a felhÅ‘ket. KÃ-vÃ¡ncsian pillantottam Asztridra, aki mÃ©g mindig Ã¶sszeszorÃ-tott szemekkel, erÅ‘sen kapaszkodott belÃ©m.

Fogatlan pÃ¡r nyugodt szÃ¡rnycsapÃ¡ssal kÃ¶zelebb emelkedett a felhÅ‘khÃ¶z, ekkor pedig Ã©reztem, hogy Asztrid lassan felemeli a fejÃ©t. PÃ¡r pillanat mÃºlva lazÃ-tott a szorÃ-tÃ¡sÃ¡n Ã©s immÃ¡ron csodÃ¡lattal bÃ¡mult kÃ¶rbe. Ã‰n a fejemet ingatva nÃ©ztem Fogatlant.

Ãšjra Asztrid arcÃ¡ra pillantottam, amin egy halvÃ¡ny mosoly kezdett kirajzolÃ³dni. DÃ¶bbenten mÃ©regette a fejÃ¼nk felett elsuhanÃ³ felhÅ‘ket, majd kÃ-vÃ¡ncsian felemelte az egyik kezÃ©t. PÃ¡rszor Ã¡tsuhintott rajta, majd hatalmas mosollyal az arcÃ¡n emelte fel a mÃ¡sik kezÃ©t is. Ezen mÃ¡r Ã©n is elmosolyodtam.

Csendben hagytam, hogy Fogatlan Ã-gy vigyen mÃ©g minket egy darabig. NÃ©hÃ¡ny Ãºjabb szÃ¡rnycsapÃ¡ssal a felhÅ‘k fÃ¶lÃ© szÃ¡lltunk. Itt fent gyÃ¶nyÃ¶rÅ±en lÃ¡tszÃ³dtak a csillagok Ã©s a Sarki fÃ©ny. Elgondolkozva nÃ©ztem a fÃ©nyjÃ¡tÃ©kot, egÃ©szen addig, amÃ-g egy gyengÃ©d kÃ©z Ã©rintÃ©sÃ©re nem lettem figyelmes az oldalamon. MeglepÅ‘dve nÃ©ztem a kezÃ©re Ã©s kissÃ© hitetlenkedve nÃ©ztem fel. HÃ¡nyszor Ã¡lmodoztam errÅ‘l Ã©s tessÃ©k. Fogatlannak hÃ¡la itt vagyunk Ã©s nem is kellett sÃ¡rkÃ¡nyÃ¶lÅ‘vÃ© vÃ¡lnom ehhez. KissÃ© bÃ³dultan nÃ©ztem magunk elÃ©, mikor a tÃ¡volban Berk fÃ©nyeire lettÃ¼nk figyelmesek a felszakadozott felhÅ‘k alÃ³l.

Asztrid Ã¡multan felsÃ³hajtott, Ã©n csak mosolyogtam. Magamban elsuttogtam egy â€žkÃ¶sz, Fogatlant". EzÃ©rt dupla adag tÅ‘kehalat fogok neked szerezni, barÃ¡tom.

Ahogy Ã¡tfutott ez a gondolat a fejemben, Asztrid hÃ¡tulrÃ³l Ã¡tÃ¶lelt, fejÃ©t pedig Ã³vatosan a vÃ¡llamra hajtotta. Arcomon hatalmas mosoly terÃ¼lt szÃ©t. Ez most nem csak egy Ã¡lom, ugye? Boldogan felsÃ³hajtottam Ã©s nÃ©ztem Berk tÃ¡volodÃ³ fÃ©nyeit.

Fogatlan az erdÅ‘ fÃ¶lÃ© repÃ¼lt, majd pillanatokon belÃ¼l elÅ‘ttÃ¼nk termett a titkos kis medencÃ©nk. BÃ¡natosan nÃ©ztem, ahogy Ã©jfÃºria barÃ¡tom felkÃ©szÃ¼l a landolÃ¡shoz, majd pÃ¡r ugrÃ¡ssal megÃ¡llt.

Asztrid elengedett, majd lassan lemÃ¡szott FogatlanrÃ³l. LÃ¡ttam, hogy mondani akar valamit, de nem igazÃ¡n talÃ¡lta a szavakat. KÃvÃ¡ncsian nÃ©ztem rÃ¡.

- Huhâ€¦ Hablaty. Ezâ€¦

- JÃ³ volt, nem? â€“ kÃ©rdeztem fejemet kissÃ© oldalra dÃ¶ntve, mire megingatta a fejÃ©t.

- JÃ³? Ez mÃ©g annÃ¡l is jobb volt! RepÃ¼ltÃ¼nk! RepÃ¼ltÃ¼nk egy Ã©jfÃºriÃ¡n! â€“ felelte elkÃ©pedve, mikÃ¶zben Ã©n is lemÃ¡sztam FogatlanrÃ³l. â€“ ElÅ‘szÃ¶r azt hittem, hogy meghalok azzal a sok pÃ¶rgÃ©ssel-forgÃ¡ssal, de aztÃ¡nâ€¦ Azok a felhÅ‘k, a fÃ©nyek, Berkâ€¦ Be kell ismernem, elÃ©g menÅ‘ volt. â€“ mosolyodott el, mire megkÃ¶nnyebbÃ¼lve vakargattam meg Fogatlan oldalÃ¡t, aki hangos dorombolÃ¡sba kezdett. Asztrid ezt lÃ¡tva egy darabig csak csendben, csodÃ¡lkozva bÃ¡mult minket, majd vÃ©gÃ¼l vette a bÃ¡torsÃ¡got Ã©s kÃ¶zelebb lÃ©pett Fogatlanhoz. Az Ã©jfÃºria nagy, Ã©rdeklÅ‘dÅ‘ tekintettel nÃ©zte minden mozdulatÃ¡t.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, sÃ¡rkÃ¡ny. â€“ suttogta Asztrid, majd egy pillanatra felemelte a kezÃ©t Ã©s kissÃ© elÅ‘vigyÃ¡zatosan az Ã©jfÃºria felÃ© tartotta. Fogatlan kÃvÃ¡ncsian megszaglÃ¡szta, majd kÃ©rdÅ‘n rÃ¡m pillantott. Magabiztosan bÃ³lintottam, mire Ãºjra Asztrid felÃ© fordult Ã©s a kezÃ©be nyomta az orrÃ¡t.

- Fogatlan a neve. â€“ emlÃ©keztettem Å‘t Ãºjra az Ã©jfÃºria nevÃ©re, mire Asztrid bÃ³lintott Ã©s mellÃ©m lÃ©pve megsimogatta ott, ahol az imÃ©nt Ã©n is. Fogatlan a kÃ©nyeztetÃ©s minden aprÃ³ pillanatÃ¡t kiÃ©lvezve dorombolt, majd hÃ¡lÃ¡bÃ³l megnyalta Asztrid arcÃ¡t. Nevetve nÃ©ztem vÃ©gig a jelenetet.

- Azt hiszem, kedvel tÃ©ged. â€“ toltam odÃ©bb Fogatlan fejÃ©t, aki elÃ©gedetten megrÃ¡zta magÃ¡t Ã©s nekÃ¼nk hÃ¡tat fordÃtva megindult a tÃ³hoz. Asztrid fintorogva tÃ¶rÃ¶lte le az arcÃ¡rÃ³l a sÃ¡rkÃ¡ny nyÃ¡lat, majd kÃ©rdÅ‘n nÃ©zett rÃ¡m.

- De hogy csinÃ¡ltad ezt? Hogy lehet, hogy egy Ã©jfÃºria, akit az Å‘seink â€žа villÃ¡mlÃ¡s Ã©s a halÃ¡l istentelen ivadÃ©kÃ¡nak titulÃ¡ltak", ilyenâ€¦ bÃ©kÃ©s? Nyerget csinÃ¡ltÃ¡l rÃ¡! â€“ mutatott a tÃ³nÃ¡l ivÃ³ Fogatlanra.

- Ã‰nâ€¦ IgazÃ¡bÃ³l nem tudom, Asztrid. Fogatlannal kicsit mÃ¡s a helyzet Ã©s van mÃ©g itt valami nagy fÃ©lreÃ©rtÃ©s is. Å•kâ€¦ tudod Å‘k nem olyanok, akiknek hittÃ¼k Å‘ket. Nem kÃ©ne harcolnunk, megÃ¶lnÃ¼nk Å‘ket.

- NÃ©zd Hablaty, attÃ³l, hogy egy sÃ¡rkÃ¡ny nem olyanâ€¦ - kezdte

volna, Ã©n azonban fÃ©lbeszakÃ-tottam.

- Nem! A tÃ¶bbi sem olyan! Nem tudom, miÃ©rt tÃ¡madnak minket, de az arÃ©nÃ¡ban levÅ‘ sÃ¡rkÃ¡nyokat is meg lehet szelÃ-dÃ-teni.

- Mit mondasz? â€“ nÃ©zett rÃ¡m meglepÅ‘dve. Egy mÃ©ly levegÅ‘t vÃ©ve nagyot sÃ³hajtottam, majd komoly tekintettel nÃ©ztem tengerkÃ©k szemeibe.

- MiutÃ¡n jobban megismertem Fogatlant, a rÃ³la szerzett tudÃ¡somat felhasznÃ¡ltam az arÃ©nÃ¡ban. MÅ±kÃ¶dÃ¶tt az ottani sÃ¡rkÃ¡nyokon is. Ã•gy nyertem veled szemben. â€“ ismertem be a vÃ©gÃ©t zavartan a karomat dÃ¶rzsÃ¶lve.

- Aha. TehÃ¡t trÃ¼kk volt az egÃ©sz. â€“ fonta Ã¶ssze a karjÃ¡t Ã©s nÃ©zett vÃ©gig rajtam. â€“ JÃ³l sejtettem. Ennyire nem vagyok rossz, hogy pont TE legyÅ‘zz az arÃ©nÃ¡ban.

Lehajtottam a fejemet Ã©s idegesen nyeltem egy nagyot. PÃ¡r pillanat mÃºlva Asztrid megkÃ¶szÃ¶rÃ¼lte a torkÃ¡t.

- Ã‰s most mi lesz, Hablaty?

- Ugh. EttÅ‘l a kÃ©rdÃ©stÅ‘l fÃ©ltem. â€“ fordultam el, mire mellÃ©m lÃ©pett Ã©s a vÃ¡llamra tette a kezÃ©t.

- Hablaty! Holnap lesz az utolsÃ³ prÃ³bÃ¡d! Tudod, hogy meg kell Ã¶lnÃ¶dâ€¦ - hirtelen Asztrid Fogatlanra nÃ©zett, majd kÃ¶zelebb hajolt a fÃ¼lemhez. â€“ Ã–lnÃ¶d egy sÃ¡rkÃ¡nyt.

- Tudom. Ne is mondd. â€“ hunytam le a szememet keserÅ±en.

- BeszÃ©lni fogsz apÃ¡dnak FogatlanrÃ³l? â€“ kÃ©rdezte, mire nagy szemekkel fordultam felÃ©.

- Mi? Nem! Dehogy! ApÃ¡m gondolkodÃ¡s nÃ©lkÃ¼l megÃ¶lnÃ©! Nem! Ã‰s kÃ©rlek, te se mondd el neki.

- JÃ³, nyugodj meg, de akkor mit csinÃ¡lsz? Holnap besÃ©tÃ¡lsz a ringbe Ã©s megÃ¶lÃ¶d azt a sÃ¡rkÃ¡nyt?

Erre Fogatlan felkapta a fejÃ©t Ã©s felÃ©nk nÃ©zett. KÃ-nosan felnevettem.

- Ha-ha! Asztrid! De vicces vagy! Nincs kedved kicsit sÃ©tÃ¡lni beszÃ©lgetÃ©s kÃ¶zben? â€“ fogtam meg a karjÃ¡t Ã©s hÃºztam tÃ¡volabb FogatlantÃ³l. Ã‰rtetlenÃ¼l nÃ©zett rÃ¡m, mire megingattam a fejemet. â€“ Nem Ã¶lÃ¶k meg semmifÃ©le sÃ¡rkÃ¡nyt Ã©s volnÃ¡l szÃ-ves nem Ã©pp Fogatlan orra elÅ‘tt felhozni ezt az egÃ©sz tÃ©mÃ¡t? Nagyra tudnÃ¡m Ã©rtÃ©kelni.

- Akkor mi volt a terved? Felpattanni Fogatlan hÃ¡tÃ¡ra Ã©s mint a gyÃ¡vÃ¡k, elmenekÃ¼lni a gondjaid elÅ‘l? â€“ kÃ©rdezte kirÃ¡ntva a karjÃ¡t az enyÃ©mbÅ‘l, mire megrÃ¡ntottam a vÃ¡llamat Ã©s bÃ³lintottam. Asztrid kitÃ¡gult szemekkel nÃ©zett rÃ¡m.

- Te most csak ugratsz engem, Hablaty! Nem mehetsz el! Te vagy a fÅ‘nÃ¶k fia!

- SzÃ¡mÃ-t is ez bÃ¡rmit. A faluban mindenki boldog lenne, beleÃ©rtve

az apÃ¡mat. â€“ fordultam el tÅ‘le Ã©s Fogatlan felÃ© nÃ©ztem.

- Ugyan, ne tÃºlozz.

- Ã‰n tÃºlzok? TalÃ¡n nem Ãºgy beszÃ©ltek rÃ³lam, mint a mihasznÃ¡rÃ³l? Egy barÃ¡tom sincs a faluban.

- Ã‰s BÃ©lhangos? â€“ kÃ©rdezte a fÃ¶ldet fixÃ-rozva, mire felnevettem.

- Ã“, bocs. RÃ³la teljesen megfeledkeztem. MÃ¡r van is egy barÃ¡tom, ez az! â€“ feleltem szarkasztikusan, majd megingattam a fejemet. - Neked hÃ¡ny barÃ¡tod van a faluban, Asztrid? HÃ¡nyan tÃ¶rÅ‘dnek veled? BÃ¼szkÃ©k rÃ¡d a szÃ¼leid? Nem hiszem, hogy szÃ-vesen hallanÃ¡d a vÃ¡laszaimat ezekre a kÃ©rdÃ©sekre.

Asztrid lehajtotta a fejÃ©t, Ã©n pedig elfordultam tÅ‘le Ã©s a kosaram felÃ© mentem. PÃ¡r pillanat mÃºlva Asztrid kÃ¶vetett Ã©s hirtelen maga felÃ© fordÃ-tott Ã©s megÃ¶lelt. Dermedten Ã¡lltam pÃ¡r pillanatig, majd Ã³vatosan visszaÃ¶leltem. Lehunytam a szememet Ã©s csak Ã©lveztem a pillanatot, mikor eltÃ¡volodott tÅ‘lem Ã©s komolyan a szemembe nÃ©zett.

- NÃ©zd, Hablaty. SajnÃ¡lom, hogy Ãºgy bÃ¡ntunk veled, de nem mehetsz el. Holnap kitalÃ¡lunk valamit az utolsÃ³ prÃ³bÃ¡d elÅ‘tt, okÃ©?

Ã‰n csak megrÃ¡ntottam a vÃ¡llamat, mire hirtelen megÃ¼tÃ¶tte. FÃ¡jdalmasan Ã©rtem hozzÃ¡ Ã©s Ã©rtetlenÃ¼l pislogtam Asztridra.

- Ezt a hazugsÃ¡gokÃ©rt Ã©s amiÃ©rt elraboltÃ¡l. â€“ felelte, mire Fogatlan felÃ© fordultam kÃ©rdÅ‘n. Ki Ã©rti a nÅ‘ket? Fogatlan csak morgott egyet, majd folytatta az ivÃ¡st. Ahogy visszafordultam Asztridhoz, hezitÃ¡lva nÃ©zte a mellkasomat, majd egy gyors puszit nyomott az arcomra.

- Ezt pedigâ€¦ minden egyÃ©bÃ©rt. â€“ mondta, majd megfordult Ã©s elrohant a medence kijÃ¡rata felÃ©.

Percekig csak Ã¡mulva nÃ©ztem utÃ¡na, egÃ©szen addig, amÃ-g Fogatlan mellÃ©m nem Ã¡llt Ã©s dorombolni nem kezdett.

- Most meg mit nÃ©zel? â€“ kÃ©rdeztem, mire vidÃ¡man felnevetett. Ã‰n megforgattam a szememet. â€“ ElmehetnÃ©l kerÃ-tÅ‘nek. JÃ³ vagy benne.

JÃ¡tÃ©kosan meglÃ¶kÃ¶tt a fejÃ©vel, mire elmosolyodtam, majd megvakargattam az oldalÃ¡t. â€“ KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, pajti. Azt hiszem egy idÅ‘re elhalasztjuk azt a vakÃ¡ciÃ³t. TalÃ¡n Asztriddal ki tudunk valamit talÃ¡lni Ã©s tÃ¶bbÃ© nem kell veletek harcolnunk.

VidÃ¡man kezdte el nyalogatni az arcomat, mire eltoltam a fejÃ©t, majd odarohantam a kosaramhoz. ElÅ‘vettem belÅ‘le kÃ©t szÃ©p nagy halat. Odadobtam Fogatlannak, mire lelkesen megnyalta a szÃ¡ja szÃ©lÃ©t.

- A tieid, pajti. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. JÃ³ Ã©tvÃ¡gyat! Holnap majd talÃ¡lkozunk. â€“ bÃºcsÃºztam el tÅ‘le, majd hÃ¡tamon a kosÃ¡rral kezdtem hazafele sietni.

2. ViszlÃ¡t Berk

2. rÃ©sz â€“ ViszlÃ¡t, Berk

* * *

><p><em>Asztrid Ã©s Ã©n vÃ©gre megtalÃ¡ltuk az apÃ¡mat. Ã‰pp kÃ©szÃ¼lt a nagy beszÃ©dÃ©re az utolsÃ³ prÃ³bÃ¡m elÅ‘tt. FelsÃ³hajtottam, majd bÃ¡torÃ-tÃ¡sul Asztridra nÃ©ztem. Å• mosolyogva bÃ³lintott, Ã-gy mÃ©ly levegÅ‘t vÃ©ve bizonytalanul elÅ‘re lÃ©ptem.<em>

- Apa. BeszÃ©lnÃ¼nk kell. â€“ mondtam komoly hangon, Å‘ pedig vidÃ¡man fordult felÃ©m.

- Fiam! A nagy sÃ¡rkÃ¡nygyÅ‘zÅ‘! â€“ nevetett Ã©s veregette meg a vÃ¡llamat. - PÃ¡r tanÃ¡csÃ©rt jÃ¶ttÃ©l, hogyan a legjobb kivÃ©gezni azt a bestiÃ¡t? Nos, nekem a kedvencemâ€¦

- Nem, apa. MÃ¡srÃ³l van szÃ³. Tudodâ€¦ - kezdtem remegÅ‘ hangon, majd az ajkamba haraptam. GyerÃ¼nk, Hablaty, csak ki kell bÃ¶knÃ¶d. UtÃ¡na kÃ¶nnyebb lesz. SÃ³hajtottam egy nagyot, majd a szemÃ©be nÃ©ztem. - Ã‰n nem akarok sÃ¡rkÃ¡nyokkal harcolni.

- Mit mondtÃ¡l fiam? ElismÃ©telnÃ©d Ãºjra? Azt hiszem rosszul hallottam. â€“ olvadt le a mosoly az arcÃ¡rÃ³l.

- Nem akarok sÃ¡rkÃ¡nyokkal harcolni, apa. Nem tudok sÃ¡rkÃ¡nyt Ã¶lni. â€“ feleltem bizonytalan hangon.

DÃ¶bbenten nÃ©zett rÃ¡m pÃ¡r pillanatig, majd vÃ¡ratlanul nagy nevetÃ©sben tÃ¶rt ki. Megvakartam a tarkÃ³mat, majd kÃ-nos nevetÃ©s kÃ¶zben Asztrid fele fordultam. Å• tanÃ¡cstalanul megrÃ¡ntotta a vÃ¡llÃ¡t.

- Jaj, fiam. SzÃ©pen rÃ¡ akarsz szedni. Ugyan! Hogyne akarnÃ¡l sÃ¡rkÃ¡nyt Ã¶lni? Viking vagy!

- Igen, deâ€¦ Mutatnom kell valamit. A sÃ¡rkÃ¡nyok nem olyanok, mint amilyeneknek hittÃ¼k Å‘ket. IdomÃ-thatÃ³ak.

- Igaza van, PlÃ©hpofa. Ã‰n magam is lÃ¡ttam, amikor egyÃ¼tt repÃ¼ltÃ¼nk az Ã©jfÃºriÃ¡jÃ¡n. â€“ szÃ³lalt meg Asztrid, mire ijedten nÃ©ztem rÃ¡. Hirtelen a szÃ¡ja elÃ© kapta a kezÃ©t.

- Az Ã©jfÃºriÃ¡jÃ¡n? Ez most valami vicceljÃ¼k meg a fÅ‘nÃ¶kÃ¶t dolog, ugye? â€“ kÃ©rdezte az apÃ¡m komolyan. Lehunytam a szememet Ã©s megingattam a fejemet.

- NÃ©zd, apa. Hallgass meg! Amit Asztrid mondott, igaz. Fogatlan bebizonyÃ-tottaâ€¦

- Egy Ã©jfÃºria? IdomÃ-tottad? Ez kÃ©ptelensÃ©g! Hol van most? â€“ kÃ©rdezte dÃ¼hÃ¶sen Ã©s elindult egy asztalhoz.

- Az erdÅ‘ben, egy medencÃ©ben, de hallgass meg elÅ‘tte. â€“ szÃ³ltam utÃ¡na remegÅ‘ hangon, de nem fordult felÃ©m. Felkapott egy fejszÃ©t az elÅ‘tte Ã¡llÃ³ asztalrÃ³l, majd hirtelen az erdÅ‘ felÃ© kezdett rohanni.

- Meg fogja Ã¶lni Fogatlant! â€“ kiÃ¡ltottam rÃ©mÃ¼lten, mire Asztrid mellÃ©m lÃ©pett.

- Fuss! BeszÃ©lj vele!

RÃ©mÃ¼lten bÃ³lintottam Ã©s iramodtam utÃ¡na. Alig tudtam vele tartani a lÃ©pÃ©st. Ahogy lÃ¡ttam, hogy egyenesen a medence irÃ¡nyÃ¡ba megy, megfagyott bennem a vÃ©r. HonnÃ©t ismeri azt a medencÃ©t? FenÃ©ket, Hablaty! MiÃ©rt mondtad el neki, hogy hol van? Futottam amilyen gyorsan csak tudtam, de mÃ©g mielÅ‘tt megÃ©rkezhettem volna a titkos rejtekhelyÃ¼nkhÃ¶z, Fogatlan fÃ¡jdalmas kiÃ¡ltÃ¡sÃ¡t hallottam. A rÃ©mÃ¼lettÅ‘l megdermedtem. Ne-ne-ne! FOGATLAN!

Szaladtam tovÃ¡bb, remÃ©lve, hogy megakadÃ¡lyozhatom a katasztrÃ³fÃ¡t, de mÃ¡r kÃ©sÅ‘ volt. Ahogy megÃ©rkeztem a bejÃ¡rathoz, apÃ¡m lÃ©pett ki rajta. A ruhÃ¡ja Ã©s szakÃ¡lla vÃ¶rÃ¶s volt a tÃ¶mÃ©nytelen mennyisÃ©gÅ± vÃ©rtÅ‘l. Elkezdtem pÃ¡nikolni. Ne! A legjobb barÃ¡tom halott! Ez nem lehet! MiÃ©rt? MiÃ©rt? Ã‰reztem, hogy a remegÅ‘ lÃ¡baim feladjÃ¡k a sÃºlyom alatt. SokkolÃ³dva nÃ©ztem magam elÃ©, majd lassan fel az apÃ¡mra. Å• ridegen nÃ©zett vÃ©gig rajtam.

Nem tudtam mit tenni, hirtelen kÃ¶nnyek szÃ¶ktek a szemembe Ã©s elkezdett forogni velem a vilÃ¡g.

- KÃ©pes voltÃ¡l Ã¶sszeÃ¡llni velÃ¼k. TÃ¶bbÃ© nem vagy viking! TÃ¶bbÃ© nem vagy a fiam! â€“ zengett az erdÅ‘ az Ã¼vÃ¶ltÃ©sÃ©tÅ‘l. Ã‰n Ã¶sszerezzentem Ã©s csak arra tudtam gondolni, hogy miÃ©rt nem mentÃ¼nk el, amikor mÃ©g lehetett volna.

ApÃ¡m lassan felemelte a fejszÃ©t, hogy lesÃºjtson. Hogy mire gondoltam ekkor? A halott barÃ¡tomra. FÃ©ltettem-e az Ã©letemet? Nem. Csak egyvalamit Ã©reztem, ez pedig a bÅ±ntudat. Ahogy a barÃ¡tom vÃ©rÃ©tÅ‘l vÃ¶rÃ¶s fejsze belÃ©m hasÃ-tott, nem tudtam mÃ¡st tenni, fÃ¡jdalmasan felkiÃ¡ltottam Ã©s az oldalamra fordultamâ€¦

* * *

><p>Hirtelen kinyitÃ³dott a szemem, Ã©n pedig rÃ©mÃ¼lten kapkodtam a levegÅ‘t. KÃ¶nnyes szemekkel nÃ©ztem kÃ¶rbe Ã©s meglepÅ‘dve lÃ¡ttam, hogy a szobÃ¡mban vagyok, a fÃ¶ldÃ¶n. VÃ©gignÃ©zve magamon, nem talÃ¡ltam semmi sÃ©rÃ¼lÃ©st. Akkor lehet, hogy csak Ã¡lmodtam ezt az egÃ©szet? Ã“, hÃ¡la Thornak!<p>

Az Ã¡gyamba kapaszkodva felÃ¡lltam, majd a szobÃ¡m egyik sarkÃ¡ba rakott kosaramon Ã¡llt meg a tekintetem. Mi van, ha mindez valamifÃ©le jelzÃ©s volt? Nem kÃ©telkedem benne, hogy apÃ¡m kÃ©sz lenne megÃ¶lni Fogatlant, ha mindez kiderÃ¼l. Ezt pedig nem kockÃ¡ztathatom.

Megfogtam egy papÃ-rt, Ã-rtam pÃ¡r sort az apÃ¡mnak, majd azt az Ã¡gyamra raktam. Egy nagyot sÃ³hajtottam, majd a kosaramhoz lÃ©ptem. Felkaptam a hÃ¡tamra, majd csendben kimÃ¡sztam az ablakomon. Az apÃ¡m lent alszik, csak Ã-gy tudok Ã©szrevÃ©tlenÃ¼l megszÃ¶kni. A kosaramat dobtam le elÅ‘szÃ¶r, majd Ã©n is utÃ¡na ugrottam. A landolÃ¡s kissÃ© fÃ¡jdalmasra sikerÃ¼lt. Fintorogva Ã¡lltam fel Ã©s poroltam le magamat. Ahogy kÃ¶rbenÃ©ztem, Ã©szrevettem, hogy szÃ©p lassan kezd mÃ¡r vilÃ¡gosodni. SÃ³hajtottam egyet, majd Ãºjra a hÃ¡tamra raktam a kosarat Ã©s sietve rohantam a medence fele. HiÃ¡ba alakult az este

minden olyan jÃ³l Asztriddal, mÃ©g miatta sem fogom kockÃ¡ztatni Fogatlan Ã©letÃ©t. EgyszerÅ±en nem tehetem.

Ahogy megpillantottam a medence bejÃ¡ratÃ¡t, mosolyogva lassÃ-tottam. Le kell nyugodnom, nem lÃ¡thatja rajtam, hogy valami baj van. Nyeltem egy nagyot, majd csendben Ã¡tmÃ¡sztam a sziklÃ¡k kÃ¶zÃ¶tt. Ahogy fentrÅ'l kÃ¶rbenÃ©ztem Ã©s meglÃ¡ttam Fogatlant, hogy milyen bÃ©kÃ©sen alszik a vÃ-z mellett, elmosolyodtam. Ne aggÃ³dj, barÃ¡tom. Nem fogom engedni, hogy bÃ¡rki is bÃ¡ntson. MegajÃ¡ndÃ©koztÃ¡l a bizalmaddal, ez pedig nem volt hiÃ¡bavalÃ³.

Ahogy lemÃ¡sztam a sziklÃ¡kon a medence aljÃ¡ra, Fogatlan egybÅ'l megÃ©rezte a jelenlÃ©temet. Ã•lmosan nÃ©zett felÃ©m, majd az Ã©gre.

- JÃ³ reggelt, pajti. Bocs, hogy felÃ©bresztettelek, de komoly dologrÃ³l van szÃ³. â€" igyekeztem hozzÃ¡, majd fÃ¡radtan raktam le a kosarat a vÃ¡llamrÃ³l. Ã•sÃ-tott egy nagyot, majd felÃ¡llt Ã©s a szÃ¡rnyait kinyÃºjtÃ³ztatta. Amint vÃ©gzett vele, mellÃ© lÃ©ptem Ã©s felerÅ'sÃ-tettem rÃ¡ a kosarat. KÃ-vÃ¡ncsian bÃ¶kte meg az oldalamat, mire sÃ³hajtottam egyet.

- Ãšgy nÃ©z ki, pajti, hogy mÃ©gis elmegyÃ¼nk. TÃºl veszÃ©lyes, mÃ©g Ãºgy is, ha Asztrid mellettÃ¼nk Ã¡ll.

NyÃ¼szÃ-tve Ã¼lt le, mire elmosolyodtam Ã©s megvakargattam az oldalÃ¡t.

- Ne aggÃ³dj. JÃ³l meglesszÃ¼nk mi ketten is, nem?

Lassan bÃ³lintott egyet, majd egy Ãºjabb Ã¡sÃ-tÃ¡sba kezdett. Ã‰n felmÃ¡sztam a nyeregbe Ã©s megsimogattam a fejÃ©t.

- Bocs a korai Ã©bresztÅ'Ã©rt. Ã•gÃ©rem, amint elhagytuk Berket Ã©s talÃ¡lunk egy szigetet, pihenhetsz, Ã©n pedig fogok addig neked halat. Ã•ll az alku?

Erre lelkesebben bÃ³lintott, majd megrÃ¡zta a szÃ¡rnyait Ã©s felkÃ©szÃ¼lt az indulÃ¡sra. Ã‰n mÃ©g utoljÃ¡ra kÃ¶rbenÃ©ztem a medencÃ©ben, majd Fogatlan fÃ¼lÃ©hez hajoltam.

- Mit szÃ³lnÃ¡l hozzÃ¡ pajti, ha indulÃ¡s elÅ'tt mÃ©g egyszer, utoljÃ¡ra kÃ¶rberepÃ¼lnÃ©nk a szigetet? Csak hogyâ€¦ Valami szÃ©p emlÃ©kem is maradjon rÃ³la.

Mosolyogva bÃ³lintott, Ã©n pedig aktivÃ¡ltam a farokszÃ¡rnyat, hogy aztÃ¡n kilÅ'jÃ¼nk az Ã©gbe.

* * *

><p>A tÃ¶rzsfÅ'nÃ¶k, Ã©s abban a pillanatban a vilÃ¡g legbÃ¼szkÃ©bb apja, Termetes PlÃ©hpofa kÃ¶zben otthon vidÃ¡man kÃ©szÃ-tette a reggelit fiÃ¡nak. Nagy nap elÅ'tt Ã¡llnak, Ã-gy eljÃ¶tt vÃ©gre az ideje egy kiadÃ³s kÃ¶zÃ¶s reggelinek. Nevetve gondolt a gyermekkorÃ¡ra. Mennyire imÃ¡dta, mikor az apjÃ¡val kÃ¶zÃ¶sen faltÃ¡k fel azokat az Ã-zletes jak bordÃ¡kat Ã©s combokat. Micsoda idÅ'k voltak azok! Å• ezt eddig nem tudta megtenni, de most, hogy a fiÃ¡bÃ³l igazi harcos lettâ€¦ HÃ¡h! A falu Ã¶sszes harcosa irigykedhet az Å' fiÃ¡ra! Egy valÃ³di Haddock! ImmÃ¡ron csak nevetett azon, hogy korÃ¡bban mennyire felÃ¼ltette a fia. A kikÃ©pzÃ©s elÅ'tt

Å‘ volt a leggyatrÃ¡bb viking, akit valaha lÃ¡tott Berk szigete! Odinra, kemÃ©ny volt! KÃ¶zel Ã¡llt mÃ¡r hozzÃ¡, hogy lemondjon rÃ³la, erre kiderÃ¼l, hogy hihetetlen Ã©rzÃ©ke van a fenevadak legyÅ‘zÃ©sÃ©ben!<p>

VÃ©gre olyan fiÃºvÃ¡ vÃ¡lt, akirÅ‘l mindig is Ã¡lmodozott! Hablaty a sÃ¡rkÃ¡nygyÅ‘zÅ‘! Hablaty a hÅ‘s! Hablaty Berk leendÅ‘ vezetÅ‘je! Hablaty, az apja bÃ¼szkesÃ©ge!

PlÃ©hpofa azÃ³ta Ãºjból bÃ¼szkesÃ©ggel vonulhatott vÃ©gig a falu fÅ‘terÃ©n. Az Å‘ fia volt a SÃ¡rkÃ¡ny Mester! Berk lakÃ³i Ã-gy neveztÃ©k el. Soha tÃ¶bbÃ© nem kell szÃ©gyenkeznie Hablaty miatt, amiÃ©rt olyanâ€¦ Ã¼gyetlen. Vagyis, Ã¼gyetlen volt! Å• mÃ¡r mÃ¡s. Csoda tÃ¶rtÃ©nt, ezt pedig mÃ©g PlÃ©hpofÃ¡nak is fel kell fognia.

Ma vÃ©gre a fiÃ¡bÃ³l is Viking lesz. KÃ¶zÃ©jÃ¼k fog tartozni, de igazÃ¡n!

Izgatottan pakolta ki a kÃ¼lÃ¶nfÃ©le Ã©teleket az asztalra, majd nevetve indult a fia szobÃ¡jÃ¡ba vezetÅ‘ lÃ©pcsÅ‘hÃ¶z.

- Fiam! Ideje felkelni! EljÃ¶tt a nagy nap! Ma vÃ©gre igazi Viking leszel! â€“ kiÃ¡ltotta PlÃ©hpofa Ã©s izgatottan vÃ¡rta, hogy meglÃ¡ssa a fiÃ¡t. Az utÃ¡n a sÃ¡rkÃ¡ny utÃ¡n vÃ©gre elkezdhet edzeni vele! Vajon fejszÃ©vel, vagy buzogÃ¡nnyal kezdjÃ©k?

MiutÃ¡n nem hallott fentrÅ‘l mozgÃ¡st, nevetve lÃ©pett kÃ¶zelebb a lÃ©pcsÅ‘hÃ¶z.

- GyerÃ¼nk, fiam! Hasadra sÃ¼t a nap! Egy igazi harcos a nappal kel!

PlÃ©hpofa vÃ¡rakozÃ³n hallgatott, majd sÃ³hajtott. HiÃ¡ba, a lustasÃ¡got mÃ©g ki kell nÅ‘nie. De nem baj, egyszerre csak egy lÃ©pÃ©st elÅ‘re, nem?

Nagy mosollyal az arcÃ¡n indult az emeletre, majd ahogy Ã©szrevette, hogy Hablaty Ã¡gya Ã¼res, megszaporÃ¡zta a lÃ©pteit. Az emeleten kÃ¶rbenÃ©zve sehol nem lÃ¡tta a fiÃ¡t. Merre mehetett? â€“ gondolta magÃ¡ban aggÃ³dva, majd tekintete a fia Ã¡gyÃ¡n heverÅ‘ papÃ-rra esett.

AggÃ³dva fogta meg, majd kezdte olvasni:

Szia Apa!

SajnÃ¡lom, hogy ismÃ©t csalÃ³dÃ¡st okoztam neked ezzel, de nem megy.

Nem tudok sÃ¡rkÃ¡nyokat Ã¶lni, ezt pedig mÃ¡r a legelejÃ©n megmondtam neked. Ezek a lÃ©nyek nem olyanok, mint amilyennek hisszÃ¼k Å‘ket. Nem minden sÃ¡rkÃ¡ny vÃ©rszomjas fenevad, sÅ‘t, vannak kÃ¶ztÃ¼k nagyon barÃ¡tsÃ¡gosak is. Tudom, nem Ã©rted mirÅ‘l beszÃ©lek, de bÃ-zz bennem. TapasztalatbÃ³l mondom.

_EmlÃ©kszel a legutÃ³bbi sÃ¡rkÃ¡ny portya estÃ©jÃ©re? LelÅ‘ttem egy Ã©jfÃºriÃ¡t a talÃ¡lmÃ¡nyommal! Te nem hallgattÃ¡l rÃ¡m, Ã©n pedig felkerekedtem megkeresni. BÃ¼szkÃ©vÃ© akartalak tenni, hogy kivÃ¡gom a szÃ-vÃ©t Ã©s neked adom. PrÃ³bÃ¡ltam, tÃ©nyleg, de nem tudtam! Elengedtem Ã©s nem bÃ¡ntott. ElÅ‘szÃ¶r nem Ã©rtettem miÃ©rt.

KÃ-vÃ¡ncsi voltam Ã©s tÃ¶bbszÃ¶r talÃ¡lkoztam vele utÃ¡na. BarÃ¡tok lettÃ¼nk._

Elvesztette az egyik farokszÃ¡rnyÃ¡t miattam. Nem tudott repÃ¼lni, Ã©n pedig csinÃ¡ltam egy mestersÃ©ges szÃ¡rnyat neki. RepÃ¼ltem vele a felhÅ‘k kÃ¶zÃ¶tt! Az egÃ©sz fantasztikus, leÃ-rhatatlan Ã©rzÃ©s.

Hidd el nekem, a tÃ¡madÃ¡sok mÃ¶gÃ¶tt is van valami ok, erre pedig idÅ‘vel rÃ¡ fogok jÃ¶nni.

Most el kell mennem, nem akarom kockÃ¡ztatni, hogy Fogatlannak, a sÃ¡rkÃ¡nyomnak baja essen. RemÃ©lem, egy napon megÃ©rtesz Ã©s visszatÃ©rhetek Berkre. Nem Ã©rzem magamat Ã¡rulÃ³nak, de tudom, hogy nem maradhatok. Feleslegesnek Ã©rzem a harcot a sÃ¡rkÃ¡nyok Ã©s az emberek kÃ¶zÃ¶tt. Å•k, mÃ¡sokâ€¦

BocsÃ¡ss meg nekem, amiÃ©rt Ã-gy kÃ¶szÃ¶nÃ¶k el. NehÃ©z dÃ¶ntÃ©s volt, de meg kellett hoznom.

VigyÃ¡zz magadra Ã©s sajnÃ¡lom.

Fiad,

Hablaty

PlÃ©hpofa Ãºjra Ã©s Ãºjra Ã¡tolvasta az Ã-rÃ¡st, majd dÃ¶bbenten nÃ©zett maga elÃ©. Ez nem tÃ¶rtÃ©nhet, nem lehet. Mindez csak egy hazugsÃ¡g! A fiaâ€¦ A fia Ã©s egy sÃ¡rkÃ¡ny? BarÃ¡tok? BARÃ•TOK?!

* * *

><p>Asztrid nagyokat pislogva Ã©bredt Ã©s egy mosoly terÃ¼lt szÃ©t az arcÃ¡n. Hablattyal Ã¡lmodott. Azt Ã¡lmodta, hogy Ãºjra elmentek repÃ¼lni Ã©s egyszerÅ±en csodÃ¡latos volt. Amint tÃºllesznek ezen a nehÃ©z helyzeten PlÃ©hpofÃ¡val, minden naplementekor megkÃ©ri majd a fiÃºt, hogy repÃ¼ljenek. Nincs ehhez foghatÃ³ Ã©rzÃ©s.<p>

A lÃ¡ny mosolyogva Ã¼lt fel az Ã¡gyÃ¡ban, majd lÃ©pett az asztalÃ¡hoz. Gyorsan felerÅ‘sÃ-tette magÃ¡ra a vÃ¡llpÃ¡ntjÃ¡t Ã©s a tÃ¼skÃ©s szoknyÃ¡jÃ¡t, majd egy pillantÃ¡st vetett a tÃ¼kÃ¶rbe. Mosolyogva igazÃ-totta meg a hajÃ¡t Ã©s indult lefelÃ©. Ma Hablaty mellÃ© fog Ã¼lni a Nagyteremben reggelinÃ©l, aztÃ¡n utÃ¡na kettesben kitalÃ¡ljÃ¡k, hogy mi legyen.

Izgatottan gondolt azokra a gyÃ¶nyÃ¶rÅ± zÃ¶ld szemekre, mikor leÃ©rt a szobÃ¡jÃ¡bÃ³l. Az anyja a konyhÃ¡ban kÃ©szÃ-tett reggelit. Asztrid mosolyogva settenkedett mÃ¶gÃ©, majd adott egy puszit az arcÃ¡ra.

- JÃ³ reggelt anyu.

- Asztrid! KislÃ¡nyom! Ne hozd Ã-gy rÃ¡m a szÃ-vbajt! â€“ ugrott egyet az asszony, mire Asztrid felnevetett.

- Bocs, anyu. Ã‰n megyek, a srÃ¡cok mÃ¡r biztos vÃ¡rnak a nagyteremben.

- VÃ¡rj csak! â€“ szÃ³lt utÃ¡na, mire kÃ-vÃ¡ncsian fordult meg a lÃ¡ny. Az anyja gyanakvÃ³n nÃ©zett rÃ¡, majd hirtelen elmosolyodott. â€“ Csak nemâ€¦ szerelmes vagy?

- Ugyan, anyu! Ilyet meg honnÃ©t veszel? â€“ kÃ©rdezte zavartan a lÃ¡ny, mire az asszony felnevetett.

- Szinte sugÃ¡rzol tegnap este Ã³ta. Elmondod ki az, vagy titok? â€“ kacsintott a nÅ‘, mire a szÅ‘ke lÃ¡ny megforgatta a szemeit.

- Erre most nincs idÅ‘m, anyu. Megyek, sok dolgom van mÃ©g ma. â€“ mutatott az ajtÃ³ra, amin hirtelen az apja lÃ©pett be.

- Sibbe, el sem hiszed mi tÃ¶rtÃ©nt! â€“ szÃ³lt a fÃ©rfi, majd a lÃ¡nyÃ¡ra nÃ©zett. â€“ Ã“, jÃ³ reggelt Asztrid.

- JÃ³ reggelt apa. Valami baj van? â€“ kÃ©rdezte a lÃ¡ny, mire a fÃ©rfi bÃ³lintott Ã©s leÃ¼lt a felesÃ©ge mellÃ©.

- PlÃ©hpofa megÅ‘rÃ¼lt. BÃ©lhangos prÃ³bÃ¡lja visszatartani attÃ³l, hogy megÃ¶lje az arÃ©nÃ¡ban levÅ‘ bestiÃ¡kat.

Asztrid dÃ¶bbenten pislogott Ã©s hirtelen Hablatyra gondolva Ã¶sszeszorult a gyomra. Ugye Å‘ jÃ³l van?

- Ã“, magassÃ¡gos Thor! Ez borzasztÃ³! De mi tÃ¶rtÃ©nt? â€“ kÃ©rdezte Asztrid anyja, mire a fÃ©rfi megvonta a vÃ¡llÃ¡t.

- Azt senki sem tudja. Azt hajtogatja, hogy azok a bestiÃ¡k tehetnek rÃ³la, hogy elvesztette a fiÃ¡t.

- Hablatyot? â€“ kÃ©rdezte Asztrid ijedten, mire az apja bÃ³lintott. â€“ De miÃ©rt?

- Nem tudom. Ennyit hallottam, mert aztÃ¡n BÃ©lhangos elvitte a kovÃ¡csmÅ±helybe.

- Szerinted megÃ¶ltÃ©k a kis Hablatyot azok a szÃ¶rnyek? Hisz ma lesz a nagy prÃ³bÃ¡ja! Vagy nagyon megijedt ettÅ‘l Ã©s elmenekÃ¼lt? â€“ kÃ©rdezte Asztrid anyja dÃ¶bbenten. Asztrid maga elÃ© nÃ©zett, majd Ã©szrevÃ©tlenÃ¼l elhagyta a szobÃ¡t Ã©s az erdÅ‘ felÃ© kezdett rohanni.

- Jaj, Hablaty! Mit mÅ±veltÃ©l mÃ¡r megint? â€“ kÃ©rdezte a lÃ¡ny aggÃ³dva.

Amilyen gyorsan csak tudott a medencÃ©hez rohant, ahol az este elbÃºcsÃºzott a fiÃºtÃ³l Ã©s az Ã©jfÃºriÃ¡tÃ³l. FÃ¡jdalmasan nÃ©zte mindkettejÃ¼k hÅ±lt helyÃ©t. Lehet, hogy Hablaty mÃ©giscsak elmenekÃ¼lt? Annak ellenÃ©re, hogy megbeszÃ©ltÃ©k, hogy egyÃ¼tt kitalÃ¡lnak valamit? A lÃ¡ny fÃ¡radtan Ã©s szomorÃºan Ã¼lt le Ã©s nÃ©zett az Ã©gre.

- Annyira ostoba Ã©s makacs vagy. Ha nem jÃ¶ssz vissza, eskÃ¼szÃ¶m, hogy utÃ¡nad megyek, Ã©s addig Ã¼tlek, amÃ-g mozogsz. Akkor pedig mÃ©g az Ã©jfÃºriÃ¡d sem menthet meg tÅ‘lem, kÃ¼lÃ¶nben ne legyen a nevem Asztrid Hofferson!

* * *

><p>FÃ¡jÃ³ szÃ-vvel fordultam meg Fogatlan nyergÃ©ben, hogy mÃ©g egy utolsÃ³ pillantÃ¡st vessek szÃ¼lÅ‘falvamra, a gyÃ¶nyÃ¶rÅ± Berkre.<p>

HiÃ¡nyozni fog? BorzasztÃ³an! JÃ³ dÃ¶ntÃ©st hoztam? HatÃ¡rozottan! Vissza fogunk mÃ©g valaha tÃ©rni? Nem tudom.

SÃ³hajtottam egy aprÃ³t Ã©s prÃ³bÃ¡ltam kiverni a fejembÅ‘l az ezer Ã©s ezer felszÃ-nre tÃ¶rÅ‘ kÃ©rdÃ©st. PrÃ³bÃ¡ltam elÅ‘re tekinteni. Fogatlan a felhÅ‘k kÃ¶zÃ© szÃ¡llt, Ã©n pedig aprÃ³ mosollyal az arcomon nÃ©ztem le rÃ¡.

- HÃ¡t pajti, keressÃ¼nk akkor magunknak egy szigetet, ahovÃ¡ estÃ©re letÃ¡borozhatunk. Holnap eldÃ¶ntjÃ¼k, merre kezdÅ‘djÃ¶n a mi nagy, kÃ¶zÃ¶s kalandunk. Mit szÃ³lsz hozzÃ¡?

Fogatlan erre lelkesen bÃ³lintott pÃ¡rat, majd kicsit nÃ¶velt a sebessÃ©gen. Kezemet szÃ©ttÃ¡rtam a felhÅ‘k kÃ¶zÃ¶tt Ã©s csak prÃ³bÃ¡ltam Ã©lvezni ezt a semmihez sem hasonlÃ-thatÃ³ Ã©rzÃ©st. TalÃ¡n pÃ¡r pillanatra sikerÃ¼lt is elfelejtenem a gondokat, csak Ã©lveztem a repÃ¼lÃ©st. Fogatlan vidÃ¡man kilÅ‘tt elÃ©nk egy tÅ±zgolyÃ³t, immÃ¡ron azonban tekintettel arra, hogy Ã©n is a hÃ¡tÃ¡n utazok, kikerÃ¼lte a lÃ¡ngcsÃ³vÃ¡kat. Mosolyogva nÃ©ztem le rÃ¡ Ã©s nevettem fel.

KezdÅ‘djÃ¶n hÃ¡t a nagy kaland.

3. HÅ‘sbÅ‘l szÃ¡mÅ±zÃ¶tt

3 â€“ HÅ‘sbÅ‘l szÃ¡mÅ±zÃ¶tt

* * *

><p>HosszÃº Ã³rÃ¡k teltek mÃ¡r el, miÃ³ta Fogatlan Ã©s Ã©n elhagytuk Berk szigetÃ©t. BalszerencsÃ©nkre eddig egy aprÃ³ sziget sem kerÃ¼lt az utunkba, ahol megpihenhettÃ¼nk volna Dideregve Ã©s nagyokat pislogva nÃ©ztem az alattunk elterÃ¼lÅ‘ tengert. Olyan nyugodt volt minden. Ahogy Ãºjra az Ã©gre pillantottam, fintorogva felsÃ³hajtottam. A tÃ©l kÃ¶zeledtÃ©vel a nappalok egyre rÃ¶videbbek. JÃ³ lenne mÃ©g vilÃ¡gosban talÃ¡lni egy szigetet Ã©s letÃ¡borozni rajta. Az elmÃºlt napokban Ã©jszaka mÃ¡r fagyott.<p>

Ahogy a monoton tÃ¡jat bÃ¡multam, hirtelen kezdett elnyomni az Ã¡lom. Kicsit elÅ‘rehajoltam, kÃ©nyelmesebb pozÃ-ciÃ³ remÃ©nyÃ©ben, ekkor azonban valami, helyesebben szÃ³lva valaki teljesen kiverte az Ã¡lmot a szemembÅ‘l. FÃ¡jdalmasan Ã©rtem az arcomhoz, Ã©s ahogy kinyitottam a szememet, Ã©szleltem, hogy egyre csak kÃ¶zeledik a vÃ-zfelszÃ-n. Gyorsan vÃ¡ltottam a szÃ¡rnyÃ¡llÃ¡son, Fogatlan pedig mÃ©g Ã©pp az utolsÃ³ pillanatban fel tudott emelkedni. Ezt kÃ¶vetÅ‘en morogva pillantott fel rÃ¡m.

Egy kÃ-nos mosolyra hÃºztam a szÃ¡mat Ã©s simÃ-tottam vÃ©gig a fejÃ©n.

- Ne haragudj pajti. Ãšgy tÅ±nik kicsit elbÃ³biskoltam. Monoton csak a vÃ-z, olyan Ã¡lmosÃ-tÃ³. â€“ Ã¡sÃ-tottam Ã©s nyÃºjtÃ³zkodtam a nyeregben.

Fogatlan csak megforgatta a szemÃ©t, majd a vÃ-zre pillantott. Ã‰n prÃ³bÃ¡ltam kÃ©nyelmesebben elhelyezkedni a hÃ¡tÃ¡n. Kezdett minden tagom zsibbadni, ami nem tÃºl kellemes Ã©rzÃ©s. Ennyit mÃ©g sosem lovagoltam egyszerre Fogatlanon. BÃ-zom benne, hogy hamar hozzÃ¡

fogok szokni.

Unottan a tÃ¡volba meredtem. Mintha egy pont kezdett volna kirajzolÃ³dni elÅ‘ttÃ¼nk. EgybÅ‘l kiment az Ã¡lom a szemembÅ‘l, helyÃ©re pedig kÃvÃ¡ncsisÃ¡g kÃ¶ltÃ¶zÃ¶tt. Amennyire csak tudtam elÅ‘re hajoltam, remÃ©lve, hogy tÃ¶bbet lÃ¡tok belÅ‘le. Oh, bÃ¡r lenne nÃ¡lam egy tÃ¡vcsÅ‘!

Ekkor hirtelen Fogatlan a vÃzfelszÃnre lÅ‘tt egy plazma bombÃ¡t Ã©s sebesen ereszkedni kezdett. MeglepÅ‘dve felkiÃ¡ltottam az Ã¶ntÃ¶rvÃ©nyÅ± manÅ‘veren Ã©s erÅ‘sen kapaszkodtam a nyeregbe. Fogatlan felkapott valamit a vÃzfelszÃnrÅ‘l, engem pedig beterÃtett a visszahullÃ³ vÃzpermet. BosszÃºsan megrÃ¡ztam a fejemet Ã©s Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©ztem rÃ¡.

- Ezt most miÃ©rt kaptam? â€“ Fogatlan egy nevetÃ©shez hasonlÃ³ hangon vÃ¡laszolt, majd hirtelen feldobott maga elÃ© egy halat. - Heh. TehÃ¡t ha helyesen gondolom, fogtÃ¡l magadnak halat, amivel egyszerre kÃ©t problÃ©mÃ¡tÃ³l is megszabadultÃ¡l: az Ã©hsÃ©gedtÅ‘l Ã©s az Ã‰N Ã¡lmossÃ¡gomtÃ³l, igaz?

Fogatlan Ã¡rtatlan szemekkel pislogott vissza rÃ¡m, viszont a szÃ¡jÃ¡n megjelenÅ‘ vigyor mindent elÃ¡rult.

- Tudod, nÃ¡lad figyelmesebb Ã©jfÃºriÃ¡val mÃ©g nem is talÃ¡lkoztam. - feleltem szarkasztikus hangnemben a fejemet rÃ¡zva, majd a mÃ¡r elÅ‘ttÃ¼nk levÅ‘ nagyobb pont felÃ© mutattam. â€“ Mit gondolsz? Az ott szerinted is egy sziget lesz vÃ©gre?

PÃ¡r pillanatig nÃ©zte, majd vidÃ¡man bÃ³lintott. Elmosolyodtam. EnnÃ©l jobb hÃr nem is jÃ¶hetett volna jelen pillanatban. NyÃºjtÃ³zkodtam egy utolsÃ³t, majd elÅ‘rÃ©bb hajoltam.

- Huh. HÃ¡t akkor Fogatlan, mennyi energiÃ¡d maradt? Ha gondolod, mehetnÃ©nk mÃ©g egy kicsit gyorsabbaaaaaaaaaanâ€¦ - kapaszkodtam meg jobban a nyeregben, ahogy Fogatlan nÃ¶velte a sebessÃ©get. PÃ¡r pillanat alatt Ã©n is felvillanyozÃ³dtam Ã©s felkiÃ¡ltottam nevetve. â€“ Ez az! Gyorsabban Fogatlan!

Arcomon a mosoly mÃ©rete egyenes arÃ¡nyban nÅ‘tt a szÃ¡razfÃ¶ld mÃ©retÃ©vel. Mikor mÃ¡r elÃ©g kÃ¶zel voltunk hozzÃ¡, meg tudtam vÃ©gre Ã¡llapÃtani, hogy azÃ©rt nem is olyan kis szigetrÅ‘l volt szÃ³. LÃ¡ttam rajta fÃ¡s, erdÅ‘s rÃ©szt, kÃ¶rben magas sziklaperemek Ã¶veztÃ©k Ã©s teljesen lakatlannak tÅ±nt.

* * *

><p>Asztrid amint visszaÃ©rt a faluba Ã©s belÃ©pett a Nagyterembe, megdÃ¶bbenve lÃ¡tta, hogy milyen sokan vannak. KÃvÃ¡ncsian indult beljebb, mikor a srÃ¡cokat vette Ã©szre. TakonypÃ³c mÃ¡r messzirÅ‘l integetett neki. A lÃ¡ny megforgatta a szemÃ©t, de odament hozzÃ¡juk. LeÃ¼lt az ikrek mellÃ©, majd felÃ©vel a tÃ¶bbi viking felÃ© mutatott.<p>

- Mi folyik itt? Mi ez a nagy gyÅ±lÃ©s?

- PlÃ©hpofa hÃvatta Ã¶ssze. Valami komoly dologrÃ³l lehet szÃ³. Å• Ã©s BÃ©lhangos is nagyon komolynak tÅ±ntek. â€“ suttogta HalvÃ©r.

- RemÃ©lem valamelyik tÃ¶rzs hadÃ¼zenetet kÃ¼ldÃ¶tt nekÃ¼nk. â€“

vigyorgott Fafej.

- Igen! Gondolj bele milyen kirÃ¡ly lenne egyszerre vikingekkel Ã©s sÃ¡rkÃ¡nyokkal harcolni! â€“ nevetett KÅ‘fej.

- Ã‰n is pont erre gondoltam, tesÃ³! â€“ vihogott Fafej, majd Ã¶sszevertÃ©k a fejÃ¼ket.

Asztrid megforgatta a szemÃ©t, ekkor pedig a nagyterem ajtaja kinyÃ-lt. ElÅ‘l PlÃ©hpofa, mÃ¶gÃ¶tte pedig BÃ©lhangos Ã©rkeztek. Mindenki csendben Ã©s kÃ-vÃ¡ncsian vÃ¡rta, hogy miÃ©rt ez a gyÅ±lÃ©s. A fÅ‘nÃ¶k megtÃ¶rtnek tÅ±nt, de a tÃ¶rzs miatt prÃ³bÃ¡lta Ã¶sszeszedni magÃ¡t.

- BarÃ¡taim, komoly dolog miatt hÃ-vtalak titeket Ã¶ssze. Mint tudjÃ¡tok, ma lenne Hablaty utolsÃ³ prÃ³bÃ¡ja az arÃ©nÃ¡ban. Meg kÃ©ne Ã¶lnie a SzÃ¶rnyennagy rÃ©msÃ©get. â€“ kezdte, majd lehunyta a szemÃ©t, fejÃ©t pedig lehajtotta. PÃ¡r perces csend utÃ¡n folytatta. â€“ Nos, a harc elmarad.

A nagyteremben a vikingek azonnal elkezdtek tiltakozni, a bÃ¡trabbak nem tÃºl kedves szavakat kiÃ¡ltottak a fÅ‘nÃ¶knek. PlÃ©hpofa mÃ©rgesen nÃ©zett kÃ¶rbe, majd elkiÃ¡ltotta magÃ¡t.

- CSENDET! Nem fejeztem be! â€“ a nagyteremre Ãºjra csend telepedett. â€“ A harc elmarad, mivel Hablaty elmenekÃ¼lt. Ã•tÃ¡llt az ellensÃ©g oldalÃ¡ra! A sÃ¡rkÃ¡nyokat vÃ¡lasztotta helyettÃ¼nk!

TÃ¶bb viking dÃ¶bbenten nÃ©zett Ã¶ssze, mÃ¡sok elkezdtÃ©k szidni Hablatyot. Asztrid elhÃºzott szÃ¡jjal nÃ©zett kÃ¶rbe. Az asztaluknÃ¡l HalvÃ©r kezdett el beszÃ©lni.

- Hablaty a sÃ¡rkÃ¡nyokat vÃ¡lasztotta? Hogyan? Azt lehetetlen! Helyben megÃ¶lnÃ©k! A sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶nyvÃ©ben is tÃ¶bb helyen Ã-rjÃ¡k, milyen veszÃ©lyesek. â€“ Ã©rtetlenkedett a fiÃº. Asztrid nyelt egyet, de nem szÃ³lt semmit. Nem tehette. Nem Ã¡rulhatta el magÃ¡t, kÃ¼lÃ¶nben ki tudja, milyen bajba kerÃ¼lhet.

- Ã‰n nem csodÃ¡lkozok, HalvÃ©r. A Mihaszna mindig elÃ©g kÃ¼lÃ¶nc Ã©s fura volt. A sÃ¡rkÃ¡nyok majd elszÃ³rakoznak rajta egy ideig, aztÃ¡n felfaljÃ¡k reggelire. â€“ nevetett TakonypÃ³c, mire Asztrid mÃ©rgesen Ã¡llt fel az asztaltÃ³l Ã©s elindult kifele a nagyterembÅ‘l. Nem volt gyomra tovÃ¡bb hallgatni mindezt.

- Mint a HuligÃ¡n tÃ¶rzs fÅ‘nÃ¶ke, ezÃºttal szÃ¡mÅ±zÃ¶m! Soha tÃ¶bbÃ© nem lÃ©phet Berk fÃ¶ldjÃ©re, Amennyiben mÃ©gis visszatÃ©r, parancsolom elfogatÃ¡sÃ¡t Ã©s kivÃ©gzÃ©sÃ©t! â€“ kiÃ¡ltotta PlÃ©hpofa, mire a tÃ¶bbiek egyetÃ©rtÅ‘ kiÃ¡ltÃ¡sba kezdtek. Asztrid dÃ¶bbenten Ã¡llt meg Ã©s nÃ©zett vÃ©gig a tÃ¶rzsÃ¶n. Hogy tehetik ez vele? FÅ‘leg PlÃ©hpofa? A sajÃ¡t fiÃ¡val hogy lehet ilyen kegyetlen?

* * *

><p>A sziget fÃ¶lÃ© Ã©rve Fogatlan egybÅ‘l megfelelÅ‘ leszÃ¡llÃ³helyet kezdett keresni. A fenyÅ‘fÃ¡k errefele ritkÃ¡san nÅ‘ttek a hideg Ã©s a vÃ©kony, termÃ©ketlen fÃ¶ld miatt. Ã‰n szÃ¡mtalan tÃ¶kÃ©letesnek tÅ±nÅ‘ leszÃ¡llÃ³helyet lÃ¡ttam, de Fogatlan tovÃ¡bb kÃ¶rÃ¶zÃ¶tt a sziget felett. Hirtelen gyors ereszkedÃ©sbe kezdett. Egy kis tisztÃ¡st lÃ¡ttam, nem messze tÅ‘le

egy aprÃ³ tÃ³val. FelsÃ³hajtottam.<p>

- Ãšgy tÅ±nik te jobban Ã©rtesz a megfelelÅ‘ tÃ¡borhely kivÃ¡lasztÃ¡sÃ¡hoz. â€“ simogattam a fejÃ©t, mire halk dorombolÃ¡sba kezdett.

Ahogy landoltunk, szÃ©p lassan lecsÃºsztam az Ã©jfÃºria hÃ¡tÃ¡rÃ³l Ã©s igyekeztem minden izmomat kinyÃºjtani. Ekkor a tÃ¡volbÃ³l farkasok Ã¼vÃ¶ltÃ©se hangzott. Megdermedtem egy pillanatra Ã©s a fÃ¡k felÃ© meredtem. Ha egyedÃ¼l lennÃ©k, most aggÃ³dhatnÃ©k Ã-gy Ã©jszaka kÃ¶zeledtÃ©vel tÅ±z nÃ©lkÃ¼l, szerencsÃ©mre azonban egy Ã©jfÃºria mellett teljes biztonsÃ¡gban tudhatom magamat.

Erre gondolva elmosolyodtam, majd hirtelen fejbe vÃ¡gott valami, Ã©n pedig elestem. Morcosan fordultam Fogatlan felÃ©, aki a szÃ¡rnyait nyÃºjtÃ³ztatta, hatalmas vigyorral az arcÃ¡n. Mit is mondtam? Teljes biztonsÃ¡gban? Azt hiszem ezt ÃºjbÃ³l Ã¡t kell gondolnom.

- Ma nagyon vicces kedvedben vagy. RemÃ©lem pihentetÅ‘n tudsz majd a nyereggel a hÃ¡tadon aludniâ€¦ Jelen pillanatban Ã©n tÃºl kÃ©nyelmesen fekszem. â€“ hunytam le a szememet. â€“ Nem tudom ki fogja leszedni rÃ³lad azt a csÃºnya nyergetâ€¦

Fogatlan morgott pÃ¡rat, majd kÃ¶zelebb lÃ©pett hozzÃ¡m. KÃ-vÃ¡ncsian bÃ¡multam a fÅ±bÅ‘l, mikor hirtelen a szÃ¡jÃ¡ba vette a lÃ¡bamat Ã©s elkezdett hÃºzni a fÃ¶ldÃ¶n.

- HÃ©Ã©Ã©! Fogatlan! â€“ kiÃ¡ltottam nevetve, kezemmel pedig prÃ³bÃ¡ltam megnehezÃ-teni a dolgÃ¡t. Elkaptam pÃ¡r nagyobb kiÃ¡llÃ³ kÃ¶vet. Vigyorogva nÃ©ztem, ahogy prÃ³bÃ¡lna mÃ©g jobban arrÃ©bb hÃºzni, mikor hirtelen lejÃ¶tt a csizmÃ¡m a lÃ¡bamrÃ³l, Fogatlan pedig hÃ¡traesett.

FelÃ¼ltem, pÃ¡r percig nÃ©ztem az Ã³riÃ¡si fekete hÃ¼llÅ‘t, majd hatalmas nevetÃ©sben tÃ¶rtem ki. MiutÃ¡n Ãºjra lÃ¡bra Ã¡llt, szÃ¡jÃ¡ban a csizmÃ¡mmal, csak mÃ©g jobban nevettem. BorzasztÃ³an viccesen festett.

Morogva dobta el a csizmÃ¡t, majd elÃ©m lÃ©pett ismÃ©t, fogait villantva Ã©s a nyereg felÃ© biccentett fejÃ©vel. ElÅ‘szÃ¶r letÃ¶rÃ¶ltem az Ã¶rÃ¶mkÃ¶nnyeimet, majd felÃ¡lltam Ã©s szÃ³ nÃ©lkÃ¼l levettem rÃ³la a kosÃ¡rral egyÃ¼tt. ElÃ©gedetten nyÃºjtÃ³zkodott mÃ©g pÃ¡rat, vÃ©gÃ¼l pedig odÃ©bb lÃ©pett Ã©s elkezdte megcsinÃ¡lni magÃ¡nak a kedvenc parÃ¡zs Ã¡gyÃ¡t. Fejemet ingatva Ã¡lltam meg mellette.

- Lusta Ã³riÃ¡sgyÃ-k. Ã‰s a csizmÃ¡mmal mi lesz? â€“ mutattam a lÃ¡bamra, mire szÃ³rakozottan rÃ¡m nÃ©zett Ã©s egy nagyot Ã¡sÃ-tott. A csÃ-pÅ‘mre tettem a kezemet. â€“ KÃ¶szÃ¶nÃ¶m a segÃ-tsÃ©get, mihaszna hÃ¼llÅ‘. Megyek, megkeresem, mÃ©g mielÅ‘tt rajtad kÃ-vÃ¼l egyÃ©b kÃ¡rtevÅ‘ is hozzÃ¡Ã©r. â€“ erre az Ã©jfÃºria fenyegetÅ‘n rÃ¡m morgott. Nevetve tettem fel a kezemet. â€“ Csak viccelek. Majd jÃ¶vÃ¶kâ€¦ valÃ³szÃ-nÅ±leg.

Fogatlan fÃºjtatott egyet, majd kÃ©nyelmesen elfekÃ¼dt Ã©s lehunyta a szemÃ©t. Azt hiszem, egyhamar nem mozdul innen.

Fejemet ingatva indultam abba az irÃ¡nyba, amerre Fogatlan eldobta a csizmÃ¡mat. Nagy megkÃ¶nnyebbÃ¼lÃ©s volt ismÃ©t a mÃ¡r fÃ©lig megfagyott lÃ¡bamon tudni. Az Ã©gboltra pillantva sÃ³hajtottam egyet.

Van mÃ©g pÃ¡r Ã³rÃ¡m napnyugtÃ¡ig, de addig rengeteg teendÅ‘m van. ElsÅ‘ a fedezÃ©k Ã©pÃ-tÃ©se, utÃ¡na pedig a tÅ±zifa. Kell akkor fa, zuzmÃ³ Ã©s kÃ¶vek.

A fÃ¡k kÃ¶zÃ¶tt jÃ¡rva szÃ¡raz nyÃ-rfÃ¡kra lettem figyelmes. Mosolyogva siettem oda Ã©s tÃ©rdeltem le mellette. Az Ã©vnek ebben a szakaszÃ¡ban mÃ¡r lehulltak az Ã¡gairÃ³l a levelek, Ã©n pedig pont ezt fogom az elÅ‘nyÃ¶mmÃ© kovÃ¡csolni. Az egyik legjobb gyÃºjtÃ³s ezen a kÃ¶rnyÃ©ken! Ã–sszegyÅ±jtÃ¶ttem belÅ‘le egy jÃ³ maroknyival. Ezt kÃ¶vetÅ‘en faÃ¡gakat kezdtem mellÃ© gyÅ±jteni, amiket aztÃ¡n visszavittem Fogatlanhoz. Mikor visszaÃ©rtem Å‘ kÃ-vÃ¡ncsian kinyitotta a szemÃ©t, de hamar le is hunyta, amint Ã©szrevette, hogy csak Ã©n vagyok az. Megingattam a fejemet Ã©s leraktam mellÃ© a fÃ¡kat. KissÃ© dideregve nÃ©ztem Fogatlanra, aki bÃ©kÃ©sen fekÃ¼dt a finom meleg parÃ¡zsÃ¡gyÃ¡n. Milyen jÃ³ is egyeseknekâ€¦

SÃ³hajtva indultam Ãºjra a fÃ¡k kÃ¶zÃ©. A tÃ¼zet majd csak akkor gyÃºjtom meg, ha kÃ©sz a szÃ¡llÃ¡som. Addig amÃºgy is jÃ¡rkÃ¡lok Ã¶ssze-vissza. LegalÃ¡bb nem megy veszendÅ‘be a fa. KÃ¶vetkezÅ‘ a fedezÃ©k Ã©pÃ-tÃ©se. Ebben szerencsÃ©re gyakorlott vagyok.

DÃºdolva kezdtem zuzmÃ³t gyÅ±jteni, majd visszahordtam Fogatlanhoz. Lassan kiterÃ-tettem a nÃ¶vÃ©nyeket, hogy egy â€žkÃ©nyelmes" kis fekvÅ‘helyet kapjak. Amint ezzel elkÃ©szÃ¼ltem, kÃ¶veket kezdtem el visszahordani. SzÃ©pen elfÃ¡radtam, mire kellÅ‘ mennyisÃ©gnek Ã-tÃ©ltem meg a kÃ¶vek szÃ¡mÃ¡t. LeÃ¼ltem a fekvÅ‘helyre Ã©s a kÃ¶vekkel kezdtem kÃ¶rberakni. BÃ©lhangossal szÃ¡mtalan alkalommal csinÃ¡ltunk ilyet, mikÃ¶zben trollokra vadÃ¡sztunk Berk erdeiben. A hideg szelet kint, a meleget bent tartja. A fej feletti rÃ©szt magasabbra Ã©pÃ-tettem Ã©s raktam mÃ©g rÃ¡ tetÅ‘nek pÃ¡r Ã¡gat Ã©s zuzmÃ³t. ElÃ©gedetten nÃ©ztem vÃ©gig a munkÃ¡mon. A vÃ¡ltÃ³tunikÃ¡t mÃ©g beraktam pÃ¡rnÃ¡nak, majd kimÃ¡sztam Ã©s a tÅ±z felÃ© fordultam. MÃ¡r kezd sÃ¶tÃ©tedni. Pillanatokon belÃ¼l az orromig sem fogok lÃ¡tni.

Nekikezdtem a kÃ©seimmel tÃ¼zet csiholni, ami beletelt egy kis idÅ‘be. Amint vÃ©gre lÃ¡ngra kapott a gyÃºjtÃ³s, Ã³vatosan a tÃ¡bortÅ±zbe helyeztem Ã©s megvÃ¡rtam, amÃ-g a nagyobb Ã¡gak is lÃ¡ngra kapnak. Ahogy ez megtÃ¶rtÃ©nt, fogtam pÃ¡r kÃ¶vet Ã©s kÃ¶rberaktam a tÃ¼zet is, hogy megvÃ©djem a lÃ¡ngokat.

SÃ³hajtva dÅ‘ltem hÃ¡tra Ã©s tartottam a kezeimet kÃ¶zelebb a lÃ¡ngok melegÃ©hez. AprÃ³ mosolyra hÃºztam a szÃ¡mat. Hihetetlen, hogy az ember mÃ©g a legaprÃ³bb dolgoknak is Ã-gy tud Ã¶rÃ¼lni, ha egyedÃ¼l van kint a vadonban. MiÃ³ta elhagytuk Berket, most elÅ‘szÃ¶r Ã©rzem igazÃ¡n, hogy Ã¡tmelegszik a kezem. CsodÃ¡latos Ã©rzÃ©s.

MiutÃ¡n kicsit Ã¡tmelegedtem, raktam mÃ©g pÃ¡r Ã¡gat a tÅ±zre, majd bemÃ¡sztam a kis Ã¡gyamba. PrÃ³bÃ¡ltam minÃ©l kÃ©nyelmesebben elhelyezkedni, majd amint sikerÃ¼lt egy ilyen pÃ³zt talÃ¡lnom, fÃ¡radtan meredtem a menedÃ©kem mennyezetÃ©re.

Dideregve hÃºztam jobban Ã¶ssze magamon a mellÃ©nyemet, majd lehunytam a szememet. Annyira Ã¡lmos voltam, hogy minden gondom ellenÃ©re pillanatok alatt elaludtam.

* * *

><p>MÃ¡snap reggel arra keltem, hogy Fogatlan a lÃ¡bamat bÃ¶kÃ¶di az orrÃ¡val. Fintorogva fordultam az oldalamra.<p>

- Adj mÃ©g pÃ¡r percet, pajti. FÃ¡radt vagyok. Az este sokszor felkeltem, hogy Ã¡gakat rakjak a tÅ±zre. Semmi energiÃ¡m. â€“ kÃ©rleltem, mire morogva hagyott magamra. Dideregve prÃ³bÃ¡ltam visszaaludni, azonban ahogy elkezdett a hasam is korogni, mindez mÃ¡r esÃ©lytelen prÃ³bÃ¡lkozÃ¡ssÃ¡ fordult. Ã•lmosan fogtam meg a vÃ¡ltÃ³ tunikÃ¡mat, majd kimÃ¡sztam a fekhelyemrÅ‘l. Fintorogva nÃ©ztem, hogy a tÅ±z is kialudt.

Dideregve mentem a kosÃ¡rhoz Ã©s raktam el a ruhÃ¡mat, mikor a tÃ³ felÅ‘l Fogatlan rohant felÃ©m, szÃ¡jÃ¡ban egy nagy hallal. Ledobta a lÃ¡bam elÃ©, majd mosolyogva nÃ©zett rÃ¡m. Ã‰n kicsit tompÃ¡n ugyan, de viszonoztam a mosolyt. Ã•tlÃ©ptem a halat, majd kezeimmel Ã¡tÃ¶leltem a nyakÃ¡t. Remegve felsÃ³hajtottam, Å‘ pedig halk dorombolÃ¡sba kezdett. PÃ¡r pillanatig Ã-gy Ã¡lltunk, majd elhÃºzÃ³dott tÅ‘lem Ã©s egy nagyobb faÃ¡gat a tÃ¡bortÅ±zbe dobott, azt pedig meggyÃºjtotta. HÃ¡lÃ¡san nÃ©ztem rÃ¡.

- KÃ¶sz, pajti. A halat is Ã©s a tÃ¼zet is.

VidÃ¡man bÃ³lintott, majd visszarohant a tÃ³hoz. Ã‰n lassan leÃ¼ltem a tÅ±z mellÃ© Ã©s feltÅ±ztem a halat egy botra. Azt a tÅ±zbe tartottam Ã©s prÃ³bÃ¡ltam pozitÃ-van nÃ©zni a helyzetet. LegalÃ¡bb nem fagytam halÃ¡lra az Ã©jszaka, nem? Ã‰s farkasok sem ettek meg. Igaz, hogy mÃ©g mindig vacogok Ã©s fÃ¡radt is vagyok, mert nem aludtam sokat, de legalÃ¡bb itt van ez a hal, amit meg tudok sÃ¼tni.

Ugh, ez az egÃ©sz badarsÃ¡g. Most Å‘szintÃ©n, mire szÃ¡mÃ-tottam? Hogy majd ezÃ¼st tÃ¡lcÃ¡n teszik elÃ©m a finomabbnÃ¡l finomabb falatokat? Tudtam mit vÃ¡llalok azzal, hogy elszÃ¶kÃ¶k otthonrÃ³l. Vissza mÃ¡r amÃºgy sem mehetek. LegalÃ¡bb Fogatlan kedvÃ©t ne rontsam el.

Ahogy felnÃ©ztem legjobb barÃ¡tomra, Å‘ vidÃ¡man ugrÃ¡lt a tÃ³ban, halak utÃ¡n vadÃ¡szva. Az utÃ¡n, hogy elvettem a szabadsÃ¡gÃ¡t ez a legkevesebb, amit megtehetek Ã©rte. Ideje Ã¶sszeszednem magamat Ã©s abbahagynom a panaszkodÃ¡st. A gond csak az, hogy ezt kÃ¶nnyÅ± mondani, megtenni viszont mÃ¡r sokkal nehezebb.

Ahogy megsÃ¼lt a hal Ã©s a szÃ¡mhoz emeltem, valahogy valami teljesen eltÃ¶rt bennem. Elkezdtem egyre szaporÃ¡bban lÃ©legezni, majd a halat fÃ©lre dobva, kezeimmel Ã¡tÃ¶leltem a tÃ©rdeimet Ã©s elkezdtem zokogni. Hogy lehettem ekkora ostoba? Annyi az Ã©letemnek! Soha tÃ¶bbÃ© nem lÃ¡thatom az apÃ¡mat! Nem hallgathatom BÃ©lhangos borzalmas tÃ¶rtÃ©neteit a fiatalkori hÅ‘stetteirÅ‘l! Nem lÃ¡thatom Asztrid gyÃ¶nyÃ¶rÅ± kÃ©k szemeit, pont mikor minden megvÃ¡ltozhatott volna. Ã‰s kÃ©nyelem? EzentÃºl az Ã©jszakÃ¡kat a fagyhalÃ¡ltÃ³l valÃ³ rettegÃ©ssel tÃ¶lthetem! Nem alhatok mÃ¡r tÃ¶bbet a kÃ©nyelmes Ã¡gyamban Ã©s nem is ehetek akkor, azt, amit szeretnÃ©k. Basszus, korÃ¡bban nem is gondoltam, hogy ennyi mindent fogok hiÃ¡nyolni.

Egyszer csak azt Ã©reztem, mintha valaki a hÃ¡tamat simogatnÃ¡. Ijedten fordÃ-tottam arra a fejemet. Fogatlannal talÃ¡ltam szembe magamat. SzomorÃºan nyÃ¼szÃ-tett, majd fejÃ©t az arcomnak dÃ¶rzsÃ¶lte. Ã‰n kÃ¶nnyes szemekkel nÃ©ztem rÃ¡.

- Ne haragudj, pajti. Csak most jÃ¶tt ki rajtam a sok stressz. Nem tudom, hogy mi lesz Ã©s olyan elveszettnek Ã©rzem magamat.

KÃ©rdÅ‘n hÃºzta el a fejÃ©t, majd az Ã©gen arra pillantott, amerrÅ‘l jÃ¶ttÃ¼nk. Gyorsan letÃ¶rÃ¶ltem a kÃ¶nnyeimet.

- Nem, pajti. Nem megyÃ¼nk vissza. Minden rendben lesz, csak meg kell szoknom. â€“ feleltem remegÅ‘ hangon, bÃ¡r legbelÃ¼l kÃ©telkedtem abban, hogy valaha is sikerÃ¼l majd megszoknom ezt az Ã©letmÃ³dot.

Fogatlan lefekÃ¼dt mÃ¶gÃ©m, majd farok-szÃ¡rnyÃ¡val Ã³vatosan betakart. Ã‰n szipogva dÅ‘ltem neki Ã©s nÃ©ztem az elÅ‘ttÃ¼nk pattogÃ³ tÃ¼zet. Az Ã©jfÃºria orrÃ¡val megbÃ¶kte a halamat, majd az evÃ©st imitÃ¡lta a szÃ¡jÃ¡val. Megvakargattam a fejÃ©t, majd felvettem a halat Ã©s lassan enni kezdtem. Egy gonddal legalÃ¡bb mÃ¡r kevesebb.

FÃ¡radtan dobtam odÃ©bb a hal maradÃ©k rÃ©szeit. Ahogy Fogatlanra nÃ©ztem elmosolyodott, majd felemelte hatalmas fekete szÃ¡rnyÃ¡t Ã©s Ã³vatosan betakart vele. PÃ¡r percig dÃ¶bbenten pislogtam, majd ahogy Ã©reztem milyen kellemes meleg van a szÃ¡rnya alatt, halvÃ¡nyan elmosolyodtam Ã©s az oldalamra fekÃ¼dtem. Az utolsÃ³ dolog, amire emlÃ©kszem, hogy Fogatlan elkezdett halkan dorombolni, Ã©n pedig mÃ©ly Ã¡lomba szenderÃ¼ltem.

4. Viharban

4 â€“ Viharban

* * *

><p>Mikor felkeltem, teljesen kipihentnek Ã©reztem magamat. Mintha minden korÃ¡bbi problÃ©mÃ¡m felszÃ-vÃ³dott volna. Nem fÃ¡ztam, Ã¡lmos sem voltam. Igaz, kicsit kezdtem megÃ©hezni, de azon kÃ-vÃ¼l minden rendben volt. Lassan felÃ¼ltem a barÃ¡tom szÃ¡rnya alatt, mire Å‘ Ã³vatosan felemelte Ã©s kÃ-vÃ¡ncsian rÃ¡m nÃ©zett. Mosolyogva Ã¶leltem Ã¡t a nyakÃ¡t.<p>

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, pajti. Ez nagyon kellett. MÃ¡r sokkal jobban Ã©rem magamat.

Boldogan elmosolyodott, majd jÃ¡tÃ©kosan elkezdte nyalogatni az arcomat. Nevetve Ã¡lltam fel Ã©s lÃ©ptem el tÅ‘le. Ahogy kÃ¶rbenÃ©ztem lÃ¡ttam, hogy mÃ¡r esteledik. A nap utolsÃ³ fÃ©nyei mÃ©g Ã©pp megvilÃ¡gÃ-tottÃ¡k a tÃ¡jat. Fogatlan felÃ¡llt mellettem Ã©s kinyÃºjtÃ³ztatta minden tagjÃ¡t.

KÃ¶zelebb lÃ©pve hozzÃ¡ megvakargattam a fÃ¼le mÃ¶gÃ¶tt, majd a tÃ³ felÃ© indultam. Az Ã©jfÃºria szorosan mÃ¶gÃ¶ttem kÃ¶vetett.

- Mit szÃ³lnÃ¡l hozzÃ¡, ha fognÃ¡nk egy kis halat, aztÃ¡n indulnÃ¡nk? TÃ¡vol vagyunk ugyan BerktÅ‘l, de a jÃ©g beÃ¡llta elÅ‘tt apa szokott mÃ©g egy utolsÃ³ keresÃ©st indÃ-tani a fÃ©szketek utÃ¡n. EsÃ©lyt sem akarok rÃ¡, hogy Ã¶sszefussunk itt kint vele. â€“ fintorogtam, mire Fogatlan morogva bÃ³lintott.

A tÃ³hoz leÃ©rve Fogatlan vidÃ¡man belefutott Ã©s folytatta reggeli jÃ¡tÃ©kÃ¡t. BosszÃºsan felsÃ³hajtottam. Ã•gy tÃ¶bb halat ijeszt el, mint amennyit megfog. KÃ¶rbenÃ©zve hirtelen tÃ¡madt egy Ã¶tletem. A vÃ-z a tÃ³ ezen a rÃ©szÃ©n sekÃ©ly volt. PÃ¡r kÅ‘ segÃ-tsÃ©gÃ©vel

kÃ¶nnyen lehet csapdÃ¡t Ã©pÃ-teni nekik.

LeÃ¼ltem a tÃ³ mellett Ã©s levettem a csizmÃ¡imat, majd feltÅ±rtem a nadrÃ¡gom szÃ¡rÃ¡t. Nem akartam bevizezni Å'ket. Ez utÃ¡n megfogtam egy nagyobb kÃ¶vet, ami a tÃ³ partjÃ¡n hevert Ã©s bevittem a vÃ-zbe. Fogatlan kÃ-vÃ¡ncsian nÃ©zett rÃ¡m.

- Fejezd ezt be pajti. Van egy Ã¶tletem, hogy fogjunk kÃ¶nnyebben, tÃ¶bb halat. SegÃ-ts! Fogj kÃ¶veket Ã©s ilyen szÃ©pen Ã-velt alakban kÃ¶rbe kÃ©ne rakni itt. â€" mutattam neki az elkÃ©pzelÃ©semet. Å• Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©zett pÃ¡r percig, de azÃ©rt megtette, amire kÃ©rtem. Ketten hamar felÃ©pÃ-tettÃ¼k a halcsapdÃ¡t. UtolsÃ³ simÃ-tÃ¡skÃ©nt kÃ¶zÃ©pen tÃ¶lcsÃ©r alakÃº nyÃ-lÃ¡st kÃ©szÃ-tettem rÃ¡, majd bÃ³lintottam. MÃ©g kifutottam pÃ¡r fenyÅ'Ã¡gÃ©rt, majd visszatÃ©rve Fogatlanra mosolyogtam.

- OkÃ©. Ez kÃ©sz van. Te most menj beljebb a tÃ³ban Ã©s kergess erre annyi halat, amennyit csak tudsz. Ã‰n bezÃ¡rom ezekkel az Ã¡gakkal a csapdÃ¡t, amint beÃºsztak a halak.

Fogatlan bÃ³lintott, majd felugrott a levegÅ'be Ã©s nÃ©hÃ¡ny szÃ¡rnycsapÃ¡ssal a tÃ³ tÃ¡volabbi rÃ©szÃ©re repÃ¼lt, ott pedig lemerÃ¼lt a vÃ-z alÃ¡. Ã‰n lassan a csapda bejÃ¡ratÃ¡hoz mentem Ã©s vÃ¡rtam, hogy Fogatlan visszaÃ©rkezzen a menekÃ¼lÅ' halakkal. Nem kellett sokat vÃ¡rnom. Pillanatok mÃºlva Ã©rkezett mÃ¡r az elsÅ' pÃ¡r Ã¡ldozat. Hihetetlen! Ez tÃ©nyleg bevÃ¡lt! Ahogy meglÃ¡ttam Fogatlan hÃ¡tÃ¡t, a csapba bejÃ¡rata fÃ¶lÃ© raktam az Ã¡gakat. Amint beÃºszott a pÃ¡r utolsÃ³ hal is, bezÃ¡rtam, Fogatlan pedig mellÃ©m Ã¡llt, Ã©hesen nÃ©zve a halakat. Nevetve vakargattam meg a fejÃ©t.

- SzÃ©p munka, pajti. Most szÃ©pen Ã¶sszeszedjÃ¼k Å'ket, aztÃ¡n vacsorÃ¡zunk, a maradÃ©kot pedig elrakjuk kÃ©sÅ'bbre. Azt hiszem egy darabig nem fogunk Ã©hezni.

Fogatlan egyetÃ©rtÅ'en bÃ³lintott, majd lelkesen kezdte kivadÃ¡szni a vacsorÃ¡jÃ¡t. Ã‰n pÃ¡r pillanatig nevetve nÃ©ztem, majd Ã¡tlÃ©ptem a kÃ¶veket Ã©s hasonlÃ³an cselekedtem. Perceken belÃ¼l egy hal sem maradt a csapdÃ¡ban.

* * *

><p>Asztrid csendben sÃ©tÃ¡lt a mÃ³lÃ³n Ã©s a tÃ¡volba meredt. Szinte hihetetlen, hogy ilyen hamar megvÃ¡ltozhat az emberek vÃ©lemÃ©nye. Az egÃ©sz Ã©letÃ©ben azt beszÃ©ltÃ©k bele, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyok kegyetlen fenevadak, csak a gyilkolÃ¡shoz Ã©rtenek, erre tessÃ©k. Egy haszontalannak hitt vÃ©zna, Ã¼gyetlen fiÃº teljesen feldÃºlta minden hitÃ©t.<p>

Az Ã©gre pillantva felsÃ³hajtott. BÃ¡rmennyire is szeretnÃ© Ãºjra lÃ¡tni Hablaty mosolygÃ³s arcÃ¡t, gyÃ¶nyÃ¶rÅ± zÃ¶ld szemeit, ezt nem teheti. Ha visszatÃ©r, Å't is Ã©s az Ã©jfÃºriÃ¡t is kivÃ©gzik. Nem, nem. Ez nem tÃ¶rtÃ©nhet meg.

Hirtelen Asztrid kÃ¶zelgÅ' lÃ©ptekre lett figyelmes. Ahogy az illetÅ' felÃ© pillantott, meglepÅ'dve pislogott. HAlvÃ©r Ã¡llt meg mellette. A szÅ'ke lÃ¡ny egybÅ'l elkapta a tekintetÃ©t Ã©s a tÃ¡volba meredt. PÃ¡r percig Ã-gy csendben Ã¡lltak, mikor a fiÃº megszÃ³lalt.

- MiÃ©rt rohantÃ¡l Ã-gy el TakonypÃ³c beszÃ³lÃ¡sa utÃ¡n? Azt hittem nem kedveled Hablatyot. â€" kezdte csendesen, mire Asztrid kÃ¶hintett

pÃ¡rat Ã©s felvette a rideg Ã¡larcÃ¡t.

- Nem is kedvelem. Ki mondta, hogy HablatyrÃ³l van itt szÃ³? EgyszerÅ±en csakâ€¦ olyan kÃ©pmutatÃ³ ez az egÃ©sz. Egyszer mÃ©g istenÃ-titek, most pedig Ã¡rulÃ³ lett belÅ‘le. Csak ennyi az egÃ©sz. â€“ rÃ¡ntotta meg a vÃ¡llÃ¡t.

- Oh, Ã©rtem. EgÃ©szen mÃ¡st hittem.

- HÃ¡t tÃ©vedtÃ©l.

- MÃ¡r lÃ¡tom. â€“ biccentett a fiÃº, majd Å‘ is a tÃ¡volba meredt. â€“ KÃ-vÃ¡ncsi vagyok, hogy most merre jÃ¡rhat.

Asztrid fÃ©l szemmel a barÃ¡tjÃ¡ra pillantott, magÃ¡ban pedig hozzÃ¡tette, hogy Å‘ is.

* * *

><p>MiutÃ¡n magunk mÃ¶gÃ¶tt hagytuk az aprÃ³ kis szigetet, Fogatlan Ã©s Ã©n tovÃ¡bbindultunk dÃ©lkeletre. CÃ©lpontot ugyan nem beszÃ©ltÃ¼nk meg, de amÃ-g elÃ©g messze kerÃ¼lÃ¼nk BerktÅ‘l, Ã©n teljes nyugalommal bÃ-zom Fogatlanra az irÃ¡nyt.<p>

Az Ãºt csendben telt. A nÃ©masÃ¡got alkalmankÃ©nt csak Fogatlan nyugodt szÃ¡rnycsapkodÃ¡sa tÃ¶rte meg. Elgondolkodva bÃ¡multam a fÃ¶lÃ¶ttÃ¼nk fÃ©nylÅ‘ csillagokat Ã©s Holdat. KÃ-vÃ¡ncsian gondolkodtam, hogy vajon Fogatlan fel tudna-e repÃ¼lni olyan magasra, hogy lehozzunk egy aprÃ³ csillagot. Milyen magasan lehetnek? Olyan tÃ¡vol nem lehetnek, hiszen akkor nem lÃ¡tnÃ¡nk Å‘ket, igaz? Meg kell kÃ©rnem Fogatlant, hogy prÃ³bÃ¡ljunk felrepÃ¼lni addig. Ã‰n lehetnÃ©k az elsÅ‘ viking, aki megtudhatnÃ¡, mitÅ‘l maradnak ott fent Ã©s hova tÅ±nnek nappal.

Mosolyogva gondoltam erre, majd elÅ‘re hajoltam Fogatlan fÃ¼lÃ©hez.

- HÃ©, pajti. Mit szÃ³lnÃ¡l hozzÃ¡, ha kicsit magasabbra szÃ¡llnÃ¡nk? â€“ kÃ©rdeztem a fejÃ©t vakargatva. Az Ã©jfÃºria pÃ¡r pillanatig kÃ-vÃ¡ncsian nÃ©zett rÃ¡m, majd sÃ³hajtott egyet. NÃ©hÃ¡ny erÅ‘sebb szÃ¡rnycsapÃ¡ssal magasabbra emelkedtÃ¼nk. Sajnos a csillagokhoz nem kerÃ¼ltÃ¼nk sokkal kÃ¶zelebb.

- Magasabbra? â€“ kÃ©rdeztem Ãºjra, mire Ãºjra felsÃ³hajtott Ã©s emelkedett. FelnÃ©zve mÃ©g mindig tÃ¡volinak tÅ±ntek a csillagok. Fintorogva nÃ©ztem Å‘ket, majd az Ã©gre mutattam.

- Nem tudsz oda felmenni? â€“ kÃ©rdeztem, mire szemeivel kÃ¶vette, hogy merre mutatok a kezemmel. Emelkedett mÃ©g egy kicsit, majd kÃ©rdÅ‘n nÃ©zett rÃ¡m. Azt hiszem ebbÅ‘l nem Ã©rtette, mit akarok. Ennyire fÃ¡radt ma este, vagy nem akar csillagot szedni? Szememet forgatva sÃ³hajtottam. Bezzeg, ha halak lennÃ©nek a csillagok helyÃ©nâ€¦

- Oda fel, pajti. A csillagokhoz. KÃ©rlek, menjÃ¼nk fel. Fogok neked dupla adag halat! â€“ vakargattam meg a fÃ¼le mÃ¶gÃ¶tt. Hirtelen furcsa hangokat adott ki Ã©s kicsit ereszkedni kezdett. AggÃ³dva nÃ©ztem, hogy mi baja lehet, de ahogy a szÃ¡jÃ¡ra pillantanom, amin egy hatalmas sÃ¡rkÃ¡ny-mosoly terÃ¼lt szÃ©t, megdÃ¶bbenve egyenesedtem ki a nyeregben. Most tÃ©nyleg nevet rajtam? Valami

vicceset mondtam talÃ¡n?

Morcosan nÃ©ztem, ahogy egyre tÃ¶bb felhÅ‘ kezd el alattunk gyÃ¼lekezni. Halkan kÃ¶hintettem pÃ¡rat, amint Fogatlan befejezte a nevetÃ©st.

- Tudod, nem szÃ©p dolog mÃ¡sokat kinevetni. TalÃ¡n valami vicceset mondtam? â€“ kÃ©rdeztem, mire csak nevetve bÃ³lintott. DurcÃ¡san nÃ©ztem a felhÅ‘ket. â€“ LegalÃ¡bb el tudnÃ¡d mondani, hogy mi az. BÃ¡r tÃ¶bbet Ã©rthetnÃ©k a morgÃ¡sodon Ã©s a nyÃ¼szÃ-tÃ©seden kÃ-vÃ¼l. Mennyivel kÃ¶nnyebben telnÃ©nek ezek az utak is.

Erre lassan bÃ³lintott, Ã©n pedig elÅ‘redÅ‘lve elfekÃ¼dtem a nyeregben Ã©s Ãºgy nÃ©ztem a felhÅ‘ket. Vajon messze lehet a kÃ¶vetkezÅ‘ sziget? A sok felhÅ‘ miatt nem lÃ¡tok semmit.

Morcosan nÃ©ztem az alattunk gomolygÃ³ felhÅ‘ket, mikor hirtelen elÅ‘ttÃ¼nk pÃ¡r mÃ©terrel villÃ¡mlani kezdett. Annyira meglepÅ‘dtem, hogy vÃ©letlenÃ¼l vÃ¡ltottam a szÃ¡rnyÃ¡llÃ¡son, ezzel pedig enyhÃ©n balra dÅ‘ltÃ¼nk. SÅ±rÅ±n szabadkozva kÃ©rtem bocsÃ¡natot Ã©s hamar visszaÃ¡llÃ-tottam a szÃ¡rnyat, de ekkor egy erÅ‘sebb szÃ©l elkapott minket, Fogatlan pedig erÅ‘lkÃ¶dve prÃ³bÃ¡lt emelkedni.

KÃ¶zelebb hajoltam Fogatlanhoz Ã©s szorosan kapaszkodtam a nyeregbe. Ahogy a szÃ©l egyre jobban sÃ¼vÃ-tett kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttÃ¼nk, kezdtem fÃ©lni, hogy bÃ¡rmelyik pillanatban leeshetek a nyeregbÅ‘l. Ã–sszeszorÃ-tottam a szememet Ã©s mÃ©ly levegÅ‘t vettem.

- Pajti, ki kell jutnunk ebbÅ‘l a viharbÃ³l! Landolnunk kell! Ereszkedj alacsonyabbra, mert innÃ©t nem lÃ¡tom, hogy van-e alattunk sziget. â€“ kiÃ¡ltottam, mire csak morogva megrÃ¡zta a fejÃ©t.

AggÃ³dva nÃ©ztem hÃ¡tra a farokszÃ¡rnyra Ã©s csak remÃ©lni tudtam, hogy bÃ-rja a szerkezet az extrÃ©m kÃ¶rÃ¼lmÃ©nyeket. Hirtelen Fogatlan ereszkedni kezdett. RemÃ©nykedtem benne, hogy valami szigetet Ã©rez a kÃ¶zelben, de ahogy ijedten felkiÃ¡ltott, tudtam, hogy valami gond van. AggÃ³dva hajoltam kÃ¶zelebb, mire arcon csapott a fÃ¼lÃ©vel.

A hÃ¡borgÃ³ vÃ-zfelszÃ-n egyre csak kÃ¶zeledett, Ã©n pedig prÃ³bÃ¡ltam a szÃ¡rnyÃ¡llÃ¡son igazÃ-tani. HÃ¡tranÃ©zve lÃ¡ttam, hogy nem mozdul a farok-szÃ¡rny. A lÃ¡bamra pillantva Ãºjra Ã©s Ãºjra prÃ³bÃ¡ltam megmozdulni, de nem reagÃ¡lt. MÃ¡r csak annyira maradt idÅ‘m, hogy magunk elÃ© nÃ©zzek, mikor nagy sebessÃ©ggel a vÃ-zbe csapÃ³dtunk.

A jeges vÃ-zbe Ã©rkezve a rÃ©mÃ¼lettÅ‘l elkezdtem a vÃ-zfelszÃ-n felÃ© kapÃ¡lÃ³zni. Az elsÅ‘ gondolatom az volt, hogy megfulladok. Csak nem sokkal utÃ¡na tudatosult bennem, hogy mennyire hideg a vÃ-z. Ã‰reztem, hogy pillanatok alatt kiszÃ¡ll belÅ‘lem az energia.

VÃ¡ratlanul nagy sebessÃ©ggel kezdtem a felszÃ-n felÃ© menni. Amint Ãºjra levegÅ‘hÃ¶z jutottam, remegve nÃ©ztem magam elÃ©. MÃ©g mindig Fogatlanhoz voltam kÃ¶tve a biztonsÃ¡gi Ã¶vemmel. Remegve hajoltam elÅ‘re, Fogatlan pedig elkezdett egy bizonyos irÃ¡nyba Ãºszni.

A vihar kÃ¶zben egy percig sem csendesÃ¼lt. A hullÃ¡mok vadul csaptak Ã¡t a fejÃ¼nk fÃ¶lÃ¶tt. Ã‰n minden egyes pillanattal egyre jobban

fÃ¡ztam Ã©s gyengÃ¼ltem. Tudtam, ha nem jutunk minÃ©l elÅ‘bb szÃ¡razfÃ¶ldre, akkor itt fogok a legjobb barÃ¡tom hÃ¡tÃ¡n halÃ¡lra fagyni.

- Fâ€¦ Fâ€¦ Fogâ€¦ Fogatlanâ€¦ Szâ€¦ Szerâ€¦ Szerinted messze vâ€¦ van mÃ©g a szâ€¦ szÃ¡razfÃ¶ld? Mâ€¦ Megâ€¦ fagyok.
Megfagyok.

Fogatlan aggÃ³dva pillantott rÃ¡m, majd elÅ‘re nÃ©zett Ã©s gyorsabban kezdett Ãºszni. Ahogy prÃ³bÃ¡ltam elÅ‘re nÃ©zni, hogy merre haladunk, Ã©reztem, hogy kezd elnehezÃ¼lni a szemhÃ©jam. Lassan lehajtottam a fejemet FogatlanÃ©ra, majd elaludtam.

* * *

><p>Fintorogva Ã©bredtem arra, hogy valaki a fejemet bÃ¶kdÃ¶si. ErÅ‘tlenÃ¼l nyitottam ki a szemeimet Ã©s Fogatlant lÃ¡ttam magam elÅ‘tt. Ijedten nÃ©ztem rÃ¡ egy pillanatra, majd Ã¼ltem fel. Egy barlangban voltunk, mellettem pedig tÅ±z Ã©gett. Ã‰rtetlenÃ¼l nÃ©ztem Fogatlanra. Mi tÃ¶rtÃ©nt? Hogy kerÃ¼ltÃ¼nk ebbe a barlangba?<p>

MÃ©g mielÅ‘tt szÃ³lhattam volna bÃ¡rmit is, Fogatlan aggÃ³dva kezdett vÃ©gigszaglÃ¡szni, hogy nem esett-e semmi bajom. Kezeimmel lassan felemeltem a fejÃ©t Ã©s mÃ©lyen egymÃ¡s szemÃ©be nÃ©ztÃ¼nk.

- Pajtiâ€¦ Megmentetted az Ã©letemet. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. â€“ suttogtam hÃ¡lÃ¡san.

Fogatlan lassan elmosolyodott, majd vidÃ¡man kezdte nyalogatni az arcomat. Nevetve tÃ¶rÃ¶ltem le a nyÃ¡lÃ¡t Ã©s Ã¶leltem meg. Å• a farkÃ¡val mÃ©g kÃ¶zelebb hÃºzott magÃ¡hoz, majd hangos dorombolÃ¡sba kezdett.

- Hogy jutottunk ide, pajti? VÃ©gig ÃºsztÃ¡l? â€“ tÃ¡volodtam el tÅ‘le Ã©s kÃ©rdeztem komolyan, mire csak bÃ³lintott egyet. A farkÃ¡ra pillantott Ã©s lassan morogni kezdett. KÃ¶vettem a tekintetÃ©t Ã©s lÃ¡ttam, hogy kissÃ© megrongÃ¡lÃ³dott a szerkezet. A bÅ‘r tÃ¶bb helyen is ki volt szakadva, az egyik vasrÃºd pedig elferdÃ¼lt. SÃ³hajtva Ã©rtem hozzÃ¡ Ã©s nÃ©ztem a barÃ¡tomra.

- Valamit ki kell talÃ¡lnunk, hogyan javÃ-tsuk ezt meg. Nem tudod, lakatlan ez a sziget? Volt rajta valami emberi telepÃ¼lÃ©s?

Fogatlan megingatta a fejÃ©t, mire elhÃºztam a szÃ¡mat. Ã•gy nehezebb dolog lesz. Ãšgy dÃ¶ntÃ¶ttem, mivel repÃ¼lÃ©sre amÃºgy sem tudjuk hasznÃ¡lni, jobb, ha leveszem. MiutÃ¡n ezzel megvoltam Ã©s a nyerget Ã©s kosarat is levettem Fogatlan hÃ¡tÃ¡rÃ³l, leÃ¼ltem a tÅ±z mellÃ© Ã©s melegÃ-tettem mÃ©g egy kicsit a kezeimet.

KintrÅ‘l sÃ¼vÃ-tÅ‘ szÃ©l hallatszÃ³dott. Ahogy a barlang kijÃ¡rata felÃ© pillantottam, azonnal elfintorodtam. A hÃ³ elkezdett szakadni. BosszÃºsan Ã¡lltam fel Ã©s nÃ©ztem a hÃ³esÃ©st. Most mÃ¡r egyÃ©rtelmÅ±, hogy utÃ¡lnak az istenek. Pont, mikor szeretnÃ©nk Fogatlannal minÃ©l messzebb kerÃ¼lni BerktÅ‘l, akkor jÃ¶n a kelletÃ©nÃ©l korÃ¡bban a tÃ©l.

Elgondolkodva Ã¼ltem le az ÃºjfÃºria mellÃ© Ã©s nÃ©ztem a pattogÃ³ tÃ¼zet. TalÃ¡n nem Ã¡rtana mÃ©g egy kicsit pihenni, amÃ-g el nem mÃºlik a vihar.

* * *

><p>Asztrid csendben sÃ©tÃ¡lt a kovÃ¡csmÅ±hely felÃ©, kezÃ©ben kedvenc fejszÃ©jÃ©vel. Az Ã©gre pillantva elhÃºzta a szÃ¡jÃ¡t. Csak nem hÃ³ lesz? A tÃ©lig Ã¡ltalÃ¡ban mÃ©g heteket szoktak vÃ¡rni.<p>

A szÅ‘ke lÃ¡ny eltÅ±rte az arcÃ¡ba esÅ‘ hajtincseket, majd belÃ©pett a kovÃ¡csmÅ±helybe. KÃ¶rbenÃ©zve minden Hablatyra emlÃ©keztette. KorÃ¡bban akÃ¡rhÃ¡nyszor belÃ©pett az Ã©pÃ¼letbe, Hablaty mindig azzal a dilis mosolyÃ¡val fogadta. Most mit nem adna azÃ©rt a mosolyÃ©rt.

SÃ³hajtva megrÃ¡zta a fejÃ©t, majd kÃ¶rbenÃ©zett. Sehol nem lÃ¡tta BÃ©lhangost

- BÃ©lhangos? Itt vagy? â€“ kÃ©rdezte Asztrid fÃ©lhangosan, mikÃ¶zben beljebb sÃ©tÃ¡lt.

- Megyek, megyek, mÃ¡r itt is vagyok! â€“ hallotta, majd pillanatokon belÃ¼l Ã©szrevette BÃ©lhangost. A kovÃ¡cs, cserÃ©lhetÅ‘ mancsÃ¡n egy pÃ¶rÃ¶llyel lÃ©pett ki az Ã¼zlet egy eldugottabb rÃ©szÃ©bÅ‘l. MÃ¡sik kezÃ©ben papÃ-rok voltak. KÃ-vÃ¡ncsian fÃ¼rkÃ©szte a lÃ¡nyt, majd pillantÃ¡sa a fejszÃ©re esett. â€“ Ã•h, Asztrid. A szokÃ¡sos Ã©lesÃ-tÃ©s?

- Igen, BÃ©lhangos. KissÃ© megkopott mÃ¡r a kicsike. â€“ nÃ©zett vÃ©gig a lÃ¡ny a fejszÃ©jÃ©n, majd halvÃ¡ny mosolyra hÃºzÃ³dott a szÃ¡ja. â€“ MostanÃ¡ban sokat gyakoroltunk az erdÅ‘ben. Ideje volt ellÃ¡togatnunk hozzÃ¡d.

- Add csak ide, majd Ã©n kezelÃ©sbe veszem. â€“ tette le a lapokat a kovÃ¡cs, majd hamar Ã¡tvÃ¡ltotta a pÃ¶rÃ¶lyÃ¶s kezÃ©t egy fogÃ¡sra alkalmas darabra. Asztridhoz visszafordulva elvette a fegyvert, majd nekilÃ¡tott az Ã©lesÃ-tÃ©sÃ©nek.

A lÃ¡ny unottan nÃ©zelÅ‘dÃ¶tt, tekintete azonban hirtelen megakadt a lapokon, amiket BÃ©lhangos korÃ¡bban lerakott. KÃ-vÃ¡ncsian lÃ©pett kÃ¶zelebb hozzÃ¡juk, majd vette kÃ©zbe Å‘ket. Rajzok voltak rajta, mÃ©gpedig nem akÃ¡rmilyenek. Egy furcsa, szÃ¡rnyszerÅ± dolog tervei. Asztrid Ã©rtetlenÃ¼l pislogott Ã©s BÃ©lhangos felÃ© fordult.

- Ezek mik, BÃ©lhangos? â€“ kÃ©rdezte, a rajzokra mutatva. A kovÃ¡cs felnÃ©zett, majd sÃ³hajtott egy hatalmasat.

- Hablaty kuckÃ³jÃ¡ban talÃ¡ltam. Tele van ilyen tervekkel Ã©s rajzokkal egy sÃ¡rkÃ¡nyrÃ³l. Egy Ã©jfÃºriÃ¡rÃ³l. Ãšgy tÅ±nik tÃ©nyleg igaz, Ã¶sszebarÃ¡tkozott valahogy azzal a sÃ¡rkÃ¡nnyal Ã©s lelÃ©ptek. â€“ ingatta a fejÃ©t. Asztrid Ãºjra a rajzokat nÃ©zegette, majd leÃ¼lt egy kÃ¶zeli szÃ©kre.

- Mit Ã-rt abban a levÃ©lben? â€“ tÃ©tovÃ¡n nÃ©zett fel rÃ¡ a lÃ¡ny. BÃ©lhangos pÃ¡r pillanatig csendben volt, majd megingatta a fejÃ©t.

- LÃ©nyegÃ©ben annyit, hogy sajnÃ¡lja Ã©s hogy szerinte a sÃ¡rkÃ¡nyok nem olyan veszÃ©lyesek. Valami mÃ¡s dolog van a tÃ¡madÃ¡saik mÃ¶gÃ¶tt. PlÃ©hpofÃ¡nak cÃ-mezte, tÃ¶bbet nem szeretnÃ©k elÃ¡rulni belÅ‘le.

- Vissza fog tÃ©rni? â€“ kÃ©rdezte mÃ©g Asztrid kissÃ© remegÅ‘

hangon. A kovÃ¡cs megingatta a fejÃ©t.

- Nem Ã-rta, de remÃ©lem, hogy nem. LegalÃ¡bbisâ€¦ amÃ-g PlÃ©hpofa le nem nyugszik. FÃ©lek, olyat tenne, amit kÃ©sÅ‘bb mÃ©g Å‘ is megbÃ¡nna. â€“ forgatta meg a baltÃ¡t, majd nyÃºjtotta Asztrid fele.

A lÃ¡ny bÃ³lintott, majd lassÃº lÃ©ptekkel elindult kifele. Az ajtÃ³ban megÃ¡llt Ã©s a szÃ¡llingÃ³zÃ³ hÃ³ra nÃ©zett. PÃ¡r pillanat mÃºlva BÃ©lhangos lÃ©pett mellÃ© Ã©s bÃ³lintott.

- HÃ¡t, Ãºgy tÅ±nik idÃ©n hamarabb jÃ¶tt a tÃ©l. RemÃ©lem Hablaty rakott el meleg kabÃ¡tot. â€“ sÃ³hajtott, majd fordult vissza a mÅ±helyÃ©be. Asztrid az Ã©gre pillantott, majd a fejÃ©t ingatva indult haza.

* * *

><p>KissÃ© mÃ©g Ã¡lmosan pislogva Ã¼ltem fel Fogatlan szÃ¡rnyai kÃ¶zÃ¶tt. Mosolyogva meredtem a barÃ¡tomra. Å• ki tudja miÃ³ta van fent, de nem mozdult semennyit sem mellÅ‘lem. VigyÃ¡zott rÃ¡m Ã©s melegen tartott. Ã•sÃ-tottam egy nagyot Ã©s lassan felÃ¡lltam. Egy gyors nyÃºjtÃ³zkodÃ¡s utÃ¡n Fogatlan felÃ© fordultam Ã©s megvakargattam a fejÃ©t a fÃ¼le mÃ¶gÃ¶tt. Dorombolva dÃ¶rzsÃ¶lte a lÃ¡bamnak a fejÃ©t.<p>

- KÃ¶sz pajti, hogy vigyÃ¡ztÃ¡l rÃ¡m. Mit szÃ³lnÃ¡l hozzÃ¡, ha megvacsorÃ¡znÃ¡nk? â€“ kÃ©rdeztem, majd odalÃ©ptem a kosaramhoz. ElÅ‘vettem belÅ‘le hÃ©t szÃ©p nagy halat. Fogatlan lelkesen Ã¼lt fel Ã©s nyalta meg a szÃ¡ja szÃ©lÃ©t. Nevetve dobtam neki oda a halakat, majd vettem elÅ‘ magamnak egy kisebbet. A kulacsomat is elÅ‘kotortam, majd visszatÃ©rve a tÅ±zhÃ¶z leraktam a fÃ¶ldre a halat. Kinyitottam a kulacsot Ã©s megittam a maradÃ©k vizet.

SÃ³hajtva nÃ©ztem a kijÃ¡rat fele. MÃ¡r szÃ©p nagy mennyisÃ©gÅ± hÃ³ volt kint. Mivel semmi kedvem nem volt most patak utÃ¡n kutatni, felÃ¡lltam, majd kisÃ©tÃ¡ltam a barlangbÃ³l. Gyorsan megtÃ¶ltÃ¶ttem hÃ³val a kulacsot, majd futva mentem vissza a tÅ±zhÃ¶z.

- SzÃ©pen kifogtuk ezt, pajti. MÃ¡r bÃ¡nom, hogy eddig panaszkodtam repÃ¼lÃ©s kÃ¶zben a hideg miatt. â€“ Ã¼ltem le Ã©s raktam a tÅ±z mellÃ© a kulacsomat. NyÃºltam volna a halam utÃ¡n, de dÃ¶bbenten tapasztaltam, hogy nem volt ott. ElÅ‘szÃ¶r jobban kÃ¶rbenÃ©ztem, majd bosszÃºsan legjobb barÃ¡tomra meredtem. Å• persze Ã¡rtatlan kÃ©ppel bÃ¡multa a mennyezetet.

- KÃ¶sz szÃ©pen, mihaszna hÃ¼llÅ‘. MÃ¡zlid, hogy olyan nagy volt a fogÃ¡s Ã©s mÃ©g maradt a kosÃ¡rbanâ€¦ - Ã¡lltam fel Ã©s sÃ©tÃ¡ltam a kosÃ¡rhoz, mikÃ¶zben szememmel mÃ©g mindig Å‘t mÃ©regettem. Jobb kezemmel kezdtem turkÃ¡lni a maradÃ©k hal utÃ¡n. â€“ Tudod, legkÃ¶zelebb kÃ©rhetnÃ©l mÃ©g. Akkor most nem kÃ©ne az Ã¡lszentet jÃ¡tszanod. Van itt mÃ©g hal bÅ‘veâ€¦ HOL A HAL? â€“ kÃ©rdeztem dÃ¶bbenten Ã©s fordultam teljesen a kosÃ¡r felÃ©. Elkezdtem kipakolni a dolgaimat, de minden erÅ‘feszÃ-tÃ©sem feleslegesnek bizonyult. Minden hal eltÅ±nt!

Morcosan fordultam az Ã©jfÃºria felÃ©, aki kÃ-vÃ¡ncsian pislogott rÃ¡m. MutatÃ³ujjamat felemeltem, mikor felÃ¼lt Ã©s elkezdte felÃ¶klendezni az egyik halat. Ahogy elÃ©m tolta a nyÃ¡las, kissÃ© megemÃ©sztett tÅ‘kehal fejet, irritÃ¡ltam fordultam el tÅ‘le.

- KÃ¶sz nem, edd csak meg Ãºjra. Valahogy nem vÃ¡gyom arra, ami egyszer mÃ¡r megfordult a gyomrodban.

NyÃ¼szÃ-tve jÃ¶tt kÃ¶zelebb, de Ã©n sÃ©rtÅ‘dÃ¶tten fordultam el tÅ‘le. Hogy talÃ¡lok ebben a hÃ³ban kajÃ¡t, fÅ‘leg Ãºgy, hogy mÃ©g repÃ¼lni sem tudunk? Hihetetlen, hogy amikor mÃ¡r egy percre azt hiszi az ember, hogy a dolgok kezdenek egÃ©sz jÃ³l alakulni, mindig jÃ¶n valami Ã©s ennyi.

- LegkÃ¶zelebb azÃ©rt remÃ©lem rÃ¡m is gondolsz, te bÃ©lpoklos szÃ¡rnyas gÅ‘te.

Morcosan kezdtem jÃ¡rkÃ¡lni a barlangban. KÃ-vÃ¡ncsian nÃ©ztem kÃ¶rbe Ã©s vettem Ã©szre egy szÅ±kebb jÃ¡ratot. VisszalÃ©pve a tÅ±zhÃ¶z fogtam egy Ã¡gat Ã©s fÃ¡klyakÃ©nt hasznÃ¡lva indultam vissza a jÃ¡rathoz. Fogatlan aggÃ³dva nyÃ¼szÃ-tett felÃ©m.

- Nyugi, Fogatlan. Csak kicsit kÃ¶rbenÃ©zek ebben a jÃ¡ratban. â€“ indultam elÅ‘re, mikÃ¶zben hallottam, hogy sietÅ‘sen felpattant Ã©s rohant utÃ¡nam. - EgyÃ©bkÃ©nt is kalandozni indultunk, nem? Itt az ideje kalandozni. â€“ kiÃ¡ltottam, mikÃ¶zben a jÃ¡rat falÃ¡hoz Ã©rtem. KÃ-vÃ¡ncsian tapogatÃ³ztam.

- Ez Ã©rdekes. Ahogy megyÃ¼nk beljebb, egyre vizesebb a fal. LegalÃ¡bb szomjan nem fogunk halniiiiâ€¦ - kiÃ¡ltottam a vÃ©gÃ©t Ã©s dobtam el a fÃ¡klyÃ¡t.

Valami szÅ±k Ã©s vizes jÃ¡raton csÃºsztam lefelÃ©. A kezeimmel prÃ³bÃ¡ltam megkapaszkodni a falba, de a vÃ-z miatt tÃºlsÃ¡gosan csÃºszÃ³s volt. RÃ©mÃ¼lten kiÃ¡ltottam a sÃ¶tÃ©tben. Egyre gyorsabb voltam. Hirtelen fÃ©ny tÃ¡madt elÅ‘ttem, Ã©n pedig jÃ©ghideg vÃ-zben landoltam mÃ©g mielÅ‘tt bÃ¡rmit is reagÃ¡lhattam volna. A felszÃ-nre Ãºszva kikÃ¶ptem a lenyelt vizet, majd remegve Ãºsztam a sziklÃ¡s partra. ElfekÃ¼dtem, majd lehunytam a szememet. SzÃ©p kis helyzetbe kerÃ¼ltem mÃ¡r megint.

Egy nagy sÃ³haj kÃ-sÃ©retÃ©ben nyitottam ki a szememet Ã©s nÃ©ztem a plafonra. Ã‰rdekes. Mintha vilÃ¡gÃ-tÃ³ pontok lennÃ©nek ott. KÃ©k, vilÃ¡gÃ-tÃ³ pontok. Hogy juthat le ilyen mÃ©lyre fÃ©ny? BÃ¡r, ez azt jelentheti, hogy ki tudok innÃ©t jutni, nem? Ã‰ljen, szerencse a szerencsÃ©tlensÃ©gben.

Dideregve Ã¡lltam fel Ã©s nÃ©ztem jobban kÃ¶rbe, mikor Ãºjra a plafonon levÅ‘ fÃ©nyekre nÃ©ztem. Csak hallucinÃ¡lok, vagy tÃ©nyleg mozognak? Hirtelen az egyik fÃ©nypont elkezdett kÃ¶zeledni. Ijedten hÃ¡trÃ¡ltam, egÃ©szen a jÃ©ghideg vÃ-zig. A fÃ©ny nem Ã¡llt meg, egyre kÃ¶zeledett, Ã©s ahogy kÃ¶zeledett, kÃ-vÃ¡ncsian fordÃ-tottam oldalra a fejemet. VÃ¡rjunk csak. Ez nem is sima fÃ©nypont. Ez egyâ€¦

- SÃ¡rkÃ¡ny? VilÃ¡gÃ-tÃ³ sÃ¡rkÃ¡ny? â€“ kÃ©rdeztem, mikor elÃ©m Ã©rt. Nem volt sokkal nagyobb, mint a mutatÃ³ujjam Ã©s gyÃ¶nyÃ¶rÅ±, vilÃ¡goskÃ©k fÃ©nyben pompÃ¡zott. PÃ¡rszor kÃ¶rberepÃ¼lt engem, mire elmosolyodtam.

- HÃ©, aprÃ³sÃ¡g. HÃ¡t te ki vagy? â€“ kÃ©rdeztem, mire csilingelÅ‘ hangon csiripelni kezdett. Nevetve nyÃºltam felÃ©je, ez azonban nem tetszett neki. Azonnal hÃ¡trÃ©bb repÃ¼lt. EgybÅ‘l visszahÃºztam a kezemet. â€“ OkÃ©, bocsi. Ha nem szeretnÃ©d, nem Ã©rek hozzÃ¡d. Mit

gondolsz, tudnÃ¡l nekem segÃ-teni? â€“ kÃ©rdeztem, mire kÃ-vÃ¡ncsian jÃ¶tt Ãºjra kÃ¶zelebb Ã©s kicsit oldalra fordÃ-totta a fejÃ©t.

- VÃ©letlenÃ¼l kerÃ¼ltem ide. Fent egy barlangban voltam. Beszakadt alattam a fÃ¶ld Ã©s abbÃ³l a jÃ¡ratbÃ³l estem ebbe a vÃ-zbe. SzeretnÃ©k visszajutni a felszÃ-nre, mert nagyon fÃ¡zok Ã©s a barÃ¡tom is aggÃ³dik miattam. Van errefele valami kijÃ¡rat? â€“ kÃ©rdeztem, mire izgatottan csiripelni kezdett Ã©s hirtelen elrepÃ¼lt valamerre. KÃ-vÃ¡ncsian nÃ©ztem utÃ¡na Ã©s ahogy megfordult Ã©s a fejÃ©vel biccentett nekem, elmosolyodtam. SegÃ-teni fog nekem!

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m! â€“ futottam utÃ¡na, majd egy jÃ¡ratba vezetett. ElÃ©g sÃ¶tÃ©t lett, mÃ©g Ãºgy is, hogy Å‘ itt volt velem. FelsÃ³hajtottam, majd Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem, talÃ¡n jobb szÃ³val tartani az aprÃ³sÃ¡got. MÃ©g a vÃ©gÃ©n Ãºgy dÃ¶nt, tÃ¶bbÃ© nem vagyok olyan Ã©rdekes Ã©s magamra hagy a nagy sÃ¶tÃ©tben.

- AmÃºgy engem Hablatynak hÃ-vnak. Berken Ã©lek. Vagyis Ã©ltemâ€¦ Most a legjobb barÃ¡tommal, Fogatlannal kalandozunk a nagyvilÃ¡gban. Å• egy Ã©jfÃºria. HihetetlenÃ¼l bÃ©lpoklos Ã©s nÃ©ha kissÃ© idegesÃ-tÅ‘, de a legjobb barÃ¡tom. Nem tudom mihez kezdenÃ©k nÃ©lkÃ¼le. â€“ suttogtam a vÃ©gÃ©t dideregve. A kis sÃ¡rkÃ¡ny kÃ-vÃ¡ncsian nÃ©zett rÃ¡m, mikÃ¶zben mutatta az utat. Hirtelen elmosolyodtam.

- Ã‰s veled mi a helyzet? Van neved? â€“ Ã©rdeklÅ‘dtem, mire megrÃ¡zta a fejÃ©t. â€“ Nincs? Ãšgy nÃ©z ki a sÃ¡rkÃ¡nyoknak nincs nevÃ¼kâ€¦ Mit szÃ³lnÃ¡l hozzÃ¡, ha adnÃ©k egyet? Mit szÃ³lnÃ¡l aâ€¦ KÃ©kszÃ¡rnyhoz? Olyan gyÃ¶nyÃ¶rÅ±en vilÃ¡gÃ-tanak a szÃ¡rnyaid. â€“ vidÃ¡man csipogni kezdett.

Mosolyogva nÃ©ztem, ahogy vidÃ¡man pÃ¶rgÃ¶tt pÃ¡rat a levegÅ‘ben, mikÃ¶zben a jÃ¡rat hirtelen kiszÃ©lesedett. InnÃ©t tÃ¶bb jÃ¡rat is nyÃ-lt elÅ‘ttÃ¼nk, az egyik vÃ©gÃ©bÅ‘l azonban fÃ©ny szÅ±rÅ‘dÃ¶tt. Felnevettem.

- Ejha. Ez nem is tartott olyan sokÃ¡ig. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, aprÃ³sÃ¡g. Sietek, Fogatlan mÃ¡r nagyon aggÃ³dhat. â€“ iramodtam meg, KÃ©kszÃ¡rny azonban elÃ©m reppent Ã©s csipogva megingatta a fejÃ©t. KÃ-vÃ¡ncsian nÃ©ztem rÃ¡, Å‘ pedig visszarepÃ¼lt Ã©s egy mÃ¡sik jÃ¡ratba ment. Egy pillanatra mÃ©g a kijÃ¡rat felÃ© nÃ©ztem, majd a fejemet vakarva kÃ¶vettem a kis vilÃ¡gÃ-tÃ³ sÃ¡rkÃ¡nyt. Vajon mit akarhat mutatni?

5. KÃ©kszÃ¡rny Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny kristÃ¡ly

5 â€“ KÃ©kszÃ¡rny Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny kristÃ¡ly

* * *

><p>Csendben kÃ¶vettem a mini sÃ¡rkÃ¡nyt, azonban ahogy egyre szÅ±kÃ¼lt a jÃ¡rat, kezdtem kissÃ© aggÃ³dni. Merre megyÃ¼nk Ã©s miÃ©rt? MÃ¡r tÃ©rdre ereszkedve mÃ¡sztam, mikor ironikusan felnevettem magamon. Ã‰letemben elÅ‘szÃ¶r mÃ¡zli, hogy nem vagyok olyan testes, mint a tÃ¶bbiek a szigeten. Nem nagyon tudnÃ¡m ide kÃ¶vetni ezt az aprÃ³ sÃ¡rkÃ¡nyt. BÃ¡r, ha tovÃ¡bbra is Ã-gy szÅ±kÃ¼l a jÃ¡rat, akkor Ã©n sem jutok sokkal tovÃ¡bb.<p>

Fintorogva hÃºztam lejjebb a fejemet, Ã©s ahogy elÅ‘re nÃ©ztem,

vÃ©gre nagyobb fÃ©nyt pillantottam meg. A kis sÃ¡rkÃ¡ny eltÅ±nt, Ã©n pedig Ã¡tpasszÃ-rozva magamat a legszÅ±kebb rÃ©szÃ©n, egy nagyobb tÃ©rben talÃ¡ltam magamat.

A plafonon hasonlÃ³ kis sÃ¡rkÃ¡nyok voltak, Å‘k azonban hol arany, hol ezÃ¼stÃ¶s szÃ-nben vilÃ¡gÃ-tottak. A falak valami kristÃ¡lyszerÅ± anyagbÃ³l voltak, ezzel pedig teljesen bevilÃ¡gÃ-tÃ³dott a hely. Ã•mulva nÃ©zelÅ‘dtem, mikor KÃ©kszÃ¡rny az arcom elÃ© repÃ¼lt Ã©s csipogva mutatta, hogy kÃ¶vessem.

A szÅ±k bejÃ¡rattal szemben szÃ¡llt le egy nagyobb kÃ¶re. Ahogy odaÃ©rtem, elkezdte tolni, az aprÃ³ mÃ©retÃ©vel azonban esÃ©lye sem volt rÃ¡, hogy megmozdÃ-tsa.

- Ã‰rtem, azt szeretted volna, hogy segÃ-tsek eltolni a kÃ¶vet, mert te megmutattad a kijÃ¡ratot, igaz? Na, vÃ¡rj csak. Ez mÃ©g talÃ¡n nekem is kemÃ©ny melÃ³ lesz. â€“ dÅ‘ltem neki Ã©s adtam bele minden erÅ‘met, hogy elmozdÃ-tsam. Amint ez sikerÃ¼lt, Ã©szrevettem, hogy a kÅ‘ egy aprÃ³ lyukat rejt a fÃ¶ldben. A kis sÃ¡rkÃ¡ny vidÃ¡man csipogott valamit, majd berepÃ¼lt a lyukba. LetÃ©rdeltem a kÅ‘ mellÃ© Ã©s csak vÃ¡rtam. Arra esÃ©ly sincs, hogy Ã©n oda befÃ©rjek.

A kis sÃ¡rkÃ¡ny percekig lent volt, majd hirtelen kirepÃ¼lt, mancsai kÃ¶zÃ¶tt pedig volt valami. Ã‰rdeklÅ‘dve hajoltam elÅ‘re, mire csipogva a kezemre mutatott. ElÅ‘szÃ¶r a tenyeremre nÃ©ztem, majd Ã³vatosan kinyÃºjtottam felÃ©je. Gyorsan a tenyerembe dobta, majd visszarepÃ¼lt a kÅ‘ tetejÃ©re. KÃ-vÃ¡ncsian nÃ©zegettem az aprÃ³, vilÃ¡goskÃ©k, csillogÃ³ kÃ¶vet.

:: Tartsd magadnÃ¡l, kisember. MÃ©g a hasznodra vÃ¡lhat. :: - hallottam egy csilingelÅ‘ hangot, mire kÃ©rdÅ‘n nÃ©ztem kÃ¶rbe. SÃ¡rkÃ¡nyokon kÃ-vÃ¼l nem lÃ¡ttam mÃ¡s embert erre.

- Ki az? â€“ kÃ©rdeztem, mikÃ¶zben lassan felÃ¡lltam.

:: Ã‰n, KÃ©kszÃ¡rny. MeglepÅ‘dtÃ©l, mi? :: - nevetett a hang, Ã©n pedig a sÃ¡rkÃ¡nyra nÃ©ztem. LÃ©tezik, hogy beszÃ©lt hozzÃ¡m? De hogyan? Vagy csak megbolondultam? Az aprÃ³sÃ¡g Ãºjra felnevetett.

:: Ne vÃ¡gj ilyen kÃ©pet, kÃ©rlek. Nem Å‘rÃ¼ltÃ©l meg. Ez egy ajÃ¡ndÃ©k, tÅ‘lem. :: - bÃ³lintott vidÃ¡man a kis sÃ¡rkÃ¡ny. Ã‰n Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©ztem rÃ¡.

- Egy ajÃ¡ndÃ©k? Nekem? De miÃ©rt? Ã‰n nem segÃ-tettem neked semmiben.

:: MegÃ©rdemled. Nem sokan mondanak legjobb barÃ¡tjuknak egy sÃ¡rkÃ¡nyt. A legtÃ¶bb ember kÃ©rdÃ©s nÃ©lkÃ¼l megÃ¶lne minket. Te mÃ¡s vagy, Hablaty. ::

- Ejha. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. Mi ez a kÅ‘? Csak tÃ©ged, vagy minden sÃ¡rkÃ¡nyt Ã©rtek?

:: Egy varÃ¡zs kristÃ¡lyt tartasz a kezeid kÃ¶zt, kisember. PÃ¡r nagyon bÃ¶lcs sÃ¡rkÃ¡ny csinÃ¡lta egy rendkÃ-vÃ¼l kÃ¼lÃ¶nleges embernek. Ã‰n neked szeretnÃ©m adni. A mÃ¡sik kÃ©rdÃ©sedre felelve, igen, minden sÃ¡rkÃ¡nyt Ã©rtesz majd, amÃ-g nÃ¡lad van ez a kristÃ¡ly. :: - bÃ³lintott komolyan.

- Ezâ€¦ VarÃ¡zslatos. Ã‰s kicsit ijesztÅ‘ is. Bocs. â€“ motyogtam zavaromban a tarkÃ³mat vakarva, mire elnevette magÃ¡t.

:: Ti emberek nem szoktatok a varÃ¡zslathoz. Sokkal tÃ¶bb van a vilÃ¡gunkban, mint azt ti valaha is hinnÃ©tek. :: - repÃ¼lt a jÃ¡rat fele, amerrÅ‘l Ã©rkeztÃ¼nk. Ã‰n sietve kÃ¶vettem.

- Ã‰rtemâ€¦ TÃ©nyleg nekem akarod adni? Nem maradhatok, a barÃ¡tommal tovÃ¡bb kell utaznunk.

:: Tudom. Nem kell maradnod. Csak beszÃ©lni szerettem volna egy Ãºjabb Hablattyal. AmÃºgy meg, az utazÃ¡sod alatt jÃ³l fog jÃ¶nni. A barÃ¡toddal, az Ã©jfÃºriÃ¡val is kÃ¶nnyebben megÃ©rtitek majd egymÃ¡st, nem? :: - kÃ©rdezte vidÃ¡man, mire bÃ³lintottam.

- Ez igaz. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. â€“ nyÃºltam felÃ©, hogy megsimogassam, Å‘ azonban tÃ¡volabb repÃ¼lt. Azonnal visszahÃºztam a kezemet.

:: SajnÃ¡lom, Hablaty, de ezt nem szabad. A te Ã©rdekedben. A bÅ‘rÃ¶mÃ¶n olyan anyagok vannak, amik rÃ¡tok, emberekre nÃ©zve mÃ©rgezÅ‘ek. Nem szeretnÃ©m, ha bajod esne miattam. :: - felelte szomorÃº mosollyal az arcÃ¡n, mire meglepÅ‘dve bÃ³lintottam.

- Ejha. Ezt nem tudtam. Te milyen sÃ¡rkÃ¡ny vagy egyÃ©bkÃ©nt? Nem rÃ©mlesz a sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶nyvÃ©bÅ‘l. â€“ Ã©rdeklÅ‘dtem kÃ-vÃ¡ncsian, mire nevetve reppent a jÃ¡ratba.

:: Azt meghiszem. EgyedÃ¼l az Ã©n kedves Hablatyom kÃ¶nyvÃ©ben talÃ¡lkozhattÃ¡l volna velem. Nem sok ember lÃ¡tott mÃ©g minket. Tudod, nem vagytok gyakori lÃ¡togatÃ³k a sÃ¶tÃ©t, fÃ¶ldalatti jÃ¡ratokban. :: - nevetett, Ã©n pedig Ã¶sszehÃºzva magamat Ãºjra bemÃ¡sztam a szÅ±k jÃ¡ratba, hogy tovÃ¡bb kÃ¶vethessem.

- Ã‰n is vÃ©letlenÃ¼l kerÃ¼ltem ide. Beszakadt a fÃ¶ld a lÃ¡bam alatt Ã©sâ€¦ VÃ¡rj csak! Milyen HablatyrÃ³l beszÃ©lsz? â€“ kÃ©rdeztem dÃ¶bbenten, mire megfordult Ã©s halk dorombolÃ¡sba kezdett.

:: Az elÅ‘dÃ¶drÅ‘l. HosszÃº Ã©vek teltek mÃ¡r el a halÃ¡la Ã³ta. A barÃ¡tunk volt. ::

- MÃ¡sodik Hablaty? BerkrÅ‘l? Ez Ã©rdekes. ApÃ¡m sosem mesÃ©lt rÃ³la, fÅ‘leg nem arrÃ³l, hogy jÃ³ban volt a sÃ¡rkÃ¡nyokkal. â€“ gondolkoztam, mire KÃ©kszÃ¡rny megingatta a fejÃ©t.

:: Nemâ€¦ Hogy beszÃ©ltek volna rÃ³la? Å•â€¦ Nem sokan szerettÃ©k a bizonyos dolgokhoz valÃ³ hozzÃ¡Ã¡llÃ¡sÃ¡t. Ilyen volt a sÃ¡rkÃ¡nyokkal valÃ³ barÃ¡tkozÃ¡s is. Az elÅ‘dÃ¶d jÃ³val okosabb Ã©s bÃ¶lcsebb volt, mint sok tÃ¡rsa. BÃ¡rmibe kezdett, ÃºtjÃ¡t siker koronÃ¡zta. Sok idÅ‘t tÃ¶ltÃ¶tt velÃ¼nk, tanult tÅ‘lÃ¼nkâ€¦ MÃ©g a nyelvÃ¼nkÃ¶n is megtanult! Az a kristÃ¡ly csak az elejÃ©n kellett. :: - felelte bÃ¼szkÃ©n, Ã©n pedig csodÃ¡lkozva pislogtam. MÃ©g soha, senkit sem hallottam ilyen szenvedÃ©llyel Ã©s szeretettel beszÃ©lni valakirÅ‘l.

- Ahaâ€¦ Ã‰sâ€¦ Neki volt egy sÃ¡rkÃ¡nykÃ¶nyve? â€“ Ã©rdeklÅ‘dtem tovÃ¡bb.

:: Volt. Szeretett minket tanulmÃ¡nyozni. HosszÃº Ã³rÃ¡kat tÃ¶ltÃ¶ttÃ¼nk azzal, hogy rajzolgatott minket Ã©s kÃ©rdezgetett a kÃ©pessÃ©geinkrÅ‘l. ::

- Gondolom nem tudod hol lehet most ez a kÃ¶nyv, vagy igen? â€“ Ã©rdeklÅ‘dtem, mikÃ¶zben a jÃ¡ratban mÃ¡r Ãºjra felÃ¡llhattam a lÃ¡baimra. Nagy megkÃ¶nnyebbÃ¼lÃ©s volt, nem rajongok a szÅ±k helyekÃ©rt.

:: Nem tudom. Sokat utazott dÃ©lre, Ãºgy tudom volt valami szÃ¡llÃ¡sa is az egyik ottani szigeten. Berkre nem hozta magÃ¡val, fÃ©lt, hogy azok, akik nem hittek az emberek Ã©s sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶zti egyÃ¼ttmÅ±kÃ¶dÃ©sben, ellenÃ¼nk hasznÃ¡lnÃ¡k fel a tudÃ¡st. Az utolsÃ³ leheletÃ©ig a bÃ©kÃ©Ã©rt kÃ¼zdÃ¶tt, amit az olyan szÃ¶rnyek, mint az apÃ¡d, tÃ¶nkretettek. :: - hunyta le a szemÃ©t, mire csendesen bÃ³lintottam Ã©s a barlang falÃ¡t fixÃ-roztam. Ugyan konkrÃ©tan nem az apÃ¡m felelÅ‘s azÃ©rt, hogy nem jÃ¶tt Ã¶ssze anno a bÃ©ke a sÃ¡rkÃ¡nyokkal, KÃ©kszÃ¡rny azonban a hanglejtÃ©sÃ©vel sikeresen bÅ±ntudatot Ã©bresztett bennem.

Hirtelen KÃ©kszÃ¡rny megÃ¡llt elÅ‘ttem a repÃ¼lÃ©ssel, majd fejÃ©vel a kijÃ¡rat felÃ© biccentett.

:: Arra menj, csak egyenesen. A jÃ¡rat, amibÅ‘l kÃ¶zÃ©nk pottyanhattÃ¡l az elhagyatott medve barlang lehetett. Hamar meg fogod talÃ¡lni a barÃ¡todat. :: - mosolygott rÃ¡m, mire hÃ¡lÃ¡san bÃ³lintottam.

- Ha megtalÃ¡ltam, nem bÃ¡nod, ha visszajÃ¶vÃ¼nk? SzÃ-vesen beszÃ©lgetnÃ©k mÃ©g veled.

:: Ã–rÃ¶m lenne hosszabban beszÃ©lgetni veled, kisember. KevÃ©s a hozzÃ¡d hasonlÃ³ jÃ³szÃ-vÅ± ember, kÃ©rÃ©sedre azonban sajnos nemmel kell felelnem. A vÃ¡rtnÃ¡l hamarabb kÃ¶szÃ¶ntÃ¶tt be a hÃ³ Ã©s mÃ¡r Ã©rzem a testemen, hogy fÃ¡rad. A mi fajtÃ¡nk amint hidegebbre fordul az idÅ‘, tÃ©li Ã¡lomba merÃ¼l. FÃ©lek, mire visszatÃ©rnÃ©tek a barÃ¡toddal, Ã©n mÃ¡r rÃ©g mÃ©lyen durmolnÃ©k. :: - nÃ©zett a kint dÃºlÃ³ hÃ³viharra.

- Oh, ezt nagyon sajnÃ¡lomâ€¦ - szomorÃºan lehajtottam a fejemet. KÃ©kszÃ¡rny halkan dorombolni kezdett.

:: Nektek is jobb tovÃ¡bbÃ¡llnotok. Az emberek nem bÃ-rjÃ¡k olyan jÃ³l a hideget, mint az Ã©jfÃºriÃ¡k. Menjetek dÃ©lre. Ott meleg van Ã©s Ã©lelembÅ‘l sincs hiÃ¡ny. Amint jobbra fordul az idÅ‘ Ã©s Ã©pp erre jÃ¡rtok, kÃ©rlek, lÃ¡togassatok meg. ::

- MindenkÃ©pp, KÃ©kszÃ¡rny. Kellemes pihenÃ©st a tÃ©lre Ã©s kÃ¶szÃ¶nÃ¶m ezt a kristÃ¡lyt. VigyÃ¡zni fogok rÃ¡. â€“ hajtottam fejet elÅ‘tte hÃ¡lÃ¡san. Å• halkan felnevetett.

:: Tudom, hogy vigyÃ¡zni fogsz rÃ¡. SzerencsÃ©s utat. ÃœdvÃ¶zlÃ¶m a barÃ¡todat. :: - bÃ³lintott, majd sietve eltÅ±nt a szemeim elÅ‘l.

Ã‰n percekig mÃ©g Ã¡lltam ott, kezemben a kristÃ¡llyal, majd a kijÃ¡rat felÃ© pillantottam. Meg kell keresnem Fogatlant. SzegÃ©ny mÃ¡r biztos halÃ¡lra aggÃ³dja magÃ¡t. Ehhez viszont ki kell mennem a tombolÃ³ hÃ³viharba, vizes ruhÃ¡kban. Dideregve indultam a kijÃ¡rat fele, majd Ã¡lltam ott meg. A kristÃ¡lyt fogtam Ã©s Ã³vatosan belecsÃºsztattam a csizmÃ¡mba. FÃ©ltem, ha a kezemben marad Ã©s nagyon lehÅ±lÃ¶k, mÃ©g a vÃ©gÃ©n elvesztenÃ©m.

Egy utolsÃ³t sÃ³hajtva szorosabban Ã¶sszefogtam magamon a mellÃ©nyemet, majd nekiindultam a korÃ¡bbi barlangunk megkeresÃ©sÃ©nek. KÃ©kszÃ¡rny szerint csak egyenesen. HÃ¡t hajrÃ¡.

* * *

><p>MindekÃ¶zben Berken sem Ã¡llt meg az Ã©let. A vikingek sietve kÃ©szÃ-tettÃ©k fel hÃ¡zaikat a kÃ¶zelgÅ‘ hÃ³viharra. BÃ©lhangos, a falu kovÃ¡csa, hogy segÃ-tsen a falu fÅ‘nÃ¶kÃ©n, aki egyben rÃ©gi cimborÃ¡ja, utasÃ-totta a sÃ¡rkÃ¡ny-kikÃ©pzÃ©sen megjelent gyerekeket, hogy segÃ-tsenek ott, ahol tudnak. Sok mÃ©g a teendÅ‘. TÃ¼zelÅ‘fÃ¡t kell vÃ¡gni, a hÃ¡ziÃ¡llatokat a csÅ±rbe kell hajtani Ã©s az ablakokat is be kell szegelni a biztonsÃ¡g kedvÃ©Ã©rt.<p>

MiutÃ¡n lÃ¡tta, hogy mindenki boldogul a kiosztott parancsokkal, a kovÃ¡cs a Haddock hÃ¡z felÃ© indult. A gyÅ±lÃ©s Ã³ta nem lÃ¡tta PlÃ©hpofÃ¡t, ez pedig kezdte kissÃ© aggasztani. Ha van valaki a faluban, aki reggeltÅ‘l estig a falusiak gondjaival tÃ¶rÅ‘dik, az nem mÃ¡s, mint PlÃ©hpofa. EzÃ©rt is Å‘ a fÅ‘nÃ¶k. Nem szokÃ¡sa bezÃ¡rkÃ³zni a hÃ¡zÃ¡ba.

Az ajtÃ³hoz Ã©rve kÃ©tszer kopogott, majd benyitott. BarÃ¡tja a tÅ±zhely elÅ‘tt Ã¼lt Ã©s csak csendben bÃ¡multa a pattogÃ³ lÃ¡ngokat. BÃ©lhangos megkÃ¶szÃ¶rÃ¼lte a torkÃ¡t Ã©s belÃ©pett.

- A falu tÃ¶bbnyire kÃ©szen Ã¡ll a hÃ³viharra. A gyerekek elÃ©g fÃ¡t vÃ¡gtak a kÃ¶vetkezÅ‘ napokra. HalvÃ©r segÃ-tett Csendes Svennek idÅ‘ben beterelni a csÅ±rbe a jÃ³szÃ¡gokat is. Odinnak hÃ¡la, idÃ©n nem kell fagyott tejet nyalogatnunk. MÃ©g mindig rÃ©mÃ¡lmaim vannak tavalyrÃ³l. â€“ fintorgott a kovÃ¡cs, PlÃ©hpofa azonban meg sem moccant. BÃ©lhangos sÃ³hajtott, de folytatta a beszÃ¡molÃ³t a falurÃ³l.

- PenÃ©sz persze jÃ¶tt a szokÃ¡sos napi panaszÃ¡val. Javaslom, ha ismÃ©t az Olaf hÃ³viharhoz hasonlÃ³ mennyisÃ©g jÃ¶n, ezÃºttal ne Ã¡ssuk ki a vÃ©nembert.

- Hogy tehetett velem ilyet? Hogy nem vettem Ã©szre? Pont olyan vak voltam, mint mikorâ€¦ - motyogta maga elÃ© a fÅ‘nÃ¶k, arcÃ¡t pedig a kezei kÃ¶zÃ© temette.

- Hablaty mindig is mÃ¡s volt, PlÃ©hpofa. AkÃ¡rcsak Å‘. Ezt te is jÃ³l tudod. Nem azt mondom, hogy igaza van a sÃ¡rkÃ¡nyokkal kapcsolatban, de talÃ¡n Ã©rdemes lenne kicsit mÃ©lyebben megvizsgÃ¡lni a dolgokat, mielÅ‘tt Ã-tÃ©lkezÃ¼nk.

- MielÅ‘tt Ã-tÃ©lkezÃ¼nk? BÃ‰LHANGOS! Ã–sszeÃ¡llt azokkal a bestiÃ¡kkal! ElÃ¡rult minket! â€“ fordult PlÃ©hpofa mÃ©rgesen a kovÃ¡cs felÃ©.

- ElmenekÃ¼lt. Olvastad a levelet, azt Ã-rta, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyok nem olyanok, amilyeneknek hisszÃ¼k Å‘ket. Az a fiÃº okos. Biztos vagyok benne, hogy tapasztalatbÃ³l Ã-rta.

- Azt hittem a barÃ¡tom vagy! Mellettem kÃ©ne Ã¡llnod! â€“ felelte ingerÃ¼lten PlÃ©hpofa, BÃ©lhangos azonban nyugodtan a vÃ¡llÃ¡ra tette a kezÃ©t.

- Nem, cimbora. Ã‰pp ezÃ©rt kell megmondanom, ha szerintem

tÃ©vedsz.

- TÃ©vedek?

- Igen. Hablaty a fiad. BÃ¡rmit is tett, az marad. Arra kÃ©rlek, ha visszatÃ©râ€¦ HA visszatÃ©râ€¦ legalÃ¡bb hallgasd meg.

PlÃ©hpofa azon volt, hogy mondjon valamit, mikor az ajtÃ³ kivÃ¡gÃ³dott. MorgÃ³pÃ³c Ã¡llt ott, lihegve.

- PlÃ©hpofa! Gyere! KÃ¼bli Ã©s Pozdorja bunkÃ³sbottal verik egymÃ¡st a fÅ‘tÃ©r kellÅ‘s kÃ¶zepÃ©n! SzÃ¼ksÃ©g van rÃ¡d!

A fÅ‘nÃ¶k felsÃ³hajtott, mÃ©g egy utolsÃ³ pillantÃ¡st vÃ¡ltott rÃ©gi cimborÃ¡jÃ¡val, majd fejÃ©t rÃ¡zva sietett a fÅ‘tÃ©rre. BÃ©lhangos csak nÃ©zett utÃ¡na Ã©s remÃ©lte, hogy mÃ©g idÅ‘ben sikerÃ¼l Ã©szhez tÃ©rÃ-tenie a vilÃ¡g legmakacsabb vikingjÃ©t. A falu, Hablaty, de legfÅ‘kÃ©pp PlÃ©hpofa Ã©rdekÃ©ben.

* * *

><p>AttÃ³l tartok, ebben a hÃ³viharban nehezebb tartani az irÃ¡nyt, mint azt korÃ¡bban hittem. Fogaimat Ã¶sszeszorÃ-tva Ã©s fejemet lehajtva prÃ³bÃ¡ltam haladni, de a tempÃ³ nagyon lassÃº volt. A hÃ³ mÃ¡r a csizmÃ¡m peremÃ©ig Ã©rt, Ã-gy szÃ¶rnyen fÃ¡rasztÃ³ volt lÃ©pkedni benne. Kezdtem teljesen elveszÃ-teni a tÃ©r Ã©s idÅ‘ Ã©rzÃ©kemet. Nem lÃ¡ttam mÃ¡st csak havat Ã©s havat Ã©s havat. Minden fehÃ©r volt. Ã‰s hideg.<p>

Kezdtem egyre kisebb lÃ©pteket venni, az erÅ‘m pedig egyre fogyott. Dideregve Ã¼ltem le egy nagyobb szikla mellett. Pihenek egy kicsit. Csak egy kicsit. UtÃ¡na megyek tovÃ¡bb. MegtalÃ¡lom a barlangot Ã©s a tÅ±z mellett felmelegszek. Csakâ€¦ pÃ¡r perc kell.

Ahogy a kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttem dÃºlÃ³ hÃ³viharba meredtem, felrÃ©mlett BÃ©lhangos egyik figyelmeztetÃ©se mÃ©g egy korÃ¡bbi troll vadÃ¡szatunkrÃ³l.

Hablaty, ne feledd. Ha hÃ³viharba kerÃ¼lsz, elsÅ‘ dolog, amit teszel, hogy fedezÃ©ket talÃ¡lsz Ã©s tÃ¼zet gyÃºjtasz. Nem aludhatsz el, bÃ¡rmilyen fÃ¡radt is vagy. Ha elalszol, halÃ¡lra fagysz.

BÃ¡rmennyire is prÃ³bÃ¡ltam eleget tenni ennek a figyelmeztetÃ©snek, nem volt elÃ©g energiÃ¡m, hogy felÃ¡lljak. Amennyire csak tudtam Ã¶sszekuporodtam.

- SegÃ-tsÃ©g. Valakiâ€¦ bÃ¡rkiâ€¦ kÃ©rlekâ€¦ - mormoltam, remÃ©lve, hogy meghallja valaki, erre azonban Ãºgy tÅ±nt, esÃ©ly sincs.

Az ezt kÃ¶vetÅ‘ idÅ‘ elÃ©ggÃ© Ã¶sszefolyt a fejemben. Csak arra emlÃ©kszem, hogy a szikla tÃ¶vÃ©ben fekÃ¼dtem Ã©s mikor felnÃ©ztem, a tÃ¡volbÃ³l egy Ã©jfÃºria alakja rajzolÃ³dott ki. Bolond mosollyal az arcomon nÃ©ztem, ahogy kÃ¶zeledik. Milyen furcsa. FehÃ©r Ã©jfÃºriÃ¡k is lÃ©teznek? SzemÃ¼nk pÃ¡r pillanatra Ã¶sszekapcsolÃ³dott, majd lassan minden elsÃ¶tÃ©tÃ¼lt.

* * *

><p>MÃ©ly Ã¡lmombÃ³l arra keltem, hogy valaki Ã³vatosan az arcomat

bÃ¶kdÃ¶si. ErÅ‘tlenÃ¼l nyitottam ki a szemeimet. Tekintetem egy ismerÅ‘s zÃ¶ld szempÃ¡rral talÃ¡lkozott. HalvÃ¡nyan elmosolyodtam, majd Ãºjra lehunytam a szemeimet. Ha Å‘ itt van, mÃ©g nyugodtan aludhatok pÃ¡r Ã³rÃ¡t.<p>

- Ne! Hablaty! Kelj fel! Ne aludj vissza, kÃ©rlek. - kÃ¶nyÃ¶rgÃ¶tt egy mÃ©ly hang elkeseredetten. Dideregve sÃ³hajtottam.

- Csak mÃ©g pÃ¡r Ã³rÃ¡t, Fogatlanâ€¦ Annyira fÃ¡radt vagyokâ€¦ - suttogtam, ezzel pedig Ãºgy tÅ±nt, abbahagyta a bÃ¶kÃ¶dÃ©semet.

:: Ne engedd neki. Majdnem halÃ¡lra fagyott. Fel kell kelnie. Meg kell nÃ©zni, minden rendben van-e vele. TalÃ¡n ennie sem Ã¡rtana. :: - hallottam egy mÃ¡sik hangot.

- OkÃ©, prÃ³bÃ¡lom felkelteni. Å• is mindig olyan makacs tud lenniâ€¦ - morogta az Ã©jfÃºria bosszÃºsan. â€“ **_Hablaty. Kelj fel. Ez nem vicc. KÃ©sÅ‘bb aludhatsz._**

Fintorogva fordultam az oldalamra Ã©s prÃ³bÃ¡ltam nem tÃ¶rÅ‘dni a kÃ©rÃ©ssel. Annyira Ã¡lmos voltam.

_- JÃ³. Ha szÃ©p szÃ³val nem megy, kemÃ©nyebb eszkÃ¶zÃ¶khÃ¶z kell folyamodnomâ€¦ _- mondta Fogatlan, majd pÃ¡r pillanat mÃºlva megÃ©reztem a nyelvÃ©t a hajamban. Fintorogva toltam el a fejÃ©t Ã©s mÃ©g kissÃ© kÃ¡bÃ¡n ugyan, de felÃ¼ltem. Undorodva tÃ¶rÃ¶ltem le a hajambÃ³l az arcomba folyÃ³ sÃ¡rkÃ¡nynyÃ¡lat.

Fogatlan mosolyogva nÃ©zett rÃ¡m. Ã‰n pislogtam mÃ©g pÃ¡rat, majd ahogy jobban kÃ¶rbenÃ©ztem, dÃ¶bbenten vettem Ã©szre, hogy nem vagyunk egyedÃ¼l. Fogatlan mÃ¶gÃ¶tt nem sokkal egy fehÃ©r Ã©jfÃºria Ã¼csÃ¶rgÃ¶tt Ã©s a kÃ©k szemeivel kÃ-vÃ¡ncsian fÃ¼rkÃ©szett engem. Å• volt az, akit a hÃ³viharban lÃ¡ttam, mielÅ‘tt elaludtam. Ezek szerint nem csak kÃ©pzelÅ‘dtem.

:: JÃ³ reggelt, kisember. MÃ¡r sokkal jobban festesz, mint pÃ¡r Ã³rÃ¡ja, mikor rÃ¡d talÃ¡ltam. :: - hajtotta kÃ¶zelebb a fejÃ©t Ã©s szagolgatott meg.

- Ne fÃ¡radj. Sajnos nem Ã©rt minket. â€“ sÃ³hajtotta legjobb barÃ¡tom, majd elkezdett Å‘ is vÃ©gigszaglÃ¡szni.

- Ã‰rtelek titeket Ã©s ne aggÃ³dj, semmi bajom. â€“ mosolyogva vakargattam meg a fejÃ©t.

_- Ã‰rtesz minket? Mire gondolsz? Most Ã©rted, amit mondok? _â€“ kÃ©rdezte Fogatlan, mire bÃ³lintottam, majd a csizmÃ¡mba nyÃºltam.

- Ezt egy kis sÃ¡rkÃ¡ny adta. Azt mondta, ezzel megÃ©rtelek titeket.

Ã“vatosan elÅ‘vettem a kristÃ¡lyt, amit KÃ©kszÃ¡rny adott Ã©s vidÃ¡man felÃ©jÃ¼k mutattam. Ahogy megcsillant a kristÃ¡ly a mellettÃ¼nk Ã©gÅ‘ tÅ±z fÃ©nyÃ©ben, Fogatlan Ã©s a fehÃ©r Ã©jfÃºria tÃ¡gra nyÃ-lt szemekkel nÃ©ztÃ©k. MÃ¡r azon voltam, hogy megkÃ©rdezzem, mi a baj, mikor mindketten meghajoltak a kristÃ¡ly elÅ‘tt. Ã‰rtetlenÃ¼l nÃ©ztem Å‘ket, majd a kristÃ¡lyt.

:: Ã“ magassÃ¡gos HoldsÃ¡rkÃ¡nyâ€¦ Ha Ã©n ezt elmondom a

csapatombanâ€¦ :: suttogta a fehÃ©r Ã©jfÃºria.

- Nekem mondod? Å• az Ã©n lovasom! Ã‰nâ€¦ eztâ€¦ el sem hiszem! Akkor Ã©n vagyok a legendÃ¡s Ã©jfÃºria? â€“ kÃ©rdezte derÅ±sen Fogatlan a fehÃ©rre pillantva.

- Ti meg mirÅ‘l beszÃ©ltek? BeavatnÃ¡tok? â€“ raktam vissza a csizmÃ¡mba a kristÃ¡lyt.

:: Ã“Ã³Ã³, majd Ã©n elmesÃ©lem! ImÃ¡dok tÃ¶rtÃ©neteket mesÃ©lni! :: - lelkesedett a fehÃ©r.

- VÃ¡rj! KÃ-vÃ¡ncsi vagyok a tÃ¶rtÃ©netre, deâ€¦ elÅ‘bb megtudhatom, hogy ki vagy? MÃ©g sosem lÃ¡ttam fehÃ©r Ã©jfÃºriÃ¡t. Igazâ€¦ feketÃ©t is csak egyet. â€“ vigyorogtam Fogatlanra, aki szemÃ©t forgatva lefekÃ¼dt mÃ¶gÃ©m. KÃ©nyelmesen nekidÅ‘ltem.

:: Nem Ã©jfÃºria vagyok, aprÃ³sÃ¡g, hanem hÃ³fÃºria. HasonlÃ³ak vagyunk, mint a barÃ¡tod, csak sokkal jobban bÃ-rjuk a hideget. Messze, lent, dÃ©len Ã©lÃ¼nk. Csak a pÃ¡rzÃ¡si idÅ‘szak miatt lÃ¡togattunk el ezekre az Ã©szaki szigetekre. Tudod, a fiÃ³kÃ¡k mÃ©g nem bÃ-rjÃ¡k olyan jÃ³l a hideget. :: - vÃ¡laszolt mosolyogva, Ã©n pedig bÃ³lintottam.

- Ez nagyon Ã©rdekes. Ã‰s van neved?

- A sÃ¡rkÃ¡nyoknak nincs nevÃ¼k, Hablaty. â€“ felelte Fogatlan, mikÃ¶zben a hajamat szagolgatta.

:: Ha szeretnÃ©d, adhatsz nekem egyet. A legendÃ¡s sÃ¡rkÃ¡ny fiÃºtÃ³l megtiszteltetÃ©s lenne nevet kapni. :: - hajtott fejet elÅ‘ttem, mire zavartan pislogtam.

- Rendbenâ€¦ Hogy tetszik az EzÃ¼stmancs? A lÃ¡baid innen Ãºgy tÅ±nik, mintha ezÃ¼stÃ¶sen csillognÃ¡nak. â€“ dÃ¶ntÃ¶ttem oldalra a fejemet, mire dorombolva felemelte az egyik mellsÅ‘ mancsÃ¡t.

:: Nagyon tetszik ez a nÃ©v, mÃ©lyen tisztelt sÃ¡rkÃ¡ny fiÃº. ::

- Ne hÃ-vj Ã-gy, kÃ©rlek. Hablaty vagyok. Nyugodtan viselkedhetsz normÃ¡lisan kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttem.

:: Ha ezt szeretnÃ©d. :: - kezdte el nyalogatni a mancsÃ¡t. Ekkor hirtelen megkordult a gyomrom. Zavartan Ã©rtem a hasamhoz, mire Fogatlan Ã©s EzÃ¼stmancs is elkezdtek nevetni. KÃ-nosan Ã©n is csatlakoztam hozzÃ¡juk.

- Azt hiszem a tÃ¶rtÃ©net elÅ‘tt szereznÃ¼nk kÃ©ne neked valamit enni. â€“ vigyorgott Fogatlan, mire jÃ¡tÃ©kosan meglÃ¶ktem az oldalÃ¡t.

- Ha nem etted volna meg a halamat, akkor most nem lennÃ©k Ã©hes.

_- MegÃ©heztem a hosszÃº repÃ¼lÃ©sben Ã©s az ÃºszÃ¡sban, a hal pedig olyan hÃ-vogatÃ³ volt. _â€“ nyÃ¼szÃ-tette, mire fejemet ingatva vakargattam meg a fÃ¼le mÃ¶gÃ¶tt. Azonnal boldog dorombolÃ¡sba vÃ¡ltott.

:: Ã‰n nemrÃ©g vadÃ¡sztam. VÃ¡rj egy pillanatotâ€¦ :: - dorombolta

EzÃ¼stmancs, majd elkezdte felÃ¶klendezni. SÃ³hajtva nÃ©ztem, ahogy a lÃ¡bam mellÃ© rakta a fÃ©lig mÃ¡r megemÃ©sztett halat.

- Mi ez a â€žmÃ¡r megevett Ã©telt adok az Ã©hezÅ‘nek" szokÃ¡s nÃ¡latok, sÃ¡rkÃ¡nyoknÃ¡l?

- Ti emberek nem csinÃ¡ljÃ¡tok? Hogy etetitek akkor a fiÃ³kÃ¡kat? â€“ Ã©rtetlenkedett Fogatlan.

- Ezt szerintem kicsit bonyolult elmagyarÃ¡zni nektek, sÃ¡rkÃ¡nyoknak. Mi nem halat eszÃ¼nk, miutÃ¡n megszÃ¼letÃ¼nk, hanem tejet. Miâ€¦

:: Persze, az emberek mÃ©gsem sÃ¡rkÃ¡nyok. Ti olyanok vagytok fiÃ³kakÃ©nt, mint az aprÃ³ szarvasok. ::

- HÃ¡t, azt hiszem fogalmazhatunk Ã-gy is. â€“ vakartam meg a fejemet.

:: Akkor nem kÃ©red a halat? :: - kÃ©rdezte EzÃ¼stmancs, mire megrÃ¡ztam a fejemet.

- AzÃ©rt kÃ¶szÃ¶nÃ¶m, hogy megkÃ-nÃ¡ltÃ¡l vele.

:: Nincs mit. :: - mosolygott, majd elÅ‘re hajolt Ã©s Ãºjra megette.

- A vihar elÃ¼lt. Kimehetnék vadÃ¡szni neked valamire. â€“ nÃ©zelÅ‘dÃ¶tt kifele Fogatlan, mire megingattam a fejemet.

- BÃ¡rmikor visszajÃ¶het a vihar, egyedÃ¼l pedig nem tudsz repÃ¼lni. KibÃ-rom. â€“ mosolyogtam rÃ¡, EzÃ¼stmancs azonban felÃ¡llt.

:: Nem hagyhatjuk, hogy a legendÃ¡s sÃ¡rkÃ¡ny fiÃº Ã©hezzen. Elmegyek, hozok neked halat. Hamar megjÃ¡rom. Addig ne mesÃ©ld el neki a tÃ¶rtÃ©netet. Ã‰n szeretnÃ©m. :: - mosolygott a fehÃ©r fÃºria, majd a kijÃ¡rat felÃ© fordult Ã©s elhagyta a barlangot. Fogatlan kÃ¶zben az Ã¶lembe hajtotta a fejÃ©t.

- Addig elmesÃ©lhetnÃ©d, hogy mi tÃ¶rtÃ©nt veled, honnÃ©t szerezted azt a kristÃ¡lyt. Amikor beszakadt alattad a fÃ¶ld Ã©s eltÅ±ntÃ©lâ€¦ nagyon megijedtem. Azt hittem, Ã¶rÃ¶kre elveszÃ-tettelek.

- Ilyen kÃ¶nnyedÃ©n nem szabadulsz tÅ‘lem. â€“ kezdtem simogatni a fejÃ©t, mire megforgatta a szemeit.

- Nem is akarok, bolond. De gyerÃ¼nk, mesÃ©lj.

- OkÃ©, de hosszÃº tÃ¶rtÃ©net.

- Nem sietÃ¼nk sehova. Van idÅ‘nk, amÃ-g a hÃ³fÃºria szerez neked halat.

- JÃ³. LÃ¡ssuk, hol is kezdjem. Nos, azt lÃ¡ttad, ahogy beszakadt alattam a fÃ¶ld, majd eltÅ±ntem. Egy csÃºszÃ³s jÃ¡raton egyenesen egy jÃ©ghideg fÃ¶ldalatti barlang tavÃ¡ba pottyantam. PrÃ³bÃ¡ltam kitalÃ¡lni, hogy szabadulhatnÃ©k ki onnÃ©t Ã©s ekkor talÃ¡lkoztam KÃ©kszÃ¡rnnyalâ€¦

6. Az Ã‰jfÃºria lovas

6. Az Ã‰jfÃºria lovas

* * *

><p>A tÃ¶rtÃ©netet rÃ©szletesen elmesÃ©ltem Fogatlannak. A szÅ±k jÃ¡ratot, a fÃ©nylÅ‘ kis sÃ¡rkÃ¡nyokat, a kristÃ¡lyt, mÃ©g azt is, amit KÃ©kszÃ¡rny mÃ¡sodik HablatyrÃ³l mesÃ©lt nekem. Amint befejeztem, csak csendben Ã¼ltÃ¼nk egymÃ¡snak dÅ‘lve a pattogÃ³ tÅ±z mellett. Minden annyira nyugodt volt. A kristÃ¡lynak hÃ¡la vÃ©gre megÃ©rtem, amit mond. TÃ¶bbÃ© nem csak a megÃ©rzÃ©seimre kell tÃ¡maszkodnom. Tudok vele beszÃ©lgetni, egyÃ¼tt kitalÃ¡lhatjuk, most merre menjÃ¼nk Ã©s mesÃ©lhet magÃ¡rÃ³l is. VÃ©gre valami igazÃ¡n jÃ³ is tÃ¶rtÃ©nik ezen az utazÃ¡son.<p>

Ahogy Ã¡tgondoltam mindezt, a barlang bejÃ¡rata felÅ‘l szÃ¡rnycsapÃ¡sokra lettÃ¼nk figyelmesek. Fogatlan felemelte a fejÃ©t, felkÃ©szÃ¼lve arra, ha netalÃ¡n hÃ-vatlan vendÃ©g Ã©rkezett volna, szerencsÃ©re azonban csak EzÃ¼stmancs volt. ElÅ‘szÃ¶r lerÃ¡zta magÃ¡rÃ³l a havat, majd megindult felÃ©m Ã©s kÃ©t szÃ©p nagy halat dobott a lÃ¡bam mellÃ©. ElÃ©gedetten bÃ³lintott egyet.

:: RemÃ©lem ez megfelel, Hablaty. Nem nyeltem le, csak a szÃ¡mban volt. MÃ¡shogy nem tudtam elhozni neked. :: magyarÃ¡zta, majd kÃ©nyelmesen elfekÃ¼dt velÃ¼nk szemben a tÅ±z mÃ¡sik oldalÃ¡n.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, EzÃ¼stmancs. HÃ¡la neked, nem halok Ã©hen. MindjÃ¡rt meg is sÃ¼tÃ¶m. â€“ mÃ¡sztam oda a fakupachoz egy megfelelÅ‘ Ã¡gÃ©rt. EzÃ¼stmancs kÃ-vÃ¡ncsian pislogott.

:: MÃ©g sokat kell rÃ³latok, emberekrÅ‘l tanulnomâ€¦ Ã“, nem mesÃ©lted el neki a legendÃ¡t, ugye? :: - kÃ©rdezte legjobb barÃ¡tomat a hÃ³fÃºria, pupillÃ¡i pedig egy pillanatra fenyegetÅ‘en Ã¶sszehÃºzÃ³dtak. Fogatlan bosszÃºsan fÃºjtatott.

- Nem mondtam semmit. Minek nÃ©zek ki, mindent elpletykÃ¡lÃ³ rÃ©mnek? Ugyan, kÃ©rlekâ€¦ Ã‰jfÃºria vagyok.

:: JÃ³, nyugalom! Csak kÃ©rdeztem. KÃ©szen Ã¡llsz akkor a tÃ¶rtÃ©netre, Hablaty? :: - fordult felÃ©m a hÃ³fÃºria izgatottan, mire csak bÃ³lintottam. :: OkÃ©. Hol is kezdjem? ::

- TalÃ¡n a legelejÃ©n. Å• ember. Az emberek nem ismerik a fajtÃ¡ink kÃ¶zt elterjedt legendÃ¡kat. â€“ hunyta le Fogatlan lustÃ¡n a szemeit.

:: Hogyne. KÃ¶sz a tanÃ¡csot Ã‰jfÃºria. :: - forgatta meg a szemeit EzÃ¼stmancs. :: A legenda mÃ¡r rÃ©ges-rÃ©gi, Hablaty. Ã‰n is mÃ©g kis fiÃ³kakÃ©nt hallottam errÅ‘l elÅ‘szÃ¶r a csapatom legidÅ‘sebb tagjÃ¡tÃ³l. A tÃ¶rtÃ©net akkor kezdÅ‘dik, amikor az elsÅ‘ szÃ¡rny-nÃ©lkÃ¼li csapat megÃ©rkezett ezekre az Ã©szaki terÃ¼letekre. Akkoriban az Ã¡ltalatok fÃºriÃ¡kkÃ©nt elnevezett faj uralta a kÃ¶rnyÃ©ket. TÃ¶bb ezren Ã©ltÃ¼nk itt, mind a hat fajtÃ¡nkbÃ³l. :: - dorombolta EzÃ¼stmancs.

- Hat fajta? Akkor nem csak Ã‰jfÃºriÃ¡k Ã©s HÃ³fÃºriÃ¡k vannak?

:: MÃ©g szÃ©p, hogy nem csak Ã‰jfÃºriÃ¡k Ã©s HÃ³fÃºriÃ¡k vannak!

::

- Hablaty, a hal kezd fekete lenni. â€“ lÃ¶kte meg a kezemet Fogatlan, mire egybÅ‘l kirÃ¡ntottam a botot a tÅ±zbÅ‘l, a vÃ©gÃ©vel azonban vÃ©letlenÃ¼l orrba vÃ¡gtam Fogatlant.

_- HÃ‰!_ â€“ kiÃ¡ltott fel fÃ¡jdalmasan, mire ijedten fordultam felÃ© Ã©s dobtam le magam mellÃ© a halat.

- Pajti! Jaj, annyira sajnÃ¡lom! VÃ©letlen volt, eskÃ¼szÃ¶m!

- EzÃ©rt jobb, ha nem csinÃ¡l semmit a sÃ¡rkÃ¡ny. â€“ dÃ¶rzsÃ¶lte bosszÃºsan az orrÃ¡t. EzÃ¼stmancs jÃ³kat kacagott rajtunk.

- VÃ©letlen volt, tÃ©nyleg! Annyira figyeltem EzÃ¼stmancsra, hogy teljesen megleptÃ©l azzal, hogy hozzÃ¡Ã©rtÃ©l a kezemhez. Nem akartam odaÃ©getni a halat. SajnÃ¡lom. â€“ hÃºztam el a szÃ¡mat, mire megingatta a fejÃ©t.

- Emberekâ€¦

MÃ©g pÃ¡r percig Fogatlan arcÃ¡t fÃ¼rkÃ©sztem, majd aprÃ³t bÃ³lintva nÃ©ztem Ãºjra a hÃ³fÃºriÃ¡ra.

- Ã‰s a halad? Ne mondd, hogy a semmiÃ©rt kaptam ilyen orrba vÃ¡gÃ¡st! â€“ mÃ©ltatlankodott legjobb barÃ¡tom, amin halvÃ¡nyan elmosolyodtam.

Felvettem a kezeim kÃ¶zÃ© a halat, majd pÃ¡rszor megfÃºjtam. KissÃ© ugyan megszenesedett, de mÃ©g pont tÅ±rhetÅ‘ szinten. Otthon ettem mÃ¡r rosszabbat is. HÃ¡lÃ¡san tettem kezemet az Ã©jfÃºria orrÃ¡ra Ã©s kezdtem el simogatni.

- KÃ¶sz, pajti. SzÃ³valâ€¦ hat fajtÃ¡tok van? â€“ fordultam vissza EzÃ¼stmancshoz.

:: Pontosan. HÃ³fÃºriÃ¡k, Ã“ceÃ¡nfÃºriÃ¡k, LÃ¡ngfÃºriÃ¡k, BarlangfÃºriÃ¡k, FÃ¼stfÃºriÃ¡k Ã©s az Ã‰jfÃºriÃ¡k. ::

- TermÃ©szetesen mi, Ã‰jfÃºriÃ¡k vagyunk a leggyorsabb, legokosabb Ã©s legerÅ‘sebbek mind kÃ¶zÃ¼l. â€“ emelte fel bÃ¼szkÃ©n a fejÃ©t Fogatlan, erre pedig EzÃ¼stmancs megforgatta a szemeit.

:: Ã‰s egyben a legegoistÃ¡bbak isâ€¦ :: - suttogta nekem, amin felnevettem. Fogatlan fapofÃ¡val nÃ©zett rÃ¡, mielÅ‘tt azonban kitÃ¶rhetett volna az Ãºjabb szÃ³csata, kÃ¶zbelÃ©ptem.

- Ott tartottÃ¡l, hogy tÃ¶bb ezren Ã©ltetek itt, mikor megÃ©rkeztek a vikingek. Mi tÃ¶rtÃ©nt aztÃ¡n? KÃ¶ze van ahhoz, amiÃ©rt most harcban Ã¡llunk egymÃ¡ssal?

:: HÃ¡tâ€¦ :: - nÃ©zett EzÃ¼stmancs Fogatlanra, aki elgondolkodva rÃ¡ntotta meg a szÃ¡rnyÃ¡t.

- RÃ©szben. De az egÃ©sz egy Ã³riÃ¡si fÃ©lreÃ©rtÃ©sen alapult.

- FÃ©lreÃ©rtÃ©sen? â€“ kÃ©rdeztem Ã©rtetlenÃ¼l.

::A vezÃ©retek, akit mi BÃ¶lcs VÃ¶rÃ¶s-szakÃ¡llnak hÃ-vtunk, megkereste a pÃ¡rjÃ¡val az Ã©jfÃºriÃ¡k vezÃ©rÃ©t. A bÃ©ke jelÃ©Ã¼l Ã©lelmet hozott nekÃ¼nk Ã©s Ã-gÃ©rte, hogy nem keresztezik az utunkat. Csak egy aprÃ³ szigetet szerettek volna, erdÅ‘kkel, hogy megÃ©pÃ-thessÃ©k a fÃ©szkeiket Ã©s a vÃ-zen futÃ³ szerkezeteiket. ::

- A te otthonod volt az a sziget. â€“ tette hozzÃ¡ Fogatlan, mire dÃ¶bbenten pislogtam. A vezÃ©rÃ¼nk, BÃ¶lcs VÃ¶rÃ¶s-szakÃ¡ll? Ezek szerint ElsÅ‘ ErikrÅ‘l, Berk alapÃ-tÃ³jÃ¡rÃ³l beszÃ©lhetnek. EmlÃ©kszem rÃ¡, a Nagyteremben lÃ¡ttam rÃ³la festmÃ©nyt. Megtermett, izmos fÃ©rfi volt, vÃ¶rÃ¶s szakÃ¡llal. Az Å‘ uralkodÃ¡sa alatt kÃ©szÃ¼lt a mÃ©g ma is a Nagytermet dÃ-szÃ-tÅ‘ aranysÃ¡rkÃ¡ny, melynek testÃ©t egy kard szÃºrja Ã¡t. A faluban szokÃ¡s, ha valaki megÃ¶li az elsÅ‘ sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡t, hÃ¡lÃ¡bÃ³l letÃ©rdel alatta, vÃ©res fegyverÃ©t pedig lehajtott fejjel felÃ© tartja. Ã‰rdekes, hogy errÅ‘l a bÃ©ke dologrÃ³l sosem hallottam.

:: Elfogadtuk a bÃ©kÃ©t. A vÃ¡lasztott szigeteteken egy fÃºriafaj sem tanyÃ¡zott. InkÃ¡bb csak pihenÅ‘Ã¡llomÃ¡skÃ©nt szolgÃ¡lt, amit a fÃ©szkeitektÅ‘l tÃ¡volabb mÃ©g mindig megtehettÃ¼nk. ::

- Mi fÃºriÃ¡k nem keressÃ¼k Ã¶nszÃ¡ntunkbÃ³l a konfliktust. Kinek jÃ³ a folytonos harc? â€“ dorombolta Fogatlan, mire Ã©rtetlenÃ¼l pislogtam rÃ¡.

- MiÃ³ta az eszemet tudom, te mindig ott voltÃ¡l a portyÃ¡kon.

- A portyÃ¡k egy mÃ¡sik tÃ¶rtÃ©net. â€“ kapta fel a fejÃ©t morogva, majd a kijÃ¡rat fele nÃ©zett. â€“ **_Mint mondtamâ€¦ Ã¶nszÃ¡ntunkbÃ³l nem keressÃ¼k. De te ezt nem Ã©rted._** â€“ tette le Ãºjra a fejÃ©t sÃ³hajtva.

- Akkor magyarÃ¡zd el. SajnÃ¡lom, a falumban csak azt tanÃ-tjÃ¡k a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l, hogy rendkÃ-vÃ¼l veszÃ©lyesek vagytok Ã©s irtandÃ³ak. Annyit lÃ¡tunk, hogy jÃ¶ttÃ¶k, megtÃ¡madjÃ¡tok a falunkat, elviszitek az Ã©lelmÃ¼nket, mi pedig az Ã©henhalÃ¡s szÃ©lÃ©re kerÃ¼lÃ¼nk.

_- Mindennek megvan az oka. _â€“ felelte feszÃ¼lten, pupillÃ¡i pedig Ã¶sszeszÅ±kÃ¼ltek egy pillanatra. â€“ **_TÃ©rjÃ¼nk vissza a legendÃ¡hoz._**

- Deâ€¦ - kezdtem volna, Fogatlan morgÃ¡sa miatt azonban inkÃ¡bb hagytam a tÃ©mÃ¡t. ElÅ‘bb-utÃ³bb Ãºgyis kiszedem belÅ‘le, hogy miÃ©rt az a sok portya. EzÃ¼stmancsra nÃ©ztem, majd bÃ³lintottam egy aprÃ³t.

:: SzÃ³val, hol is tartottam? Ã“, igen! BÃ©ke volt. Mindenki Ã©lte a maga Ã©letÃ©t, egÃ©szen addig, mÃ-g egy aprÃ³ fiÃ³kÃ¡tok az erdÅ‘be nem tÃ©vedt. Az erdÅ‘ egyedÃ¼l mÃ©g egy sÃ¡rkÃ¡nyfiÃ³kÃ¡nak is veszÃ©lyes, nemhogy egy emberfiÃ³kÃ¡nak, aki mÃ©g tÃ¼zet sem tud fÃºjni, hogy elijessze a vadÃ¡llatokat. Vadkanok talÃ¡ltak rÃ¡ az aprÃ³sÃ¡gra Ã©s ha nem lÃ©p kÃ¶zbe az Ã©jfÃºriÃ¡k vezÃ©rÃ©nek fia, talÃ¡n csak a holttestÃ©re talÃ¡ltak volna az emberek. ::

- A fiÃ³kÃ¡nak segÃ-tsÃ©gre volt szÃ¼ksÃ©ge. KorÃ¡bban mÃ©g egy fÃºria sem jÃ¡rt az emberfÃ©szek kÃ¶zelÃ©ben. Ez egy ki nem mondott megegyezÃ©s volt.

:: Az Ã©jfÃºria a szÃ¡jÃ¡ba vette a sebesÃ¼lt fiÃ³kÃ¡t Ã©s Ãºgy vitte a fÃ¶ldÃ¶n a fÃ©szketekig. A fiÃ³ka vÃ©gig remegett, fÃ©lt attÃ³l, ha repÃ¼l vele, mÃ©g jobban megijeszti. Az embereknek nincs szÃ¡rnyuk, aminek pedig nincs szÃ¡rnya, fÃ¶ldÃ¶n a helye. ::

- MÃ¡r esteledett, mire odaÃ©rt a fÃ©szekhez. Az emberek Ã©gÅ‘ botokkal jÃ¡rtÃ¡k a kÃ¶zeli erdÅ‘t Ã©s kerestÃ©k a fiÃ³kÃ¡t.

:: Egy ilyen csoportba botlott az Ã©jfÃºria. Amikor meglÃ¡ttÃ¡k az emberek a sebesÃ¼lt fiÃ³kÃ¡t a szÃ¡jÃ¡banâ€¦ Azt hittÃ©k, hogy Å‘ tette ezt vele. MÃ©rgesek lettek. ::

- ElÅ‘kaptÃ¡k a fegyvereiket Ã©s azokkal kezdtÃ©k Ã¼ldÃ¶zni a fÃºriÃ¡t. A fÃºria nem akart harcba bonyolÃ³dni. MinÃ©l tovÃ¡bb foglalkoznak vele, annÃ¡l kevesebbet a fiÃ³kÃ¡val. Futott, hogy egy olyan rÃ©szt talÃ¡ljon, ahol vÃ©gre fel tud szÃ¡llni.

:: Az emberek azonban hÃ¡lÃ³t dobtak rÃ¡ Ã©s visszavittÃ©k a fÃ©szkÃ¼khÃ¶z Å‘t is. Napokig Ã©heztettÃ©k, szomjaztattÃ¡kâ€¦ KegyetlenÃ¼l bÃ¡ntak vele. Az Ã©jfÃºriÃ¡k vezÃ©re Ã©rte ment egy kisebb csapattal. Csak azÃ©rt nem torkollt az egÃ©sz tÃ¶rtÃ©net vÃ©rfÃ¼rdÅ‘be, mert a sÃ©rÃ¼lt fiÃ³ka odafutott a lekÃ¶tÃ¶zÃ¶tt fÃºriÃ¡hoz. ::

- Elmondta, hogy megmentette a vadkanoktÃ³l Ã©s hogy el kell engedniÃ¼kâ€¦ akkor azonban mÃ¡r kÃ©sÅ‘ volt a nÃ©zeteltÃ©rÃ©sek teljes eltÃ¶rlÃ©sÃ©hez. HÃ¡lÃ³val, kÃ¶telekkel fogsÃ¡gban tartani egy Ã©jfÃºriÃ¡t a legnagyobb sÃ©rtÃ©s. FÅ‘leg Ãºgy, hogy az az Ã©jfÃºria segÃ-tett az embereken. â€“ morogta Fogatlan, Ã©n pedig nyeltem egyet.

:: Az Ã©jfÃºriÃ¡k vezÃ©re vÃ©gÃ¼l harc nÃ©lkÃ¼l hagyta el a fÃ©szketeket. A fia a sÃ©rÃ¼lt fiÃ³kÃ¡val meggyÅ‘zte rÃ³la, hogy ne bÃ¡ntsa az embereket, hiszen csak egy csÃºnya fÃ©lreÃ©rtÃ©srÅ‘l volt szÃ³ Ã©s nem fordul tÃ¶bbet elÅ‘. A vezÃ©r nehezen belement, kockÃ¡ztatni azonban mÃ¡r nem akart. Azonnal elrendelt egy talÃ¡lkozÃ³t a fÃºriÃ¡k kÃ¶zt, hogy emberfÃ©szekhez kÃ¶zel soha senki se merÃ©szkedjen. Tiltva van, mert kegyetlenek vagytok Ã©s megbÃ-zhatatlanok. AzÃ³ta a mi hat fajtÃ¡nk olyan rejtve Ã©l, amennyire csak lehet. Szinte mÃ©g egymÃ¡st sem lÃ¡tjuk. Ã‰n is, most lÃ¡tok elÅ‘szÃ¶r Ã‰jfÃºriÃ¡t. :: nÃ©zett EzÃ¼stmancs Fogatlanra.

_- Ã‰n is HÃ³fÃºriÃ¡tâ€¦ _- rakta le a lÃ¡bam mellÃ© a fejÃ©t. SÃ³hajtva dobtam fÃ©lre a maradÃ©k halat.

- Ã‰s honnÃ©t jÃ¶tt a sÃ¡rkÃ¡nyfiÃº legenda? MiÃ©rt veszitek, hogy Ã©n lehetek az?

- Az incidens utÃ¡n az Ã‰jfÃºriÃ¡k messze repÃ¼ltek a szigetetektÅ‘l, a vezÃ©rÃ¼nk fia azonban nem tudta kiverni a fejÃ©bÅ‘l a sebesÃ¼lt fiÃ³kÃ¡t. Ez egy szÃ¶vetsÃ©g, tudod? â€“ nyomta az orrÃ¡t a tenyerembe.

:: Gyakran Ã¡lmodott rÃ³la, hogy egyÃ¼tt repÃ¼lnek a felhÅ‘k fÃ¶lÃ¶tt. Meg volt rÃ³la gyÅ‘zÅ‘dve, hogy lesz egyszer egy fiÃ³ka, aki szÃ¶vetsÃ©get kÃ¶t egy Ã©jfÃºriÃ¡val. Okos lesz, tehetsÃ©ges Ã©s imÃ¡dni fogja a repÃ¼lÃ©st. Amikor vezÃ©r lett belÅ‘le, a mÃ¡sik Ã¶t fÃºriafajta egy-egy tagjÃ¡val egyÃ¼tt felhasznÃ¡ltÃ¡k a varÃ¡zserejÃ¼ket Ã©s hÃ¡rom ilyen kristÃ¡lyt csinÃ¡ltak. Az az ember,

aki hordja, kÃ©pes lesz megÃ©rteni a sÃ¡rkÃ¡nyok nyelvÃ©t. Tud velÃ¼k kommunikÃ¡lni, mÃ©lyebb szÃ¶vetsÃ©get kialakÃ-tani. Ezzel akart a jÃ¶vÅ' sÃ¡rkÃ¡nylovasÃ¡nak segÃ-teni. ::

- Hogy elkerÃ¼ljÃ©k a lehetsÃ©ges fÃ©lreÃ©rtÃ©seket. Az Ã¡lmÃ¡t gyakran elmesÃ©lte a kisebb fÃºriÃ¡knak. TÃ©nyleg hitte, hogy lesz egy ilyen fiÃº, aki megvÃ¡ltoztatja mind az emberek, mind pedig a fÃºriÃ¡k jÃ¶vÅ'jÃ©t.

:: A tÃ¶rtÃ©netbÅ'l legenda lett, nem csak a fÃºriÃ¡k, hanem mÃ¡s sÃ¡rkÃ¡nyfajtÃ¡k kÃ¶zÃ¶tt is. ::

- Mind fiÃ³ka korunk Ã³ta vÃ¡rjuk, hogy eljÃ¶jjÃ¶n az az emberâ€¦ az Ã©jfÃºriÃ¡k gyakran jÃ¡tszanak, harcolnak egymÃ¡ssal, hogy Å'k lesznek a legendÃ¡s lovas sÃ¡rkÃ¡nya. Ã‰s Ã-me, itt vagyok Ã©n. â€“ hÃºzta ki magÃ¡t Fogatlan, Ã©n pedig bizonytalanul vakartam meg a tarkÃ³mat.

- JÃ³, de ez nem jelenti, hogy Ã©n vagyok az az ember, akit a legendÃ¡tok mond.

- MÃ¡r hogy ne jelentenÃ©? â€“ csattant fel Fogatlan dÃ¶bbenten.

:: NÃ¡lad van a kÅ'! Te vagy az a lovas, sÃ¡rkÃ¡nyfiÃº! :: - mondta EzÃ¼stmancs is, Ã©n azonban megingattam a fejemet.

- NÃ©zzetek rÃ¡m. MÃ©g igazi vikingnek sem vagyok jÃ³, nemhogy valami legendÃ¡nak.

- Nem a kinÃ©zet szÃ¡mÃ-t, Hablaty! â€“ nÃ©zett rÃ¡m fapofÃ¡val az Ã©jfÃºria barÃ¡tom.

:: A sÃ¡rkÃ¡nylovas ismertetÅ'je az Ã©sz, tehetsÃ©g Ã©s a repÃ¼lÃ©s irÃ¡nti imÃ¡dat! ::

- Az Ã©sz Ã©s tehetsÃ©g megvan! â€“ biccentett a mÅ± farokszÃ¡rnyra Fogatlan. â€“ **_A repÃ¼lÃ©s? Az elejÃ©n ugyan kissÃ© nehezen indult, de ma mÃ¡r imÃ¡dja. Nem? Szeretsz repÃ¼lni, Hablaty!_**

- Ez nem jelent semmit. Ne Ã©ljÃ©tek bele magatokat. AmÃºgy meg, ahogy hallottam, a rokonom, mÃ¡sodik Hablaty igen nagy sÃ¡rkÃ¡nybarÃ¡t volt. Mi van, ha Å' volt az a hÃ-res â€žsÃ¡rkÃ¡nyfiÃº".

:: Azt hiszem tÃºl Ã¡ltalÃ¡nosan fogalmaztunkâ€¦ :: - nÃ©zett EzÃ¼stmancs Fogatlanra, aki csak egyetÃ©rtÅ'en bÃ³lintott.

- Vedd akkor Ã-gyâ€¦ Nem sÃ¡rkÃ¡nyfiÃº. Nem egyszerÅ±en sÃ¡rkÃ¡ny lovas. Ã‰jfÃºria lovas. KorÃ¡bban ilyen mÃ©g nem tÃ¶rtÃ©nt. Egy Ã©jfÃºria hÃ¡tÃ¡n sem utazott ember. Itt vagy te, a lovasomkÃ©nt. Te vagy az, tudom! â€“ erÅ'skÃ¶dÃ¶tt Fogatlan, mire sÃ³hajtva adtam meg magamat. Nincs Ã©rtelme vitatkozni kÃ©t ilyen makacs fÃºriÃ¡val.

- Ha a vezÃ©retek megtiltotta, hogy emberfalu kÃ¶zelÃ©be menjetek, miÃ©rt tÃ¡madtad a falunkat, Fogatlan? BosszÃºbÃ³l, amiÃ©rt el kellett hagynotok ezeket a terÃ¼leteket?

- Ezt pont az a tÃ©ma, amire mÃ©g nem vagy kÃ©szen, Hablaty. De csak hogy megnyugodj, nem bosszÃºbÃ³l tettem. Nem volt mÃ¡s vÃ¡lasztÃ¡som.

:: Miatta volt? :: - kÃ©rdezte EzÃ¼stmancs, Fogatlan pedig bÃ³lintott egy aprÃ³t.

- Miatta? â€" kÃ©rdeztem kÃ-vÃ¡ncsian, vÃ¡laszt azonban nem kaptam.

- Majd egyszer elmesÃ©lem, Hablaty. De az nem most lesz. â€" Ã¡sÃ-tott egy hatalmasat.

:: AmÃºgy is ideje pihenni. HosszÃº napotok volt. Nekem is vissza kÃ©ne mennem a csapatomhoz. :: - nÃ©zett EzÃ¼stmancs a kijÃ¡rat fele, Ã©n pedig csalÃ³dottan felsÃ³hajtottam.

- Messze vagytok tÅ'lÃ¼nk? HÃ¡nyan vagytok a csapatotokban? â€" Ã©rdeklÅ'dtem kÃ-vÃ¡ncsian.

:: A sziget tÃºloldalÃ¡n telepedtÃ¼nk le Ã©s huszonhÃ¡rman vagyunk. ::

- Az nem tÃºl nagy csapat. â€" dÃ¶ntÃ¶tte Fogatlan oldalra a fejÃ©t.

:: VÃ¡ndorlÃ¡shoz Ã©pp elÃ©g. Nem keltÃ¼nk nagy feltÅ±nÃ©st. ::

- MiÃ©rt, az Ã©jfÃºriÃ¡k nagyobb csapatokban vÃ¡ndorolnak? â€" nÃ©ztem Fogatlanra, aki megingatta a fejÃ©t.

- Mi nem vÃ¡ndorlunk. Szigeteken Ã©lÃ¼nk. Az Ã©n csapatomban negyvennÃ©l is tÃ¶bb fÃºria volt, mikor elhagytam Å'ket.

- Ã‰s miÃ©rt hagytad el a csapatodat?

- A bÃ¡tyÃ¡m miattâ€¦ Ez egy bonyolult Ã©s hosszÃº tÃ¶rtÃ©net. Majd valamikor elmesÃ©lem. â€" Ã¡sÃ-tott egy Ãºjabbat.

:: Akkor Ãºgy nÃ©z ki Ã©n megyek is. AmÃºgy is Ã¡lmosak vagytok. Holnap talÃ¡lkozunk. ::

- KI? Ã‰N? Ã•lmos? Nem-nem! Ã‰n tÃ¶kÃ©letesen megvagyok. â€" Ã¡sÃ-tottam fÃ¡radtan, mire EzÃ¼stmancs felnevetett.

:: Mintha a fiÃ³kÃ¡kat lÃ¡tnÃ¡m a csapatbÃ³l. Aludjatok jÃ³l. :: - Ã¡llt fel, Ã©n pedig megrÃ¡ztam a fejemet.

- Ne! Csak most kezdtÃ¼nk beszÃ©lgetni. MÃ©g annyi kÃ©rdÃ©sem van!

- Holnap is lesz nap, Hablaty. Most azonban tÃ©nyleg ideje aludnod. â€" emelte fel fekete szÃ¡rnyÃ¡t Fogatlan Ã©s takart be vele teljesen. PrÃ³bÃ¡ltam kimÃ¡szni alÃ³la, Å' azonban erre esÃ©lyt sem adott.

- VisszajÃ¶ssz holnap, EzÃ¼stmancs? Tudok veled is mÃ©g beszÃ©lgetni?

:: Ne aggÃ³dj, sÃ¡rkÃ¡nyfiÃº. Itt leszek reggel, amint felkelsz. Most

viszont tÃ©nyleg alvÃ¡s. ::

- Rendben. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, hogy megmentettÃ©lâ€¦ Nem tudom mi lett volna velem nÃ©lkÃ¼led.

_- Egy bajba nem keveredÅ‘ jÃ©gszobor. _â€“ viccelÅ‘dÃ¶tt Fogatlan, mikÃ¶zben a hajamat kezdte nyalogatni.

- Ughâ€¦ Ne csinÃ¡ld! Ãšgy fogok bÅ±zleni, mint egy hal! â€“ tiltakoztam grimaszolva.

:: Ã–rÃ¶m lesz rÃ³latok mesÃ©lni a csapatban. JÃ³ Ã©jt SÃ¡rkÃ¡nyfiÃº. JÃ³ Ã©jt, Ã‰jfÃºria. :: - hallottam mÃ©g EzÃ¼stmancs hangjÃ¡t, mire azonban kidugtam a fejemet Fogatlan szÃ¡rnya alÃ³l, Å‘ mÃ¡r sehol sem volt.

- JÃ³ Ã©jt EzÃ¼stszÃ¡rny! â€“ kiÃ¡ltottam utÃ¡na, Fogatlan pedig visszanyomott a szÃ¡rnya alÃ¡. â€“ HÃ©! MiÃ³ta lettÃ©l ilyen anyÃ¡skodÃ³?

- Bocs, ijesztÅ‘ volt lÃ¡tni, hogy eltÅ±nsz a semmibe a szemeim elÅ‘l. Reggelig nem mozdulsz innen. MÃ©g a vÃ©gÃ©n rÃ¡nk omlasztod a barlangot is.

- Ã“h, kÃ¶szÃ¶nÃ¶m, Ã©pp a kÃ¶vetkezÅ‘ baklÃ¶vÃ©semen tÃ¶rtem az agyamatâ€¦

- Tudtam Ã©n. â€“ nevetett Ã©s hajtotta le a fejÃ©t a mellsÅ‘ lÃ¡baira. Ã‰n prÃ³bÃ¡ltam kÃ©nyelmesen elhelyezkedni, de mÃ©g tÃ©nyleg nem Ã©reztem alvÃ¡sra kÃ©sznek magamat.

- Tudod, nem mindennap kap az ember mÃ¡gikus kristÃ¡lyt, aminek a segÃ-tsÃ©gÃ©vel kÃ©pes beszÃ©lni a legjobb sÃ¡rkÃ¡ny barÃ¡tjÃ¡valâ€¦ aki tegyÃ¼k hozzÃ¡, az egyetlen barÃ¡tja is az illetÅ‘nek. â€“ kezdtem csendesen. Fogatlan sÃ³hajtott egyet.

- Ã‰s az elejÃ©n mÃ©g te kÃ©rted, hogy pÃ¡r Ã³rÃ¡val tÃ¶bbet aludhassâ€¦

- Nos, akkor mÃ©g nem tudtam, hogy ilyen jÃ³ beszÃ©dpartner lehetsz. â€“ tettem a kezemet a szÃ¡rnyÃ¡ra, mire bosszÃºsan fÃºjtatott egyet. Elvigyorodtam.

- LegalÃ¡bb ne ilyen pimaszul akarnÃ¡l meggyÅ‘zni arrÃ³l, hogy beszÃ©lgessÃ¼nk.

- Ugyan, ne duzzogj te Ã³riÃ¡si szÃ¡rnyas gyÃ-k. MesÃ©lsz a tÃ¶bbi fÃºriÃ¡rÃ³l? Hat fajta, tÃ©nyleg?

- Ez volt az utolsÃ³ alkalom, hogy egy ilyen beszÃ³lÃ¡st elengedek a fÃ¼lem mellett. FÃºriÃ¡k? Mit akarsz tudni rÃ³luk?

- Mindent. Merre Ã©lnek? Hogy nÃ©znek ki?

- Sokat Ã©n sem tudok rÃ³luk. EzÃ¼stmancs is mondta, hogy rejtve Ã©lÃ¼nk, alig lÃ¡tjuk egymÃ¡st is. KorÃ¡bban mÃ©g csak Ã“ceÃ¡nfÃºriÃ¡t lÃ¡ttam.

- Å•k milyenek?

- Kisebbek Ã©s idegesÃ-tÅ‘bbek, mint a HÃ³fÃºriÃ¡k. â€“ hunyta le a szemÃ©t.

- Ã‰s kinÃ©zetre?

- Olyanok, mint a fÃºriÃ¡k Ã¡ltalÃ¡ban. JÃ³formÃ¡n a vÃ-z alatt Ã©lnek, a szÃ¡razon pedig nem szeretnek annyira lenni. A nap nem tesz jÃ³t a bÅ‘rÃ¼knek. Ennyit tudok rÃ³luk.

- Ã‰rdekes. RemÃ©lem a kalandunk alatt talÃ¡lkozunk Ã“ceÃ¡nfÃºriÃ¡kkal. Ã‰sâ€¦ a tÃ¶bbi fÃºriÃ¡val is.

- A fajtÃ¡ink rejtve Ã©lnek, Hablaty. Ne fÅ±zz hozzÃ¡ sok remÃ©nyt.

- MiÃ©rt? EzÃ¼stmanccsal is talÃ¡lkoztunk, nem?

- Ã“, ha minden alkalommal az Ã©letedet fogjÃ¡k megmenteni, akkor mÃ¡r mindjÃ¡rt valÃ³szÃ-nÅ±bb, hogy talÃ¡lkozni fogunk az Ã¶sszes fajtÃ¡valâ€¦

- Ha-ha. Nagyon vicces vagy. Akkor ha nem tudsz a tÃ¶bbi fÃºriÃ¡rÃ³l, mesÃ©lj magadrÃ³l.

- RÃ³lam?

- Aha. Van valami mÃ¡s neved?

- MÃ¡s nevem? â€“ kÃ-vÃ¡ncsian oldalra fordÃ-totta a fejÃ©t.

- Tudodâ€¦ Ahogy elÅ‘ttem hÃ-vtak a sÃ¡rkÃ¡nyok.

- Ãšgy rÃ©mlik, mÃ¡r emlÃ-tettem, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyoknak nincs nevÃ¼k.

- De akkor hogy szÃ³ltok egymÃ¡snak?

- FelvesszÃ¼k a szemkontaktust. Ãšgy tudjuk, hogy Ã©pp kihez beszÃ©lÃ¼nk.

- JÃ³, de ha az a sÃ¡rkÃ¡ny, akivel beszÃ©lnÃ©l, csinÃ¡l valamit Ã©s nem figyelâ€¦ hogy szÃ³lsz neki? â€žHÃ©, sÃ¡rkÃ¡ny! Neked szÃ³lok Ã¡m!"

_- MegÃ©rezzÃ¼k, ha valaki szÃ³l nekÃ¼nk. Csak nektek, embereknek kell ez a nÃ©v dolog. NÃ¡lunk, sÃ¡rkÃ¡nyoknÃ¡l van egy ilyen Ã©rzÃ©s, amibÅ‘l tudod, hogy valaki akar valamit. Ha megvan ez az Ã©rzÃ©s, mÃ¡r csak rÃ¡ kell nÃ©zni. _

- Ã‰rzÃ©s? â€“ kÃ©rdeztem kÃ-vÃ¡ncsian, mire egy aprÃ³t bÃ³lintott. â€“ Nem csinÃ¡ltok akkor zajt, vagy Ã¼vÃ¶ltÃ¶tÃ¶k, vagy Ã©rtek hozzÃ¡, hogy felkeltsÃ©tek a mÃ¡sik figyelmÃ©t, csak van ez azâ€¦ Ã©rzÃ©s?

- Igen. Ilyen egyszerÅ±. â€“ hajtotta fejÃ©t mancsaira.

- Ã‰rzÃ©sâ€¦ Heh. ErrÅ‘l mÃ©g majd mesÃ©lned kell. Ã‰rzÃ©sâ€¦ MÃ©gis hogyan lehet valakinek a figyelmÃ©t felkelteni Ã©rzÃ©ssel? Ez is biztos valami sÃ¡rkÃ¡ny dologâ€¦ Mindegy. De nem bÃ¡nod akkor, hogy Fogatlannak hÃ-vlak, ugye?

- Azt hiszem mÃ¡r megszoktam, hogy Ã-gy hÃ-vsz. Ã‰rtelme ugyan nincs. Van fogam. â€“ nyitotta ki a szÃ¡jÃ¡t, hogy megvillantsa a hegyes fogait. Vigyorogva vakargattam meg az Ã¡lla alatt, mire bÅ‘szen dorombolni kezdett.

- Nekem tetszik a neved. Ã•gy hÃ-vtalak elÅ‘szÃ¶râ€¦ A fogaidat vissza tudod hÃºzni, a fogatlan mosolyodat pedig nem tudom kiverni a fejembÅ‘l. AmÃºgy meg, legalÃ¡bb nem jÃ¶nnek a kÃ¶zeledbe a trollok Ã©s a manÃ³k.

- Trollok Ã©s manÃ³k? MiÃ©rt jÃ¶nnÃ©nek a kÃ¶zelembeâ€¦ azok?

- Ã‰pp ez az, mÃ¡r nem jÃ¶nnek! Berken a szÃ¼leink mindig azt mondjÃ¡k, hogy egy ocsmÃ¡ny nÃ©v elijeszti Å‘ket.

- Ha valami elijeszti azokat a lÃ©nyeket, az az ostobasÃ¡gotok, nem a fura neveitek lesz.

- HÃ©! Ez gonosz volt. Ã‰n sem szÃ³lom le a ti fura sÃ¡rkÃ¡ny szokÃ¡saitokat.

- Fura? HonnÃ©t veszed, hogy furÃ¡k? Nem is ismered Å‘ket.

- Nem? LÃ¡ssuk csak, nincsenek neveitek, mert ott van ez az â€žÃ©rzÃ©s" dolog. AztÃ¡n a halat felÃ¶klendezitek Ã©s Ãºgy adjÃ¡tok a mÃ¡siknak, hogy egye meg. SÃ¡rkÃ¡nyfÅ±, hempergÅ‘ kismacskÃ¡vÃ¡ vÃ¡ltoztok tÅ‘le Ã©s mi az a pont az Ã¡llatok alatt, amitÅ‘l Ã¶sszeestek?

- JÃ³, talÃ¡n van pÃ¡r â€žszokÃ¡s", ami nektek kÃ©t-lÃ¡bon jÃ¡rÃ³knak furcsa. Most kvittek vagyunk?

- Azt hiszem. Mi a terved, merre megyÃ¼nk, ha meg tudom javÃ-tani a szÃ¡rnyadat? â€“ Ã©rdeklÅ‘dtem, mikÃ¶zben kÃ¶zelebb csÃºsztam az oldalÃ¡hoz. Olyan kellemes meleg Ã¡radt belÅ‘le, ami a kis havas kalandom utÃ¡n kÃ©sz felÃ¼dÃ¼lÃ©s.

- Gondolom dÃ©lre. KeresÃ¼nk egy bÃ©kÃ©s szigetet Ã©s mindenki boldog lesz. Viszont akkor sietned kell majd. FÃ©lek, a nagyobb telet mÃ¡r nem Ãºsszuk meg, ami azt jelenti, nem tudok hosszabb tÃ¡vokat repÃ¼lni miattad. Nem akarom, hogy a hÃ¡tamra fagyj.

- KeresnÃ¼nk kell egy vÃ¡rost. â€“ sÃ³hajtottam, mire dÃ¶bbenten nÃ©zett rÃ¡m.

- Ã‰pp most szÃ¶ktÃ¼nk el egybÅ‘l. MiÃ©rt akarnÃ¡nk egy Ãºjabb bajt keresni?

- A szÃ¡rnyad miatt. TalÃ¡n meg tudom javÃ-tani, de hosszÃº tÃ¡von nem fogja bÃ-rni. Ã‰sâ€¦ ebben a mellÃ©nyben Ã©n sem.

- Remek. â€“ felelte morcosan, erre pedig csak nagyokat pislogtam.

- Mi, most mi a baj? Te addig elbÃºjsz majd az erdÅ‘ben, amÃ-g Ã©n rendezem a dolgokat.

- A tervedbe csak kÃ©t dolgot nem szÅ‘ttÃ©l bele.

- MicsodÃ¡t?

- Egy, valÃ³di gond mÃ¡gnes vagy. Bajba fogsz kerÃ¼lni Ã©s kinek kell majd megmentenie? Nekem. A mÃ¡sodik pedigâ€¦ az emberek miÃ©rt csinÃ¡lnÃ¡k meg neked azt, amit kÃ©rsz? Nem is ismered Å‘ket.

- Lassan a testtel. Nem vagyok â€žgond mÃ¡gnes". Figyelek majd, ÃgÃ©rem.

_- Ã•gÃ©red?_â€“ nyitotta ki az egyik szemÃ©t.

- Ã•gÃ©rem. â€“ biccentettem mosolyogva. â€“ MÃ¡sodszor pedigâ€¦

_- Ã•gÃ©red, kÃ¼lÃ¶nben vÃ¡ltozz nyÃ¡lkÃ¡s angolnÃ¡vÃ¡? _â€“ vÃ¡gott kÃ¶zbe.

- FÃºj! â€“ fintorogtam, de mivel a szemÃ©bÅ‘l lÃ¡tszott, hogy vÃ¡rja a vÃ¡laszt, sÃ³hajtottam. â€“ Ã•gÃ©rem, kÃ¼lÃ¶nben vÃ¡ltozzak nyÃ¡lkÃ¡s angolnÃ¡vÃ¡. RemÃ©lem most megnyugodtÃ¡l.

- Ã“, valÃ³di magabiztossÃ¡ggal tÃ¶lt el ez az ÃgÃ©ret.

- Ã–rÃ¼lÃ¶k. SzÃ³val, a mÃ¡sodikban pedig igazad van. Nincs nÃ¡lam pÃ©nz, pÃ©nz nÃ©lkÃ¼l pedig nem tudom megvenni a szÃ¼ksÃ©ges anyagokat a szÃ¡rnyadhoz.

- Akkor mit fogsz csinÃ¡lni? â€“ kÃ©rdezte Ã¡sÃtva.

- Nem tudom, de holnap kitalÃ¡lok valamit.

- Helyes. Most akkor aludjunk. Holnap hosszÃº nap Ã¡ll elÅ‘ttÃ¼nk.

- Igazad van, pajti. JÃ³ Ã©jt, Fogatlan.

Å• dorombolva kÃ¶zelebb hÃºzta hozzÃ¡m a szÃ¡rnyÃ¡t, majd lassan mindketten Ã¡lomba szenderÃ¼ltÃ¼nk.

7. KristÃ¡ly Ã©s Jegeskarom

7. KristÃ¡ly Ã©s Jegeskarom

* * *

><p><em>Szorosan kapaszkodva hajoltam elÅ‘re a nyeregben. Fogatlan Ã©s Ã©n a tenger felett szÃ¡guldottunk. KorÃ¡bban ilyen gyorsan mÃ©g sosem mentÃ¼nk! Ã‰rzem, ahogy a szÃ©l elsÃ¼vÃt a fÃ¼lem mellett. Vettem egy nagy levegÅ‘t, majd Ã¡llÃtottam a szÃ¡rnyÃ¡llÃ¡son. Az Ã©jfÃºria erÅ‘s szÃ¡rnycsapÃ¡sokkal emelkedett ismÃ©t a felhÅ‘k kÃ¶zÃ©. Ott fent pÃ¶rÃ¶gtÃ¼nk, forogtunk Ã©s mÃ©g tÃ¶bb izgalmas trÃ¼kkÃ¶t csinÃ¡ltunk. Nevetve hunytam le a szememet, hogy Ã©lvezzem ezt a semmihez sem hasonlÃthatÃ³ Ã©rzÃ©st.<em>

_Amint lassan Ãºjra kinyitottam a szememet, dÃ¶bbenten nÃ©ztem kÃ¶rbe. SÅ±rÅ± kÃ¶d vett kÃ¶rbe minket. Fogatlan repÃ¼lÃ©se idegessÃ© vÃ¡lt. Nagyot nyelve nÃ©ztem jobban kÃ¶rbe, ekkor pedig mÃ¶gÃ¶ttÃ¼nk mintha egy alak kÃ¶rvonala kezdett volna kirajzolÃ³dni. HosszÃº

percekig nÃ©ztem mÃ©g, majd ijedten hÃºztam le a fejemet, ahogy egy Gronckle szÃ¡llt el nem sokkal felettÃ¼nk. Hirtelen tÃ¶bb tucat sÃ¡rkÃ¡ny jelent meg: rengeteg Gronckle, CipzÃ¡rhÃ¡t, SiklÃ³ SÃ¡rkÃ¡ny, SzÃ¶rnyennagy RÃ©msÃ©g. Fogatlannal Ã©s velem egyÃ¼tt mind egy irÃ¡nyba repÃ¼ltek. Nem Ã©rtettem, hogy mi tÃ¶rtÃ©nik. Kezemet lassan Fogatlan fejÃ©re raktam._

- Pajti, vigyÃ©l ki innen. â€“ kÃ©rtem, Å‘ azonban lerÃ¡zta fejÃ©rÅ‘l a kezemet.

RÃ©mÃ¼lten nÃ©ztem Å‘t, majd tekintetem a mellettÃ¼nk repÃ¼lÅ‘ SiklÃ³ SÃ¡rkÃ¡nyra esett. Hirtelen feltÅ±nt, hogy egy Ã³riÃ¡si halat visz. Ijedten nÃ©ztem kÃ¶rbe: minden sÃ¡rkÃ¡nynÃ¡l volt valami zsÃ¡kmÃ¡ny. Halak, disznÃ³k, birkÃ¡k. Mind vittek valamit, de miÃ©rt Ã©s hova?

Az utÃ³bbi kÃ©rdÃ©semre hamar vÃ¡laszt kaptam. Nem sokkal elÅ‘ttÃ¼nk egy Ã³riÃ¡si vulkÃ¡n jelent meg. A sÃ¡rkÃ¡nyok oda repÃ¼ltek be. Ijedten kapaszkodtam a nyeregbe, ahogy Fogatlan Ã¡trepÃ¼lt a jÃ¡raton. A vulkÃ¡n belsejÃ©ben egy hatalmas Ã¼reg volt. Mindenfele vÃ¶rÃ¶s kÃ¶d gomolygott. A sÃ¡rkÃ¡nyok egymÃ¡s utÃ¡n dobÃ¡ltÃ¡k le a semmibe a zsÃ¡kmÃ¡nyukat, majd a kiÃ¡llÃ³ sziklÃ¡kra szÃ¡lltak. Fogatlan is hamar landolt, Ã©n pedig Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©ztem kÃ¶rbe.

- Ezt nem Ã©rtem. MiÃ©rt dobÃ¡ltok minden Ã©telt egy nagy lyukba? â€“ kÃ©rdeztem Fogatlant, Å‘ azonban nem vÃ¡laszolt. MiutÃ¡n az utolsÃ³ sÃ¡rkÃ¡ny is leszÃ¡llt, a barlang hirtelen elkezdett remegni. FÃ©lve nÃ©ztem a mennyezetre, tekintetem pedig ahogy megakadt pÃ¡r SzÃ¶rnyennagy rÃ©msÃ©gen, dÃ¶bbenten lÃ¡ttam, hogy ijedten hÃºzÃ³dnak a sziklÃ¡k nagyobb repedÃ©seibe.

_Fogatlan nyÃ¼szÃ-tve lÃ©pett hÃ¡tra, ekkor pedig a mÃ©lysÃ©gbÅ‘l egy hatalmas sÃ¡rkÃ¡ny feje emelkedett ki. A lÃ©legzetem is megakadt egy pillanatra. Nem lÃ¡ttam mÃ¡st, csak az Ã³riÃ¡si fejet, hatalmas Ã¡llkapcsokat, melyekbÅ‘l a fogak szorosan egymÃ¡s mellett meredtek ki, szemÃ©vel pedig minket nÃ©zett. A fÃ©lelemtÅ‘l egyszerÅ±en megdermedtem. Nem bÃ-rtam mozdulni, megszÃ³lalni, mÃ©g csak gondolkodni sem. Fogatlan morgott valamit, Ã©n azonban kÃ©ptelen voltam bÃ¡rmit is tenni. _

Az Ã³riÃ¡si sÃ¡rkÃ¡ny hirtelen Ã¶sszeszÅ±kÃ-tette pupillÃ¡it Ã©s mÃ©g mielÅ‘tt Ã©szbe kaphattam volna, felÃ©nk vetette magÃ¡t. Fogatlan hÃ¡tra ugrott, Ã©n pedig leestem a nyeregbÅ‘l. A szikla peremÃ©nÃ©l talÃ¡ltam magamat. LenÃ©ztem az alattunk kavargÃ³ vÃ¶rÃ¶s kÃ¶dre Ã©s lassan elkezdtem visszanyerni a tudatomat. DermedtsÃ©gembÅ‘l a szikla hirtelen remegÃ©se rÃ¡zott ki. Fogatlan felÃ© nÃ©ztem, aki morogva hÃ¡trÃ¡lt felÃ©m. Az Ã³riÃ¡si szÃ¶rny felmÃ¡szott a sziklÃ¡n Ã©s minket szemelt ki. PÃ¡nikolva tÃ©rdeltem fel, ekkor pedig alattam a szikla megadta magÃ¡t, Ã©n pedig Fogatlan nevÃ©t kiÃ¡ltva zuhantam a mÃ©lybeâ€¦

* * *

><p>- NEEEEEE! FOGATLAN! â€“ Ã¼ltem fel Ã©s vÃ¡gtam be a fejemet valami feketÃ©be. EgybÅ‘l visszadÅ‘ltem fekvÅ‘ pozÃ-ciÃ³ba Ã©s fÃ¡jdalmasan a fejemet dÃ¶rzsÃ¶ltem. Hirtelen eltÅ±nt a fekete tetÅ‘ fÃ¶lÃ¼lem, arcom elÅ‘tt pedig egy kÃ-vÃ¡ncsi szempÃ¡r jelent meg. Ahogy belenÃ©ztem abba a zÃ¶ld szempÃ¡rba, megkÃ¶nnyebbÃ¼lten sÃ³hajtottam egyet. Akkor csak Ã¡lom volt ez az egÃ©sz?<p>

- Hablaty? Minden rendben? Mi tÃ¶rtÃ©nt? â€“ kÃ©rdezte aggÃ³dva, majd egybÅ‘l elkezdett szagolgatni.

- Csak rosszat Ã¡lmodtam. Semmi bajom. â€“ toltam el a fejÃ©t Ã©s Ã¼ltem fel. A kijÃ¡rat felÃ© pillantva mÃ¡r halvÃ¡ny fÃ©nyek szÅ±rÅ‘dtek be. Reggeledik.

- Rosszat Ã¡lmodtÃ¡l? Mit?

- ErrÅ‘l most nem szeretnÃ©k beszÃ©lniâ€¦ AmÃºgy is butasÃ¡gâ€¦ MÃ¡rmint, akkora sÃ¡rkÃ¡ny hogy lenne, nem? AttÃ³l tartok kezd megÃ¡rtani a sok hal. â€“ dÃ¶rzsÃ¶ltem meg a bal bokÃ¡mat fÃ¡jdalmasan. Olyan furcsa, Ã©gÅ‘ Ã©rzÃ©s fogott el.

- Egy sÃ¡rkÃ¡nyrÃ³l Ã¡lmodtÃ¡l? â€“ kÃ©rdezte dÃ¶bbenten, Ã©n pedig bÃ³lintottam, mikÃ¶zben elkezdtem lehÃºzni a bal csizmÃ¡mat.

- Bent voltunk egy nagy vulkÃ¡nban, az a lÃ©ny, azt hiszem sÃ¡rkÃ¡ny pedigâ€¦ csak Ãºgy elÅ‘jÃ¶tt Ã©s meg akart minket enni. Te hÃ¡traugrottÃ¡l, Ã©n pedig leestem a nyeregbÅ‘l Ã©s lezuhantam abba a vÃ¶rÃ¶s kÃ¶dÃ¶s valamibe. HÃ¡tborzongatÃ³ volt az egÃ©sz. â€“ rÃ¡zkÃ³dtam ki, Å‘ pedig rÃ©mÃ¼lt tekintettel nÃ©zett rÃ¡m. MÃ¡r kÃ©rdeztem volna, hogy mi a baj, hirtelen azonban felszisszentem. Valami Ã©geti a lÃ¡bamat! Gyorsan lehÃºztam a csizmÃ¡mat, a kristÃ¡ly pedig pattogva esett ki belÅ‘le. Fogatlan Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©zett, mire sÃ³hajtva kÃºsztam a kristÃ¡ly utÃ¡n.

- VÃ¡rj, ne mondj semmit, mert Ã-gy nem Ã©rtem. Most mondhatooodâ€¦ Ã•u! â€“ dobtam el a kristÃ¡lyt Ã©s nÃ©ztem meg a kezemet. Egy szÃ©p kis nyomot hagyott maga utÃ¡n. FurcsÃ¡n nÃ©ztem a bal bokÃ¡mra, amin szintÃ©n ott volt egy sokkal csÃºnyÃ¡bb Ã©gÃ©snyom. Fogatlan kÃ-vÃ¡ncsian szagolta meg a kezemet, majd morogva nÃ©zett a kristÃ¡lyra.

- Ã‰n ezt nem Ã©rtem. Tegnap mÃ©g semmi baj nem volt azzal a kristÃ¡llyal. â€“ mÃ¡sztam kÃ¶zelebb hozzÃ¡ Ã©s fogtam a kezemet. Csak most tÅ±nt fel, hogy az eredeti vilÃ¡goskÃ©k szÃ-ne helyett halvÃ¡ny vÃ¶rÃ¶sen csillogott. Ez furcsa. MiÃ©rt vÃ¡ltozott meg a szÃ-ne? Biztos vagyok benne, hogy ettÅ‘l forrÃ³! De akkor most mit csinÃ¡ljak? Valahogy meg kell fognom. A kÅ‘ nÃ©lkÃ¼l nem Ã©rtem a sÃ¡rkÃ¡nyokat.

Vettem egy nagy levegÅ‘t Ã©s nyÃºjtottam volna felÃ© a kezemet, Fogatlan azonban hirtelen morogva lÃ¶kÃ¶tt el a kristÃ¡lytÃ³l. Ã‰rtetlenÃ¼l pislogtam rÃ¡ a kezemet fogva, mikor a kijÃ¡rat felÃ¶l szÃ¡rnycsapÃ¡sok hallatszÃ³dtak. EzÃ¼stmancs Ã©rkezett, kÃ©t mÃ¡sik HÃ³fÃºriÃ¡val. Oh, remek, pont most nem fogom Ã©rteni Å‘ket! SzokÃ¡s szerint ez az Ã©n formÃ¡m.

EzÃ¼stmancs dorombolva elÃ©m lÃ©pett, fejÃ©vel pedig a kÃ©t tÃ¡rsa felÃ© bÃ¶kÃ¶tt. A szÃ¡mat elhÃºzva bÃ³lintottam nekik, majd kÃ©rlelÅ‘n nÃ©ztem Fogatlanra.

- NÃ©zd, tudom, hogy csak meg akarsz vÃ©deni, de ha nem veszem fel azt a kristÃ¡lyt, akkor nem foglak titeket Ã©rteni. BeszÃ©lgetni szeretnÃ©k veletek! â€“ mÃ¡sztam a kristÃ¡ly felÃ©, Å‘ azonban morogva ingatta meg a fejÃ©t, majd EzÃ¼stmancsra pillantott Ã©s neki mondott valamit.

VÃ¡rakozÃ³n nÃ©ztem rÃ¡juk, ekkor pedig az egyik HÃ³fÃºria kÃ¶zelebb lÃ©pett Fogatlanhoz Ã©s megnÃ©zte a kristÃ¡lyt. Ãšgy tÅ±nt, mintha tudnÃ¡ az okÃ¡t, hogy miÃ©rt Ã©get. Az Ã©jfÃºria barÃ¡tom furcsÃ¡n nÃ©zett rÃ¡m, majd bosszÃºsan Ã¡llt fÃ©lre. Mozdultam volna, hogy felvegyem, EzÃ¼stmancs azonban hÃ¡tulrÃ³l elkapta a mellÃ©nyemet Ã©s visszahÃºzott. Fogatlan megingatta a fejÃ©t.

- Mi, nem Ã©pp arrÃ³l gyÅ'zkÃ¶dtek, hogy felvehetem? â€" kÃ©rdeztem kezeimet szÃ©ttÃ¡rva, mire bosszÃºsan megingatta a fejÃ©t. EzÃ¼stmancs lerakott, majd fejÃ©vel megbÃ¶kte a vÃ¡llamat Ã©s a HÃ³fÃºriÃ¡ra mutatott, aki a kristÃ¡lyt vizsgÃ¡lta. Az hirtelen kinyitotta a szÃ¡jÃ¡t Ã©s fehÃ©r hÃ³felhÅ'vel fÃºjta le a vÃ¶rÃ¶sen izzÃ³ kÃ¶vet. CsodÃ¡lkozva nÃ©ztem, ahogy lassan a vÃ¶rÃ¶s kÅ'bÅ'l lila, majd Ãºjra halvÃ¡nykÃ©k lesz. A hÃ³fÃºria ekkor felÃ©nk bÃ³lintott, Ã©n pedig mosolyogva siettem oda a kristÃ¡lyhoz. Ã"vatosan felvettem, ekkor pedig egy pillanatra megszÃ©dÃ¼ltem. Zavartan rÃ¡ztam meg a fejemet, majd nÃ©ztem a mellettem Ã¡csorgÃ³ HÃ³fÃºriÃ¡ra.

:: RemÃ©lem mÃ¡r nem Ã©geti a mancsodat, Ã©jfÃºria lovas. :: hallottam egy mÃ©ly hangot, mire elmosolyodtam.

- Ami azt illeti, nem. Ã‰s Ãºjra Ã©rtem, amit mondotok. â€" nÃ©ztem Fogatlanra vidÃ¡man, majd vissza a HÃ³fÃºriÃ¡ra. â€" KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. Nagyon hÃ¡lÃ¡s vagyok neked.

:: Ã–rÃ¶m volt segÃ-teni az egyik legkedvesebb legendÃ¡nk fÅ'hÅ'sÃ©nek. :: hajolt meg elÅ'ttem, ezt pedig EzÃ¼stmancs Ã©s a mÃ¡sik HÃ³fÃºria is kÃ¶vette. Zavaromban megvakartam a tarkÃ³mat, majd Fogatlanra nÃ©ztem. RemÃ©lem nem lesz mindig Ã-gy, ha tovÃ¡bbi fÃºriÃ¡kba botlunk.

- Hagyjuk ezt, jÃ³? Hablaty vagyok, Å' pedig itt Fogatlan. Ti EzÃ¼stmancs csapatÃ¡bÃ³l vagytok mÃ©g hÃ³fÃºriÃ¡k, ugye? â€" kÃ©rdeztem kÃ-vÃ¡ncsian, mire mindketten bÃ³lintottak.

:: Ã‰n vagyok a csapatunk vezÃ©re, Å'k pedig itt a lÃ¡nyaim. ::

- Ejha. Nem is mondtad, hogy az apÃ¡d ilyen magas pozÃ-ciÃ³ban van. â€" mosolyogtam EzÃ¼stmancsra, aki felkacagott ezen.

:: Mi nem szoktunk hencegni. HÃ³fÃºriÃ¡k, nem Ã‰jfÃºriÃ¡k vagyunk. :: - nevetett, Fogatlan pedig bosszÃºsan nÃ©zett rÃ¡.

- Ahhoz kÃ©ne valami, amivel hencegni tudnÃ¡tokâ€¦ Pfff. Azt hiszi okosabb, mint egy Ã‰jfÃºria. â€" motyogta az orra alatt, Ã©n pedig fejemet ingatva vigyorogtam rajtuk.

:: Ugye nem fÃ¡j nagyon a kezed, sÃ¡rkÃ¡nyfiÃº? Ha igen, Ã©s megengeded, Ã©n szÃ-vesen segÃ-tek. A csapatban is Ã©n segÃ-tek a sÃ©rÃ¼lt fÃºriÃ¡knak. :: - ajÃ¡nlotta halkan a harmadik HÃ³fÃºria. Hamar a kezemre Ã©s a bokÃ¡mra pillantottam, majd bÃ³lintva nÃ©ztem rÃ¡.

- TalÃ¡n tÃ©nyleg nem Ã¡rtana egy kis segÃ-tsÃ©g. A lÃ¡bamra Ã-gy nem szÃ-vesen vennÃ©m vissza a csizmÃ¡t, mÃ¡rpedig lesz ma mÃ©g dolgunk, igaz, pajti? â€" kÃ©rdeztem, Fogatlan fejÃ©t vakargatva. Az Ã©jfÃºria dorombolva bÃ³lintott.

:: Rendben. Akkor sietek, hozok gyÃ³gynÃ¶vÃ©nyt. Gyere, segÃ-ts

nekem, nÅ‘vÃ©rkÃ©m. :: - kÃ©rte EzÃ¼stmancsot, majd mindketten eltÅ±ntek.

A hÃ³fÃºriÃ¡k vezÃ©re kÃ©nyelmesen elfekÃ¼dt Ã©s kÃ-vÃ¡ncsian nÃ©zett hol engem, hol pedig Fogatlant.

- Gondolom neked sincs neved, ugye? â€“ Ã©rdeklÅ‘dtem, a vezÃ©r pedig megingatta a fejÃ©t.

:: Hallottam, a nagyobbik lÃ¡nyomat elnevezted EzÃ¼stmancsnak. TalÃ¡lÃ³ Ã©s egyedi nÃ©v. Nem csak okosnak Ã©s tehetsÃ©gesnek tÅ±nsz, de mÃ©g minden aprÃ³ rÃ©szletre is figyelsz. ::

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. Ha megengeded, neked is adnÃ©k nevet. MÃ¡r tudom, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyok nem nÃ©v szerint szÃ³lÃ-tjÃ¡k egymÃ¡st, de szerintem mindenkinek jÃ¡r egy. EttÅ‘l leszÃ¼nk egyediek.

:: MegtiszteltetÃ©s lenne nevet kapni a legendÃ¡s sÃ¡rkÃ¡nylovastÃ³l. ::

- Csak egyszerÅ±en Hablaty. Nem vagyok legendÃ¡s. â€“ nÃ©ztem a tenyeremet. â€“ Ami pedig a nevet illeti, hogy tetszik a Jegeskarom?

:: Jegeskarom? :: - kÃ©rdezte meglepÅ‘dve, majd nÃ©zett a karmaira.

- Tudom, nem olyan eredeti. Ha nem tetszik, mÃ©g gondolkodhatok. Nem Ã©pp a nÃ©vadÃ¡s az erÅ‘ssÃ©gem.

- Azt vettÃ¼k Ã©szre. â€“ szÃ³lt fapofÃ¡val Fogatlan. Nevetve toltam el a fejÃ©t.

:: Nekem tetszik a Jegeskarom. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, Hablaty. :: - hajtott fejet, mire bÃ³lintottam.

- Ennek Ã¶rÃ¼lÃ¶k. LÃ¡tod, Fogatlan? Jegeskarom nem olyan kÃ¶tÃ¶zkÃ¶dÅ‘, mint te vagy. TanulhatnÃ¡l tÅ‘le.

- Minden tiszteletem, de Ã©n Ã‰jfÃºria vagyok. Nem tudok kibÃºjni a bÅ‘rÃ¶mbÅ‘l. â€“ nÃ©zett a lÃ¡bamra, majd a kezemben levÅ‘ kristÃ¡lyra. â€“ **_Azzal a kristÃ¡llyal pedig vigyÃ¡zz. MÃ©g a vÃ©gÃ©n Ãºjra megÃ©geti a kezedet._**

- VigyÃ¡zok, de ne feledd, mÃ¡shogy nem Ã©rtelek titeket. Nem beszÃ©lek a nyelveteken.

- TalÃ¡n nem Ã¡rtana megtanulnod. Majd Ã©n segÃ-tek. â€“ hÃºzta ki magÃ¡t, amin elmosolyodtam.

- Nem tudom kÃ©pes leszek-e rÃ¡.

- MiÃ©rt? Ha az elÅ‘dÃ¶d kÃ©pes volt, te mÃ©g szÃ©p, hogy kÃ©pes leszel. Te az Ã©jfÃºria lovas vagy.

:: A barÃ¡todnak igaza van. Ha elÃ©g kitartÃ³ vagy Ã©s van benned elszÃ¡ntsÃ¡g, kÃ¶nnyedÃ©n meg fogsz tudni tanulni sÃ¡rkÃ¡nyul. A kristÃ¡lyt azonban fÃ©lre kell majd tenned. ::

- Igen. A kristÃ¡ly nÃ©lkÃ¼l fogsz csak sÃ¡rkÃ¡nyul Ã©rteni.

- JÃ³, megprÃ³bÃ¡lhatjuk. IdÅ‘nk, mint a tenger. Berk kÃ¶zelÃ©be egyhamar amÃºgy sem jÃ¶vÃ¼nk. â€“ sÃ³hajtottam, majd felÃ¡lltam Ã©s a megrongÃ¡lÃ³dott mÅ±farok-szÃ¡rnyhoz bicegtem.

- Meg tudod javÃ-tani? â€“ kÃ©rdezte Fogatlan, mikÃ¶zben a mÃ¡sik csizmÃ¡mba dugtam a kristÃ¡lyt.

- A vasrudat csak felmelegÃ-tem, utÃ¡na kÃ¶nnyen ki tudom egyenesÃ-teni. A bÅ‘r azonbanâ€¦ darabokra van szakadva. â€“ mutattam a hatalmas lyukakat Ã©s hasadÃ¡sokat rajta.

- Ã‰s nem lehet befoltozni Å‘ket?

- MegprÃ³bÃ¡lhatnÃ¡m, de fÃ©lek, hogy ebben az idÅ‘ben egy nagyobb szÃ©llÃ¶kÃ©ssel megadnÃ¡k magukat Ã©s Ãºjra a vÃ-zben talÃ¡lnÃ¡nk magunkat. Ostoba voltam, hogy nem pakoltam el rendesen indulÃ¡s elÅ‘tt. â€“ lÃ©ptem a kosÃ¡rhoz Ã©s vettem elÅ‘ belÅ‘le a kalapÃ¡csomat Ã©s fogÃ³mat.

:: Mi az a szerkezet? :: - kÃ-vÃ¡ncsiskodott Jegeskarom, mikÃ¶zben elkezdtem leszedni a szÃ¡rnyrÃ³l a ferde rudakat.

- A szÃ¡rnyam. Hablaty csinÃ¡lta, mert ezâ€¦ egy kissÃ© hiÃ¡nyos, ahogy lÃ¡thatod. â€“ emelte fel az Ã©jfÃºria a farokszÃ¡rnyÃ¡t. Jegeskarom dÃ¶bbenten nÃ©zett rÃ¡.

:: Ez borzalmas! MÃ©gis, mi tÃ¶rtÃ©nt veled? ::

_- HÃ¡tâ€¦ ez egy bonyolult Ã©s hosszÃº tÃ¶rtÃ©net. _â€“ sÃ³hajtotta, Ã©n pedig Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©ztem fel rÃ¡.

- Bonyolult Ã©s hosszÃº? Deâ€¦ Ã©nâ€¦ teâ€¦ Ã©nâ€¦

- Tudom. De mÃ¡r nem szÃ¡mÃ-t. Helyrehoztad.

- Ha nem lettem volna olyan bolond, sosem vesztetted volna elâ€¦ SajnÃ¡lom. â€“ hajtottam le a fejemet.

- Ha nem veszÃ-tem el, mÃ©g mindig a fÃ©szketeket tÃ¡madnÃ¡m Ã©s sosem ismertelek volna meg. Minden okkal tÃ¶rtÃ©nik, Hablaty. â€“ felelte nyugodt hangon.

- MÃ©g ez is? â€“ kÃ©rdeztem halkan, Å‘ pedig dorombolva Ã¡llt fel Ã©s lÃ©pett kÃ¶zelebb hozzÃ¡m.

_- MÃ©g ez is._

Nagyot sÃ³hajtottam Ã©s a szememet lehunyva Ã¶leltem Ã¡t a nyakÃ¡t. Å• dorombolva rakta fejÃ©t a vÃ¡llamra. PÃ¡r percig mÃ©g Ã-gy Ã¡csorogtunk, majd elhÃºzÃ³dott tÅ‘lem. HÃ¡lÃ¡san nÃ©ztem rÃ¡, amiÃ©rt nem mÃ©rges rÃ¡m, Å‘ pedig megvillantotta azt a pÃ¡ratlan fogatlan mosolyÃ¡t. Nevetve tÃ©rtem vissza a munkÃ¡hoz.

:: SzÃ³val? :: - kÃ©rdezte Jegeskarom, Ã©n pedig felnÃ©ztem rÃ¡.

- Az Ã©n hibÃ¡m az egÃ©sz. Tudod, a sÃ¡rkÃ¡nyok folyton tÃ¡madtÃ¡k a falunkat. ElloptÃ¡k az Ã©lelmÃ¼nket, megsebesÃ-tettek, megÃ¶ltek sokunkatâ€¦ Harcban voltunk egymÃ¡ssal. Ã‰n, ahogy lÃ¡tod, nem vagyok olyan, mint a tÃ¶bbi viking. Nem is tudtam Ãºgy harcolni a

sÃ¡rkÃ¡nyok ellen, mint Å‘k. IgazsÃ¡g szerint, gyakran tÃ¶bb kÃ¡rt okoztam, mint Å‘k. â€“ nevettem keserÅ±en az emlÃ©keken. Az apÃ¡m hÃ¡nyszor Ã©s hÃ¡nyszor szidott le az egÃ©sz falu lÃ¡ttÃ¡ra.

- Ezen nem csodÃ¡lkozom. â€“ motyogta Fogatlan szÃ³rakozottan.

- Nagyon viccesâ€¦ SzÃ³val, azon az este sikerÃ¼lt az egyik talÃ¡lmÃ¡nyomat kivinnem Ã©s valahogy lelÅ‘ttem Fogatlant. KÃ©sÅ‘bb megtalÃ¡ltam az erdÅ‘ben a bÃ³lÃ¡mba csavarodva Ã©sâ€¦ Ã‰n annyira sajnÃ¡lom. â€“ nÃ©ztem Ãºjra Fogatlanra, aki egy aprÃ³t bÃ³lintott.

- **_MegtalÃ¡lt, elengedett, Ã¶sszebarÃ¡tkoztunk Ã©s csinÃ¡lt nekem egy szÃ¡rnyat. LÃ©nyegÃ©ben ennyi a tÃ¶rtÃ©net._**

:: SzÃ³val te csonkÃ-tottad meg? :: - kÃ©rdezte Jegeskarom csodÃ¡lkozva.

- SzÃ©p kis csalÃ³dÃ¡s vagyok a ti nagy legendÃ¡tokhoz kÃ©pes, mi? â€“ fordultam vissza a rudakhoz.

- Hablaty, megÃ¶lhettÃ©l volna, mikor rÃ¡m talÃ¡ltÃ¡l az erdÅ‘ben. A tÃ¶rzsedbÅ‘l bÃ¡rki habozÃ¡s nÃ©lkÃ¼l megtette volna. â€“ kezdte Fogatlan, Ã©n pedig keserÃ©desen felnevettem.

- KÃ¶sz, hogy Ã-gy emlÃ©keztetsz, hogy mÃ©g vikingnek sem vagyok elÃ©g jÃ³.

- Ezzel most nem ezt akartam mondani. MÃ¡s vagy. Ã‰s ez jÃ³. A legenda nem arrÃ³l szÃ³l, hogy az Ã©jfÃºria lovas egÃ©sz Ã©letÃ©ben a sÃ¡rkÃ¡nyokat Ã³vta. Ã‰n sem voltam Ã©pp bÃ¡rÃ¡nylelkÅ± a fajtÃ¡ddal. A jÃ¶vÅ‘ azonban mÃ©g elÅ‘ttÃ¼nk Ã¡ll.

- Olyan nagy szavakat hasznÃ¡ltok. Hogy Ã©rtitek a legendÃ¡ban, hogy megvÃ¡ltoztatja a â€žsÃ¡rkÃ¡nyfiÃº" az emberek Ã©s fÃºriÃ¡k jÃ¶vÅ‘jÃ©t?

:: Ezt senki sem tudja, Ã©pp ezÃ©rt vÃ¡rtunk mÃ¡r. Sokan remÃ©nykedÃ¼nk benne, hogy minden Ãºjra olyan lesz, mint mielÅ‘tt az emberek megÃ©rkeztek. ::

- Ãšgy Ã©rted, hogy az Ã¶sszes fÃºria egyÃ¼tt Ã©lne? â€“ kÃ©rdeztem a HÃ³fÃºriÃ¡t bizonytalanul.

- EgyÃ¼tt Ã©lnÃ©nk Ã©s nem kÃ©ne rejtÅ‘zkÃ¶dnÃ¼nk. â€“ nÃ©zett a bejÃ¡rat fele Fogatlan. KÃ¶vettem a pillantÃ¡sÃ¡t, ekkor pedig EzÃ¼stmancs Ã©s a mÃ¡sik HÃ³fÃºria Ã©rkeztek meg. MindkettejÃ¼k szÃ¡jÃ¡ban volt valami nÃ¶vÃ©ny.

:: MÃ¡r itt is vagyunk. Hamar elkÃ©szÃ-tem ezt a sebeidre, sÃ¡rkÃ¡nyfiÃº. :: - szÃ³lt a fÃºria Ã©s elkezdte Ã¶sszetaposni Ã©s a karmaival aprÃ³ra darabolni Å‘ket.

- SegÃ-tsek? TalÃ¡n hasznÃ¡t vehetnÃ©d a kezeimnek. â€“ mutattam fel Å‘ket, Å‘ pedig elnevette magÃ¡t.

:: Ã–rÃ¶mmel vennÃ©m, de nem tudsz. Tudtommal az emlÅ‘sÃ¶k bÅ‘rÃ©t ilyen formÃ¡ban irritÃ¡lja a nÃ¶vÃ©ny. EzÃ©rt nem tudjÃ¡k, hogy milyen gyÃ³gyÃ-tÃ³ erÅ‘ lakozik benne. ::

- Ã‰s ha vÃ©gzel, nem fogja irritÃ¡lni a bÅ‘rÃ¶met? â€“ kÃ©rdeztem kÃ-vÃ¡ncsian, amin ismÃ©t felnevetett.

:: Nem, ne aggÃ³dj. Tudom, hogy mit csinÃ¡lok. ::

- Rendben, megbÃ-zok benned. â€“ bÃ³lintottam Ã©s fogtam meg a rudakat. Leraktam Å‘ket a tÅ±z mellett, majd kÃ¶rbenÃ©ztem a barlangban. Egy nagyobb sziklÃ¡hoz lÃ©ptem Ã©s felnÃ©ztem Fogatlanra, aki Ã©pp EzÃ¼stmanccsal beszÃ©lgetett. â€“ HÃ©, pajti. SegÃ-tenÃ©l ezt kÃ¶zelebb tolni a tÅ±zhÃ¶z? Nem szeretnÃ©k Ã¶ssze-vissza bicegni, mikÃ¶zben kiegyenesÃ-tem a rudakat.

- Persze, segÃ-tek. â€“ Ã¡llt fel Ã©s lÃ©pett a kÅ‘ mellÃ©. A fejÃ©vel hamar kÃ¶zelebb tolta, Ã©n pedig hÃ¡lÃ¡san megvakargattam a fejÃ©t.

- MÃ¡r csak vÃ-z kÃ©ne. Vagy hÃ³â€¦ - nÃ©ztem ki a szabadba.

:: Ha hÃ³ kell, csak szÃ³lj. HÃ³fÃºriÃ¡k vagyunk, rÃ©mlik? :: â€“ kÃ©rdezte EzÃ¼stmancs Ã©s mellÃ©m lÅ‘tt pÃ¡r lÃ©pÃ©sre egy vakÃ-tÃ³an fehÃ©r valamit. PÃ¡r pillanat mÃºlva elveszÃ-tette a nagy fÃ©nyÃ©t, ekkor lÃ¡ttam rajta, hogy egy kisebb kupac hÃ³ az.

- Ti komolyan havat lÅ‘tÃ¶k? Wow. Ez lenyÅ±gÃ¶zÅ‘. Deâ€¦ ezzel hogy tudjÃ¡tok megvÃ©deni magatokat? Nem tÅ±nik olyan veszÃ©lyesnek, mint Fogatlan plazma csapÃ¡sa.

:: Pedig veszÃ©lyes, elhiheted. Ez egy kisebb lÃ¶vÃ©s volt, sokkal nagyobbat is tudunk. :: - hÃºzta ki magÃ¡t EzÃ¼stmancs.

:: Nem csak havat, jeget is tudunk lÅ‘ni. Az nagyon veszÃ©lyes tud lenni. FÅ‘leg, ha repÃ¼lsz. :: mondta a nÃ©vtelen HÃ³fÃºria.

- Ã•gy mÃ¡r Ã©n is mÃ¡skÃ©nt lÃ¡tom. Volt, hogy engem is dobtak mÃ¡r meg jeges hÃ³golyÃ³val. â€“ dÃ¶rzsÃ¶ltem meg a vÃ¡llamat az emlÃ©kre gondolva, Fogatlan pedig kÃ-vÃ¡ncsian nÃ©zett rÃ¡m. - HÃ©, szeretnÃ©l te is nevet? â€“ fordultam a mÃ©g nÃ©vtelen fÃºriÃ¡hoz.

:: Nevet az Ã©jfÃºria lovastÃ³l? MegtisztelnÃ©l vele. :: - hajtott fejet, amin mÃ¡r csak nevettem.

- JÃ³, te legyÃ©l mondjukâ€¦ KristÃ¡ly? Ez egy szÃ©p nÃ©v. â€“ fogtam meg a rudat a fogÃ³val Ã©s tartottam a tÅ±zbe.

:: KristÃ¡ly? Hm, tetszik! KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, Hablaty. :: - bÃ³lintott hÃ¡lÃ¡san.

- Ezt most miÃ©rt csinÃ¡lod? â€“ kÃ©rdezte Fogatlan, mire kÃ-vÃ¡ncsian nÃ©ztem rÃ¡.

- Mit? Hogy elnevezem Å‘t is? Mondtam, hogy nÃ¡lunk, embereknÃ©l nincs ez az â€žÃ©rzÃ©s" dolog. Nem kiÃ¡ltozhatom, hogy TE HÃ³fÃºria, hozzÃ¡d beszÃ©lek. Nem, nem hozzÃ¡d, hozzÃ¡d!

- Nem a neveket. â€“ fÃºjtatott. â€“ **_MiÃ©rt rakod azt a tÅ±zbe?_**

- Oh, ezt? FelmelegÃ-tem. Ã•gy kÃ¶nnyebb formÃ¡zni. Jobban tart, mintha megkÃ©rnÃ©lek arra, hogy Ã¼lj rÃ¡, amÃ-g ki nem

egyenesedik.

- HÃ©, most ezzel azt mondod, hogy kÃ¶vÃ©r vagyok? NÃ©zz meg jobban! Itt egyedÃ¼l izommal talÃ¡lkozhatsz! â€“ nÃ©zett vÃ©gig magÃ¡n, amin elnevettem magamat.

- Nem mondtam, hogy kÃ¶vÃ©r vagy, egyszerÅ±en csak sÃºlyosabb, mint egy Ã¡tlagos viking.

Az Ã©jfÃºria Ãºjra fÃºjtatott, majd felsÅ‘bbrendÅ±en elfekÃ¼dt EzÃ¼stmancs mellett. Ezt kÃ¶vetÅ‘en tÃ¶bbnyire Fogatlan Ã©s EzÃ¼stmancs beszÃ©lgettek. Ã‰n csak fÃ©lig-meddig figyeltem rÃ¡juk. Ahogy az izzÃ³ vasat nÃ©ztem, gondolataim visszaterelÅ‘dtek Berkre. A kezemben levÅ‘ fogÃ³ra pillantottam, melyen az Ã©n nevem Ã¡llt. MÃ©g BÃ©lhangostÃ³l kaptam pÃ¡r Ã©ve a szÃ¼letÃ©snapomra. Az egÃ©sz szigeten Å‘ volt az egyetlen szemÃ©ly, akit tÃ©nyleg Ã©rdekelt, hogy mi van velem. Vajon nagyot csalÃ³dott most Å‘ is bennem? Å• is utÃ¡l, akÃ¡rcsak a tÃ¶bbiek? Biztos Å‘ is Ã¡rulÃ³nak tart, pont mint az egÃ©sz falu.

* * *

><p>KÃ¶zben Berken hÃ¡rom fiÃº lÃ©pett be fegyvereikkel a kovÃ¡csmÅ±helybe. A vihar elmÃºlt, Ã-gy mindenki prÃ³bÃ¡lta hasznosan tÃ¶lteni az idejÃ©t. A sÃ¡rkÃ¡ny portyÃ¡k tÃ©len mindig ritkÃ¡bban jÃ¶nnek Ã©s mivel a felnÅ‘ttek a dÃ©lutÃ¡ni vadÃ¡szatra kÃ©szÃ¼ltek, a gyerekekre maradt a hÃ¡z kÃ¶rÃ¼li teendÅ‘k, beleÃ©rtve az Ã©letlen fegyverek megÃ©lesÃ-tÃ©se is.<p>

TakonypÃ³c, ahogy Ã¡tlÃ©pte BÃ©lhangos mÅ±helyÃ©nek kÃ¼szÃ¶bÃ©t, fÃ¡radtan szÃ³rta le a fÃ¶ldre karjaiban levÅ‘ kardokat Ã©s fejszÃ©ket.

- Ki gondolta volna, hogy ennyi Ã©letlen fegyverÃ¼nk van otthon. Alig bÃ-rtam elcipelni Å‘ket.

- Ha a mÃºlt hÃ³napban te is elhoztad volna velÃ¼nk, most feleennyi lenne.

- Fogd be, HalvÃ©r. â€“ fintorgott a Jorgenson. Fafej Ã©s HalvÃ©r is leraktÃ¡k a fegyvereket egy asztalra, majd kÃ©rdÅ‘n nÃ©ztek kÃ¶rbe.

- Hol van BÃ©lhangos? A lÃ¡nyok azt mondtÃ¡k, hogy tÅ‘le jÃ¶ttek. â€“ kÃ©rdezte HalvÃ©r, mikÃ¶zben Fafej elindult kÃ¶rbenÃ©zni.

- Biztos elment kiszÃ³rni a tengerbe a sok vacakot, amit Hablaty Ã¶sszehordott itt. â€“ nevetett TakonypÃ³c.

- Szerintetek tÃ©nyleg igaz az, hogy Ã¶sszebarÃ¡tkozott egy sÃ¡rkÃ¡nnyal? Bork kÃ¶nyve szerint veszÃ©lyesek.

- Ne butÃ¡skodj, HalvÃ©r. Hablaty a Mihasznaâ€¦ Majd pont Å• â€žbarÃ¡tkozik Ã¶ssze" egy sÃ¡rkÃ¡nnyal Ã©s szÃ¶kik el. Tudni akarod, hogy mi tÃ¶rtÃ©nt valÃ³jÃ¡ban? Hablaty vÃ©gre rÃ¡jÃ¶tt, hogy folyton szÃ©gyent hoz a fÅ‘nÃ¶kre Ã©s a tÃ¶rzsÃ¼nkre, fogott egy csÃ³nakot Ã©s elmenekÃ¼lt. Ezzel a sÃ¡rkÃ¡nyos tÃ¶rtÃ©nettel Ã¡llt elÅ‘, hogy ne tÅ±njÃ¶n a kelletÃ©nÃ©l is gyÃ¡vÃ¡bbnak.

- De egy csÃ³nak sem hiÃ¡nyzik. â€“ ingatta a fejÃ©t HalvÃ©r, mire

TakonypÃ³c az asztalra csapott.

- Akkor Ã©pÃ-tett egyet a sziget tÃºlsÃ³ felÃ©n, aztÃ¡n azzal evezett el. Te is lÃ¡ttad, hogy mennyit jÃ¡rkÃ¡lt mostanÃ¡ban az erdÅ‘be. Lefogadom, hogy a menekÃ¼lÃ©st tervezte!

- Vagy a sÃ¡rkÃ¡nnyal talÃ¡lkozott. â€“ lÃ©pett Fafej TakonypÃ³c mellÃ©, kezÃ©ben pedig egy buzogÃ¡ny volt. â€“ HÃ©, srÃ¡cok! Ezt nÃ©zzÃ©tek! Szerintetek BÃ©lhangos odaadja ezt nekem?

- Azt meg hol talÃ¡ltad? Add csak ide! â€“ lÃ©pett be BÃ©lhangos Ã©s vette el a fiÃºtÃ³l. Fafej csalÃ³dottan sÃ³hajtott.

- Pedig mÃ¡r a helyet is kitalÃ¡ltam neki. Nem csinÃ¡lnÃ¡l nekem is egy olyat?

- Nem Ã©n csinÃ¡ltam. Hablaty volt. Ez egy ajÃ¡ndÃ©k PlÃ©hpofÃ¡nak. Rengeteget dolgozott rajta a fiÃº. â€“ rakta le a kovÃ¡cs egy asztalra, majd fordult a fiÃºkhoz. â€“ Mit tehetek Ã©rtetek?

- A fegyvereket hoztuk Ã©lesÃ-tÃ©sre, BÃ©lhangos. TudnÃ¡l segÃ-teni? â€“ kÃ©rdezte HalvÃ©r, mikÃ¶zben felÃ© nyÃºjtott hÃ¡rom kardot Ã©s egy fejszÃ©t.

- HÃ‰! Ã‰n jÃ¶vÃ¶k elÅ‘szÃ¶r! â€“ tiltakozott TakonypÃ³c.

- De nÃ¡lad fÃ©l napig tart, mire mind meg lesz Ã©lesÃ-tve! Ez utÃ¡n segÃ-tenem kell mÃ©g anyÃ¡mnak mosni! â€“ vitatkozott HalvÃ©r.

- Mosni a nÅ‘k szoktak. Ã‰n vagyok az elsÅ‘, mert Ã©n leszek a jÃ¶vÅ‘beli fÅ‘nÃ¶k! â€“ Ã¼tÃ¶gette meg a mellkasÃ¡t TakonypÃ³c, ezen pedig mÃ©g BÃ©lhangos is megdÃ¶bbent.

- MÃ©gis mibÅ‘l gondolod, hogy te leszel a fÅ‘nÃ¶k, TakonypÃ³c? â€“ kÃ©rdezte BÃ©lhangos.

- PlÃ©hpofa a nagybÃ¡tyÃ¡m Ã©s mivel Hablaty elmenekÃ¼ltâ€¦ Nos, Ã©n maradtam a csalÃ¡dban erre a pozÃ-ciÃ³ra.

- Hablaty lehet, hogy vissza fog tÃ©rni. â€“ felelte halkan HalvÃ©r.

- Ja, PlÃ©hpofa pedig abban a pillanatban vÃ©gezteti ki az Ã¡llÃ-tÃ³lagos sÃ¡rkÃ¡ny barÃ¡tjÃ¡val. Mindenkinek jobb lesz. Hablaty a Mihaszna. MÃ©gis milyen fÅ‘nÃ¶k lenne belÅ‘le? â€“ nevette el magÃ¡t TakonypÃ³c. BÃ©lhangos elfordult a fiÃºktÃ³l, majd egy szempillantÃ¡s alatt felkapta az asztalrÃ³l a buzogÃ¡nyt Ã©s TakonypÃ³c torkÃ¡hoz szorÃ-totta.

- MÃ©g egy ilyet meghallok Ã©s kÃ¶zelebbrÅ‘l megismerheted ezt a kicsikÃ©t. A fegyverekÃ©rt gyere vissza holnap. Ennyi vacakra nincs ma idÅ‘m. HalvÃ©r, Fafej, hozzÃ¡tok, amit Ã©lesÃ-teni kell. â€“ fordult a kÃ©t dÃ¶bbent fiÃºhoz, majd elindult lecserÃ©lni a mÅ±kezÃ©t egy fogÃ¡sra alkalmas darabra. TakonypÃ³c rÃ©mÃ¼lten tette kezÃ©t a torkÃ¡ra, majd amilyen gyorsan csak a lÃ¡ba vitte, elhagyta az Ã¼zletet. HalvÃ©r Ã©s Fafej Ã¶sszenÃ©ztek, majd felvettÃ©k a fegyvereiket Ã©s csendben kÃ¶vettÃ©k BÃ©lhangost.

* * *

><p>MÃ¡r Ã©pp az utolsÃ³ rÃºd kiegyenesÃ-tÃ©sÃ©vel vÃ©geztem, mikor KristÃ¡ly megbÃ¶kte orrÃ¡val a vÃ¡llamat. KÃ-vÃ¡ncsian nÃ©ztem rÃ¡, Å‘ pedig fejÃ©vel a sebemre biccentett.<p>

:: ElkÃ©szÃ¼ltem, Hablaty a gyÃ³gyszerrel. Bekenhetem vele a sebedet? ::

- Ã“, igen. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. Ã‰n is Ã©pp elkÃ©szÃ¼ltem a rudakkal. â€“ nÃ©ztem Fogatlanra, aki erre bÃ³lintott egyet. Odabicegtem KristÃ¡lyhoz, majd felÃ© tartottam a kezemet. â€“ Ne kenjem be magam? TalÃ¡n Ãºgy neked is kÃ¶nnyebb.

:: Mondtam, hogy gyÃ³gyÃ-tottam mÃ¡r mÃ¡sokat, Hablaty. Nem kell fÃ©lned. :: - vett a nyelvÃ©re egy adagot, majd a kezemhez fordult. Amint rÃ¡kent egy kis adagot, felszisszentem.

- Nem fÃ©lek Ã©nâ€¦ csak gondoltam kezekkel kÃ¶nnyebb. Biztos vagy benne, hogy jÃ³ ez emberekre is? ElÃ©ggÃ© Ã©geti a sebemet.

:: Ez jÃ³ jel. Azt jelenti, hogy fertÅ‘tlenÃ-ti. :: - szÃ³lt Jegeskarom.

- Remek. Ez megnyugtatÃ³. â€“ fintorogtam. EzÃ¼stmancs kÃ¶zben felÃ¡llt Ã©s odament a megjavÃ-tott rudakhoz. KÃ-vÃ¡ncsian szagolgatni kezdte, majd ahogy a mancsÃ¡val meglÃ¶kte, feltettem a kezemet.

- Szerintem ezt ne csinÃ¡ld. Hablaty sokat dolgozott vele Ã©s bevallom, hiÃ¡nyzik a repÃ¼lÃ©s.

:: Csak kÃ-vÃ¡ncsi voltam. Hogy tudsz ezektÅ‘l a botoktÃ³l repÃ¼lni? ::

- Azok rudak, nem botok. Ha Ã³vatosan idehozol egyet, megmutatom. â€“ nÃ©ztem a tenyeremre, amivel KristÃ¡ly Ã©pp vÃ©gzett.

:: A lÃ¡badat is bekenem, Hablaty. Ez valÃ³szÃ-nÅ±leg jobban fog fÃ¡jni. CsÃºnyÃ¡bb a seb. :: - nÃ©zett rÃ¡m, Ã©n pedig bÃ³lintottam. EzÃ¼stmancs kÃ¶zben mellÃ©m sÃ©tÃ¡lt Ã©s felÃ©m nyÃºjtotta a rudat. Kivettem a szÃ¡jÃ¡bÃ³l, majd a farok-szÃ¡rnyÃ¡ra mutattam.

- KÃ¶zelebb tudod tartani a szÃ¡rnyadat? Auâ€¦ - szisszentem fel Ãºjra, EzÃ¼stmancs pedig felÃ©m tartotta a szÃ¡rnyÃ¡t. Vettem egy nagy levegÅ‘t, majd a farok-szÃ¡rnyÃ¡ban levÅ‘ egyik csont mellÃ© raktam a rudat.

:: Ã“. A rudak helyettesÃ-tik a csontjainkat. Ez Ã©rdekes. De hogy mozognak? ::

- Ehhez adom kÃ¶lcsÃ¶n a lÃ¡bamat. A szÃ¡rny Fogatlan oldalÃ¡n vÃ©gigfutva egy pedÃ¡lhoz kapcsolÃ³dik. A pedÃ¡lt a nyereghez rÃ¶gzÃ-tettem, Ã-gy elÃ©ri a lÃ¡bam. Ahogy mozgatom a pedÃ¡lt, a kÃ¼lÃ¶nfÃ©le Ã¡llÃ¡sainak megfelelÅ‘en vÃ¡ltozik a szÃ¡rny. Ehhez persze kell sok kÃ¶tÃ©l, bÅ‘r Ã©s vasrÃºd, de utÃ¡na mÃ¡r viszonylag kÃ¶nnyÅ± Ã¶sszerakni. Azt nem tudom, hogy a kiszakadt bÅ‘rrel mit csinÃ¡ljunk, mert az tÃ©nyleg csÃºnya. Au. â€“ hÃºztam el a lÃ¡bamat, KristÃ¡ly pedig bÃ³lintott.

:: KÃ©sz is vagyunk. Ãœgyes voltÃ¡l. ::

- MÃ¡r kÃ©sz? Ã‰szre sem vettemâ€¦ - nÃ©ztem a lÃ¡bamra.

- Ez azÃ©rt van, mert EzÃ¼stmancs szÃ³val tartott. Ã‰n kÃ©rtem meg, hogy kÃ©rdezzen azokrÃ³l a botokrÃ³l. Tudtam, hogy imÃ¡dsz rÃ³luk Ã¡radozni. â€“ nyÃºjtÃ³zkodott Fogatlan.

- Nem is Ã¡radozok, csak prÃ³bÃ¡ltam Ã©rthetÅ‘en elmagyarÃ¡zni, hogy mÅ±kÃ¶dik a mÅ±-szÃ¡rnyad.

- FelÅ‘lem. MegyÃ¼nk akkor? Nem tudom ti hogy vagytok vele, de Ã©n Ã©hen halok.

- Te mindig Ã©hen halsz. â€“ Ã¡lltam fel Ã©s bicegtem a kosÃ¡rig. ElÅ‘vettem belÅ‘le a vÃ¡ltÃ³ tunikÃ¡mat, majd az egyik karjÃ¡t levÃ¡gtam. CsinÃ¡ltam pÃ¡r kÃ¶tÃ¶zÃ©sre alkalmas darabot belÅ‘le, majd a kezemet Ã©s a lÃ¡bamat is bebugyolÃ¡ltam vele. MÃ¡r raktam zsebre a tÅ‘rÃ¶met, mikor Jegeskarom mellÃ©m lÃ©pett, szÃ¡jÃ¡ban a csizmÃ¡mmal. Mosolyogva vettem el tÅ‘le Ã©s hajtottam fejet.

:: A lÃ¡nyaimmal elÅ‘re megyÃ¼nk. A tÃ³nÃ¡l talÃ¡lkozunk, sÃ¡rkÃ¡ny lovas. :: - nÃ©zett rÃ¡m, majd Fogatlanra, ezzel pedig a kijÃ¡rathoz fordult Ã©s pillanatokon belÅ‘l mÃ¡r ott sem volt. EzÃ¼stmancs Ã©s KristÃ¡ly sietve kÃ¶vettÃ©k. Fogatlan vÃ¡rakozÃ³n nÃ©zett rÃ¡m, mikÃ¶zben Ã©n a csizmÃ¡mat vizsgÃ¡ltam.

- Nem indulunk utÃ¡nuk? Gyalog tovÃ¡bb tart majd.

- De, mehetÃ¼nk, csak a csizmÃ¡mat nÃ©ztem. Furcsa.

- Furcsa? Mi? â€“ dÃ¶ntÃ¶tte oldalra a fejÃ©t.

- Semmi Ã©gÃ©snyom. Pedig a kristÃ¡ly forrÃ³ volt. Te is lÃ¡ttad milyen sebet Ã©getett a lÃ¡bamba Ã©s a kezembe. A csizmÃ¡m ennek ellenÃ©re sÃ©rtetlen. â€“ fordÃ-tottam ki, hogy jobbam megnÃ©zhessem.

- Nem tudom miÃ©rt Ã©getett meg tÃ©ged, de nagyon nem tetszik. Ezek utÃ¡n csak addig lesz nÃ¡lad, amÃ-g napkÃ¶zben beszÃ©lÃ¼nk Ã©s akkor is folyton figyeled, milyen a szÃ-ne. Ha kezd vÃ¶rÃ¶sbe Ã¡tmenni, olyan messze dobod magadtÃ³l, amilyen messze csak tudod. â€“ morgott, Ã©n pedig a fejemet ingatva vettem fel a csizmÃ¡mat.

- Ha legkÃ¶zelebb vÃ¶rÃ¶s lesz, legalÃ¡bb tudom, mit kell csinÃ¡lnom, hogy Ãºjra meg tudjam fogni. â€“ kezdtem el bepakolni a rudakat a kosaramba.

- Ezeket is visszÃ¼k?

- Igen. LegalÃ¡bb tudom, hogy mit kell mÃ©g csinÃ¡lnom a szÃ¡rnyaddal. Mi a vÃ©lemÃ©nyed a szarvasokrÃ³l? â€“ raktam rÃ¡ a nyerget, mire kÃ-vÃ¡ncsian nÃ©zett rÃ¡m.

- EhetÅ‘k, de a halakat jobban preferÃ¡lom. MiÃ©rt?

- HÃ¡t barÃ¡tom, hamarosan szarvasra fogsz nekem vadÃ¡szni.

- Szarvasra? MiÃ©rt? â€“ Ã¡llt fel a fÃ¼le a dÃ¶bbenettÅ‘l, Ã©n pedig elmosolyodtam.

8. A halÃ¡l fÃ©szke

8. â€“ A halÃ¡l fÃ©szke

* * *

><p>Halkan odamÃ¡sztam Fogatlan fejÃ©hez Ã©s Ã¡tnÃ©ztem a kidÅ‘lt fatÃ¶rzsÃ¶n. Nem tÃºl messze tÅ‘lÃ¼nk egy gyanÃºtlan szarvas legelÃ©szett. Lassan az Ã©jfÃºriÃ¡ra nÃ©ztem.<p>

- Ne feledd, Ã³vatosan a bÅ‘rÃ©vel. LehetÅ‘leg a fejÃ©t cÃ©lozd.

- Tudom, mÃ¡r pÃ¡rszor elmondtad. â€“ morogta halkan, mire a szarvas felfigyelt.

- Nem Ã©n tehetek rÃ³la, hogy az elÅ‘zÅ‘ hÃ¡rom szarvas elmenekÃ¼lt elÅ‘led. â€“ suttogtam, mire bosszÃºsan felÃ©m fordult.

- EmberbÅ‘rbÅ‘l biztos nem lehet megcsinÃ¡lni azt a szÃ¡rnyat? Ismerek vÃ©letlenÃ¼l egyet, aki imÃ¡dja elrontani az Ã¡llÃ-tÃ³lagos Ã©jfÃºria barÃ¡tjÃ¡nak a vadÃ¡szatait.

- Elrontani? Ã‰n? â€“ kÃ©rdeztem Ã¡rtatlanul pislogva, Å‘ azonban erre mÃ¡r nem felelt semmit.

PÃ¡r pillanatig szinte minden egy helyben Ã¡llt, majd hirtelen Fogatlan kiugrott a bÃºvÃ³helyÃ©rÅ‘l Ã©s egy nagy plazma csapÃ¡ssal fejbe talÃ¡lta a szarvast. Mire felÃ¡lltam, az Ã¡llat mÃ¡r Fogatlan szÃ¡jÃ¡ban lÃ³gott.

Az Ã©jfÃºria bÃ¼szkÃ©n sÃ©tÃ¡lt el mellettem, szÃ¡jÃ¡ban a zsÃ¡kmÃ¡nnyal, mire nevetve siettem utÃ¡na Ã©s ugrottam a hÃ¡tÃ¡ra.

- Rendben, pajti. IrÃ¡ny akkor a tÃ³, amit Jegeskarom emlÃ-tett. Ott halÃ¡szhattok addig, amÃ-g Ã©n nekilÃ¡tok ennek.

- MÃ¡r alig vÃ¡rom. Nem az volt a terv, hogy ezen a szigeten Ã¶regedjÃ¼nk meg, ugye?

- De nem Ã¡m. â€“ fekÃ¼dtem el a nyeregben.

A tÃ³hoz leÃ©rve Fogatlan lerakta a szarvast, majd ahogy lemÃ¡sztam rÃ³la Ã©s levettem a hÃ¡tÃ¡rÃ³l a nyerget Ã©s a kosarat, vidÃ¡man rohant a vÃ-zbe. EzÃ¼stmancs Ã©s KristÃ¡ly mÃ¡r bent vadÃ¡sztak halakra. Mosolyogva nÃ©ztem utÃ¡nuk, majd elÅ‘vettem a tÅ‘rÃ¶met Ã©s letÃ©rdeltem a szarvashoz. Ã‰pp prÃ³bÃ¡ltam felidÃ©zni, hogyan kezdjek neki a bÅ‘re lenyÃºzÃ¡sÃ¡nak, mikor Jegeskarom mellÃ©m sÃ©tÃ¡lt Ã©s felÃ©m nyÃºjtott egy nagy halat. HÃ¡lÃ¡san vettem el tÅ‘le Ã©s raktam fÃ©lre.

:: Tudok valamiben segÃ-teni, sÃ¡rkÃ¡nyfiÃº? ::

- Nem, kÃ¶szÃ¶nÃ¶m. MegnyÃºzom a szarvast, aztÃ¡n ha sikerÃ¼lt, megprÃ³bÃ¡lok valami ideiglenes szÃ¡rnyat Ã¶sszedobni. Sokat igazÃ¡bÃ³l nem tudsz segÃ-teni.

:: Ezt sajnÃ¡lom. :: - fekÃ¼dt el Ã©s nÃ©zett a lÃ¡nyai Ã©s Fogatlan irÃ¡nyÃ¡ba.

- AzÃ©rt, ha van kedved, beszÃ©lgethetÃ¼nk. Ãšgy nekem is hamarabb telik a munka.

:: Ã–rÃ¶mmel beszÃ©lgetek veled, a munka elÅ‘tt azonban edd meg azt a halat. Ã‰hesen nem lehet nekikezdeni a napnak. ::

- Rendben. ElkÃ-sÃ©rsz faÃ¡gakat gyÅ±jteni? Nekem meg kell sÃ¼tnÃ¶m a halat ahhoz, hogy meg tudjam enni. â€“ indultam az erdÅ‘ fele.

:: Azt hiszem, sokat kell mÃ©g rÃ³latok, emberekrÅ‘l tanulnunk. ::

- AkÃ¡rcsak nekÃ¼nk rÃ³latok, sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l. MesÃ©lsz errÅ‘l a hÃ³-Ã©s jÃ©glÃ¶vÃ©si kÃ©pessÃ©geitekrÅ‘l? Nem is tudtok akkor tÃ¼zet lÅ‘ni?

:: Nem. Minden fÃºriÃ¡nak megvan a maga kÃ¼lÃ¶nleges kÃ©pessÃ©ge. NÃ¡lunk, HÃ³fÃºriÃ¡knÃ¡l ez a jÃ©g Ã©s hÃ³. ::

- Akkor nincs tÃ¶bb fÃºriafajta aki havat Ã©s jeget lÅ‘, igaz?

:: Nincs. De a barÃ¡tod lÃ¶vÃ©sÃ©t sem tudja egy fÃºriafajta sem utÃ¡nozni. ::

- Ez elÃ©g menÅ‘. Te talÃ¡lkoztÃ¡l mÃ¡r minden fÃºria fajtÃ¡val? â€“ kÃ-vÃ¡ncsiskodtam, mikÃ¶zben megÃ©rkeztÃ¼nk az erdÅ‘ szÃ©lÃ©hez. RÃ¶vid sÃ©ta utÃ¡n kiszÃºrtam egy fenyÅ‘t, amin szÃ¡raz Ã¡gak voltak. ElÅ‘vettem a tÅ‘rÃ¶met, majd odaÃ©rve az alsÃ³bb Ã¡gakat elkezdtem levagdosni.

:: Eddig mÃ©g csak Ã‰jfÃºriÃ¡kkal Ã©s Ã“ceÃ¡nfÃºriÃ¡kkal talÃ¡lkoztam. ::

- Ã‰jfÃºriÃ¡kkal? Fogatlanon kÃ-vÃ¼l?

:: Mikor mÃ©g fiatal voltam a vÃ¡ndorlÃ¡sunk sorÃ¡n szÃ¡lltunk mÃ¡r meg a szigetÃ¼kÃ¶n. Ez azonban rÃ©gen volt. ::

- RemÃ©lem Fogatlannal Ãºtba ejtjÃ¼k a szigetÃ¼ket. SzÃ-vesen megismernÃ©m a csalÃ¡djÃ¡t. â€“ vÃ¡gtam mÃ©g le pÃ¡r Ã¡gat, majd raktam el a tÅ‘rt Ã©s felszedtem az Ã¶sszegyÅ±jtÃ¶tt fÃ¡t. â€“ Ti a csapatotokkalâ€¦

:: Maradj csendben. :: - morogta hirtelen, Ã©n pedig ijedten nÃ©ztem rÃ¡. Å• feszÃ¼lten figyelt egy bizonyos irÃ¡nyba. KÃ¶vettem a pillantÃ¡sÃ¡t, de nem lÃ¡ttam semmit. :: Lassan mÃ¡ssz fel a hÃ¡tamra. :: - suttogta feszÃ¼lten.

- Mit lÃ¡tsz? â€“ kÃ©rdeztem, mikÃ¶zben elkezdtem felÃ© araszolni hÃ³nom alatt a faÃ¡gakkal.

:: Valami olyasmit, ami egyikÃ¼nknek sem fog tetszeni, ha kÃ¶zelebb jÃ¶n. ::

- Sâ€¦ SÃ¡rkÃ¡ny? â€“ kÃ©rdeztem, mikÃ¶zben mÃ¡r csak pÃ¡r lÃ©pÃ©sre voltam tÅ‘le. Ekkor hirtelen Jegeskarom elÅ‘re ugrott Ã©s nagyot kiÃ¡ltva kitÃ¡rta a szÃ¡rnyait. RÃ©mÃ¼lten estem a fÃ¶ldre Ã©s nÃ©ztem kÃ¶rbe.

:: FUSS HABLATY! MENJ A TÃ“HOZ! :: - kiÃ¡ltotta, Ã©n pedig mÃ©g fel

sem fogtam, hogy mi tÃ¶rtÃ©nt, elkezdtem rohanni, amerrÅ‘l jÃ¶ttÃ¼nk.

FutÃ¡s kÃ¶zben Ã©reztem, hogy elkezd remegni alattam a talaj. _MÃ¡r nincs messze a tÃ³. Ott elÅ‘ttem van a tisztÃ¡s!_ â€“ gondoltam. Gyorsabbra vettem a tempÃ³t, nem sok volt mÃ¡r a tisztÃ¡sig. Hirtelen, ahogy kitÃ¶rtem a fÃ¡k gyÅ±rÅ±jÃ©bÅ‘l Ã©s meglÃ¡ttam a tavat, elÅ‘ttem nem sokkal kirobbant valami a fÃ¶ldbÅ‘l, Ã©n pedig mÃ¡r nem tudtam megÃ¡llni. Egyenesen belezuhantam az Ã¼regÃ©be, mikÃ¶zben Fogatlan nevÃ©t kiÃ¡ltottam kÃ©tsÃ©gbeesetten.

* * *

><p>Ahogy kezdtem magamhoz tÃ©rni, Ãºgy Ã©reztem, mintha forogna velem a vilÃ¡g. Fintorogva nyitottam ki a szememet Ã©s Ã¼ltem fel. ElÅ‘szÃ¶r fel sem fogtam hol vagyok. A fejem szÃ¶rnyen hasogatott Ã©s pillanatokon belÃ¼l Ã©reztem, hogy valami lassan elkezd lefolyni a homlokomrÃ³l. RemegÅ‘ lÃ¡bakkal kezdtem felÃ¡llni, majd megtettem pÃ¡r bizonytalan lÃ©pÃ©st elÅ‘re. Ijedten kiÃ¡ltottam fel, ahogy lÃ¡bam alatt nem talÃ¡ltam szilÃ¡rd talajt. SzerencsÃ©re nem estem ezÃºttal nagyot, sikerÃ¼lt megkapaszkodnom pÃ¡r kiÃ¡llÃ³ kÅ‘ben.<p>

A sÃ¶tÃ©tben nagy nehezen felmÃ¡sztam, majd a szakadÃ©ktÃ³l arrÃ©bb kÃºsztam. MagassÃ¡gos Thor, mit csinÃ¡ljak most? Az orromig sem lÃ¡tok ebben a sÃ¶tÃ©tben. Kezemmel a bokÃ¡mat dÃ¶rzsÃ¶ltem, majd hirtelen eszembe jutott a kristÃ¡ly. Gyorsan elÅ‘hÃºztam a csizmÃ¡mbÃ³l Ã©s Ã-gy Ã¡lltam fel, hogy kÃ¶rbenÃ©zhessek.

- Odin szerelmÃ©reâ€¦ hol vagyok? â€“ suttogtam, ahogy kÃ¶rbenÃ©ztem. Egy furcsa, fÃ¶ldalatti Ã¼regben voltam, kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttem pedig szakadÃ©k. Nem Ã©rtem, hogy kerÃ¼ltem ide? Arra emlÃ©kszem, hogy kiÃ©rtem az erdÅ‘bÅ‘l, majd valami lÃ©ny kilÅ‘tt az Ã©gbe elÅ‘ttem a fÃ¶ld alÃ³l, Ã©n pedig beleestem az Ã¼regÃ©be. Hogy kerÃ¼ltem akkor ide?

A kristÃ¡llyal elkezdtem megvilÃ¡gÃ-tani a mennyezetet, de Ã©rdekes mÃ³don nem lÃ¡ttam semmifÃ©le lyukat. Ã‰rtetlenÃ¼l lÃ©ptem mÃ©g elÅ‘re pÃ¡rat, majd hirtelen megbotlottam valami kemÃ©nyben. A kezeimet magam elÃ© tartva Ã©rtem fÃ¶ldet, a kristÃ¡ly pedig kipattant a kezembÅ‘l. A kezemet leporoltam, majd utÃ¡na mÃ¡sztam, azonban ahogy Ã©szrevettem, mik mellett Ã¡llt meg, teljesen ledermedtem. Ezek nemâ€¦ sÃ¡rkÃ¡nytojÃ¡sok? Csak nem egy sÃ¡rkÃ¡ny fÃ©szekben vagyok? De miÃ©rt? Ã‰s hogyan? Ã‰s ami a legfontosabb, micsoda Ã©s hol lehet a sÃ¡rkÃ¡ny mama?

* * *

><p>MindekÃ¶zben a sziget mÃ¡sik oldalÃ¡n Fogatlan idegesen kaparta a fÃ¶ldet. EzÃ¼stmancs csendben figyelte az Ã©jfÃºriÃ¡t, mÃ-g KristÃ¡ly az apja szÃ¡rnyÃ¡n prÃ³bÃ¡lta kitisztÃ-tani a sebet. Mindenki nagyon feszÃ¼lt volt. Fogatlan amint meghallotta Hablaty kiÃ¡ltÃ¡sÃ¡t, azonnal elkezdett a rohanni a tÃ¡madÃ³ sÃ¡rkÃ¡ny felÃ©, azonban mire odaÃ©rt mÃ¡r tÃºl kÃ©sÅ‘ volt. A SuttogÃ³ HalÃ¡l eltÅ±nt Hablattyal egyÃ¼tt, a jÃ¡rat pedig beomlott.<p>

:: Ez Ã-gy haszontalan, Fogatlan. TalÃ¡n haâ€¦ ::

- Ne hÃ-vj Ã-gy! Csak Å• hÃ-vhat Ã-gy. â€“ morogta az Ã©jfÃºria idegesen, de kÃ¶zben egy pillanatra sem Ã¡llt meg az Ã¡sÃ¡ssal.

:: JÃ³, Ã‰jfÃºria. Ã‰n csak azt mondom, ezzel nem mÃ©sz semmire. Mi lenne haâ€¦ ::

- SZERINTED HAGYNOM KÃ‰NE A LEGJOBB BARÃ•TOMAT OTT LENT AZZAL A TÃšLMÃ‰RETEZETT FÃ–LDIGILISZTÃ•VAL? â€“ Ã¼vÃ¶ltÃ¶tte Fogatlan, szemei pedig csak Ãºgy szikrÃ¡ztak a dÃ¼htÅ‘l. EzÃ¼stmancs ijedten tÃ¡volodott tÅ‘le pÃ¡r lÃ©pÃ©st.

:: A lÃ¡nyomnak igaza van, Ã©jfÃºria. A barÃ¡todat sosem fogod Ã-gy megmenteni. :: - jelent meg Jegeskarom. Az Ã‰jfÃºria lassan felÃ© fordult, majd hatÃ¡rozott lÃ©ptekkel indult meg felÃ©.

- Ã“, igazÃ¡n? Akkor mit csinÃ¡ljak? DÅ‘ljek le egy kellemes kis ebÃ©d elÅ‘tti szÃ©pÃ-tÅ‘ alvÃ¡sra, mikÃ¶zben HablatybÃ³l elÅ‘Ã©tel lesz a TE hibÃ¡dbÃ³l?! HÃ¡t igen, ez nem fog megtÃ¶rtÃ©nni.

:: Ne beszÃ©lj Ã-gy az apÃ¡mmal Ã‰jfÃºria, kÃ¼lÃ¶nben nagyon megjÃ¡rod! :: - morogta EzÃ¼stmancs.

- Ã“, ez most fenyegetÃ©s volt, HÃ³fÃºria? Azt hiszed megijedek tÅ‘led?

:: TalÃ¡n jobban tennÃ©d. :: - sziszegte EzÃ¼stmancs, mÃ©g mielÅ‘tt azonban egymÃ¡snak ugorhatott volna a kÃ©t fÃºria, Jegeskarom kettejÃ¼k kÃ¶zÃ© lÃ©pett.

:: Igazad van, jobban kellett volna vigyÃ¡znom a lovasodra, ez azonban kÃ©sÅ‘bb is rÃ¡Ã©r. A SuttogÃ³ HalÃ¡l jÃ¡ratoknak tÃ¶bb bejÃ¡rata van. A lÃ¡nyaimmal kÃ¶rbenÃ©zÃ¼nk a levegÅ‘bÅ‘l. Visszahozzuk Hablatyot. :: - Ã-gÃ©rte Jegeskarom, majd a lÃ¡nyaira nÃ©zve bÃ³lintott Ã©s a levegÅ‘be emelkedtek. Az Ã©jfÃºria bosszÃºsan felhorkant.

- Ã‰s Ã©n majd tÃ©tlenÃ¼l Ã¼lÃ¶k itt, mi? Nem vagyok olyan tehetetlen, mint azt hiszitek. â€“ ezzel pedig visszafordult az Ã¡sÃ¡shoz. PÃ¡r pillanat mÃºlva vÃ©gre megtalÃ¡lta a jÃ¡ratot. SzerencsÃ©re csak ezen a rÃ¶vid szakaszon omlott be. Egy nagy levegÅ‘t vÃ©ve az Ã©jfÃºria akkorÃ¡ra tÃ¡gÃ-totta a lyukat, hogy be tudjon mÃ¡szni a suttogÃ³ halÃ¡l jÃ¡ratÃ¡ba. Amint vÃ©gre bent volt, elkezdett szaglÃ¡szni. ElÅ‘szÃ¶r csak a suttogÃ³ halÃ¡l szagÃ¡t Ã©rezte, pÃ¡r pillanat mÃºlva azonban meglett HablatyÃ© is. Morogva nÃ©zett elÅ‘re.

- Ne aggÃ³dj Hablaty. MÃ¡r jÃ¶vÃ¶k. Nem engedem, hogy bÃ¡rmi bajod is essen. Nem szÃ¡mÃ-t, hogy mibe kerÃ¼l. â€“ ezzel pedig elkezdett rohanni, amilyen gyorsan csak tudott.

* * *

><p>MÃ¡r nem tudom hÃ¡nyszor jÃ¡rtam kÃ¶rbe Ã©s kÃ¶rbe, de nem volt innen kiÃºt. Ãšgy tÅ±nik a sÃ¡rkÃ¡ny, ami idehozott, gondolt arra, hogy ne tudjak kiszabadulni. Nagyot sÃ³hajtva Ã¼ltem le Ã©s nÃ©ztem a tÃ¡volbÃ³l a tojÃ¡sokat. Ha nem evett meg azonnal az a sÃ¡rkÃ¡ny Ã©s Ãºgy dÃ¶ntÃ¶tt, hogy a fÃ©szkÃ©be hoz, mindez csak egy dolgot jelenthet: Ã©n vagyok a kissÃ¡rkÃ¡nyok elsÅ‘ ebÃ©dje. Remegve kÃºsztam tÃ¡volabb Ã©s prÃ³bÃ¡ltam kigondolni valami szabadulÃ¡si tervet.<p>

Hirtelen az egyik jÃ¡rat felÅ‘l furcsa hangok jÃ¶ttek_. Ez biztos a

sÃ¡rkÃ¡nymama lesz._ Sietve raktam a kristÃ¡lyt a csizmÃ¡mba, majd fekÃ¼dtem el a fÃ¶ldÃ¶n. Ãšgy kell tennem, mintha mÃ©g nem Ã©bredtem volna fel. Ãšgy talÃ¡n nem bÃ¡nt.

Remegve a hasamra fekÃ¼dtem, kezeimet pedig a fejem mellÃ© raktam. PrÃ³bÃ¡ltam annyira takarni az arcomat, amennyire csak lehet. Lassan lehunytam a szememet, ekkor pedig egy hatalmas porfelhÅ‘vel megÃ©rkezett a sÃ¡rkÃ¡ny. Ha a kezemmel nem takartam volna el az orromat, fÃ©lek, felkÃ¶hÃ¶gtem volna. Hallottam, ahogy a fÃ©szek kÃ¶rÃ¼l repdes, majd egy nagy puffanÃ¡ssal landolt mellettem valami. Egyik szememet rÃ©snyire kinyitottam, a sÃ¶tÃ©t miatt azonban nem lÃ¡ttam semmit.

A sÃ¡rkÃ¡ny ekkor kÃ¶zel hajolt hozzÃ¡m Ã©s elkezdte a hÃ¡tamat szaglÃ¡szni. RÃ©mÃ¼lten hunytam el a szememet. Nyugalom Hablaty, nyugalom. A sÃ¡rkÃ¡nyok megÃ©rzik, ha fÃ©lsz. Ha nem mozdulsz meg, nem fog bÃ¡ntani. Azt hiszi majd, hogy mÃ©g mindig eszmÃ©letlen vagy.

Ekkor hirtelen beleharapott a bal lÃ¡bamba. TÃ¡gra nyÃ-lt szemekkel kaptam fel a fejemet Ã©s elkezdtem pÃ¡nikolni. _MÃ©gsem a fiÃ³kÃ¡knak szÃ¡n! Å• fog most megenni!_

- ERESSZ EL! SEGÃ•TSÃ‰G! â€“ kiÃ¡ltottam, majd elkezdtem rugdosni a jobb lÃ¡bammal. Elengedte a lÃ¡bamat, Ã©n pedig reszketve mÃ¡sztam a szikla peremÃ©re.

: MÃ©gsem vagy annyira eszmÃ©letlen, igaz? : - kÃ©rdezte gÃºnyos hangon, majd ismÃ©t kÃ¶zeledett.

- Maradj tÃ¡vol tÅ‘lem! Hidd el, nÃ¡lam jobb falatot is talÃ¡lhatsz magadnak. NÃ©zz rÃ¡m, csupa csont Ã©s bÅ‘r vagyok. â€“ mutattam vÃ©gig magamon, Å‘ pedig elkezdte az arcomat szaglÃ¡szni.

: Ti emberek annyira ostobÃ¡k vagytok. Ne fÃ©lj, nem eszlek meg. LegalÃ¡bbis amÃ-g hasznomra vagy. : - lehelt rÃ¡m szÃ³rakozottan. A kezemet a szÃ¡m elÃ© kapva fordultam el tÅ‘le. Nem hittem, hogy Fogatlan szÃ¡jszagÃ¡nÃ¡l lehet rosszabb. Ezek utÃ¡n, ha Ã©lve kijutok ebbÅ‘l az Ã¡tkozott fÃ©szekbÅ‘l, kÃ©tszer meggondolom, mikor piszkÃ¡ljam ezzel.

Hirtelen a sÃ¡rkÃ¡ny fogta magÃ¡t Ã©s a farkÃ¡val beljebb lÃ¶kÃ¶tt engem, pontosan arra a valamire, amit korÃ¡bban ledobott. Ã‰rtetlenÃ¼l tapogattam a szÅ‘rÃ¶s valamit. Ez egyâ€¦ szarvas?

: EgyÃ©l, utÃ¡na pedig megtudod, hogy miÃ©rt vagy itt. : - felelte, Ã©n pedig elgondolkozva nÃ©ztem a sÃ¡rkÃ¡ny irÃ¡nyÃ¡ba. Ha most eszek Ã©s teljesÃ-tem azt, amiÃ©rt idehozott, akkor tÃ¶bbÃ© nem lesz rÃ¡m szÃ¼ksÃ©ge. Meg fog Ã¶lni. IdÅ‘t kell nyernem.

Nyeltem egy nagyot, majd megingattam a fejemet.

- Nem tudom ezt megenni.

: Mi az, hogy nem tudod megenni? LÃ¡ttam, hogy ilyet vadÃ¡szott neked az Ã©jfÃºria! : - morogta, Ã©n pedig ijedten kÃºsztam odÃ©bb tÅ‘le. _Figyelt minket? MÃ©gis miÃ³ta?_ A szarvas tetem felÃ© pillantottam, majd Ãºjra a sÃ¡rkÃ¡nyra.

- Igen, ilyet vadÃ¡szott, mertâ€¦ kellett a bÅ‘re. Igen. A tÃ©l miatt

fÃ¡ztam, ruhÃ¡t akartam magamnak csinÃ¡lni belÅ‘le. â€“ mutattam a mellÃ©nyemet, mire kissÃ© csillapodott a morgÃ¡sa. AprÃ³t sÃ³hajtva folytattam. â€“ Ha megeszem a hÃºsÃ¡t, nagyon beteg leszek tÅ‘le. TalÃ¡n meg is halokâ€¦ Ami, ezek szerint, egyikÃ¼nknek sem lenne hasznos, igaz? â€“ kÃ©rdeztem bizonytalanul. A sÃ¡rkÃ¡ny felhorkant, majd bosszÃºsan fogta meg a szarvas tetemet Ã©s dobta le a szakadÃ©kba.

: AjÃ¡nlom, hogy ne trÃ¼kkÃ¶zz, kÃ©tlÃ¡bon-jÃ¡rÃ³, kÃ¼lÃ¶nben csÃºnyÃ¡n megjÃ¡rod. Mit eszik a fajtÃ¡d? : - kÃ©rdezte agresszÃ-van. TÃ©tovÃ¡n nÃ©ztem rÃ¡. Mit mondjak? Mit szerez meg lassabban? Ha a fÃ¶ld alatt Ã©l, talÃ¡n neki nehezebben megy a halÃ¡szat. De milyen halat? Fogatlan melyik halat fogja meg a legnehezebben? TÅ‘kehal, lazac? Nem, nem! Az Ã-gy is hamar meglesz neki. Hirtelen eszembe jutott. KÃ¶hintettem pÃ¡rat Ã©s megrÃ¡ntottam a vÃ¡llamat.

- Nem tudom ismered-e, Ã©l-e az itteni vizekben. Ã‰n Ã©pp csapdÃ¡t akartam Ã©pÃ-teni neki, amikor megjelentÃ©lâ€¦ Mi emberek imÃ¡djuk az angolnÃ¡kat. Teljesen felvillanyozÃ³dunk tÅ‘lÃ¼k, ami bevallom, nem esne rosszul. Napok Ã³ta Ã©hezem. â€“ Ã©rtem a hasamhoz, mikÃ¶zben egy bÃ¡natos sÃ³hajjal prÃ³bÃ¡ltam alÃ¡tÃ¡masztani a tÃ¶rtÃ©netemet. A sÃ¡rkÃ¡ny hosszasan bÃ¡mult mÃ©g engem, majd morogva indult a jÃ¡rat fele, amerrÅ‘l jÃ¶tt.

Ã‰n lassan felÃ¡lltam Ã©s elkezdtem leporolni magamat, ahogy azonban felnÃ©ztem, Ãºjra a sÃ¡rkÃ¡nnyal talÃ¡ltam szembe magamat. Remegve hÃ¡trÃ¡ltam tÅ‘le pÃ¡r lÃ©pÃ©st.

: Csak hogy tudd, ha Ã¡tversz, te leszel az Ãºj cÃ©ltÃ¡blÃ¡m. : - morogta, majd elfordulva tÅ‘lem nÃ©hÃ¡ny tÃ¼skÃ©t lÅ‘tt irÃ¡nyomba. Az egyikkel sikeresen sÃºrolta a vÃ¡llamat. FÃ¡jdalmasan kaptam oda, majd nÃ©ztem utÃ¡na.

Ki kell jutnom innen, mÃ©g mielÅ‘tt visszatÃ©r.

* * *

><p>Az Ã©jfÃºria kÃ¶zben mÃ¡r teljesen elvesztette az idÅ‘Ã©rzÃ©kÃ©t a sÃ¶tÃ©t jÃ¡ratokban bolyongva. Egy Ãºjabb elÃ¡gazÃ¡shoz Ã©rve figyelmesen szaglÃ¡szta a fÃ¶ldet, mikor hirtelen meghallotta kÃ¶zeledni a sÃ¡rkÃ¡nyt. SzÃ-ve szerint mÃ¡r itt darabokra tÃ©pte volna, most azonban Hablaty Ã©rdekÃ©t is nÃ©znie kellett. Beugrott az ellenkezÅ‘ jÃ¡ratba, majd szÃ¡rnyÃ¡val takarta magÃ¡t.<p>

Pillanatokon belÃ¼l jÃ¶tt Ã©s mÃ¡r el is tÅ±nt a sÃ¡rkÃ¡ny. Fogatlan mÃ©rgesen nÃ©zett utÃ¡na, majd miutÃ¡n biztos tÃ¡volsÃ¡gbÃ³l hallotta a hangjÃ¡t, a jÃ¡rat felÃ© fordult, emerrÅ‘l jÃ¶tt a suttogÃ³. Ãšjra szimatolt pÃ¡rat Ã©s hirtelen erÅ‘sebben Ã©rezte Hablaty szagÃ¡t.

- MÃ¡r nem lehetsz messzeâ€¦ Tarts ki, pajti! Itt vagyok!

* * *

><p>A szikla szÃ©lÃ©nÃ©l tÃ©rdeltem, kezemben egy kÅ‘vel. TalÃ¡n ha lemÃ¡szok az aljÃ¡ra, utÃ¡na pedig fel, Ãºgy kijuthatok innen. <em>Csak nem lehet olyan mÃ©ly<em>. â€“ gondoltam Ã©s a szakadÃ©kba hajÃ-tottam a kÃ¶vet. PrÃ³bÃ¡ltam fÃ¼lelni, leÃ©rt-e mÃ¡r az aljÃ¡ra, de nem hallottam semmit. BosszÃºsan Ã©rtem a vÃ¡llamhoz Ã©s Ã©reztem,

hogy a tenyerem vÃ©res lett tÅ‘le.

Mit csinÃ¡ljak, hogy jussak ki innen?

Ekkor gyors mozgÃ¡st hallottam a jÃ¡rat felÃ¶l, amerre nemsÃ©g a sÃ¡rkÃ¡ny tÃ¡vozott. _MÃ¡r szerzett is angolnÃ¡t? Mit csinÃ¡ljak most?_

RÃ©mÃ¼lten mÃ¡sztam a szikla szÃ©lÃ©re. TalÃ¡n mÃ©gsem olyan rossz Ã¶tlet lemÃ¡szni oda. A szikla szÃ©lÃ©n kapaszkodtam Ã©s a lÃ¡bammal prÃ³bÃ¡ltam valami stabil pontot talÃ¡lni. A zaj kÃ¶zben egyre kÃ¶zeledett. Nem fogok idÅ‘ben kijutni.

Elkezdtem Ãºjra pÃ¡nikolni, ekkor pedig megcsÃºszott a lÃ¡bam. Nagyot kiÃ¡ltva csÃºsztam lefele, amÃ-g kezeimmel meg nem kapaszkodtam egy nagyobb kiszÃ¶gellÃ©sben.

- HABLATY! Hol vagy? â€“ hallottam egy ismerÅ‘s hangot. DÃ¶bbenten nÃ©ztem fel Ã©s ekkor egy ismerÅ‘s forma kÃ¶rvonalai rajzolÃ³dtak ki.

- Fogatlan? â€“ kÃ©rdeztem bizonytalanul.

- VÃ¡rj! Felhozlak onnÃ©t! Kapaszkodj meg a farkamban!

Lehunytam a szememet Ã©s remegve ingattam a fejemet.

- Nem megy. FÃ©lek. Nem lÃ¡tok semmit, pajti.

- Nem lesz semmi baj. VÃ¡rj csak! â€“ ekkor egy kisebb robbanÃ¡st hallottam, majd ahogy kinyitottam a szememet, vÃ©gre fÃ©ny volt. Fogatlan bÃ¡torÃ-tÃ³n mosolygott rÃ¡m, majd megfordult Ã©s felÃ©m nyÃºjtotta a farkÃ¡t. â€“ **_Kapaszkodj meg benne, Ã©n majd felhÃºzlak._**

- Nem fog menni. Nem fogom elÃ©rniâ€¦ - feleltem remegÅ‘ hangon.

- Hablaty, figyelj rÃ¡m, menni fog. Kapaszkodj meg a farkamban.

Remegve nÃ©ztem a farkÃ¡ra, majd egy nagy levegÅ‘t vÃ©ve prÃ³bÃ¡ltam kinyÃºjtani felÃ© a kezemet. Hirtelen a szikla, amiben kapaszkodtam, elkezdett remegni. RÃ©mÃ¼lten nÃ©ztem a sziklÃ¡t, majd Fogatlan farkÃ¡t. Ãšjra kinyÃºjtottam a kezemet, ekkor pedig a szikla megadta magÃ¡t. FelkiÃ¡ltottam, de kÃ¶zben sikerÃ¼lt a jobb karommal elkapnom a farkÃ¡t. Gyorsan a mÃ¡sik kezemmel is belekapaszkodtam. Mondanom sem kellett semmit, Fogatlan lassan felhÃºzott vissza a szikla tetejÃ©re. A szilÃ¡rd talaj ellenÃ©re is ijedten csimpaszkodtam mÃ©g mindig a farkÃ¡ba.

- Ãœgyes voltÃ¡l.

- Ezt sose csinÃ¡ljuk Ãºjra.â€“ kÃ©rtem a fejemet ingatva. Halkan felnevetett, majd elkezdte a hajamat szaglÃ¡szni.

- Tudod, ha elengednÃ©l, meg is tudnÃ¡m nÃ©zni, hogy nem esett-e bajod. â€“ fÃºjta meg kicsit a hajamat, mire felnÃ©ztem rÃ¡. Lassan elengedtem, Å‘ pedig hozzÃ¡m lÃ©pett Ã©s elkezdett

vÃ©gigszaglÃ¡szni. Percekig csak nÃ©ztem Å‘t, elÅ‘szÃ¶r el sem hittem, hogy tÃ©nyleg itt van, majd hirtelen Ã¡tÃ¶leltem a nyakÃ¡t.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, pajti.

- Nyugodj meg, minden rendben van. Kiviszlek innen. FÃ¡j valamid? LÃ¡tom, megsÃ©rÃ¼ltÃ©l. â€“ szagolgatta a homlokomat, mire bÃ³lintottam.

- Itt a kezemnÃ©l is. MeglÅ‘tt a tÃ¼skÃ©ivel az a sÃ¡rkÃ¡ny.

- Ã‰n szÃ©tszedem, ha mÃ©g egyszer a kÃ¶zeledbe akar jÃ¶nni. Gyere, pattanj fel. EltÅ±nÃ¼nk innen. â€“ biccentett a hÃ¡tÃ¡ra, majd tekintete a tojÃ¡sokra esett. Halk morgÃ¡sba kezdett.

Ã‰n remegve mÃ¡sztam a hÃ¡tÃ¡ra, majd kapaszkodtam a nyakÃ¡ba amennyire csak tudtam. Fogatlan elÅ‘szÃ¶r odament a tojÃ¡sokhoz, megszagolta Å‘ket, majd morogva Ã¡tugrott a jÃ¡ratba, amerrÅ‘l az imÃ©nt jÃ¶tt. Hirtelen visszafordult, kinyitotta a szÃ¡jÃ¡t. Elkezdett gÃ¡zt gyÅ±jteni a szÃ¡jÃ¡ban. Ijedten nÃ©ztem rÃ¡.

- NE! Azok tojÃ¡sok! Ne bÃ¡ntsd Å‘ket, csak tÅ±njÃ¼nk innen.

Fogatlan nem hallgatott rÃ¡m. Egy hatalmas plazma bombÃ¡val beomlasztotta a fÃ©szket, majd megfordult Ã©s elkezdett rohanni. DÃ¶bbenten pislogtam az akciÃ³jÃ¡n. Nem hiszem el, hogy kÃ©pes volt megÃ¶lni azokat a tojÃ¡sokat.

- Halottak voltak. â€“ morogta, mikÃ¶zben egyre gyorsabban prÃ³bÃ¡lt futni. Ã‰rtetlenÃ¼l nÃ©ztem rÃ¡.

- Halottak?

- Nem tudom nÃ¡latok embereknÃ©l van-e ilyen, de a sÃ¡rkÃ¡nyoknÃ¡l elÅ‘fordul. NÃ©ha tojÃ¡sokat rakunk, amikbÅ‘l sosem kel ki fiÃ³ka. Az anya rendkÃvÃ¼l vÃ©delmezÅ‘, egÃ©szen addig, amÃg a tojÃ¡sok el nem kezdenek berepedezni. Csapatokban nem szoktak eddig vÃ¡rni, a tapasztalt nÅ‘stÃ©nyek agyontapossÃ¡k ezeket a tojÃ¡sokat, hogy tÃºllÃ©pjen a fiatal anya Ã©s minÃ©l elÅ‘bb igazi fiÃ³kÃ¡i legyenek.

- Wow. Ezt nem tudtam.

- IdÅ‘vel tÃ¶bbet megtanulsz majd rÃ³lunk. Addig azonban bÃzz a dÃ¶ntÃ©seimben. Tudom, hogy mit csinÃ¡lok. â€“ felelte, majd hirtelen megtorpant. Elkezdett szaglÃ¡szni, majd amint meghallottam a sÃ¡rkÃ¡ny kÃ¶zeledÃ©sÃ©t, Fogatlan mÃ¡r harckÃ©szÃ¼ltsÃ©gben Ã¡llt.

ElÅ‘ttÃ¼nk nem sokkal volt egy elÃ¡gazÃ¡s. Megpaskoltam az oldalÃ¡t Ã©s a jÃ¡rat fele mutattam.

- Tudom, hogy kÃ©pes lennÃ©l legyÅ‘zni, de kÃ©rlek, inkÃ¡bb menjÃ¼nk innen, okÃ©? Jelenleg csakis azt szeretnÃ©m, hogy kijussunk innen, megcsinÃ¡lhassam a szÃ¡rnyadat Ã©s eltÅ±nhessÃ¼nk errÅ‘l az Ã¡tkozott szigetrÅ‘l.

**_- Nem lesz sok idÅ‘d erre, remÃ©lem tudod. A suttogÃ³ halÃ¡l

kÃ¶vetni fog minket a fÃ©szke miatt._** â€“ pillantott rÃ¡m fÃ©lig.

- Tudom, de a legutolsÃ³ dolog, amire jelenleg vÃ¡gyom az az, hogy Ãºjra lÃ¡ssam azt a sÃ¡rkÃ¡nyt. MenjÃ¼nk innen, kÃ©rlek. â€“ kÃ¶nyÃ¶rÃ¶gtem.

Fogatlan morogva nÃ©zett elÅ‘re, majd lassan bÃ³lintott Ã©s gyorsan eltÅ±ntÃ¼nk a mÃ¡sik jÃ¡ratban. Arcomat az Ã©jfÃºria barÃ¡tom nyakÃ¡ba fÃºrtam Ã©s mÃ©g mindig kicsit remegve kapaszkodtam bele. _Minden rendben lesz. MÃ¡r itt van velem, nem engedi, hogy bÃ¡rmi bajom essen, ugye?_

- Ott a kijÃ¡rat. â€“ szÃ³lalt meg hirtelen, Ã©n pedig felnÃ©ztem. ElÅ‘ttÃ¼nk nem sokkal volt egy lyuk. Fogatlan megÃ¡llt alatta, majd rÃ¡m nÃ©zett. **_â€“ Kapaszkodj._**

- Ugorhatsz. â€“ bÃ³lintottam aprÃ³ mosollyal a szÃ¡mon.

Egy erÅ‘teljes rugaszkodÃ¡ssal kiugrott a jÃ¡ratbÃ³l. Fintorogva takartam el a szememet a hirtelen napfÃ©nytÅ‘l. _MiÃ³ta lehettem lent?_

Fogatlan ekkor megrÃ¡zta magÃ¡t, mire egy kisebb adag por szÃ¡llt le rÃ³la. Ahogy beszippantottam, azonnal Ã©reztem, hogy tÃ¼sszentenem kell. A szÃ¡m elÃ© kaptam a kezemet Ã©s Fogatlannal egyszerre tÃ¼sszentettÃ¼k el magunkat. EgymÃ¡sra nÃ©ztÃ¼nk Ã©s elnevettÃ¼k magunkat.

- Azt hiszem nem Ã¡rtana keresnÃ¼nk valami vizet, hogy lemossuk magunkrÃ³l ezt a sok port. â€“ javasolta.

- Jobban mÃ¡r nem is tudnÃ©k egyetÃ©rteni veled, pajti. MenjÃ¼nk vissza a tÃ³hoz. â€“ kezdtem el leporolni a ruhÃ¡mat. Fogatlan hirtelen halk morgÃ¡sba kezdett. AggÃ³dva nÃ©ztem kÃ¶rbe, majd hirtelen szÃ¡rnycsapkodÃ¡st hallottam. FelnÃ©zve Jegeskarmot lÃ¡ttam kÃ¶zeledni, mÃ¶gÃ¶tte nem sokkal lemaradva pedig EzÃ¼stmancsot Ã©s KristÃ¡lyt. MegkÃ¶nnyebbÃ¼lve sÃ³hajtottam.

:: SÃ¡rkÃ¡nyfiÃº! Ãšgy Ã¶rÃ¼lÃ¶k, hogy nem esett semmi bajod! :: - szÃ¡llt le Ã©s lÃ©pett kÃ¶zelebb, erre pedig Fogatlan hangosan felmordult.

- Maradj tÃ¡vol. â€“ morogta, mire EzÃ¼stmancs is elÅ‘rÃ©bb lÃ©pett, a fogait villantva.

- Mi? â€“ kÃ©rdeztem Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©zve Fogatlant.

- Å• tehet rÃ³la, hogy az a sÃ¡rkÃ¡ny elrabolt. Nem engedem a kÃ¶zeledbe.

- Jaj, ne butÃ¡skodj mÃ¡r, Fogatlan. â€“ mÃ¡sztam le rÃ³la Ã©s bicegtem oda Jegeskaromhoz. â€“ Ne haragudj miatta. Kicsit tÃºlsÃ¡gosan is vÃ©delmezÅ‘. Te jÃ³l vagy?

:: Egy kis karcolÃ¡s. Semmi komoly. :: â€“ nÃ©zett a szÃ¡rnyÃ¡ra, amin egy csÃºnya seb Ã©keskedett. Lassan bÃ³lintottam, KristÃ¡ly pedig elÅ‘re lÃ©pett Ã©s a karomat kezdte szagolgatni.

:: MegsebesÃ-tett? Milyen mÃ©ly? Nem szÃ©dÃ¼lsz? :: - kÃ©rdezte

aggÃ³dva, mire megingattam a fejemet.

- Egy kis karcolÃ¡s. Semmi komoly. â€“ mosolyogtam Jegeskaromra, aki komoly tekintettel nÃ©zett rÃ¡m.

:: Menj, szerezz gyÃ³gynÃ¶vÃ©nyt a sebÃ©re. Ã‰n visszakÃ-sÃ©rem Å‘ket a barlangba. ::

- IgazsÃ¡g szerint elÅ‘szÃ¶r a tÃ³hoz kÃ©ne mennÃ¼nk. Minden holmink ottmaradt Ã©s mindketten kicsit koszosak vagyunk. â€“ rÃ¡ztam meg a ruhÃ¡mat, amibÅ‘l Ãºjabb adag porfelhÅ‘ jÃ¶tt ki.

:: Akkor elÅ‘szÃ¶r a tÃ³. FentrÅ‘l mutatjuk az utat. :: - bÃ³lintott, majd mind a hÃ¡rom hÃ³fÃºria a levegÅ‘be emelkedett. Fogatlan morcosan nÃ©zett rÃ¡m, mire szÃ©ttÃ¡rtam a kezeimet.

- Mi az?

- Miattuk majdnem elveszÃ-tettelek, te pedig mÃ©g engem nevezel tÃºlsÃ¡gosan vÃ©delmezÅ‘nekâ€¦ Jusson eszedbe, hogy nem egy hÃ³fÃºria Ã¡sta ki azt a beomlott jÃ¡ratot, hogy utÃ¡nad tudjon menni Ã©s szintÃ©n nem egy hÃ³fÃºria volt, aki kihozott abbÃ³l a suttogÃ³ halÃ¡l fÃ©szekbÅ‘l. â€“ felelte sÃ©rtÅ‘dÃ¶tten, majd fejÃ©t elfordÃ-tva hajolt le, hogy fel tudjak mÃ¡szni a hÃ¡tÃ¡ra.

Odamentem Ã©s letÃ©rdeltem elÅ‘tte. KÃ©t kezemmel magam felÃ© fordÃ-tottam a fejÃ©t, hogy a szemÃ©be tudjak nÃ©zni.

- Te vagy a legjobb barÃ¡tom Ã©s nagyon hÃ¡lÃ¡s vagyok, hogy megmentettÃ©l, ezt tudod, ugye?

- NÃ©ha nem Ã-gy Ã©rzem.

- Pajti. Nem Jegeskarom tehet arrÃ³l, hogy belezuhantam abba a lyukba, aztÃ¡n az a sÃ¡rkÃ¡ny elvitt.

- Å• vitt el az erdÅ‘be, nem? Neki kellett volna vigyÃ¡znia rÃ¡d! AmÃºgy is, mit kÃ³szÃ¡ltÃ¡l vele az erdÅ‘ben? Az Ã‰N lovasom vagy!

- Fogott nekem halat, hogy egyek, mielÅ‘tt nekilÃ¡tok a szÃ¡rnyad megjavÃ-tÃ¡sÃ¡nak. Tudod, hogy nem tudok nyers halat enni. FÃ¡t mentÃ¼nk gyÅ±jteni.

- Egyszer mÃ©g a kÃ©nyes gyomrod fog engem a sÃ-rba vinni. â€“ sÃ³hajtotta. **_â€“ GyerÃ¼nk, pattanj fel. MinÃ©l elÅ‘bb el kell tÅ±nnÃ¼nk errÅ‘l a szigetrÅ‘l. _**

- UtÃ¡nunk fog jÃ¶nni? â€“ mÃ¡sztam fÃ¶l rÃ¡, mikÃ¶zben aggÃ³dva nÃ©ztem a lyuk felÃ©.

- Ãšgy Ã©rzem igen. De nem kell fÃ©lned, amÃ-g engem lÃ¡tsz. Nem engedem, hogy bÃ¡rmi bajod essen. â€“ dorombolta, Ã©n pedig megvakargattam a fejÃ©t.

- KÃ¶sz, pajti. GyerÃ¼nk, menjÃ¼nk akkor a tÃ³hoz. EstÃ©re jÃ³ lenne, ha befejezhetnÃ©m azt a szÃ¡rnyat.

_- Ezzel egyetÃ©rtek. Fogalmad sincs rÃ³la, hogy mennyire hiÃ¡nyzik mÃ¡r a repÃ¼lÃ©s. _â€“ sÃ³hajtotta, majd elkezdett rohanni, amerre

Jegeskarom repÃ¼lt. Ã‰n mÃ©g utoljÃ¡ra hÃ¡tranÃ©ztem a lyukra, majd egy nagyot sÃ³hajtva fekÃ¼dtem el Fogatlan hÃ¡tÃ¡n. _Mi lenne velem nÃ©lkÃ¼led, pajti?_

* * *

><p>MindekÃ¶zben a fÃ¶ld alatt, nem is olyan messze a tÃ¶rtÃ©net kÅ‘t fÅ‘szereplÅ‘jÃ©tÅ‘l egy kÃ©tsÃ©gbeesett SuttogÃ³ HalÃ¡l kutatta beomlott fÃ©szkÃ©t a tojÃ¡sai utÃ¡n, erÅ‘feszÃ-tÃ©sei azonban hiÃ¡bavalÃ³ak voltak: nem talÃ¡lt mÃ¡st fÃ¶ldÃ¶n Ã©s szÃ©ttÃ¶rt tojÃ¡shÃ©j darabokon kÃ-vÃ¼l. Hogy tÃ¶rtÃ©nhetett ez? A fÃ©szek biztonsÃ¡gos volt! MÃ©g egy fÃ¶ldrengÃ©s sem tudta volna beomlasztani! Hirtelen eszÃ©be jutott a kÃ©t-lÃ¡bon jÃ¡rÃ³. Å•t sem talÃ¡lta sehol, mÃ¡rpedig a fÃ©szekbÅ‘l nem juthatott ki, hacsakâ€¦ Ekkor Ã©rezte meg a szagot. Egy sÃ¡rkÃ¡ny jÃ¡rt itt, mÃ©gpedig nem is akÃ¡rmilyen: egy Ã©jfÃºria.<p>

A suttogÃ³ halÃ¡l szemei Ã¶sszeszÅ±kÃ¼ltek: HÃ¡t persze! Csak egy Ã©jfÃºria lehet kÃ©pes ilyen szÃ¶rnyÅ±sÃ©gre! EgyedÃ¼l az Ã©jfÃºriÃ¡k kÃ©pesek Ã¡rtatlan tojÃ¡sokat Ã¶lni!

A sÃ¡rkÃ¡ny Ã©rezte, hogy testÃ©t Ã¡tjÃ¡rja a mÃ©rhetetlen dÃ¼h. TÃ¼skÃ©it agresszÃ-ven felÃ¡llÃ-totta Ã©s egy eget-rengetÅ‘ ordÃ-tÃ¡ssal fordult meg. Az az Ã©jfÃºria mÃ©g megbÃ¡nja, hogy erre a fÃ¶ldre tette a lÃ¡bÃ¡t, erre mÃ©rget vehet. Ott fogom elpusztÃ-tani, ahol a legjobban fÃ¡j neki!

* * *

><p>KÃ©sÅ‘ este volt mÃ¡r, Ã©n pedig Ã¡lmosan nyÃºjtÃ³ztattam ki a derekamat. HosszÃº Ã³rÃ¡k Ã³ta dolgoztam azon a bÅ‘rÃ¶n, mire vÃ©gre sikerÃ¼lt olyan Ã¡llapotba hoznom, amilyenbe szerettem volna. MÃ¡r csak a rudakra kell rÃ¡erÅ‘sÃ-tenem Ã©s kÃ©sz.<p>

ElÃ©gedetten Ã¡lltam fel Ã©s nyÃºjtÃ³ztattam ki minden tagomat, ezt azonban hamar megbÃ¡ntam. A karomon levÅ‘ seb teljesen kiment a fejembÅ‘l, Ã-gy fÃ¡jdalmasan kaptam oda.

- Mi tÃ¶rtÃ©nt? â€“ kÃ©rdezte Fogatlan aggÃ³dva. Lassan megingattam a fejemet, majd a sebemre mutattam.

- Csak elfelejtettem, hogy ez itt van. â€“ fintorogtam, majd Ã¡lmosan mentem oda a tÅ±zhÃ¶z Ã©s dobtam mÃ©g rÃ¡ pÃ¡r nagyobb Ã¡gat. Fogatlan vÃ©gig engem fÃ¼rkÃ©szett, majd lassan felemelte a szÃ¡rnyÃ¡t.

- Eleget dolgoztÃ¡l mÃ¡ra. Gyere.

- Be kell fejeznem, pajti. Nincs mÃ¡r sok hÃ¡tra. â€“ sÃ©tÃ¡ltam a kijÃ¡rathoz Ã©s szippantottam egy kis hÅ±vÃ¶s levegÅ‘t, hogy valamennyire felÃ©bredjek. Ekkor vettem Ã©szre, hogy Ãºjra elkezdett havazni. Fejemet ingatva mentem vissza a bÅ‘rhÃ¶z. â€“ Mennyire ismered a kÃ¶rnyÃ©ket? Tudod melyik a legkÃ¶zelebbi lakott sziget?

- Amin emberfÃ©szek van? RÃ©g jÃ¡rtam erre, de nem lehet olyan messze. â€“ kezdte a mellsÅ‘ lÃ¡bÃ¡t nyalogatni.

- Akkor nem tudodâ€¦ Remek. IndulÃ¡s elÅ‘tt mÃ©g beszÃ©lnÃ¼nk kell Jegeskarommal.

- Jegeskarom okoskodÃ¡sa nÃ©lkÃ¼l is talÃ¡lnÃ©k neked emberfÃ©szket. â€“ felelte bosszÃºsan.

- Ã‰n ebben nem kÃ©telkedem, pajti.

- Akkor miÃ©rt akarod megkÃ©rdezni?

- Mert nem tudom meddig tart a szÃ¡rnyad. MinÃ©l elÅ‘bb talÃ¡lnunk kell egy vÃ¡rost, hogy rendesen megcsinÃ¡lhassam.

- Ã‰s hogy szerzel anyagot a szÃ¡rnyhoz? Azt mondtad korÃ¡bban, hogy nincs mivel fizetned.

- Ez igazâ€¦ - nÃ©ztem rÃ¡ elgondolkodva. Å• a mancsÃ¡val kÃ¶zben a fÃ¼le mÃ¶gÃ¶tt prÃ³bÃ¡lta megvakarni magÃ¡t. BosszÃºsan mordult fel.

- Hablaty, tudnÃ¡l segÃteni? Nem Ã©rem el. â€“ morogta, amin jÃ³t nevettem.

- Megyek. â€“ Ã¡lltam fel.

Amint elkezdtem vakargatni a nyakÃ¡t, hirtelen nÃ©hÃ¡ny pikkely a kezemben maradt. Ijedten nÃ©ztem Å‘ket Ã©s dermedtem le.

- Ne Ã¡llj le, mÃ©g, egy kicsit feljebbâ€¦ - nyÃ¼szÃtette.

- Nem, csakâ€¦ vÃ¡rj, nÃ©hÃ¡ny leesett. â€“ mutattam felÃ© a pikkelyeket.

- Mi? Ã“, azok? Semmi baj, jÃ¶nnek Ãºjak. Lehetne kicsit feljebb?

- Ãšjak? A sÃ¡rkÃ¡nyok vedlenek? Ez nagyon Ã©rdekes. Milyen gyakran?

- VedlÃ¼nk? Ezt hogy Ã©rtsem? â€“ kezdett el dorombolni, amin halvÃ¡nyan elmosolyodtam.

- Tudod, levedlitek a rÃ©gi bÅ‘rÃ¶tÃ¶ket, helyÃ©re pedig Ãºj jÃ¶n. Mint a kÃgyÃ³k vagy gyÃkok.

- Ez most valami sÃ©rtÃ©s akart lenni? MÃ©g szÃ©p, hogy nem vedlÃ¼nk Ãºgy, mint azok az Ã©rtelmetlen hÃ¼llÅ‘k. Lehetne kicsit lejjebb?

- Csak ha mesÃ©lsz a pikkelyeidrÅ‘l. Hogy csinÃ¡ljÃ¡tok akkor?

- A varÃ¡zslatos kezeid hÃjÃ¡n egy fatÃ¶rzsnek vagy sziklÃ¡nak dÃ¶rgÃ¶lÅ‘zÃ¼nk. A kezeid sokkal jobbak, errÅ‘l biztosÃthatlak. â€“ dorombolta megÃ¡llÃ¡s nÃ©lkÃ¼l.

- Nem ezt. â€“ lÃ©ptem el tÅ‘le, kezeim pedig tele voltak pikkelyekkel. â€“ Hogy vedletek?

- MÃ©g sosem mondtÃ¡k neked, hogy a kÃvÃ¡ncsisÃ¡g Ã¶lte meg a szÃ¡rnyvÃ¡ltÃ³t? â€“ Ã¼lt fel bosszÃºsan, Ã©n pedig vigyorogva ingattam meg a fejemet.

- Ennyit igazÃ¡n megtehetsz Ã©rtem, ha mÃ¡r megvakargattam a â€žvarÃ¡zslatos" kezeimmel a nyakadat.

- Annyira azÃ©rt mÃ©gsem jÃ³k. â€“ kezdte a mancsÃ¡val az orrÃ¡t vakarni, majd a kÃ¶nyÃ¶rgÅ‘ tekintetemre nÃ©zve felsÃ³hajtott. â€“ **_Jaj, jÃ³! Ha megsÃ©rÃ¼l vagy mÃ¡r nagyon rÃ©gi egy-egy pikkely, akkor azok Ã-gy lejÃ¶nnek, ha valaminek nekidÃ¶rgÃ¶lÅ‘zÃ¼nk. Rengeteg pikkelyt veszÃ-tÃ¼nk az Ã©letÃ¼nk sorÃ¡n, de mindig jÃ¶n Ãºj. Azok sokkal fÃ©nyesebbek. NÃ©zd csak meg holnap, milyen szÃ©pen fognak fÃ©nyleni a nyakamon._**

- Ã‰rtem. â€“ nÃ©ztem pÃ¡r pillanatig a kezemben levÅ‘ pikkelyeket, majd hirtelen eszembe jutott valami. Johann kereskedÅ‘ sokszor Ã¡rult sÃ¡rkÃ¡nyfogakbÃ³l Ã©s pikkelyekbÅ‘l kÃ©szÃ¼lt Ã©kszereket a hajÃ³jÃ¡n. TalÃ¡n Ã©n is felhasznÃ¡lhatnÃ¡m Ã©kszerekhez ezeket a pikkelyeket. Fogatlannak mÃ¡r nem kell, nekem hasznot hoz, amibÅ‘l meg tudom venni az alapanyagokat a szÃ¡rnyÃ¡hoz. Mindenki jÃ³l jÃ¡rt, nem igaz?

_- Ã“, ne._ â€“ tÃ©rÃ-tett vissza Fogatlan a valÃ³sÃ¡gba, mire kÃ-vÃ¡ncsian nÃ©ztem rÃ¡. â€“ **_Ez az az arckifejezÃ©s, amit utÃ¡lok. Ilyenkor jÃ¶nnek azok a hÃ-res â€žÃ¶tletek", amik aztÃ¡n bajba sodornak minket._**

- Milyen arckifejezÃ©s Ã©s milyen Ã¶tletek, amik bajba sodornak? Ã‰n csupÃ¡n arra gondoltam, mi lenne, ha kapnÃ¡l mÃ©g egy kis vakargatÃ¡st ezektÅ‘l a varÃ¡zslatos kezektÅ‘l? â€“ vigyorogtam Ã¡rtatlanul, Å‘ pedig fapofÃ¡val nÃ©zett rÃ¡m. MiÃ©rt Ã©rzem, hogy ma este mÃ¡r semennyit sem fogok aludni?

9. Ã•dÃ¡z Roark ultimÃ¡tuma

9 â€“ Roark ultimÃ¡tuma

* * *

><p>Csak mÃ©g pÃ¡r percet â€“ gondoltam fÃ¡radtan ahogy hirtelen felriadtam a pÃ¡r Ã³rÃ¡s szunyÃ³kÃ¡lÃ¡sombÃ³l. BÃ¡gyadtan dÃ¶rzsÃ¶ltem a szememet, akkor pedig valami a fejemre esett. Morcosan nÃ©ztem Fogatlanra, aki bÃ©kÃ©sen aludt a kialudt tÅ±z mÃ¡sik oldalÃ¡n. Ã‰rtetlenÃ¼l Ã¼ltem fel Ã©s szedtem le pÃ¡r arcomra tapadt pikkelyt. Ekkor egy Ãºjabb kÅ‘ esett a fejemre. BosszÃºsan nÃ©ztem kÃ¶rbe Ã©s csak ekkor tÅ±nt fel: remeg az egÃ©sz barlang. Hirtelen a lÃ©legzetem is elakadt pÃ¡r pillanatra. Csak nem a SuttogÃ³ HalÃ¡l?<p>

Remegve szedtem Ã¶ssze Fogatlan pikkelyeibÅ‘l egy nagy maroknyival, majd a kosaramba Ã¶ntÃ¶ttem Å‘ket. Megfordulva Ã¶sszeszedtem minden holmimat Ã©s azokat is bedobÃ¡ltam, vÃ©gÃ¼l pedig lezÃ¡rtam a kosarat. A fÃ¶ldrÅ‘l felkaptam a nyerget Ã©s a szÃ¡rnyat, majd odarohantam az Ã©jfÃºriÃ¡hoz. LetÃ©rdeltem a farkÃ¡hoz Ã©s elkezdtem a kÃ©sz mÅ±farok-szÃ¡rnyat rÃ¡csatolni. Morcosan prÃ³bÃ¡lta elhÃºzni a farkÃ¡t, mire fogtam magamat Ã©s rÃ¡Ã¼ltem.

- Pajti, Ã©bredj. El kell tÅ±nnÃ¼nk innen.

_- Mi ilyen sÃ¼rgÅ‘s, mÃ©g a nap sem kelt felâ€¦ _- motyogta, mikÃ¶zben Ã©n sikeresen rÃ¡csatoltam a szÃ¡rnyat. Ahogy felÃ© fordultam a nyereggel, fÃ¼leivel elkezdett figyelni. Egy

szempillantÃ¡s alatt kinyitotta szemeit Ã©s morogva felpattant.
â€“ NEM MONDOD, HOGY MÃ•R MEGINT AZ AZ IDEGESÃ•TÅ• FÃ–LDIGILISZTA?

- De, azt hiszem Å‘ azâ€¦ MenjÃ¼nk, jÃ³? â€“ raktam a hÃ¡tÃ¡ra a nyerget, Å‘ azonban hirtelen ellÃ¶kÃ¶tt magÃ¡tÃ³l.

- Nem, maradunk. MegtanÃ-tom neki, hogy miÃ©rt ne kezdjen az Ã©jfÃºriÃ¡kkal.

- Fogatlan.

- Ã‰jfÃºria vagyok, Hablaty! Ã‰N nem menekÃ¼lÃ¶k a fÃ©lelmeim elÅ‘l! â€“ nÃ©zett rÃ¡m mÃ©rgesen, mire dÃ¶bbenten lÃ©ptem hÃ¡tra tÅ‘le.

- KÃ¶sz, ez azÃ©rt fÃ¡jt.

- **_Mi?_** â€“ kÃ©rdezte Ã¶sszezavarodva.

- Amit mondtÃ¡l. Ã‰n talÃ¡n tÃ©nyleg menekÃ¼lÃ¶k elÅ‘lÃ¼kâ€¦ de legalÃ¡bb biztos lehetek benne, hogy a legjobb barÃ¡tom Ã©letben marad, vagy legalÃ¡bbis nem az Ã©n ostoba magÃ¡nakciÃ³im miatt fog meghalni.

- Emberek, minden mondatot ki kell forgatniukâ€¦ - forgatta meg a szemÃ©t.

MÃ©rgesen lÃ©ptem a kosÃ¡rhoz, hÃ³nom alatt a nyereggel, majd Ãºjra Fogatlan felÃ© fordultam.

- LegalÃ¡bb vigyÃ©l el a HÃ³fÃºriÃ¡khoz. Te talÃ¡n nem fÃ©lsz attÃ³l az izÃ©tÅ‘l, de Ã©n igen.

- Ã“, a HÃ³fÃºriÃ¡kkal eddig is olyan nagy biztonsÃ¡gban voltÃ¡lâ€¦ Hisz Ã©n csak egy megcsonkÃ-tott Ã©jfÃºria vagyok, aki kÃ©ptelen megvÃ©deni a fenyegetÅ‘ veszÃ©lytÅ‘l, igaz?

- Ilyet egy szÃ³val sem mondtam. â€“ nÃ©ztem a bejÃ¡rat felÃ© remegve.

- De gondoltad. Tipikus ember.

- Szerinted ez tÃ©nyleg errÅ‘l szÃ³l? â€“ kÃ©rdeztem csendesen. Nyitotta volna a szÃ¡jÃ¡t, ekkor azonban hirtelen megÃ¡llt a fÃ¶ld remegÃ©se. PÃ¡r pillanatig feszÃ¼lten hallgattunk. Minden csendes Ã©s nyugodt volt. Nagyot nyelve nÃ©ztem Fogatlanra. â€“ Elment? â€“ kÃ©rdeztem suttogva.

- Ãšgy tÅ±nik. Nem hallok semmit. â€“ fÃ¼lelt mÃ©g pÃ¡r percig.

Nagyot sÃ³hajtva Ã¼ltem le, remegÅ‘ kezemet pedig a kosÃ¡r tetejÃ©re raktam. Valahogy nem ilyen reggeli Ã©bresztÅ‘re vÃ¡gytam.

Fogatlan lassan mellÃ©m sÃ©tÃ¡lt, majd orrÃ¡val megbÃ¶kte a karomat.

- Figyelj, Hablaty. Amit mondtam, nem Ãºgy Ã©rtettem.

- KÃ©rhetek tÅ‘led valamit?

- Persze, mondd csak. â€“ dÃ¶ntÃ¶tte oldalra a fejÃ©t.

- TÅ±njÃ¼nk el errÅ‘l a szigetrÅ‘l, amilyen gyorsan csak lehet. â€“ Ã©rtem a karomon levÅ‘ sebhez. Az Ã©jfÃºria hosszasan fÃ¼rkÃ©szett engem, majd bÃ³lintott egy aprÃ³t.

Elgondolkodva nÃ©ztem, ahogy elindult kifele a barlangbÃ³l. Vettem egy mÃ©ly levegÅ‘t, majd kifÃºjtam. _Nem lesz semmi baj, legalÃ¡bbis amÃ-g Å‘ itt van velem._

Lassan felÃ¡lltam Ã©s felkaptam a vÃ¡llamra a kosarat. A nyerget a hÃ³nom alÃ¡ csapva indultam az Ã©jfÃºria utÃ¡n, mikor Ãºjra elkezdett remegni a fÃ¶ld. RÃ©mÃ¼lten nÃ©ztem a mennyezetet, amin tÃ¶bb hatalmas repedÃ©s kezdett vÃ©gigfutni. Elkezdtem Fogatlan utÃ¡n futni, a barlang mÃ¶gÃ¶ttem pedig beomlott.

Mire Fogatlan megfordult, Ã©n pÃ¡r lÃ©pÃ©snyire fekÃ¼dtem a beomlott barlangtÃ³l.

- HABLATY! JÃ³l vagy, nem esett bajod?

- Az ijedtsÃ©gen kÃ-vÃ¼l azt hiszem semmi. â€“ nÃ©ztem a tenyereimet.

: Most szerencsÃ©d volt, kÃ©t-lÃ¡bon jÃ¡rÃ³â€¦ LegkÃ¶zelebb azonban alaposabb leszek. : - sziszegte egy hang, mire azonban felnÃ©ztÃ¼nk, a sÃ¡rkÃ¡nynak mÃ¡r nyoma sem volt.

- GYERE VISSZA TE GYÃ•VA GILISZTA! DARABOKRA TÃ‰PLEK, HA MÃ‰G EGYSZER HABLATY KÃ–ZELÃ‰BE KERÃœLSZ! â€“ Ã¼vÃ¶ltÃ¶tte Fogatlan a lyukhoz rohanva. LÃ¡ttam rajta, hogy mÃ©regeti, hogy utÃ¡na menjen-e vagy maradjon. KÃ¶hÃ¶gve Ã¡lltam fel, mire tekintetÃ©t aggÃ³dva rÃ¡m emelte.

- Hagyd. ElmegyÃ¼nk. BeszÃ©lÃ¼nk Jegeskarommal, aztÃ¡n soha tÃ¶bbÃ© nem lÃ¡tjuk azt a sÃ¡rkÃ¡nyt.

- De az Ã©letedre tÃ¶rt!

- Betemetted a tojÃ¡sait.

- MÃ¡r mondtam, azok a tojÃ¡sok halottak voltak.

- Ã‰s Å‘ tudott errÅ‘l? Ugyan, pajti. InkÃ¡bb menjÃ¼nk, jÃ³?

- Te nem ismered a suttogÃ³ halÃ¡lokat. Ezek kÃ©pesek egy Ã©letre haragot tartani.

- SzÃ¡mÃ-t ez valamit is? TÃ¶bbet nem jÃ¶vÃ¼nk vissza. â€“ tettem a nyerget a hÃ¡tÃ¡ra, mire Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©zett rÃ¡m.

- Ãšgy Ã©rted, kikerÃ¼ljÃ¼k ezt a szigetet, amikor visszatÃ©rÃ¼nk Berkre?

- Nem. â€“ raktam rÃ¡ a kosarat is. â€“ Ãšgy Ã©rtem, hogy tÃ¶bbet nem tÃ©rÃ¼nk vissza. Sem erre a szigetre, sem Berkre.

- Deâ€¦ Berk az otthonod.

- Jobb lesz Ã-gy mindkettÅ‘nknek. Te nem ismered az apÃ¡mat. Sosem fog megbocsÃ¡tani nekem, amiÃ©rt Ã¡tÃ¡lltam a ti oldalatokra. Ha visszatÃ©rÃ¼nk Berkre, mindketten halottak vagyunk, Ã©n pedig ezt nem fogom megkockÃ¡ztatni.

Fogatlan csendben fÃ¼rkÃ©szett mÃ©g engem pÃ¡r percig. Ã‰n vettem egy mÃ©ly lÃ©legzetet, majd felmÃ¡sztam a nyeregbe. Megpaskoltam az oldalÃ¡t, majd a tÃ³ felÃ© biccentettem.

- GyerÃ¼nk, prÃ³bÃ¡ljuk ki ezt a szÃ¡rnyat a tÃ³ig. Ott hamar eszÃ¼nk, amÃ-g Jegeskarom Ãºtba igazÃ-t minket, aztÃ¡n indulÃ¡s.

* * *

><p>A tÃ³nÃ¡l a halamat sÃ¼tve figyeltem fÃ©lig Jegeskaromra. FÅ‘leg Fogatlannak mondta, hogy merre kell menni. Elgondolkodva vettem ki Ã©s fÃºjtam meg a halamat, mikor EzÃ¼stmancs felnevetett.<p>

:: Apa, mi lenne, ha elkÃ-sÃ©rnÃ©m Å‘ket egy darabon? Ãšgy biztos megtalÃ¡ljÃ¡k a szigetet. ::

- AzÃ©rt ennyire nem vagyok rossz a tÃ¡jÃ©kozÃ³dÃ¡sban. â€“ horkant fel Fogatlan.

:: TalÃ¡n nem, de jobb biztosra menni, nem gondolod? Apa? :: - fordult vissza Jegeskaromhoz.

:: Ã‰s egyedÃ¼l jÃ¶ssz utÃ¡nunk? ::

:: RepÃ¼ltem mÃ¡r egyedÃ¼l. A sÃ¡rkÃ¡nyfiÃºnak szÃ¼ksÃ©ge lehet a segÃ-tsÃ©gÃ¼nkre! KÃ©rlek? ::

- EzÃ¼stmancsâ€¦ - kezdtem volna, mire hirtelen nagy, szinte kÃ©rlelÅ‘ szemekkel nÃ©zett rÃ¡m.

:: Szerintem elÃ©g vilÃ¡gosan elmondtam az Ã©jfÃºriÃ¡nak, hogy merre kell menniÃ¼k. :: - sÃ³hajtott Jegeskarom.

:: Ez Ã-gy van, apÃ¡m, de gondolj beleâ€¦ Itt a tÃ©l, ez az Ã©jfÃºria nem ismeri olyan jÃ³l, hogy hogyan kell egy hÃ³vihart elkerÃ¼lni. Mi hÃ³fÃºriÃ¡k vagyunk, segÃ-thetÃ¼nk nekik! Ismerem az utat hazafelÃ©. ElÃ©g nagy vagyok mÃ¡r. Hadd bizonyÃ-tsam ezt be neked, kÃ©rlek. :: - hajtotta le a fejÃ©t az apja elÅ‘tt. Jegeskarom lehunyta a szemÃ©t majd egy aprÃ³t bÃ³lintott.

:: Tudom, hogy kÃ©pes vagy rÃ¡, csak fÃ©ltelek. Ez az apÃ¡k dolga. :: - sÃ³hajtotta. Ezekre a szavakra bÃ¡natosan hajtottam le a fejemet. :: Megengedem, hogy velÃ¼k menj, de Ã³vatosan. Nem tudom mihez kezdenÃ©k, ha bÃ¡rmi bajod esne. :: - dÃ¶rgÃ¶lÅ‘zÃ¶tt a lÃ¡nyÃ¡hoz Jegeskarom.

:: KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, apÃ¡m. Ã•gÃ©rem, minden rendben lesz. ::

_- Remek. Nos, mikor indulunk akkor? _â€“ kÃ©rdezte Fogatlan a szÃ¡rnyait nyÃºjtÃ³ztatva.

:: Amint Hablaty befejezte a reggelijÃ©t. :: - mosolygott EzÃ¼stmancs az Ã©jfÃºriÃ¡ra. Ã‰n a halat fÃ©lredobva bÃ³lintottam.

- FelÅ‘lem indulhatunk. â€“ Ã¡lltam fel, Fogatlan pedig Ã©rtetlenÃ¼l dÃ¶ntÃ¶tte oldalra a fejÃ©t.

:: Valami baj van? Hirtelen olyan rosszkedvÅ± lettÃ©l. :: - kÃ©rdezte EzÃ¼stmancs.

- Nem, csakâ€¦ FÃ¡radt vagyok. Keveset aludtam az Ã©jszaka. â€“ nÃ©ztem a tÃ³ fele.

:: SzeretnÃ©l mÃ©g indulÃ¡s elÅ‘tt pihenni? FelÅ‘lem vÃ¡rhatunk mÃ©g pÃ¡r Ã³rÃ¡t. :: - ajÃ¡nlotta kedvesen, Ã©n azonban megingattam a fejemet egy fÃ¡radt mosollyal.

- Nem, Ã©nâ€¦ Rendben leszek. Megyek, megmosom a kezemet. â€“ biccentettem a vÃ-z fele, majd egy aprÃ³t sÃ³hajtva arrafele bicegtem.

* * *

><p>EzÃ¼stmancs kÃ©rdÅ‘n nÃ©zett Fogatlanra, aki csak bÃ¡natosan megingatta a fejÃ©t.<p>

- HonvÃ¡gy. Nem akarja elismerni, de Ã¡tlÃ¡tok rajta.

:: Akkor miÃ©rt nem viszed haza? :: - kÃ-vÃ¡ncsiskodott KristÃ¡ly.

- Nem akarja. FÃ©l az apjÃ¡tÃ³l. Szerinte most Ã¡rulÃ³nak tartja, amiÃ©rt â€žÃ¡tÃ¡llt az oldalunkra". Azt mondta, ha visszatÃ©rnÃ©nk, megÃ¶lne minket, ezt pedig nem akarja.

:: SzegÃ©ny fiÃ³ka. :: - nyÃ¼szÃ-tette EzÃ¼stmancs.

:: De vissza fogtok tÃ©rni, nem? A lÃ¡nyom mesÃ©lte, hogy Neki szolgÃ¡ltÃ¡l. Tud mÃ¡r rÃ³la a lovasod? :: - Ã©rdeklÅ‘dte Jegeskarom, az Ã©jfÃºria azonban hatÃ¡rozottan megingatta a fejÃ©t.

- Nem Ã©s egyelÅ‘re nem is fog tudni. MÃ©g nem Ã¡ll kÃ©szen.

:: Å• nem Ã¡ll kÃ©szen, vagy te? :: - kÃ©rdezte a hÃ³fÃºriÃ¡k vezÃ©re, mire Fogatlan felhorkant.

- Ã‰N? Ezzel mÃ©gis mire cÃ©lzol? Hogy gyÃ¡va vagyok? Ha tehetnÃ©m, mÃ¡r most repÃ¼lnÃ©k a fÃ©szekhez. Az a szÃ¶rnyeteg meg fog fizetni, amiÃ©rt olyan sok Ã©vet ellopott az Ã©letembÅ‘l. Hablaty azonban erre mÃ©g nem Ã¡ll kÃ©szen.

:: HonnÃ©tâ€¦ ::

- Mert a lovasom. EgyszerÅ±en tudom, Ã©rzem! Ismerem Å‘t! Amint Ãºgy Ã©rzem, hogy kÃ©szen Ã¡ll, meg fog tudni mindent. Addig azonban szeretnÃ©m, ha kicsit Ã©lveznÃ© az Ã©letet.

:: Fogatlannakâ€¦ BocsÃ¡nat, az Ã©jfÃºriÃ¡nak igaza van apa. NÃ©zz csak rÃ¡, ha mÃ©g azt is meg kell tudnia, hogy ott van az otthona kÃ¶zelÃ©ben az a szÃ¶rnyetegâ€¦ RÃ¡Ã©r ezt kÃ©sÅ‘bb is megtudni. :: - sÃ³hajtotta EzÃ¼stmancs.

:: TalÃ¡n igazatok van. SokÃ¡ig azonban ne titkold elÅ‘le az

igazsÃ¡got. ::

- Nem fogom. â€“ bÃ³lintott Fogatlan.

:: Rendben. Mi elkÃ¶szÃ¶nÃ¼nk tÅ‘letek. Fel kell kÃ©szÃtenem a csapatot az indulÃ¡sra. KÃ©rlek, vigyÃ¡zz a lÃ¡nyomra, amÃg veletek van. :: - lÃ©pett Jegeskarom Fogatlanhoz, mire az Ã©jfÃºria bÃ³lintott. :: Sok sikert az utatokra. RemÃ©lem, hamarosan Ãºjra lÃ¡tunk a lovasoddal egyÃ¼tt. :: - biccentett a hÃ³fÃºria.

- HasonlÃ³an remÃ©lem. JÃ³ utat nektek is. â€“ kÃ¶szÃ¶nt el az Ã©jfÃºria JegeskaromtÃ³l Ã©s KristÃ¡lytÃ³l.

Mosolyogva nÃ©zte, ahogy mÃ©g HablatytÃ³l is elkÃ¶szÃ¶nnek, majd EzÃ¼stmanccsal egyÃ¼tt figyeltÃ©k a kÃ©t hÃ³fÃºria tÃ¡volodÃ¡sÃ¡t.

:: Ã‰rzed ezt? :: - kÃ©rdezte hirtelen a hÃ³fÃºria. Fogatlan zavartan nÃ©zett rÃ¡ Ã©s kezdett el szaglÃ¡szni. Nem Ã©rzett semmit.

- Mit Ã©rzek?

:: A szabadsÃ¡g illatÃ¡t! Ne tudd meg miÃ³ta prÃ³bÃ¡lok egy kis idÅ‘re levÃ¡lni a csapattÃ³l. ::

- LevÃ¡lni a csapattÃ³l? MiÃ©rt?

:: TermÃ©szetesen hogy kalandozhassak! Minden Ã©jfÃºriÃ¡nak ilyen lassan forog az agya? ::

- Ã‰reztem, hogy meg fogom Ã©n mÃ©g bÃ¡nni, hogy velÃ¼nk tartsz. â€“ fogta meg Fogatlan Hablaty kosarÃ¡t, majd elindult a lovasÃ¡hoz, EzÃ¼stmanccsal a sarkÃ¡ban.

:: Szerintem egÃ©sz jÃ³l ki fogunk jÃ¶nni. Az elsÅ‘ kÃ¶zÃ¶s cÃ©lunkat is tudom mÃ¡r! Fel kell vidÃtanunk Hablatyot! ÃšÃºÃº, mÃ¡r van is egy halom Ã¶tletem! ::

- Szerintem az elsÅ‘ kÃ¶zÃ¶s cÃ©lunk az legyen, hogy elviszel minket arra a szigetre. â€“ morogta, szÃ¡jÃ¡ban a kosÃ¡rral.

:: Olyan Ã¼nneprontÃ³ vagy. ::

- SajnÃ¡lom, az Ã©jfÃºriÃ¡k ostobÃ¡k Ã©s unalmasak. Nem tudtad? â€“ kÃ©rdezte szarkasztikusan, majd lerakta Hablaty mÃ¶gÃ¶tt a kosarat. A fiatal viking kÃvÃ¡ncsian nÃ©zett rÃ¡juk.

:: Ez most valami vicc akart lenni, ugye? Ohh, ki Ã©rti az Ã©jfÃºriÃ¡kat. :: - sÃ³hajtotta EzÃ¼stmancs, amin Fogatlan elmosolyodott. Hablaty szÃ³tlanul felcsatolta a kosarat Ã©s hamar felpattant a nyeregbe.

- Indulhatunk? â€“ kÃ©rdezte Fogatlan kÃvÃ¡ncsian fÃ¼rkÃ©szve lovasÃ¡t. Hablaty pÃ¡rszor Ã¡llÃtott a szÃ¡rnyon, majd ahogy lÃ¡tta, hogy mÅ±kÃ¶dik, bÃ³lintott. **_â€“ Rendben. Akkor Ã¶veket becsatolni: irÃ¡ny a kÃ¶vetkezÅ‘ sziget!_**

* * *

><p>MindekÃ¶zben Berken sem Ã¡llt meg az Ã©let. A vikingek

szokÃ¡sosan vÃ©geztÃ©k a reggeli teendÅ‘iket: a fÃ©rfiak mentek tÅ±zifÃ¡t vÃ¡gni, a gyerekek hÃ³-vikinget Ã©pÃ-tettek a fÅ‘tÃ©ren, az asszonyok tÃ¶bbsÃ©ge pedig az aznapi ebÃ©d elkÃ©szÃ-tÃ©sÃ©nek lÃ¡tott neki.<p>

A falu kovÃ¡csmÅ±helyÃ©ben BÃ©lhangos mindekÃ¶zben egykori inasa rajzait nÃ©zegette a reggelije mellett.

- Pont olyan makacs viking vagy, mint az apÃ¡d. LegalÃ¡bb nekem elmondhattad volna, hogy mire kÃ©szÃ¼lszâ€¦ Elhittem volna? Nem! Bolondnak tartottalak volna? Igen! De legalÃ¡bb nem egy ostoba papÃ-rrÃ³l kellett volna megtudnom, hogy elszÃ¶ksz.

FejÃ©t ingatva rakta fÃ©lre a lapokat Ã©s emelte szÃ¡jÃ¡hoz a csirkecombot, ekkor azonban megszÃ³lalt a kÃ¼rt. A kovÃ¡cs furcsÃ¡n nÃ©zett az ablak felÃ© Ã©s lÃ¡tta, ahogy tÃ¶bb viking is riadtan rohan a kikÃ¶tÅ‘ fele. Az Ã©telt fÃ©lredobva felÃ¡llt, majd kÃ¶vette a tÃ¶bbieket.

A kikÃ¶tÅ‘ kÃ¶zelÃ©ben Ã¡llt egy nagyobb tÃ¶meg Ã©s mind a tengerre mutogattak. BÃ©lhangos tÃ¶bbeket fÃ©lretolva furakodott Ã¡t Ã©s nÃ©zett a tÃ¡volba. DÃ¶bbenten pislogott pÃ¡rat. Egy hajÃ³ volt, eddig ismeretlen, fekete Ã©s vÃ¶rÃ¶s vitorlÃ¡kkal. A kovÃ¡cs maga mellÃ© pillantva Ã©szrevette MorgÃ³pÃ³cot.

- Most mi legyen BÃ©lhangos? Nekem nem tÅ±nik ismerÅ‘snek ez a hajÃ³.

- Nekem sem. PlÃ©hpofa hol van?

- MÃ©g a hÃ¡zÃ¡ban. Az este sokat ittunk Ã©sâ€¦ ismered.

BÃ©lhangos elgondolkodva bÃ³lintott, majd egy nagyot sÃ³hajtva fordult meg. MorgÃ³pÃ³c dÃ¶bbenten nÃ©zte ezt, majd sietÅ‘s lÃ©ptekkel kÃ¶vette.

- MÃ©gis mit csinÃ¡lsz? HovÃ¡ mÃ©sz?

- Felkeltem a FÅ‘nÃ¶kÃ¶t.

- Akkor beengedjÃ¼k Å‘ket a kikÃ¶tÅ‘be? Ã‰s ha ellensÃ©ges szÃ¡ndÃ©kkal Ã©rkeznek?

- Nem hiszem, hogy olyan ostobÃ¡k lennÃ©nek, hogy egyetlen hajÃ³val megtÃ¡madjanak egy egÃ©sz szigetet, deâ€¦ Fegyverekkel biztosÃ-tsÃ¡tok magatokat. A gyerekeket vigyÃ©tek a Nagyterembe, amÃ-g ki nem derÃ¼l, hogy milyen szÃ¡ndÃ©kkal Ã©rkeznek. A tÃ¶bbit PlÃ©hpofa eldÃ¶nti majd.

- Gondolod, hogy kÃ©pes lesz rÃ¡? Tegnapâ€¦

- Ismered PlÃ©hpofÃ¡t. Ha forrÃ³ a helyzet, valahogyan mindig Ã¶sszekapja magÃ¡t. Majd Ã©n beszÃ©lek a fejÃ©vel. Ti tegyÃ©tek addig, amit mondtam.

- Rendben BÃ©lhangos. GYEREKEKET A NAGYTEREMBE Ã‰S MINDENKI RAGADJON FEGYVERT! MOZGÃ•S! â€“ kiÃ¡ltotta MorgÃ³pÃ³c, BÃ©lhangos pedig a Haddock hÃ¡z felÃ© vette az irÃ¡nyt.

* * *

><p>Asztrid Ã©pp az erdÅ‘ben gyakorolt a fejszÃ©jÃ©vel, kÃ¶zben pedig Hablaty jÃ¡rt a fejÃ©ben, mikor meghallotta a kÃ¼rtÃ¶t. FejszÃ©jÃ©t kirÃ¡ntva a fÃ¡bÃ³l kezdett visszarohanni a faluba. A rohanÃ¡stÃ³l kicsit kifogyva a levegÅ‘bÅ‘l Ã©rkezett meg a fÅ‘tÃ©rre Ã©s nÃ©zett kÃ¶rbe. Az emberek sietve fogtÃ¡k meg fegyvereiket az asszonyok pedig a Nagyterem felÃ© tereltÃ©k a gyerekeket. Ã‰rtetlenÃ¼l pislogva tÃ¶rÃ¶lte meg a homlokÃ¡t, majd Ã©szrevette TakonypÃ³cot Ã©s HalvÃ©rt kÃ¶zeledni.<p>

- HÃ©, srÃ¡cok! Mi tÃ¶rtÃ©nt? â€“ kÃ©rdezte Å‘ket, ahogy megÃ¡lltak elÅ‘tte.

- A Nagyterembe kÃ¼ldtek minket, pont mikor az izgalom kezdÅ‘dik! ElÃ©g nagy vagyok mÃ¡r, hogy Ã©n is ott Ã¡lljak mellettÃ¼k, buzogÃ¡nyommal a kezemben! â€“ mÃ©rgelÅ‘dÃ¶tt a Jorgenson fiÃº. Asztrid a szemÃ©t forgatva fordult mÃ¡sik barÃ¡tjÃ¡hoz.

- Egy ismeretlen hajÃ³ Ã©rkezik. BÃ©lhangos Ã©s MorgÃ³pÃ³c a gyerekeket a Nagyterembe parancsolta, amÃ-g ki nem derÃ¼l, milyen szÃ¡ndÃ©kkal. â€“ remegte a nagydarab fiÃº.

- Egy ismeretlen hajÃ³? Vajon mit akarhatnak? â€“ kÃ©rdezte a szÅ‘ke lÃ¡ny, majd tekintetÃ©vel a mÃ©g Ã©rkezÅ‘ gyerekeket fÃ¼rkÃ©szte. â€“ HÃ©, hol van KÅ‘fej Ã©s Fafej?

- MegprÃ³bÃ¡lnak apÃ¡m hÃ¡ta mÃ¶gÃ¶tt belÃ³gni a kikÃ¶tÅ‘be. OstobÃ¡kâ€¦ - forgatta a szemÃ©t TakonypÃ³c Ã©s elindult a Nagyterembe.

- PlÃ©hpofa mit mondott? â€“ kÃ©rdezte Asztrid HalvÃ©rt.

- Nem tudom. BÃ©lhangos most ment beszÃ©lni vele a hajÃ³rÃ³l. RemÃ©lem minden rendben lesz. â€“ remegte a fiÃº. Asztrid mÃ©g pÃ¡r pillanatig figyelt a kikÃ¶tÅ‘ fele, majd egy sÃ³haj kÃ-sÃ©retÃ©ben barÃ¡tjÃ¡ra nÃ©zett Ã©s a Nagyterem felÃ© biccentett.

* * *

><p>BÃ©lhangos a Haddock hÃ¡z ajtajÃ¡hoz Ã©rve vett egy mÃ©ly lÃ©legzetet, majd kinyitotta az ajtÃ³t. Legnagyobb megdÃ¶bbenÃ©sÃ©re nem lÃ¡tta sehol PlÃ©hpofÃ¡t. TÃ©tovÃ¡n lÃ©pett beljebb a hÃ¡zba.<p>

- PlÃ©hpofa, itt vagy?

PÃ¡r perces csend utÃ¡n vÃ©gre zajokra lett figyelmes az emeletrÅ‘l. A kovÃ¡cs a lÃ©pcsÅ‘ fele mozdult, ekkor azonban PlÃ©hpofa megjelent a lÃ©pcsÅ‘ tetejÃ©n. FÃ¡radtan, szemei alatt fekete tÃ¡skÃ¡kkal indult lefelÃ©. BÃ©lhangos egy pillanatra meg is ijedt a kinÃ©zetÃ©tÅ‘l.

- MiÃ©rt jÃ¶ttÃ©l, BÃ©lhangos?

- A falunak szÃ¼ksÃ©ge van rÃ¡d, PlÃ©hpofa. Egy hajÃ³â€¦

- Neked panaszkodott? â€“ kÃ©rdezte hirtelen a fÅ‘nÃ¶k, mire a kovÃ¡cs csak Ã©rtetlenÃ¼l pislogott.

- Ki Ã©s mirÅ‘l?

- Hablaty, hogyâ€¦ rossz apa vagyok? â€“ kÃ©rdezte a fÅ‘nÃ¶k remegÅ‘ hangon, mikÃ¶zben a hÃ¡z hÃ¡tsÃ³ ajtajÃ¡hoz sÃ©tÃ¡lt.

- Nem. Sosem mondta, hogy rossz apa vagy. InkÃ¡bb Ãºgy Ã©rezte, hogy Å• nem elÃ©g jÃ³ neked.

A fÅ‘nÃ¶k fÃ¡radtan vett fel az ajtÃ³ mellÅ‘l egy nagyobb kocka jeget, majd a fejÃ©hez szorÃ-totta. SzÃ³tlanul sÃ©tÃ¡lt vissza a tÅ±zhÃ¶z Ã©s Ã¼lt le a szÃ©kÃ©be. BÃ©lhangos percekig fÃ¼rkÃ©szte barÃ¡tjÃ¡t, majd Ãºgy dÃ¶ntÃ¶tt, Ãºjra felhozza az vÃ¡ratlan â€žvendÃ©gek" Ã©rkezÃ©sÃ©t.

- Ami a hajÃ³t illetiâ€¦

- Mikor Ã©reztettem Ã©n vele, hogy nem elÃ©g jÃ³ nekem? Mindent csak az Å• Ã©rdekÃ©ben tettem! PrÃ³bÃ¡ltam megvÃ©deni, biztonsÃ¡gban tartani, azÃ©rt tettem az inasoddÃ¡, de Å‘ mit csinÃ¡lt? Folyton rohangÃ¡lt ki az ostoba talÃ¡lmÃ¡nyaival Ã©s a sajÃ¡t Ã©s mÃ¡sok Ã©letÃ©t kockÃ¡ztatva prÃ³bÃ¡lt bizonyÃ-tani, mondvÃ¡n, hogy Å• mekkora sÃ¡rkÃ¡nyÃ¶lÅ‘, erre termett, ezt akarja csinÃ¡lni! Amikor vÃ©gre beleegyezek, megengedem neki, hogy Å‘ is rÃ©szt vegyen a kikÃ©pzÃ©sen, hirtelen ellenkezik Ã©s kenyÃ©rsÃ¼tÅ‘ viking akar lenni!

- Ami azt illeti, kenyÃ©rsÃ¼tÅ‘ vikingbÅ‘l egyÃ©bkÃ©nt is hiÃ¡ny van. â€“ nevette el magÃ¡t BÃ©lhangos.

- BÃ©lhangos. â€“ nÃ©zett rÃ¡ fapofÃ¡val a fÅ‘nÃ¶k, majd fejÃ©t ingatva sÃ³hajtott. â€“ Mondd meg mit csinÃ¡ltam rosszul? Hogy Ã¡llhatott Ã¶ssze azokkal a szÃ¶rnyekkel?

- Nem tudom barÃ¡tom. Hablaty mindig is mÃ¡s volt. Ki tudja, mi jÃ¡r abban a makacs fejÃ©ben?

- A legrosszabb, hogy mÃ¡r sosem tudhatom meg, hogy hol rontottam el. â€“ nÃ©zett a tÅ±zbe, BÃ©lhangos ezen azonban felnevetett.

- Erre azÃ©rt ne vegyÃ©l mÃ©rget. NehÃ©z ott kint az Ã©let. TalÃ¡n hamarosan meggondolja magÃ¡t Ã©s hazajÃ¶n. Addig azonban biztosÃ-tanod kÃ©ne, hogy legyen hovÃ¡ hazajÃ¶nnie.

- MÃ©gis mirÅ‘l beszÃ©lsz BÃ©lhangos? â€“ kÃ©rdezte fÃ¡radtan a fÅ‘nÃ¶k.

- ArrÃ³l, amiÃ©rt idejÃ¶ttem. Egy ismeretlen hajÃ³ tart Berk felÃ© fekete-vÃ¶rÃ¶s vitorlÃ¡kkal. Nem hallottad a kÃ¼rtÃ¶t?

- Ã“, remek. Mert eddig sem volt Ã©pp elÃ©g gondom. â€“ Ã¡llt fel PlÃ©hpofa Ã©s indult a kikÃ¶tÅ‘be.

- Elrendeltem addig, hogy a gyerekeket vigyÃ©k a Nagyterembe, a tÃ¶bbieknÃ©l pedig legyen fegyver a biztonsÃ¡g kedvÃ©Ã©rt. Fene tudja, milyen okbÃ³l Ã©rkeznek.

- JÃ³l tetted. Nagy segÃ-tsÃ©g vagy barÃ¡tom. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m.

- Tudod, hogy rÃ¡m mindig szÃ¡mÃ-thatsz. â€“ veregette hÃ¡ton PlÃ©hpofÃ¡t.

Mire a kikÃ¶tÅ‘be Ã©rtek, a hajÃ³ mÃ¡r sokkal kÃ¶zelebbrÅ‘l lÃ¡tszÃ³dott. A feketÃ©re festett hajÃ³ sebesen szelte a hullÃ¡mokat. OldalÃ¡t vÃ¶rÃ¶s Ã©s fekete pajzsok dÃ-szÃ-tettÃ©k, orrÃ¡t pedig egy faragott sÃ¡rkÃ¡ny. PlÃ©hpofa sok hajÃ³t lÃ¡tott mÃ¡r Ã©letÃ©ben, ismerte a szÃ¶vetsÃ©geseik Ã©s ellenfeleik hajÃ³it, ehhez hasonlÃ³val azonban mÃ©g sosem talÃ¡lkozott.

MorgÃ³pÃ³c PlÃ©hpofa mellÃ© Ã¡llva kÃ©rdÅ‘ tekintettel nÃ©zte a tovÃ¡bbi teendÅ‘krÅ‘l.

- MegvÃ¡rjuk, hogy mit akarnak. Nem hiszem, hogy tÃ¡madni fognak, de legyÃ¼nk rÃ©sen.

- Akkor hozom a mÃ¡sik mancsomat. â€“ felelte BÃ©lhangos Ã©s elindult a mÅ±helyÃ©be.

PlÃ©hpofa elgondolkodva a mÃ³lÃ³ra sÃ©tÃ¡lt Ã©s feszÃ¼lten vÃ¡rta a hÃ-vatlan vendÃ©gek Ã©rkezÃ©sÃ©nek okÃ¡t.

* * *

><p>Dideregve fekÃ¼dtem Fogatlan hÃ¡tÃ¡n Ã©s nÃ©ztem az alattunk elterÃ¼lÅ‘ vÃ©gtelen tengert. MÃ¡r Ã³rÃ¡k Ã³ta elhagytuk a szigetet, a hideg Ã©s a fÃ¡radtsÃ¡g miatt pedig kezdtem egyre gyengÃ©bbnek Ã©rezni magamat. Ezen gondolkozva Ã©reztem, ahogy a szemhÃ©jam szÃ©p lassan lecsukÃ³dik.<p>

- Hablaty, Ã©bredj fel! â€“ hallottam, Ã©n pedig fÃ¡radtan pislogva nÃ©ztem Fogatlan fejÃ©t.

:: Pihennie kellett volna. :: - lassÃ-tott le EzÃ¼stmancs mellettÃ¼nk.

- LegkÃ¶zelebb Ã©n dÃ¶ntÃ¶m el, hogy kÃ©szen Ã¡ll-e az indulÃ¡sra. â€“ morogta az Ã©jfÃºria. Morcosan Ã¼ltem fel.

- JÃ³l vagyok, fejezzÃ©tek ezt be, hagyjatok bÃ©kÃ©n. â€“ dÃ¶rzsÃ¶ltem a szememet Ã©s prÃ³bÃ¡ltam elfojtani egy Ã¡sÃ-tÃ¡st.

- Majd ha nem kell attÃ³l tartanom, hogy jeges-fÃ¼rdÅ‘t fogunk venni a te kis szunyÃ³kÃ¡lÃ¡sod miatt, akkor bÃ©kÃ©n hagylak.

- Ã“, bocs. VÃ©letlenÃ¼l sem akarom, hogy vizes legyen akÃ¡r egy pikkelyed is miattamâ€¦ - prÃ³bÃ¡ltam nyÃºjtÃ³zkodni.

- Miattad aggÃ³dom, bolond. Ti nem bÃ-rjÃ¡tok olyan jÃ³l a hideget, mint a sÃ¡rkÃ¡nyok. Egyszer mÃ©g Ã©lve akarlak visszavinni Berkre.

- MÃ¡r mondtam, nem megyÃ¼nk vissza Berkreâ€¦ - motyogtam magam elÃ©.

- Az emberek annyira negatÃ-van lÃ¡tjÃ¡k a jÃ¶vÅ‘tâ€¦

- Az emberek reÃ¡lisan lÃ¡tjÃ¡k a jÃ¶vÅ‘t! Mit tudsz te rÃ³lunk, vikingekrÅ‘l?

- Nem sokat, de azt tudom, hogyâ€¦

:: Szerintem ezt most itt fejezzÃ©tek be. Azok ott elÅ‘ttÃ¼nk viharfelhÅ‘k. Magasabbra kell emelkednÃ¼nk, Ã‰jfÃºria. :: - nÃ©zett EzÃ¼stmancs Fogatlanra.

- Nem mehetÃ¼nk. Magasabban hidegebb van. Hablaty Ã-gy is vacog.

- Ez nem is igaz!

- Ã“, nem? Akkor mitÅ‘l fÃ©lsz ennyire, ha nem vacogsz? â€“ nÃ©zett rÃ¡m Fogatlan.

- JÃ³, fÃ¡zok, de hallgatnod kell EzÃ¼stmancsra. Å• jobban ismeri ezeket a felhÅ‘ket. Nem kerÃ¼lhetÃ¼nk viharba, mert a szÃ¡rnyad nem biztos, hogy bÃ-rnÃ¡.

- Akkor helyette fagyjÃ¡l meg, igaz?

- Ha belezuhanunk a vÃ-zbe, akkor is megfagynÃ©k. â€“ feleltem, Ã¡llÃ-tva a szÃ¡rnyon.

:: Ebben igaza van. KÃ¶vessetek! :: - mondta EzÃ¼stmancs, ezzel pedig elkezdett emelkedni.

- Ha valami gond van, akkor azonnal szÃ³lsz, Ã©rtve vagyok? â€“ kÃ©rdezte Fogatlan, mire halvÃ¡nyan mosolyogva megpaskoltam az oldalÃ¡t.

- Rendben. Ne aggÃ³dj, szÃ³lok. â€“ fekÃ¼dtem el a nyeregben, Fogatlan pedig emelkedni kezdett.

:: Hol vagytok mÃ¡r? SietnÃ¼nk kell! :: - hallottam a hÃ³fÃºria ideges hangjÃ¡t.

- MÃ¡r jÃ¶vÃ¼nk! â€“ morogta vissza Fogatlan.

- Milyen messze van a sziget? â€“ kÃ©rdeztem EzÃ¼stmancsot, aki erre elgondolkodva nÃ©zett a tÃ¡volba.

:: Ha a vihar le is lassÃ-t minket, napnyugtÃ¡ra oda kell Ã©rnÃ¼nk. ::

Az Ã©gre pillantva fintorogtam. MÃ©g dÃ©l sem mÃºlt el, tehÃ¡t mÃ©g tÃ¶bb Ã³rÃ¡s repÃ¼lÃ©s Ã¡ll elÅ‘ttÃ¼nk. Remek, ez egyszerÅ±en remek.

* * *

><p>Berk kikÃ¶tÅ‘jÃ©be kÃ¶zben befutott a rejtÃ©lyes fekete hajÃ³. PlÃ©hpofa, oldalÃ¡n BÃ©lhangossal Ã©s MorgÃ³pÃ³ccal feszÃ¼lten figyeltÃ©k a vÃ¡ratlan vendÃ©geket. A legÃ©nysÃ©g, feketÃ©re festett pÃ¡ncÃ©ljukban rohangÃ¡ltak a fedÃ©lzeten, majd ketten leengedtÃ©k a hajÃ³hidat a mÃ³lÃ³ra. Az egyik fÃ©rfi, kezÃ©ben papÃ-rral kÃ¶hintett pÃ¡rat.<p>

- Bejelentem a VÃ©res-koponya tÃ¶rzs fÅ‘nÃ¶kÃ©t, a kegyetlen Ã©s legyÅ‘zhetetlen Ã•dÃ¡z Roarkot! â€“ kiÃ¡ltotta, fÃ©lrelÃ©pve pedig helyet engedett egy termetes, fekete szakÃ¡llas fÃ©rfinak. FejÃ©n dÃ-szes fekete sisakot viselt. RuhÃ¡ja fekete volt, egyedÃ¼l a fekete medve szÅ‘rÃ¶s palÃ¡stja belsÅ‘ rÃ©sze volt vÃ¶rÃ¶sre festve.

TekintetÃ©bÅ‘l semmi jÃ³ nem sugÃ¡rzott.

- Ãœdv Ã¶zlÃ¶m a szigetÃ¼nkÃ¶n. Termetes PlÃ©hpofa vagyok, Berk vezÃ©re. Minek kÃ¶szÃ¶nhetem lÃ¡togatÃ¡sukat? â€“ kÃ©rdezte PlÃ©hpofa feszÃ¼lten.

- A hÃ-res Termetes PlÃ©hpofaâ€¦ Micsoda megtiszteltetÃ©s. â€“ szÃ¡llt le Ã•dÃ¡z Roark a hajÃ³rÃ³l. Fagyosan vÃ©gigmÃ©rte elÅ‘szÃ¶r MorgÃ³pÃ³cot, majd BÃ©lhangost, vÃ©gÃ¼l pedig Berk fÅ‘nÃ¶kÃ©t. â€“ AjÃ¡nlattal Ã©rkeztem Berkre, PlÃ©hpofa.

- Az ajÃ¡nlatokat, egyezmÃ©nyeket a Nagyteremben szoktuk megbeszÃ©lni. Mutatjuk is merreâ€¦ - kezdte BÃ©lhangos, hirtelen azonban fÃ©lre kellett ugrania. A hajÃ³rÃ³l egy nyÃ-lvesszÅ‘ szÃ¡llt el, pontosan az arca mellett. A kovÃ¡cs dÃ¶bbenten nÃ©zett PlÃ©hpofÃ¡ra, majd a vezÃ©rre.

- Az ajÃ¡nlatom rÃ¶vid lesz Ã©s vilÃ¡gos. Vagy elfogadjÃ¡tok, ezzel pedig mindenki bÃ©kÃ©ben tÃ¡vozik, vagy elutasÃ-tjÃ¡tok, ezzel pedig alÃ¡Ã-rjÃ¡tok a halÃ¡los Ã-tÃ©leteteket. Aswin, ismertesd az ajÃ¡nlatot.

Az emlÃ-tett fÃ©rfi, aki korÃ¡bban a papÃ-rt tartotta kezÃ©ben, szintÃ©n leszÃ¡llt a hajÃ³rÃ³l, majd kinyitva a papÃ-rt olvasni kezdte.

- Berk lakÃ³i minden teliholdkor leadnak egy hajÃ³t, tele Ã©lelemmel, arannyal Ã©s fegyverekkel. Ã‰vente egyszer egy fiatal lÃ¡nyt is mellÃ©kelnek, aki tisztes asszonya lesz a VÃ©res-koponya tÃ¶rzs harcosainak. A 15. Ã©letÃ©vÃ¼ket betÃ¶ltÃ¶tt fiatalokat kÃ¶telezÅ‘ katonai szolgÃ¡latra felajÃ¡nljÃ¡k a sziget lakÃ³i. Berk Ã¶rÃ¶kÃ¶sÃ©t szintÃ©n katonai szolgÃ¡latra elviszi a VÃ©res-koponya tÃ¶rzs. HÃ¡borÃº esetÃ©n a sziget lakÃ³i hadkÃ¶telesek a VÃ©res-koponya tÃ¶rzs oldalÃ¡n. A sziget korÃ¡bbi tÃ¶rvÃ©nyei ezÃºttal megsemmisÃ¼lnek, mindenki a VÃ©res-koponya tÃ¶rzs tÃ¶rvÃ©nykÃ¶nyvÃ©nek megfelelÅ‘en cselekszik. A fÅ‘ Ã©s egyetlen vezÃ©rÃ¼nk Ã•dÃ¡z Roark nagyvezÃ©r. SemmifÃ©le lÃ¡zadÃ¡st nem tÅ±rÃ¼nk. Aki ez ellen vÃ©t, bÃ¼ntetÃ©se halÃ¡l.

Aswin ezzel Ã¶sszecsavarta a papÃ-rt, majd nagy csend lett ÃºrrÃ¡ a kikÃ¶tÅ‘ben. BÃ©lhangos Ã©s MorgÃ³pÃ³c PlÃ©hpofa reakciÃ³jÃ¡ra vÃ¡rtak, Å‘ azonban nem tett semmit, csak Ã¡llt Ã©s nÃ©zett maga elÃ©.

- Azt hiszem ezzel megegyeztÃ¼nk. HÃ©t hÃ©t mÃºlva vÃ¡rjuk az elsÅ‘ hajÃ³t Ã©s fiatal lÃ¡nyt. â€“ fordult meg Roark, hogy visszaszÃ¡ll a hajÃ³ra. Aswin is fordult, kezÃ©ben a papÃ-rral, hirtelen azonban egy hatalmas kÃ©z kikapta kezÃ©bÅ‘l a papÃ-rt, a fÃ©rfi pedig a vÃ-zben landolt. PlÃ©hpofa darabokra tÃ©pte a papÃ-rt Ã©s villÃ¡mlÃ³ szemekkel nÃ©zett Ã•dÃ¡z Roarkra.

- Az ajÃ¡nlatot nem fogadjuk el. TÅ±njenek a kikÃ¶tÅ‘nkbÅ‘l.

- Azt hiszem nem Ã©rtettÃ©l meg engem, PlÃ©hpofa. Vagy elfogadjÃ¡tok az ultimÃ¡tumunkat, vagy ezennel hÃ¡borÃºba lÃ©ptek a VÃ©res-koponya tÃ¶rzzsel. EsÃ©lyetek sincs ellenÃ¼nk.

- Ilyen mocskos ajÃ¡nlatot sosem fogadunk el. HuligÃ¡nok vagyunk! Harcolni fogunk, az utolsÃ³ csepp vÃ©rÃ¼nkig! â€“ kiÃ¡ltotta PlÃ©hpofa. BÃ©lhangos, MorgÃ³pÃ³c Ã©s a tÃ¡volban vÃ¡rakozÃ³ vikingek

mind csatlakoztak hozzÃ¡juk.

- Nagy hibÃ¡t kÃ¶vettÃ©l el, PlÃ©hpofa, de rendben: A VÃ©res-koponya Ã©s a HuligÃ¡n tÃ¶rzs ettÅ‘l a pillanattÃ³l kezdve hÃ¡borÃºban Ã¡ll. Hamarosan Ãºjra talÃ¡lkozunk, Termetes PlÃ©hpofa.

- Legyen Ãºgy, Roark.

A fekete hajÃ³ felhÃºzta vitorlÃ¡it, majd szÃ©lsebesen tÃ¡volodni kezdett Berk szigetÃ©tÅ‘l. PlÃ©hpofa feszÃ¼lten figyelte, ahogy tÃ¡volodnak, fejben pedig prÃ³bÃ¡lta megnyugtatni magÃ¡t, hogy helyesen cselekedett.

10. Egy Ã‰jfÃºria bÃ¼szkesÃ©ge

10 â€“ Egy Ã©jfÃºria bÃ¼szkesÃ©ge

* * *

><p>Berk NagytermÃ©ben feszÃ¼lt csend uralkodott. A kisebb gyermekek halkan jÃ¡tszottak a hÃ¡tsÃ³ asztaloknÃ¡l, mÃ-g a nagyobbak fel-alÃ¡ jÃ¡rkÃ¡lva vÃ¡rtÃ¡k a hÃ-reket. <em>Vajon kik Ã©rkezhettek azzal az ismeretlen hajÃ³val, hogy most itt kell vÃ¡rakozniuk? BarÃ¡tok vagy ellensÃ©gek? Ha ellensÃ©gek, mi kÃ¶vetkezik? HÃ¡borÃºba mennek a tÃ©l beÃ¡llta ellenÃ©re? Hiszen tÃ©len mÃ©g a sÃ¡rkÃ¡nyok sem portyÃ¡znak!<em>

Asztrid Hofferson fejÃ©ben is hasonlÃ³ gondolatok jÃ¡rtak, mikor vÃ©gre kinyÃ-lt az ajtÃ³. Mindenki aggÃ³dva nÃ©zett fel, valamelyik felnÅ‘tt, vagy magÃ¡ra a fÅ‘nÃ¶kre szÃ¡mÃ-tva, azonban csalÃ³dniuk kellett: KÅ‘fej Ã©s Fafej, a falu kÃ©t bajkeverÅ‘je Ã©rkezett meg. A gyerekekre figyelÅ‘ egyik asszony mÃ©rgesen ment oda hozzÃ¡juk Ã©s vonta kÃ©rdÅ‘re Å‘ket, hogy merre voltak, majd fejÃ©t ingatva indult vissza korÃ¡bbi helyÃ©re.

Az ikrek Ã¶sszenevettek, majd izgatottan siettek TakonypÃ³choz, aki az Asztrid Ã©s HalvÃ©r asztalÃ¡tÃ³l nem messze levÅ‘ lÃ©pcsÅ‘kÃ¶n Ã¼lt a fÃ¶ldÃ¶n. Valamit suttogtak neki, mire a Jorgenson fiÃº hitetlenkedve nÃ©zett rÃ¡juk.

- Ez most komoly? â€“ hallotta Asztrid TakonypÃ³cot, mire kÃ-vÃ¡ncsian oldalra dÃ¶ntÃ¶tte a fejÃ©t.

- Thor kalapÃ¡csÃ¡ra eskÃ¼szÃ¶m! Hallottunk minden szÃ³t! Berk hÃ¡borÃºba szÃ¡ll azzal a VÃ©res-fejÅ± tÃ¶rzzsel! â€“ felelte lelkesen Fafej, mire Asztrid dÃ¶bbenten felÃ¡llt Ã©s kÃ¶zelebb ment barÃ¡taihoz.

- VÃ©res-koponya tÃ¶rzs volt, te ostoba! â€“ lÃ¶kte meg KÅ‘fej a testvÃ©rÃ©t, mire a fiÃº bosszÃºsan visszalÃ¶kÃ¶tt.

- Ã‰n is pont ezt mondtam!

- Nem, ez nem igaz! VÃ©res-fejÅ±eket mondtÃ¡l VÃ©res-koponya tÃ¶rzs helyett!

- Ã“, az majdnem ugyanaz. â€“ fordult el Fafej duzzogva. KÅ‘fej folytatta volna a vitÃ¡t, de Asztrid kÃ¶zÃ©jÃ¼k lÃ©pett.

- MirÅ‘l beszÃ©ltek ti ketten? Milyen hÃ¡borÃºba szÃ¡ll Berk? Ez egÃ©sz biztos? â€“ suttogta a szÅ‘ke lÃ¡ny.

- Igen. HÃ¡borÃºzni fogunk. Dung-dung-dung! A VÃ©res-koponyÃ¡k nem tudtÃ¡k, hogy a vilÃ¡g legveszÃ©lyesebb fegyverÃ©vel hÃºztak Ãºjat: velem! â€“ tÃ¡ncolt lelkesen Fafej. TakonypÃ³c megunva ezt, fÃ©lrelÃ¶kte a fiÃºt Ã©s KÅ‘fej felÃ© fordult mellkasa elÅ‘tt Ã¶sszefont karokkal.

- Valami ajÃ¡nlatot mondott a vezÃ©rÃ¼k, amit PlÃ©hpofa nem fogadott el. A tÃ¶rzs Ãºgy ment el, hogy legkÃ¶zelebb a hÃ¡borÃºban talÃ¡lkozunk, ami totÃ¡l kirÃ¡ly. â€“ vigyorgott KÅ‘fej a testvÃ©rÃ©re.

- De mÃ©g mennyire, tesÃ³! Ã–ssze kell gyÅ±jtenÃ¼nk az Ã¶sszes fegyverÃ¼nket, hogy BÃ©lhangos megÃ©lezhesse!

- FA, egy zseni vagy! MenjÃ¼nk, hatalmas sorok Ã¡llnak majd az Ã©lezÃ©sre!

Az ikrek ezzel nevetve rohantak a kijÃ¡rat felÃ©, Asztrid pedig dÃ¶bbenten pislogott utÃ¡nuk. HalvÃ©r remegve Ã¡llt Asztrid mellÃ©, kezÃ©ben egy kÃ¶nyvvel.

- Ez nem igaz, ugye Asztrid? Valamit fÃ©lreÃ©rthettek. PlÃ©hpofa nem menne bele a tÃ©l kÃ¶zepÃ©n egy hÃ¡borÃºba, ugye?

- HÃ¡tâ€¦ - kezdte Asztrid, de TakonypÃ³c fÃ©lbeszakÃtotta.

- Azok ketten ostobÃ¡k, de nem hiszem, hogy ilyen dolgot fÃ©lre lehet Ã©rteni. Ha hÃ¡borÃº van, akkor hÃ¡borÃº van, ez pedig egy dolgot jelent: vÃ©gre bebizonyÃthatom, hogy mekkora hÅ‘s is vagyok! Mit gondolsz bÃ©bi, van kedved egyÃ¼tt edzeni a hÃ©tvÃ©gÃ©n? â€“ karolta Ã¡t TakonypÃ³c Asztridot, a szÅ‘ke lÃ¡ny azonban mÃ©rgesen megfogta a Jorgenson fiÃº karjÃ¡t Ã©s hÃ¡tra feszÃtette. â€“ Ã•Ã¡Ã¡â€¦ Asztridâ€¦ - nyÃ¼szÃtette vÃ©kony hangon a fiÃº.

- TUDOD TE MIT JELENT EGY HÃ•BORÃš? A LEGUTÃ“BBI PORTYÃ•NÃ•L A TÃ‰LRE ELRAKOTT Ã‰LELMÃœNK FELÃ‰T ELVITTÃ‰K A SÃ•RKÃ•NYOK! MÃ‰GIS MIBÅ•L ETETED A HARCOSOKAT, HUH?

- Ã•gy utÃ³lag belegondolvaâ€¦ mÃ©gsem lenne olyan jÃ³ egy hÃ¡borÃºâ€¦ ElengednÃ©d a kezemet, Asztrid? KÃ©rlek? â€“ hunyta le a szemÃ©t fÃ¡jdalmasan a fiÃº.

A szÅ‘ke lÃ¡ny mÃ©rgesen engedte el TakonypÃ³c kezÃ©t, majd hÃ¡tralÃ©pett tÅ‘le. A teremben mindenki kÃvÃ¡ncsian figyelte Å‘ket, egÃ©szen addig, amÃg ki nem nyÃlt az ajtÃ³ Ã©s a korÃ¡bban a kikÃ¶tÅ‘nÃ©l Ã¡csorgÃ³k el nem kezdtek besÃ©tÃ¡lni rajta. Asztrid mÃ¡r ekkor Ã©rezte, hogy valami nagy baj van kÃ©szÃ¼lÅ‘ben.

* * *

><p>PlÃ©hpofa, maga kÃ¶rÃ¼l egy nagyobb csoporttal Ã©rkezett a Nagyterembe. BÃ©lhangos Ã©s MorgÃ³pÃ³c prÃ³bÃ¡ltÃ¡k nyugtatni az embereket, de mindenki azonnal tudni akarta, hogy mi lesz a teendÅ‘. A HuligÃ¡nok vezÃ©re komor tekintettel Ã¡llt meg egy nagyobb asztalnÃ¡l, majd felemelte a kezÃ©t. A terem elcsendesÃ¼lt. Mindenki feszÃ¼lten figyelte a fÅ‘nÃ¶kÃ¶t.<p>

- BarÃ¡taim! Mint tudjÃ¡tok ma reggel egy hajÃ³ Ã©rkezett kikÃ¶tÅ‘nkbe! Aâ€¦

- Mindez nem Ã©rdekel minket, PlÃ©hpofa! â€“ kiÃ¡ltotta valaki a tÃ¶megbÅ‘l.

- Mondd, mikor fogjunk fegyvert! Azok a betolakodÃ³k nem gyÅ‘zhetnek le minket olyan kÃ¶nnyedÃ©n!

- HuligÃ¡nok vagyunk!

- Embereket a katapultba!

- Mindenki fegyverbe! â€“ kiÃ¡ltoztÃ¡k felvÃ¡ltva az emberek.

PlÃ©hpofa az emberek harci szellemÃ©t lÃ¡tva kissÃ© megkÃ¶nnyebbÃ¼lt, hogy kiÃ¡llnak Berk lakÃ³i a dÃ¶ntÃ©se mellett, mÃ¡sfelÅ‘l azonban higgadtnak kellett maradnia.

- EMBEREK! Mindenki nyugodjon le! Igen, Berk harcba szÃ¡ll a VÃ©res-koponya tÃ¶rzzsel! Harc nÃ©lkÃ¼l nem vonulunk rabszolga sorba! â€“ erre hatalmas egyetÃ©rtÅ‘ taps Ã©s lelkesÃ-tÅ‘ kiÃ¡ltÃ¡sok kÃ¶vetkeztek. PlÃ©hpofa megvÃ¡rta, amÃ-g kissÃ© lenyugodtak a kedÃ©lyek, majd folytatta.

- HÃ¡borÃºba megyÃ¼nk, Ã©ppen ezÃ©rt mindenkitÅ‘l komoly egyÃ¼ttmÅ±kÃ¶dÃ©st vÃ¡rok! A sÃ¡rkÃ¡nyok a legutÃ³bbi portyÃ¡val elvittÃ©k az Ã©lelemkÃ©szletÃ¼nk tÃ¶bb, mint felÃ©t. Nem veszÃ-thetÃ¼nk tÃ¶bb jÃ³szÃ¡got, ezÃ©rt ha Ãºjabb portya lesz, a birkÃ¡kat, jakokat Ã©s tyÃºkokat mind a Nagyterembe tereljÃ¼k! A tornyokban fokozottan figyelik az Å‘rszemek a lehetsÃ©ges veszÃ©lyt. Semmit sem tudunk errÅ‘l a tÃ¶rzsrÅ‘l, milyen erÅ‘sek, mekkora seregÃ¼k vanâ€¦ BÃ¡rmire fel kell kÃ©szÃ¼lnÃ¼nk!

- FÅ‘nÃ¶k, akkor nem kÃ¼ldÃ¼nk ki Ãºjabb hajÃ³kat a fÃ©szek keresÃ©sÃ©re? â€“ kÃ©rdezte egy falusi.

- Nem. Minden tartalÃ©k fontos lehet a hÃ¡borÃºra. A kÃ¶vetkezÅ‘ napokban kemÃ©ny munkÃ¡t vÃ¡rok mindenkitÅ‘l. TÃ¶bb csapat jelentkezÃ©sÃ©t vÃ¡rom vadÃ¡szatra. Fel kell tÃ¶ltenÃ¼nk a kÃ©szleteinket! Pozdorja, KÃ¼bli, ti menjetek ki halÃ¡szni.

- Rendben, fÅ‘nÃ¶k, de ezt a mennyisÃ©get is fÃ©l Ã©v alatt fogtuk. Nem hiszem, hogyâ€¦ - kezdte Pozdorja, PlÃ©hpofa azonban ingerÃ¼lten fÃ©lbeszakÃ-totta.

- Csak menjetek, prÃ³bÃ¡ljÃ¡tok meg! Mindent meg kell prÃ³bÃ¡lnunk, ha bÃ¡rmifÃ©le esÃ©lyt is akarunk ellenÃ¼k!

- Ã‰rtettÃ¼k, fÅ‘nÃ¶k. GyerÃ¼nk, KÃ¼bli.

- MorgÃ³pÃ³c, szervezd meg a csapatokat a vadÃ¡szatokra Ã©s minÃ©l elÅ‘bb induljatok az erdÅ‘be. Az asszonyok szedjÃ©k Ã¶ssze a fegyvereket Ã©s vigyÃ©k Å‘ket javÃ-tÃ¡sra BÃ©lhangoshoz. Akinek nincs dolga, segÃ-tsen tÅ±zifÃ¡t aprÃ-tani, Gothinak gyÃ³gynÃ¶vÃ©nyeket gyÅ±jteni, vagy bÃ¡rmiben, amiben tud. Senki sem Ã¼lhet tÃ©tlenÃ¼l!

- PlÃ©hpofa! Inasra van szÃ¼ksÃ©gem. Hablatyâ€¦ - kezdte a

kovÃ¡cs.

- Az Ãºjonnan kikÃ©pzett vikingek majd segÃ-tenek, BÃ©lhangos. â€“ motyogta a fÅ‘nÃ¶k fÃ¡radtan.

- MICSODA? TakonypÃ³c Ã©s az ikrek? Az Ã©n mÅ±helyemben? Teâ€¦

- KÃ‰SZÃ•TSETEK EGY HAJÃ“T! Hat Ã¶nkÃ©ntessel kihajÃ³zok! Mindenki dologra! â€“ kiÃ¡ltotta PlÃ©hpofa, a tÃ¶meg pedig elkezdett szÃ©tszÃ©ledni.

- HajÃ³? Mit tervezel, PlÃ©hpofa? â€“ Ã©rtetlenkedett BÃ©lhangos.

- BeszÃ©lek Oswalddal. TalÃ¡n Å‘ jobban ismeri ezt a tÃ¶rzset.

- Oswald a JÃ¡mbor? Te az Ã•dÃ¡zokhoz mÃ©sz?

- Van mÃ¡s vÃ¡lasztÃ¡som? Nem tudjuk mivel Ã¡llunk szemben. KÃ©zben tudnÃ¡d addig itthon tartani a dolgokat? â€“ indult kifele PlÃ©hpofa a NagyterembÅ‘l, BÃ©lhangos pedig kÃ¶vette.

- Ã‰n? Ã“, hogyne, ne aggÃ³djâ€¦ A jÃ³ Ã¶reg BÃ©lhangos szokÃ¡s szerint majd mindent megoldâ€¦ Az Ãºj inasaim ellen azonban mÃ©g mindig kifogÃ¡saim vannak, hiszenâ€¦

PlÃ©hpofa kilÃ©pve az ajtÃ³n nagy sÃ³haj kÃ-sÃ©retÃ©ben nÃ©zett kÃ¶rbe. LÃ¡tszott az embereken, hogy feszÃ¼ltek, ennek ellenÃ©re igyekeznek megfelelni a kÃ©rÃ©seknek: MorgÃ³pÃ³c kÃ¶rÃ¼l a fÅ‘tÃ©ren mÃ¡r most egy nagyobb csoport gyÅ±lt, Å‘ pedig elkezdte kisebb csapatokra osztani Å‘ket.

- â€¦Asztrid Ã©s HalvÃ©r mÃ©g talÃ¡n hasznomra lehet, de a mÃ¡sik hÃ¡româ€¦

- BÃ©lhangos, most nincs idÅ‘m erre. Tudom, hogy megoldod. Ha kell, akkor majd mÃ¡s feladatot adsz annak a hÃ¡romnak. Hablattyal is elbÃ-rtÃ¡lâ€¦ Nekem mÃ©g egyeztetnem kell az Å‘rÃ¶kkel, amÃ-g elkÃ©szÃ¼l a hajÃ³. TÃ¡vollÃ©tem alatt Ã-rjÃ¡tok Ã¶ssze pontosan a fegyverek Ã©s Ã©lelmiszerek mennyisÃ©gÃ©t.

- Ãšgy lesz, fÅ‘nÃ¶k. â€“ bÃ³lintott a kovÃ¡cs, ezzel pedig PlÃ©hpofa elindult megkeresni az Å‘rÃ¶ket, hogy megbeszÃ©lhessÃ©k a tovÃ¡bbi teendÅ‘ket.

* * *

><p>MÃ¡r dÃ©l is elmÃºlt, mire kezdtek valamennyire lenyugodni a kedÃ©lyek a faluban. A fÃ©rfiak MorgÃ³pÃ³c vezetÃ©sÃ©vel elindultak vadÃ¡szni az erdÅ‘be. Asztrid apja is kÃ¶ztÃ¼k volt, Ã-gy a lÃ¡ny Ãºgy dÃ¶ntÃ¶tt, hogy megprÃ³bÃ¡l az anyjÃ¡nak abban segÃ-teni, amiben csak lehet. Ã‰pp a fegyvereiket gyÅ±jtÃ¶tte Ã¶ssze Ã©s ellenÅ‘rizte, melyik szorul javÃ-tÃ¡sra, mikor kopogtak az ajtÃ³n.<p>

- Megyek! â€“ kiÃ¡ltotta a szÅ‘ke lÃ¡ny Ã©s sietve indult az ajtÃ³hoz. Kinyitva azt, meglepÅ‘dve pislogott: HalvÃ©r levegÅ‘t alig kapva Ã¡llt az ajtÃ³ban.

- Ã“, Asztrid! Ha ezt megâ€¦ meghallodâ€¦ - vett egy nagy levegÅ‘t a fiÃº Ã©s lassan kifÃºjta. - â€¦ el sem fogod hinni.

- Hidd el, az elmÃºlt idÅ‘szakban annyit lÃ¡ttam, hogy mÃ¡r azon sem lepÅ‘dnÃ©k meg, ha azt mondod, holnaptÃ³l sÃ¡rkÃ¡nyokon fogunk repÃ¼lniâ€¦ - dÅ‘lt a lÃ¡ny fÃ¡radtan az ajtÃ³fÃ©lfÃ¡nak.

- Ebben azÃ©rt ne legyÃ©l olyan biztos. HolnaptÃ³l BÃ©lhangos mÅ±helyÃ©ben fogunk segÃ-teni fegyvereket kÃ©szÃ-teni.

- Mi? â€“ kÃ©rdezte Asztrid dÃ¶bbenten. â€“ Te Ã©s Ã©n?

- Igen. Meg TakonypÃ³c Ã©s az ikrek. â€“ bÃ³lintott HalvÃ©r.

- De miÃ©rt? Ezt meg honnÃ©t veszed?

- BÃ©lhangos mondta. EgyedÃ¼l nem bÃ-rja majd a sok munkÃ¡t, Hablaty pedigâ€¦ Nos, tudod.

- Elmentâ€¦ Igen. KorÃ¡bban Å‘ segÃ-tett BÃ©lhangosnak. â€“ merengett a tÃ¡volba Asztrid. _Hablatyâ€¦ Ki tudja, milyen messze jÃ¡rsz mÃ¡r BerktÅ‘l Ã©s ettÅ‘l az egÃ©sz hÃ¡borÃºtÃ³lâ€¦ - _gondolta a lÃ¡ny, majd hamar megingatta a fejÃ©t.

- BÃ©lhangos kÃ©rte, hogy mondjam el nektek is, szÃ³valâ€¦ csak ezÃ©rt jÃ¶ttem. Megyek is, mÃ©g meg kell keresnem az ikreket.

- Rendben, HalvÃ©r. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, hogy szÃ³ltÃ¡l. â€“ mosolyodott el halvÃ¡nyan Asztrid.

- Este gondolom talÃ¡lkozunk mÃ©g a nagyteremben, nem? TakonypÃ³c azt mondta, hogy beszÃ©lt az apjÃ¡val, mielÅ‘tt MorgÃ³pÃ³cÃ©k elindultak vadÃ¡szni. Este nekÃ¼nk is elmesÃ©li mi is volt pontosan.

- Ott leszek. Nem tudom, hogy mikor vÃ©gzek itthon, de mindenkÃ©pp megyek a nagyterembe. â€“ bÃ³lintotta.

- Akkor este talÃ¡lkozunk. Addig is, szia! â€“ intett a fiÃº, majd sietÅ‘s lÃ©ptekkel indult a Thorston ikrek hÃ¡za felÃ©. Asztrid tekintetÃ©vel kÃ¶vette egy darabon, majd elgondolkodva csukta be az ajtÃ³t Ã©s fordult vissza a feladatÃ¡hoz.

* * *

><p>Dideregve dÃ¶rzsÃ¶ltem a kezeimet Ã©s nÃ©ha-nÃ©ha a leheletemmel prÃ³bÃ¡ltam Ãºjra egy kis melegsÃ©get juttatni az ujjaimba. Nem tudom pontosan miÃ³ta repÃ¼lÃ¼nk, de az idÅ‘ mÃºlÃ¡sÃ¡val a problÃ©mÃ¡im szÃ¡ma is azonos mÃ©rtÃ©kben nÅ‘. Az Ã¡lmossÃ¡gon kÃ-vÃ¼l mÃ©g fÃ¡zok, Ã©hes vagyok Ã©s minden tagom elzsibbadt. Szinte mÃ¡r percenkÃ©nt prÃ³bÃ¡lom kinyÃºjtÃ³ztatni a tagjaimat. Azon csodÃ¡lkozom, hogy Fogatlan mÃ©g nem elÃ©gelte ezt meg.<p>

Ã‰pp egy ilyen nyÃºjtÃ³zkodÃ¡si kÃ-sÃ©rletem kellÅ‘s kÃ¶zepÃ©n voltam, mikor hirtelen Fogatlan szÃ¡rnycsapkodÃ¡sa egyenetlennÃ© vÃ¡lt.

- Fogatlan? â€“ kÃ©rdeztem aggÃ³dva, Å‘ azonban nem felelt.

FelnÃ©zve Ã©szrevettem, hogy kezdtÃ¼nk kissÃ© lemaradni EzÃ¼stmancstÃ³l. MiÃ©rt kezdett ilyen gyorsan repÃ¼lni? KÃ¶zel mÃ¡r a sziget Ã©s Å‘ szeretne elÅ‘bb landolni? â€“ gondoltam, majd elmosolyodtam. Versenyezni akar? Minket akar legyÅ‘zni? AprÃ³t

felnevetve paskoltam meg Fogatlan oldalÃ¡t.

- GyerÃ¼nk, pajti! EzÃ¼st azt hiszi, hogy legyÅ‘zhet minket, elÅ‘bb landolhat! Mutassuk meg neki, hogy mit tudunk! â€“ fekÃ¼dtem el a nyeregben, hogy gyorsabbak lehessÃ¼k, Fogatlan azonban most sem felelt.

EzÃ¼stmancsra nÃ©zve Ã©szrevettem, hogy egyre jobban lemaradunk. Ã‰rtetlenÃ¼l Ã¼ltem fel a nyeregben Ã©s nyitottam volna a szÃ¡mat, Fogatlan pedig hirtelen kihagyott egy szÃ¡rnycsapÃ¡st, Ã-gy mÃ©g a magassÃ¡gbÃ³l is veszÃ-teni kezdtÃ¼nk.

Csak ekkor Ã©rtettem meg, hogy nem EzÃ¼stmancs megy gyorsabban, hanem mi megyÃ¼nk lassabban. JÃ³val lassabban. AggÃ³dva nÃ©ztem, ahogy kÃ¶zeledÃ¼nk a felhÅ‘khÃ¶z.

- Fogatlan, emelkednek kellene. Ha a viharfelhÅ‘k kÃ¶zÃ© kerÃ¼lÃ¼nk, akkor a farokszÃ¡rnyadâ€¦

- TUDOM! PRÃ“BÃ•LOK! â€“ morogta hirtelen, majd pÃ¡r nagyobb szÃ¡rnycsapÃ¡ssal Ãºjra magasabban voltunk. A nyeregben kicsit oldalra dÅ‘ltem, hogy lÃ¡thassam az arcÃ¡t: a szemeit Ã¶sszeszorÃ-tva repÃ¼lt elÅ‘re.

- Pajti, minden rendben van? â€“ kÃ©rdeztem, mikÃ¶zben aggÃ³dva Ã©rtem a fejÃ©hez. VÃ¡lasz ezÃºttal sem jÃ¶tt. FelnÃ©zve EzÃ¼stmancsra mÃ¡r azon voltam, hogy szÃ³lok neki, hogy vÃ¡rjon meg miket, ekkor azonban Fogatlan megingatta a fejÃ©t.

- A szÃ¡rnyaimâ€¦ MÃ©gâ€¦ sosem repÃ¼ltem ennyitâ€¦ Egyszerre nemâ€¦ - felelte, hangjÃ¡n pedig Ã©rzÅ‘dÃ¶tt a fÃ¡radtsÃ¡g.

- SzÃ³lok EzÃ¼stnek, hogy le kell szÃ¡llnunk. EZÃœâ€¦ HÃ‰! â€“ kiÃ¡ltottam, ahogy arcon csapott a fÃ¼lÃ©vel. Fogatlan Ãºjabb erÅ‘s csapÃ¡sokkal emelkedni kezdett.

- KibÃ-rom a szigetigâ€¦ Nem kell NEKI is szÃ³lniâ€¦ Ã‰jfÃºria vagyok. â€“ gyorsÃ-tott a tempÃ³n, Ã©n pedig aggÃ³dva nÃ©ztem a szÃ¡rnyaira.

- Deâ€¦ BÃ-rni fogod Ã-gy? Lehet, hogy mÃ©g Ã³rÃ¡kig repÃ¼lni fogunk. â€“ dÃ¶rzsÃ¶ltem az arcomat, EzÃ¼stmancs alakja pedig Ãºjra kÃ¶zeledett.

- Ã‰jfÃºria vagyok. â€“ felelte makacsul, Ã©n pedig megforgattam a szemeimet. EzÃ¼st ekkor nÃ©zett hÃ¡tra rÃ¡nk, majd lelassÃ-tva bevÃ¡rt minket. Ahogy mellÃ©nk Ã©rt, kÃ-vÃ¡ncsian fÃ¼rkÃ©szte Fogatlant.

:: Minden rendben van? ::

- Fogatlanâ€¦ - kezdtem volna, ekkor azonban Ãºjabb arcon csapÃ¡st kaptam kedvenc Ã©jfÃºriÃ¡mtÃ³l.

- A legnagyobb rendben. Ha nagyon fÃ¡radt vagy, nyugodtan bebÃºjhatsz a szÃ©lÃ¡rnyÃ©komba. â€“ biccentett maga mÃ¶gÃ© Fogatlan. FapofÃ¡val nÃ©ztem EzÃ¼stre, aki szintÃ©n hasonlÃ³ tekintettel fordult el tÅ‘lÃ¼nk.

:: Ennek Ã¶rÃ¼lÃ¶k, mert Ãºgy tÅ±nik, hogy a vihar miatt

eltÃ©vedtÃ¼nk, Ãºgyhogy lehet, hogy mÃ©g Ã³rÃ¡kig itt fogunk kÃ³vÃ¡lyogniâ€¦ :: - felelte, majd lelassÃtva bebÃºjt Fogatlan mÃ¶gÃ©.

Ã‰n aggÃ³dva nÃ©ztem hÃ¡tra, EzÃ¼stmancs azonban jÃ¡tÃ©kosan nÃ©zett vissza rÃ¡m. FejÃ©vel elÅ‘re biccentett, majd elmosolyogott. ElÅ‘re fordulva felhÅ‘kÃ¶n kÃvÃ¼l nem lÃ¡ttam semmit, Ãgy kÃ©rdÅ‘n nÃ©ztem Ãºjra rÃ¡. Kezemmel ereszkedÃ©st mutattam, mire bÃ³logatni kezdett. Aha! SzÃ³val csak Fogatlant akarja kicsit rÃ¡szedni? Mosolyogva bÃ³lintottam Ã©s fordultam elÅ‘re.

- Tudtam, hogy nem lehet megbÃzni a hÃ³fÃºriÃ¡k tÃ¡jÃ©kozÃ³dÃ¡si kÃ©pessÃ©geibenâ€¦ - motyogta halkan az Ã©jfÃºria, amin elmosolyodtam.

- El kÃ©ne mondanod neki, hogy nem bÃrod tovÃ¡bbâ€¦ - hajoltam a fÃ¼lÃ©hez. â€“ TalÃ¡n lemehetne, megnÃ©zhetnÃ© nincs-e valami, amire leszÃ¡llhatnÃ¡l kicsit pihenni.

- Ã‰nâ€¦ Ã©jfÃºriaâ€¦ vagyok!

- Ha nem mondod, azt hiszem, hogy szÃ¡rnyas gyÃk! Komolyan, nem Ã©rtem mire ez a nagy bÃ¼szkesÃ©gedâ€¦ Nem szÃ©gyen segÃtsÃ©get kÃ©rni. MÃ©g ha Ã©jfÃºria vagy, akkor sem.

- Tipikus emberâ€¦ - motyogta, mire bosszÃºsan fekÃ¼dtem hÃ¡tra a nyeregben.

Percekig csak a fÃ¡radt, kissÃ© egyenetlen szÃ¡rnycsapÃ¡sait nÃ©ztem, mikor hirtelen egy nagyobb szÃ©lcsapÃ¡s miatt meginogtunk. Gyorsan felÃ¼ltem Ã©s Ã¡llÃtottam a szÃ¡rnyÃ¡llÃ¡son, ekkor azonban olyan hangra lettem figyelmes, amit mindenkÃ©pp szerettem volna elkerÃ¼lni: bÅ‘rrepedÃ©s.

AggÃ³dva fordultam hÃ¡tra a nyeregben Ã©s lÃ¡ttam, ahogy a szÃ¡rnyon egyre nagyobb szakadÃ¡s kezd vÃ©gigfutni. Fogatlan aggÃ³dva fordÃtotta oldalra a fejÃ©t.

- Mi volt ez?

- Az utazÃ¡sunk vÃ©ge. â€“ csatoltam le az Ã¶vemet a nyeregrÅ‘l Ã©s fordultam meg, hogy elÃ©rjem a kosarat. BiztosÃtani akartam, hogy kibÃrja a rÃ¡zÃ³s landolÃ¡st. - ENNYI EZÃœST! LE KELL SZÃ•LLNUNK! â€“ kiÃ¡ltottam kÃ¶zben a hÃ³fÃºriÃ¡nak.

- Deâ€¦ deâ€¦ A vÃzre nem szÃ¡llhatunk le. Meg fogsz fagyni! â€“ felelte az Ã©jfÃºria rÃ©mÃ¼lt hangon.

- Tudom, de a levegÅ‘ben nem tehetek semmit. â€“ hunytam le a szememet. Minden erÅ‘feszÃtÃ©sem kellett ahhoz, hogy ne nevessem el magamat. â€“ Haâ€¦ ha nem Ã©lnÃ©m ezt tÃºlâ€¦ Ã¶rÃ¼lÃ¶k, hogy megismerhettelek, pajti. Te voltÃ¡l a legjobb barÃ¡tom. â€“ Ã¡llÃtottam a szÃ¡rnyon, ezzel pedig ereszkedni kezdtÃ¼nk. KÃ¶zben a kosarat is elÃ©g biztosnak Ã©reztem. Ã‰pp fordultam vissza, hogy Ãºjra a nyereghez erÅ‘sÃtem magamat.

- MI? NEM! Ha Ã¡tszÃ¡llsz EzÃ¼streâ€¦ Ez az! EZÃœST! KAPD EL! â€“ kiÃ¡ltotta Fogatlan, ezzel pedig fejjel lefelÃ© fordult. Nem szÃ¡mÃtottam erre az akciÃ³ra, Ãgy rÃ©mÃ¼lten felkiÃ¡ltottam, ahogy zuhanni kezdtem. A felhÅ‘k kÃ¶zÃ¶tt voltam mÃ¡r, mikor EzÃ¼stmancs

elkapott a mancsaival.

:: MEGVAN! :: - kiÃ¡ltotta EzÃ¼st, majd sietÅ‘sen repÃ¼lt Fogatlan utÃ¡n.

A felhÅ‘k alÃ¡ bukva aggÃ³dva nÃ©ztem, ahogy Fogatlan a keresett szigetÃ¼nk erdÅ‘sebb rÃ©sze felÃ© zuhan. Amint eltÅ±nt a szemem elÅ‘l, a hÃ³fÃºria mancsÃ¡t megpaskolva mutattam az erdÅ‘ fele.

- Arra! Siess! Lehet megsÃ©rÃ¼lt!

:: Ne aggÃ³dj. Az Ã©jfÃºriÃ¡k jÃ³k mindenben, nem igaz? :: - nevette el magÃ¡t, majd az erdÅ‘ fÃ¶lÃ© repÃ¼lve elkezdte Å‘ is keresni, merre landolt vÃ©gÃ¼l Fogatlan.

- ARRA! â€“ mutattam egy kis tisztÃ¡s felÃ©. EzÃ¼stmancs odaÃ©rve Ã³vatosan lerakott Ã©s landolt mellettem.

Fogatlan tetÅ‘tÅ‘l-talpig sÃ¡rosan fekÃ¼dt egy fa tÃ¶vÃ©ben. AggÃ³dva siettem mellÃ© Ã©s kezemmel Ã³vatosan Ã©rtem az oldalÃ¡hoz, mikor hirtelen kinyitotta a szemeit Ã©s felÃ¼lve bosszÃºsan ingatta meg a fejÃ©t. MegkÃ¶nnyebbÃ¼lve sÃ³hajtottam.

- Ãšgy Ã¶rÃ¼lÃ¶k, hogy nem esett bajod! â€“ mosolyogtam rÃ¡, Å‘ azonban bosszÃºs kÃ©ppel bÃ¡mult.

- Te tudtad, hogy itt ez a sziget? â€“ nÃ©zett elÅ‘bb rÃ¡m, majd EzÃ¼stmancsra.

- EzÃ¼st mondta, hogy itt van, Ãºgyhogyâ€¦

- Ã‰s nem mondtad volna el, hogy nem kÃ©ne felÃ¡ldoznom magamat, egyÃ¼tt le tudunk szÃ¡llni? â€“ morogta, mire feltett kezekkel lÃ©pdeltem hÃ¡tra.

- Ha tudtam volna, hogy ledobsz a hÃ¡tadrÃ³l, akkor szÃ³lok. AmÃºgy EzÃ¼stmancsnak igaza van. Ã‰jfÃºria vagy. Mindent megoldasz, nem? Egy kis sÃ¡r mÃ©g nem Ã¡rtott meg senkinek. â€“ fordÃ-tottam neki hÃ¡tat. MÃ©g mielÅ‘tt szÃ³lhattam volna EzÃ¼stmancshoz, a lÃ¡bam kiment alÃ³lam Ã©s a sÃ¡rban fekÃ¼dve talÃ¡ltam magamat. DÃ¶bbenten pislogva Ã¼ltem fel Ã©s nÃ©ztem a mellettem nevetÅ‘ Ã©jfÃºriÃ¡ra.

- Nem is tudtam, hogy az emberek ilyen jÃ³l nÃ©znek ki sÃ¡rosan.

- Ã"Ã³Ã³, nagyon vicces vagyâ€¦ - Ã¼ltem fel fintorogva. EzÃ¼stmancs tÅ‘lÃ¼nk nem messze nagyban nevetett.

:: BÃ¡r lÃ¡tnÃ¡tok magatokat! Olyan viccesen festetek! ::

_- Tudod, ami azt illetiâ€¦ te is rÃ©szt vettÃ©l az egÃ©sz â€žverjÃ¼k Ã¡t szegÃ©ny Ã©jfÃºriÃ¡t" dologban. Nem Ã©r, hogy csak Hablaty kapjon a sÃ¡rfÃ¼rdÅ‘bÅ‘l. _â€“ ezzel Ãºjra lendÃ-tette a farkÃ¡t. A gond csak annyi volt, hogy Ãºtba voltan, Ã-gy engem megint levett a lÃ¡bamrÃ³l, EzÃ¼stÃ¶t pedig beterÃ-tette egy szÃ©p nagy adag sÃ¡rral. Morcosan tÃ©rdeltem fel Ã©s prÃ³bÃ¡ltam kitÃ¶rÃ¶lni a szemembÅ‘l a sok sarat.

:: HÃ¡borÃºt akarsz, Ã©jfÃºria? :: - morogta EzÃ¼stmancs, ezzel pedig Fogatlan felÃ© kÃ¼ldÃ¶tt a farkÃ¡val egy Ãºjabb adag sarat. Az

arcomat takarva vÃ¡rtam, hogy befejezzÃ©k, a sÃ¡rdobÃ¡lÃ³ csata azonban csak egyre jobban kezdett elfajulni. Egy bizonyos pontnÃ¡l megelÃ©geltem mindezt:

- HÃ©Ã©Ã©! Ã‰n is itt vagyok! â€“ kiÃ¡ltottam felpattanva. A kÃ©t fÃºria aggÃ³dva nÃ©zett egymÃ¡sra. Ã‰n lehajoltam, megigazÃ-tottam a csizmÃ¡mat, majd a sÃ¡rba markolva felegyenesedtem Ã©s mindkettejÃ¼ket arcon dobtam. Nevetve kezdtem el rohanni, hirtelen azonban egy vakÃ-tÃ³an fehÃ©r villanÃ¡ssal robbant elÅ‘ttem valami. MegÃ¡llni mÃ¡r nem tudtam, Ã-gy megcsÃºszva arccal elÅ‘re vÃ¡gÃ³dtam el.

- Auâ€¦ HÃ‰Ã‰Ã‰! â€“ kiÃ¡ltottam, ahogy Fogatlan vigyÃ¡zva ugyan, de kellÅ‘en Ã©rezhetÅ‘en a hÃ¡tamra lÃ©pett. â€“ LennÃ©l szÃ-ves elengedni?

- Nem is tudomâ€¦ Mi a vÃ©lemÃ©nyed, hÃ³fÃºria? MegkÃ-mÃ©ljÃ¼k? â€“ fordult fÃ©lig a mellÃ©nk sÃ©tÃ¡lÃ³ EzÃ¼stmancshoz.

:: Azok utÃ¡n, hogy ilyen aljas trÃ¼kkel rÃ¡szedett minket? Nem, Ã©n semmikÃ©pp sem hagynÃ¡m bÃ¼ntetlenÃ¼l ezt a tettet. ::

- HÃ¡t Ã©n sem. â€“ szagolgatta meg Fogatlan a hajamat.

- MÃ©gis milyen â€žbÃ¼ntetÃ©st" terveztek? HalÃ¡lra nyalogattok a bÃ¼dÃ¶s, halszagÃº nyelvetekkel? Eressz mÃ¡r el, Fogatlan! â€“ prÃ³bÃ¡ltam kimÃ¡szni alÃ³la.

- Nem, mÃ©g nem tudom mit teszÃ¼nk veled. TalÃ¡nâ€¦

:: Nekem van egy Ã¶tletem! Ez azt hiszem tetszeni fog, Ã©jfÃºriaâ€¦ :: - vigyorgott EzÃ¼stmancs jÃ¡tÃ©kosan, ezzel pedig hamar leolvadt a mosoly az arcomrÃ³lâ€¦

11. KÃ©kes a KristÃ¡lyhÃ¡t

11 â€“ KÃ©kes a KristÃ¡lyhÃ¡t

* * *

><p>Morcosan Ã¼ltem Fogatlan hÃ¡tÃ¡n Ã©s prÃ³bÃ¡ltam lemosni rÃ³la az utolsÃ³ kis sÃ¡rfoltokat. Az egÃ©sz akciÃ³val kÃ©t dolgot tanultam meg: elÅ‘szÃ¶r is, soha tÃ¶bbÃ© nem segÃ-tek EzÃ¼stmancs terveiben, mÃ¡sodszor pedig, hogy nem dobok arcon fÃºriÃ¡kat sÃ¡rralâ€¦<p>

Van egy Ã³rÃ¡ja is, hogy talÃ¡ltunk Ã©jszakai szÃ¡llÃ¡skÃ©nt egy barlangot magunknak, azÃ³ta pedig mÃ¡r lemostam elÅ‘szÃ¶r EzÃ¼stmancsot, most pedig Fogatlant sÃ¡rkÃ¡nyfÃ¼ves vÃ-zzel. A fÃºriÃ¡k azÃ³ta is dorombolva alszanak a tÅ±z kÃ©t oldalÃ¡n.

Nagyot sÃ³hajtva csÃºsztam le Fogatlan hÃ¡tÃ¡rÃ³l Ã©s dobtam fÃ©lre a kis textildarabot. Magamon vÃ©gignÃ©zve fintorogva kirÃ¡zkÃ³dtam. Semmi kedvem sem volt most a jÃ©ghideg fÃ¼rdÅ‘hÃ¶z, azonban Ã-gy sem akarok maradni. A kosaramhoz lÃ©pve elÅ‘hÃºztam az egyik vÃ¡ltÃ³ tunikÃ¡mat Ã©s nadrÃ¡gomat, majd elindultam a barlang kijÃ¡rata felÃ©.

- Hablaty? â€“ hallottam Fogatlan bÃ¡gyadt hangjÃ¡t. Visszafordulva elmosolyodtam, ahogy Ã¡lmosan rÃ¡m pislogott. **_â€“

HovÃ¡ mÃ©sz?_**

- Megmosakszom. Ã•gy nem aludhatok. â€“ mutattam vÃ©gig magamon. A szemeit lehunyva bÃ³lintott, majd prÃ³bÃ¡lt felÃ¡llni.

- Tudod, Ã©n is megfÃ¼rdethetnÃ©lek. KÃ¶nnyebb lenne Ã©s nem kÃ©ne olyan messze mennÃ¼nkâ€¦ - prÃ³bÃ¡lta kirÃ¡zni a szemÃ©bÅ‘l az Ã¡lmossÃ¡got, lÃ¡thatÃ³an sikertelenÃ¼l.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, inkÃ¡bb maradnÃ©k sÃ¡ros, mint halszagÃº. Maradj nyugodtan.

- Deâ€¦

- A tÃ³ hallÃ³tÃ¡volsÃ¡gon belÃ¼l van. Ha bÃ¡rmi baj van, akkor kiÃ¡ltok. FekÃ¼dj vissza. â€“ nyugtattam, amit teljesÃ-tett. Ã•lmosan rakta le a fejÃ©t a kÅ‘re, de szemeivel engem fÃ¼rkÃ©szett.

- AzÃ©rt siess vissza Ã©s csak Ã³vatosan, rendben? â€“ kÃ©rte fÃ¡radtan az Ã©jfÃºria.

- Mikor nem vagyok Ã©n Ã³vatos? â€“kÃ©rdeztem vissza, a pillantÃ¡sÃ¡ra azonban vÃ©dekezÅ‘n feltettem a kezemet. â€“ Tudod mit? InkÃ¡bb ne vÃ¡laszolj. Sietek. â€“ ezzel pedig a ruhÃ¡imat fogva a tÃ³hoz indultam.

* * *

><p>Kint csÃ-pÅ‘s, hideg Ã©jszaka volt. KissÃ© dideregve hÃºztam Ã¶ssze magamon a sÃ¡ros mellÃ©nyemet, mikÃ¶zben a hidegben meglÃ¡tszÃ³dÃ³ leheletemmel jÃ¡tszottam. Az Ã©gre pillantva elmosolyodtam milyen tiszta Ã©s csillagos. Vajon mi lehet most otthon? HiÃ¡nyol bÃ¡rki is? Vajon apÃ¡mâ€¦<p>

Az ajkamba harapva rÃ¡ztam meg a fejemet Ã©s mÃ¡sztam Ã¡t egy fatÃ¶rzsÃ¶n. Minek is fÃ¡rasztom magamat ilyen gondolatokkal? MinÃ©l elÅ‘bb megbÃ©kÃ©lek azzal, hogy tÃ¶bbÃ© nem lÃ¡tom Berket, annÃ¡l kÃ¶nnyebb lesz. Ã‰n vÃ¡lasztottam, hogy elmegyek, nem? Fogatlan nem kÃ©nyszerÃ-tett. LegalÃ¡bb az Å‘ kedvÃ©t nem kÃ©ne elrontanom.

FelnÃ©zve magam elÃ© vÃ©gre Ã©szrevettem a tavat. A partjÃ¡ra Ã©rve hosszÃº pillanatokig csak a nyugodt felszÃ-nÃ©t bÃ¡multam. Pontosabban a sajÃ¡t magam tÃ¼kÃ¶rkÃ©pÃ©t. HalvÃ¡nyan elmosolyodtam a sÃ¡ros kinÃ©zetemen, majd felakasztottam egy kisebb fa Ã¡gaira a tiszta ruhÃ¡imat. A fÃ¶ldre Ã¼lve kezdtem lehÃºzni a lÃ¡bamrÃ³l a csizmÃ¡mat. A kristÃ¡lyt Ã³vatosan fÃ©lretettem. SemmikÃ©pp sem szerettem volna elveszÃ-teni.

MiutÃ¡n levettem a sÃ¡ros ruhÃ¡imat, Ã¶sszeszorÃ-tott fogakkal mentem beljebb a vÃ-zben. Azt hiszem Ã©letemben nem mosakodtam meg ilyen gyorsan. A jÃ©ghideg vÃ-z miatt Ã©reztem, hogy az ujjaim pillanatok alatt elgÃ©mberedtek. Ãšgy dÃ¶ntÃ¶ttem ennyi elÃ©g. Remegve mÃ¡sztam ki a vÃ-zbÅ‘l Ã©s vettem fel a tiszta ruhÃ¡imat. UtoljÃ¡ra a csizmÃ¡mba bÃºjtam bele, majd nyÃºltam a kristÃ¡lyÃ©rt, az azonban sehol sem volt. RÃ©mÃ¼lten nÃ©ztem kÃ¶rbe. Hiszen az elÅ‘bb kiraktam! Hova tÅ±nhetett?

- Ã“Ã³Ã³, ne, Ã³Ã³Ã³, neâ€¦ Hogy veszÃ-thettem Ã-gy el? â€“ kÃ©rdeztem remegve Ã©s hÃºztam le a csizmÃ¡mat, hÃ¡tha mÃ©gis benne

maradt.

Hirtelen egy Fogatlan nyÃ¼szÃ-tÃ©sÃ©hez hasonlÃ³ hangot hallottam. KÃ-vÃ¡ncsian fordultam a vÃ-z felÃ©, ott pedig az egyik kiÃ¡llÃ³ kÃ¶vÃ¶n egy sÃ¡rkÃ¡ny volt. Alakra a legjobban egy Rettenetes rÃ©mre hasonlÃ-tott, neki azonban aprÃ³ tÃ¼skÃ©k voltak mindenhol a testÃ©n. Ã‰ppen a kristÃ¡lyommal jÃ¡tszott.

- HÃ©, szia! â€“ kÃ¶szÃ¶ntem neki halkan, mikÃ¶zben lassÃº lÃ©ptekkel elkezdtem megkÃ¶zelÃ-teni. A kezeimet remegve nyÃºjtottam felÃ©je. BÃ¡r ne lenne ilyen hideg a vÃ-z.

A sÃ¡rkÃ¡ny Ã©rdeklÅ‘dve nÃ©zett rÃ¡m. Egy mosolyt erÅ‘ltettem az arcomra, mikÃ¶zben egyre mÃ©lyebbre mentem a vÃ-zben.

- Nyugalom. Semmi baj, pajtÃ¡s. Semmi baj. Csak azt a kÃ¶vet szeretnÃ©m visszakapni. Tudod, nÃ©lkÃ¼le nem tudokâ€¦ Ã•Ã¡Ã¡! â€“ kiÃ¡ltottam fel, ahogy vÃ¡ratlanul Ã¡trepÃ¼lt a fejem fÃ¶lÃ¶tt a partra. A kristÃ¡lyt is vitte magÃ¡val. KissÃ© bosszÃºsan indultam utÃ¡na, azonban a lÃ¡bam hirtelen gÃ¶rcsÃ¶lni kezdett.

RÃ©mÃ¼lten prÃ³bÃ¡ltam kijutni a partra, de a jÃ©ghideg vÃ-z miatt kezdtem elveszÃ-teni minden erÅ‘met. Hihetetlen, hogy a vÃ¡llamig alig Ã©rÅ‘ vÃ-zben fogok megfulladni.

A kezeimmel, ahogy abbahagytam az evezÃ©s Ã©s sÃ¼llyedni kezdtem, Ã©reztem, hogy valaki elkapja a karomat Ã©s prÃ³bÃ¡l a partra hÃºzni. Az ismeretlen kristÃ¡ly-rablÃ³ sÃ¡rkÃ¡ny volt. Egy furcsa, vÃ©kony hangot adott ki, ekkor pedig valami olyan erÅ‘vel tolt meg a vÃ-z alÃ³l, hogy egybÅ‘l a tÃ³ sekÃ©lyebb rÃ©szÃ©n talÃ¡ltam magamat.

Remegve mÃ¡sztam ki, az aprÃ³ sÃ¡rkÃ¡ny pedig nyÃ¼szÃ-tve nyÃºjtotta felÃ©m a kÃ¶vet. A kezembe vÃ©ve a kristÃ¡lyt kicsit megszÃ©dÃ¼ltem, majd a fejemet rÃ¡zva nÃ©ztem a rÃ©mÃ¼lt sÃ¡rkÃ¡nyra.

/ _Annyira sajnÃ¡lom! Nem akartam ilyen nagy bajt okozni! JÃ³l vagy? Mit csinÃ¡ljak?_ / - kÃ©rdezte vÃ©kony hangon. RemegÅ‘ kÃ©zzel mutattam a barlang irÃ¡nyÃ¡ba.

- Oâ€¦ Ottâ€¦ Ã‰jfÃºriaâ€¦ BarÃ¡tomâ€¦ Mondd, hogyâ€¦ Habâ€¦

- Hogy HABLATY mÃ¡r megint bajba kerÃ¼lt. â€“ hallottam egy dÃ¼hÃ¶s hangot, majd jobban felnÃ©zve Fogatlan alakja kezdett kirajzolÃ³dni.

- Ã‰.. Ã‰n csâ€¦ csakâ€¦

- Tudom. Ã•rtatlan vagy. A gond csak Ãºgy belÃ©d botlott. â€“ fÃºjtatott, majd lefekÃ¼dt mellettem. **_â€“ Fel tudsz mÃ¡szni?_**

A hÃ¡tÃ¡ra nÃ©zve lassan odamÃ¡sztam, majd a kis sÃ¡rkÃ¡ny Ã©s Fogatlan szÃ¡rnyÃ¡nak a segÃ-tsÃ©gÃ©vel felhÃºztam magamat a hÃ¡tÃ¡ra. Lassan a csizmÃ¡mba csÃºsztattam a kristÃ¡lyt, mikÃ¶zben az Ã©jfÃºria megindult vissza a barlangba.

- Vâ€¦ vÃ¡rj. Aâ€¦ a ruhÃ¡imâ€¦

- Holnapig nem mennek sehova. â€“ felelte morcosan, mikÃ¶zben Ã©n remegve dÃ¶rzsÃ¶ltem a kezeimet.

/ _Ã‰n majd hozom!_ / - hallottam a kis sÃ¡rkÃ¡ny hangjÃ¡t.

Csendben bÃºjtam Fogatlan meleg pikkelyeihez, mikor a fejÃ©t rÃ¡zva lÃ©pett be a barlangba.

- Tudhattam volna, hogy nem szabad elengednem tÃ©ged egyedÃ¼lâ€¦ - morogta, mire EzÃ¼stmancs is felnÃ©zett. Hallottam, hogy Ã©rtetlenÃ¼l a nevemet suttogja.

- Csâ€¦ csakâ€¦ a kristÃ¡lytâ€¦ akartamâ€¦ visszaszerezni. Mâ€¦ mÃ¡râ€¦ eâ€¦ ezâ€¦ isâ€¦ baj? â€“ kÃ©rdeztem a kelletÃ©nÃ©l ingerÃ¼ltebben. KÃ¡r, hogy a remegÃ©sem elÃ©ggÃ© levett a hatÃ¡sÃ¡bÃ³l.

- ElÅ‘szÃ¶r is, neked nincs okod arra, hogy dÃ¼hÃ¶s legyÃ©l rÃ¡m. Ez mÃ¡r hÃ¡nyadik alkalom, hogy majdnem megfagysz?

- Nem tâ€¦ tehetek râ€¦ rÃ³la, hogyâ€¦

- SzÃ³lhattÃ¡l volna, hogy gond van. Nem kell mindig hÅ‘skÃ¶dnÃ¶d. â€“ csÃºsztatott le Ã³vatosan a hÃ¡tÃ¡rÃ³l a tÅ±z mellÃ©. Remegve Ã¼ltem fel Ã©s tartottam a kezeimet a meleg lÃ¡ngok felÃ©.

- Nemâ€¦ hÅ‘skÃ¶dtem.

- Ã“, nem, te nem. â€“ hajolt fÃ¶lÃ©m mÃ©rgesen, majd elkezdte nyalogatni a hajamat.

- Ughâ€¦ Ezt hagyd abba! â€“ toltam el a fejÃ©t, Å‘ azonban arrÃ©bb lÃ¶kte a kezeimet.

Minden tovÃ¡bbi szÃ³ nÃ©lkÃ¼l folytatta a hajam nyalogatÃ¡sÃ¡t. Egy idÅ‘ utÃ¡n mÃ¡r rÃ¡hagytam Ã©s elkezdtem kicsavarni a ruhÃ¡mbÃ³l a vizet. EzÃ¼stmancs kÃ-vÃ¡ncsian nÃ©zett minket, mire csak megingattam a fejemet. A bejÃ¡rat felÅ‘l aprÃ³ szÃ¡rnyak csapkodÃ¡sÃ¡ra lettÃ¼nk figyelmesek. A â€žkristÃ¡lyrablÃ³" sÃ¡rkÃ¡ny ekkor jelent meg, szÃ¡jÃ¡ban a tisztaâ€¦ tiszta ruhÃ¡immal?

/ _MÃ©g hozom azt a szÅ‘rÃ¶sâ€¦ izÃ©tâ€¦_ / - lihegte Ã©s mÃ¡r repÃ¼lt is ki a barlangbÃ³l. Zavartan vettem a kezeim kÃ¶zÃ© a tiszta ruhadarabokat. Hiszen ez volt, amit levettem. Akkor mÃ©g sÃ¡ros volt. Nem mostam ki Ã©s az kÃ©ptelensÃ©g, hogy ilyen hamar megszÃ¡radt volna.

- Å• milyen sÃ¡rkÃ¡ny? â€“ kÃ©rdeztem a ruhÃ¡imat vizsgÃ¡lva. Mivel Fogatlan nem felelt, kÃ©rdÅ‘n fordultam EzÃ¼stmancshoz.

:: Nem nagyon ismerem. TalÃ¡n egyszer lÃ¡ttam hasonlÃ³t a csapatommal valÃ³ vÃ¡ndorlÃ¡s kÃ¶zben, de nem beszÃ©ltem a fajtÃ¡jÃ¡val. Ã•rtalmatlannak tÅ±nik. :: - felelte a bejÃ¡rat felÃ© pillantva.

- IdegesÃ-tÅ‘nek tÅ±nik, akÃ¡rcsak a Rettenetes rÃ©mek. â€“ kezdte a ruhÃ¡mat nyalogatni az Ã©jfÃºria, ezt azonban mÃ¡r nem hagytam.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, ennyi elÃ©g volt. Ã•tÃ¶ltÃ¶zÃ¶k inkÃ¡bb. Valamit csinÃ¡lt a ruhÃ¡immal az a sÃ¡rkÃ¡ny. TisztÃ¡k Ã©s szÃ¡razok. â€“

tartottam Fogatlan felÃ©. Bizalmatlanul megszagolta, majd Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©zett rÃ¡m.

- Valami furcsaâ€¦ hal-fÃ©le szaga van.

- Hal? â€“ kÃ©rdeztem a ruhÃ¡t nÃ©zve.

- Azonban Ã©rdekes. Ilyen halat mÃ©g nem is ettem. â€“ nÃ©zett EzÃ¼stmancsra.

- Van olyan hal, amit mÃ©g nem ettÃ©l? Az angolnÃ¡n kÃ-vÃ¼l? â€“ kÃ©rdeztem mÃ©g mindig kicsit remegve, de egyben vigyorogva, mikÃ¶zben elkezdtem levenni a vizes ruhÃ¡imat.

- Ma tÃ©nyleg az idegeimmel jÃ¡tszikâ€¦ - fekÃ¼dt el durcÃ¡san a tÅ±z mellett.

:: LazÃ-ts. Semmi baja nem lett. Azt sem tudod pontosan, hogy mi tÃ¶rtÃ©nt, nem? Lehet nem is Hablaty hibÃ¡ja. :: - Ã¡llt a vÃ©delmembe a hÃ³fÃºria.

- Perszeâ€¦ - fÃºjtatott bosszÃºsan Fogatlan. ImmÃ¡ron a szÃ¡raz ruhÃ¡imban kiterÃ-tettem a vizeseket az egyik kÅ‘re, majd visszasÃ©tÃ¡ltam a tÅ±zhÃ¶z.

- AmÃºgy tÃ©nyleg nem az Ã©n hibÃ¡m. A kÃ¶vet szerettem volna visszaszerezni, mertâ€¦ - kezdtem volna magyarÃ¡zni, de ahogy meghallottam az ismeretlen sÃ¡rkÃ¡ny kÃ¶zeledÃ©sÃ©t, inkÃ¡bb abbahagytam. SzÃ¡jÃ¡ban a mellÃ©nyemmel felÃ©m repÃ¼lt Ã©s a kezembe adta a szintÃ©n tiszta Ã©s szÃ¡raz ruhadarabot. FÃ¡radtan szÃ¡llt le mellÃ©m.

/ _RemÃ©lem tÃ©nyleg jÃ³l vagy. SajnÃ¡lom, hogy elvettem a vilÃ¡gÃ-tÃ³ kÃ¶vedet._ /

- Semmi baj. MÃ¡r Ãºjra nÃ¡lam van Ã©s segÃ-tettÃ©l is kijÃ¶nni a vÃ-zbÅ‘l. NÃ©lkÃ¼led lehet megfulladtam volna, mire Fogatlan odaÃ©r. â€“ simogattam meg az emlÃ-tett Ã©jfÃºria fejÃ©t.

/ _Te Ã©rted, amit mondok? A kÃ©tlÃ¡bÃºak tudtommal nem Ã©rtik a nyelvÃ¼nket._ / - kÃ©rdezte meglepÅ‘dve.

:: Az Ã¡tlagos emberek nem is Ã©rtik. Å• azonban kÃ¼lÃ¶nleges. :: - mosolygott rÃ¡m kedvesen EzÃ¼stmancs.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, EzÃ¼stmancs. â€“ suttogtam halkan. Fogatlan a szÃ¡rnyÃ¡val kÃ¶zelebb hÃºzott magÃ¡hoz, majd farokszÃ¡rnyÃ¡t az Ã¶lembe rakta.

- Hablaty a lovasom. Az egyik legendÃ¡nk fÅ‘hÅ‘se.

/ _Egy legenda?_ / - kÃ©rdezte dÃ¶bbenten a kis sÃ¡rkÃ¡ny. / _SajnÃ¡lom, nem tudtam. Ne haragudj rÃ¡m, Hablaty._ / - hajtotta le a fejÃ©t, mire megrÃ¡ntottam a vÃ¡llamat.

- Semmi bajom Ã©s neked hÃ¡la mÃ©g a ruhÃ¡im is tisztÃ¡k Ã©s szÃ¡razok. Hogyan csinÃ¡ltad? Ezek jÃ³l emlÃ©kszem, hogy sÃ¡rosak voltak, mikor levettem Å‘ket a parton.

/ _Ohâ€¦ hogy azt hogy csinÃ¡ltam? HÃ¡tâ€¦ Tudod, Ã©n egy olyan

sÃ¡rkÃ¡ny vagyok, akiâ€¦ tudâ€¦ ilyetâ€¦_ / - nÃ©zett zavartan a kijÃ¡rat felÃ©. Fogatlanra pillantva Ã©szrevettem rajta, hogy milyen bizalmatlanul mÃ©regeti a sÃ¡rkÃ¡nyt. Nagyot nyÃºjtÃ³zkodva dÅ‘ltem jobban az Ã©jfÃºriÃ¡nak, mire a tekintetÃ©t rÃ¡m szegezte.

- TalÃ¡n nem Ã¡rtana aludnod. â€“ javasolta.

- Ã•h, jÃ³l vagyok. â€“ legyintettem, majd kÃ¶zelebb hajoltam a kis sÃ¡rkÃ¡nyhoz. Csak most tudtam igazÃ¡n megnÃ©zni. Teste vilÃ¡goskÃ©k volt, mÃ-g a hÃ¡tÃ¡n tÃ¶bb sÃ¶tÃ©tkÃ©k folt volt. AprÃ³ tÃ¼skÃ©k Ã¡lltak ki a hÃ¡tÃ¡bÃ³l. Szemei vilÃ¡goskÃ©ken csillogtak. â€“ Milyen fajta vagy egyÃ©bkÃ©nt? MÃ©g sosem lÃ¡ttam hozzÃ¡d hasonlÃ³ sÃ¡rkÃ¡nyt.

/ _A fajtÃ¡d KristÃ¡lyhÃ¡tkÃ©nt emleget._ / - forgatta meg a szemÃ©t, mire Ã©rdeklÅ‘dve dÃ¶ntÃ¶ttem oldalra a fejemet.

- Ahogy lÃ¡tom, nem tetszik az elnevezÃ©s.

/ _Nincs sok Ã©rtelme, tudod? Csak a nÅ‘stÃ©nyek hÃ¡tÃ¡n van kristÃ¡ly Ã©s az sem Ã¶rÃ¶kkÃ©. PÃ¡rvÃ¡lasztÃ¡s elÅ‘tt mi szerzÃ¼nk nekik szebbnÃ©l-szebb kristÃ¡lyokat, amibÅ‘l aztÃ¡n fÃ©szket tudunk Ã©pÃ-teni._ /

- MÃ©g mindig jobb a neved, mint nekÃ¼nk, Ã‰jfÃºriÃ¡knak. Titeket legalÃ¡bb nem valami szÃ¶rnyeknek hisznek az emberek. â€“ morogta Fogatlan. NyugtatÃ³n megsimogattam a fejÃ©t.

/ _AzÃ©rt itt sem rajonganak Ã©rtÃ¼nk. Ha nem lennÃ©nk elÃ©g gyorsak, levadÃ¡sznÃ¡nak Ã©s kiraknÃ¡k a fejÃ¼nket a falra. Nem tudom mÃ©gis mit kÃ©pzelnek magukrÃ³l. Mi jÃ³val rÃ©gebb Ã³ta Ã©lÃ¼nk ezen a vilÃ¡gon, Å‘k pedig csak jÃ¶nnek, elÅ±znek az Ã©lÅ‘helyÃ¼nkrÅ‘l, kiirtjÃ¡k az erdÅ‘ket, hogy a fÃ¶ldÃ¶n Ã©s a vizeken fÃ©szkeket Ã©pÃ-tsenek Ã©s mÃ©g vadÃ¡sznak is rÃ¡nk._ / - jÃ¡ratta a farkÃ¡t idegesen.

BÅ±ntudattal nÃ©ztem vÃ©gig rajta, EzÃ¼stmancson Ã©s Fogatlanon. Miattunk emberek miatt bÃºjkÃ¡lniuk kell, el kell hagyniuk a korÃ¡bbi otthonaikat Ã©s mÃ©g ki tudja mennyi mindent tesznek velÃ¼k a vilÃ¡g mÃ¡s rÃ©szein. BÃ¡r meg tudnÃ¡m vÃ¡ltoztatni az emberek nÃ©zetÃ©t. BÃ¡r csak egyszer hallgatnÃ¡nak rÃ¡m, igazÃ¡n.

/ _De lÃ©nyegtelen. Ez ellen sokat nem tudunk tenni, Ã-gy kÃ¡r idegeskedni rajta. ElkÃ¶szÃ¶nÃ¶k tÅ‘letek. Vissza kell mennem a tÃ³ba. A pikkelyeimen Ã©rzem, hogy kezdenek kiszÃ¡radni._ / - nÃ©zett az oldalÃ¡ra, ami tÃ©nyleg kezdett kifakulni.

- Itt a tÃ³ban Ã©lsz? Ha nem bÃ¡nod, holnap megkeresnÃ©lek majd. â€“ terÃ-tettem le a mellÃ©nyemet Fogatlan mellÃ©.

/ _MegkeresnÃ©l? MiÃ©rt?_ /

- SzeretnÃ©m jobban megismerni a fajtÃ¡d szokÃ¡sait. Egy ideig itt ragadtunk ezen a szigeten. Tudod, Fogatlan szÃ¡rnyÃ¡t meg kell csinÃ¡lnom. â€“ mutattam a hiÃ¡nyzÃ³ farokszÃ¡rnyra.

/ _Megkereshetszâ€¦ De vigyÃ¡zzatok. MÃ¡s emberek is Ã©lnek ezen a szigeten. Å•k nem olyan sÃ¡rkÃ¡nybarÃ¡tok, mint te._ / - felelte tÃ¡volsÃ¡gtartÃ³an.

- Tudom. Fogatlan Ã©s EzÃ¼stmancs itt maradnak a barlang kÃ¶zelÃ©ben. EgyedÃ¼l megyek a vÃ¡rosba.

/ _JÃ³l teszed, Hablaty. EgyÃ©bkÃ©nt Ã©n KÃ©kes vagyok. KÃ©sÅ‘bb akkor mÃ©g talÃ¡lkozunk. Sziasztok._ / - kÃ¶szÃ¶nt el.

- JÃ³ Ã©jt, KÃ©kes! â€“ kÃ¶szÃ¶ntem utÃ¡na. A kÃ©k KristÃ¡lyhÃ¡t elhagyta a barlangunkat, Ã©n pedig fÃ¡radtan fekÃ¼dtem el a mellÃ©nyemen. Felpillantva Ã©szrevettem, hogy EzÃ¼stmancs Ã©s Fogatlan gyanakvÃ³ pillantÃ¡ssal nÃ©znek Ã¶ssze.

- Valami baj van? â€“ Ã©rdeklÅ‘dtem, mire EzÃ¼stmancs lassan rÃ¡m nÃ©zett.

:: Valami nincs rendben ezzel a sÃ¡rkÃ¡nnyal. ::

- Ugyanazt a szagot Ã©reztem rajta, amit a ruhÃ¡idon. â€“ szÃ³lalt meg Fogatlan is.

- Mit? Halat? Az elÅ‘bb mondta, hogy megy vissza a tÃ³hoz. Ha tÃ³ban Ã©l, nyilvÃ¡n kicsit halszagÃº lesz, nem gondolod? â€“ csÃºsztam kÃ¶zelebb az oldalÃ¡hoz tÃ¶bb meleg remÃ©nyÃ©ben.

- Nem, ez valamiâ€¦ nem is tudomâ€¦ Nem bÃ-zom benne. â€“ nÃ©zett fel a hÃ³fÃºriÃ¡ra.

:: Ã‰n sem. Valamit rejteget elÅ‘lÃ¼nk. FeszÃ¼lt lett, amikor mondtad neki, hogy mÃ©g talÃ¡lkozni akarsz vele. ::

- NyilvÃ¡n nem szokott mÃ©g emberekhez. â€“ rÃ¡ntottam meg a vÃ¡llamat.

:: Nem, ennÃ©l valamivel tÃ¶bb van a hÃ¡ttÃ©rben. EmlÃ©kszel, amit mÃ¡r tÃ¶bbszÃ¶r mondtunk neked, Hablaty? A sÃ¡rkÃ¡nyoknak nincs nevÃ¼k. ::

- TalÃ¡nâ€¦

- NEM! Nincs! Egyik fajtÃ¡nÃ¡l sem szokÃ¡s neveket osztogatni, mert nincs rÃ¡ szÃ¼ksÃ©g. Van itt valami a hÃ¡ttÃ©rben. â€“ feszÃ¼lt meg mellettem Fogatlan.

- Nem is ismeritek a fajtÃ¡jÃ¡t. A vÃ-zben Ã©lnek, talÃ¡n nÃ¡luk nem mÅ±kÃ¶dik ez az â€žÃ©rzÃ©s" mÃ³dszer.

:: A vÃ-zben a legkÃ¶nnyebb jelezni a mÃ¡siknak, Hablaty. ::

- Akkor valami mÃ¡s oka van. Holnap majd megkÃ©rdezem tÅ‘le a reggelinÃ©l. Most inkÃ¡bbâ€¦

- Annyira naiv tudsz lenni, Hablaty. TÃºl kÃ¶nnyedÃ©n megbÃ-zol mÃ¡sokban. Ez veszÃ©lyes. Egyszer vissza fognak Ã©lni vele, akkor pedig komoly bajba keveredhetsz. â€“ takart be kedvenc Ã©jfÃºriÃ¡m a masszÃ-v, fekete szÃ¡rnyÃ¡val.

- Te pedig tÃºlsÃ¡gosan bizalmatlan vagy. Figyeld meg, holnap beszÃ©lek ezzel a KÃ©kessel Ã©s majd elmondja, honnÃ©t kapta ezt a nevet. Minden rendben lesz.

- HÃ¡nyszor hallottam mÃ¡r ezt? â€“ sÃ³hajtotta az Ã©jfÃºria,

amin Ã©n is Ã©s EzÃ¼stmancs is felnevettÃ¼nk.

- Kalandozni jÃ¶ttÃ¼nk, nem? â€“ kÃ©rdeztem a szemeimet lehunyva.

_- Ha neked kaland, hogy naponta jÃ©ggÃ© fagyj, akkor megkÃ©rem a kedves hÃ³fÃºriÃ¡t ott a tÅ±z mÃ¡sik oldalÃ¡n Ã©s Å' majd szÃ©pen lefagyaszt ide. Egy nyugodt nap mÃ¡r tÃ©nyleg rÃ¡m fÃ©rne. _

- Fogd be, mihaszna hÃ¼llÅ'. â€“ nevettem el magamat Ã©s lÃ¶ktem kicsit meg az oldalÃ¡t.

- LÃ¶kdÃ¶sÅ'dsz? â€“ kÃ©rdezte, majd a szÃ¡rnyÃ¡val kicsit meglÃ¶kÃ¶tt. Kinyitottam a szemeimet Ã©s nevetve kezdtem el tolni a szÃ¡rnyÃ¡t a kezeimmel.

- Csak azÃ©rt lÃ¶kdÃ¶slek, mert nem hagysz aludni. HÃ‰! â€“ eresztettem el a szÃ¡rnyÃ¡t, ahogy felhÃºzta, majd hirtelen visszaÃ¼tÃ¶tt vele. A fejemet dÃ¶rzsÃ¶lve Ã¼ltem fel a szÃ¡rnya alatt. â€“ SzÃ³val Ã-gy jÃ¡tszunk, huh?

- Ã‰n nem tudom mirÅ'l beszÃ©lszâ€¦ - nevetett, mikÃ¶zben a szÃ¡rnyÃ¡val az oldalÃ¡nak prÃ©selt. A hÃ¡tamat az oldalÃ¡nak vetettem, majd a lÃ¡baimat felemelve elkezdtem tolni a szÃ¡rnyÃ¡t.

- Emeld mÃ¡r fel kicsit a szÃ¡rnyadat! Teljesen Ã¶sszenyomsz! Ã•hhhh! â€“ estem hÃ¡tra, ahogy felÃ¡llt. Morcosan nÃ©ztem, ahogy a mellsÅ' kÃ©t lÃ¡ba kÃ¶zÃ¶tt lehajtotta a fejÃ©t, hogy rÃ¡m nÃ©zhessen. Kinevetett! - Nagy bajban vagy most, te villÃ¡mlÃ¡s Ã©s halÃ¡l istentelen ivadÃ©ka! TalÃ¡n nem tudtad, de ha kikezdesz velem, ezzel az egÃ©sszel kezdesz ki! â€“ mutattam vÃ©gig magamon.

- Ã“, remeg minden pikkelyem, te Harmadok Borzalmas Hablaty. Mihez fogsz velem kezdeni? HalÃ¡lra nevettetsz? â€“ kÃ©rdezte jÃ¡tÃ©kosan.

- SzeretnÃ©d, ha ilyen kÃ¶nnyedÃ©n megÃºszhatnÃ¡d, mi? Nem, ennÃ©l sokkal veszÃ©lyesebb dologgal Ã¡llsz szemben! A halÃ¡los szorÃ-tÃ¡sommal! â€“ ugrottam a hÃ¡tÃ¡ra Ã©s prÃ³bÃ¡ltam Ã¡tÃ¶lelni a nyakÃ¡t, kevÃ©s sikerrel.

Az Ã©jfÃºria hirtelen felÃ¡llt a hÃ¡tsÃ³ kÃ©t lÃ¡bÃ¡ra, Ã©n pedig a nyakÃ¡ba csimpaszkodva lÃ³gtam le. Nyereg nÃ©lkÃ¼l borzalmasan nehÃ©z rajta maradni. A lÃ¡bammal prÃ³bÃ¡ltam feljebb mÃ¡szni a hÃ¡tÃ¡n, a kezem azonban megcsÃºszott, Ã-gy nagyot kiÃ¡ltva estem le a fÃ¶ldre. Fogatlan nevetve fekÃ¼dt el mellettem.

- Tudod, ez mÃ©g meg fogom bosszulni. â€“ dÃ¶rzsÃ¶ltem a fÃ¡jÃ³s hÃ¡tsÃ³mat.

- MegnÃ©zem Ã©n azt. â€“ nevetett.

- Na majdâ€¦

:: Ha nem fogjÃ¡tok be vÃ©gre, lefagyasztalak mindkettÅ'tÃ¶ket. KÃ©sÅ' van, honnÃ©t van mÃ©g ennyi energiÃ¡tok? :: - kÃ©rdezte EzÃ¼stmancs felhÃ¡borodva, fejÃ©t pedig bedugta a szÃ¡rnya alÃ¡.

Somolyogva Ã¶sszenÃ©ztÃ¼nk Fogatlannal, majd lassan felemelte a

szÃ¡rnyÃ¡t. A mellÃ©nyemet fogva bemÃ¡sztam alÃ¡, Ãºjra leterÃ-tettem a sziklÃ¡s talajra, majd kÃ©nyelmesen elfekÃ¼dtem. Az Ã©jfÃºria oldalÃ¡t megsimÃ-tva azÃ©rt mÃ©g halkan suttogtam:

- Holnap szÃ¡mÃ-ts a bosszÃºmra. BÃ¡rmelyik pillanatban tÃ¡madhatok.

- Milyen bosszÃºra, te? â€“ kÃ©rdezte nevetve, szÃ¡rnyÃ¡val pedig kicsit meglÃ¶kÃ¶tt. Nevetve lÃ¶ktem vissza, ekkor pedig egy hangos morgÃ¡s jÃ¶tt EzÃ¼stmancs irÃ¡nyÃ¡bÃ³l. Fogatlannal Ã¶sszenÃ©ztÃ¼nk Ã©s elnevettÃ¼k magunkat.

- JÃ³, tÃ©nyleg aludjunk.

- Igen, mÃ©g mielÅ‘tt jÃ©gszobrokkÃ¡ vÃ¡ltozunk egy bizonyos hÃ³fÃºria miattâ€¦ - nevetett Fogatlan, majd a mancsaival kÃ¶zelebb hÃºzott magÃ¡hoz Ã©s gyorsan megnyalta mÃ©g a hajamat. **_â€“ JÃ³ Ã©jt, Hablaty._**

- JÃ³ Ã©jt Fogatlan. â€“ mosolyogtam, majd fÃ¡radtan, de jÃ³kedvÅ±en hunytam le a szemeimet.

* * *

><p>Asztrid kimerÃ¼lten nyitotta ki a Nagyterem ajtajÃ¡t Ã©s lÃ©pett be rajta. KÃ©k szemeivel azonnal a barÃ¡tait kezdte keresni. Egy eldugottabb asztalnÃ¡l szÃºrta ki Å‘ket. Gyorsan szerzett mÃ©g magÃ¡nak vacsorÃ¡t, majd az asztalhoz sietett. TakonypÃ³c idiÃ³ta bÃ³kjaival mit sem tÃ¶rÅ‘dve az ikrek mellÃ© lerakta a tÃ¡lcÃ¡jÃ¡t, majd Å‘ is leÃ¼lt a padra.<p>

- Bocs a kÃ©sÃ©sÃ©rt. Sokat vÃ¡rtatok rÃ¡m?

- Miattad a vilÃ¡g vÃ©gÃ©ig is vÃ¡rnÃ©kâ€¦ - felelte mÃ©zes-mÃ¡zasan TakonypÃ³c. A szÅ‘ke lÃ¡ny erre fapofÃ¡val nÃ©zett rÃ¡.

- SzÃ³valâ€¦ most hogy itt van ASZTRID isâ€¦ elmesÃ©lnÃ©d vÃ©gre, hogy mit mondott az apÃ¡d? â€“ kÃ©rdezte Fafej unott hangon.

- Ja. Fa Ã©s Ã©n Ã©pp fontos dolgokat intÃ©ztÃ¼nk.

- A kikÃ¶tÅ‘ben Ã¼ltetek egy csÃ³nakban. â€“ vette el a poharÃ¡t HalvÃ©r, mikÃ¶zben fÃ©l szemmel az ikreket figyelte.

- Ez nem tÃºl pontos. Egy fegyverekkel teli csÃ³nakban Ã¼ltÃ¼nk a kikÃ¶tÅ‘ben. â€“ javÃ-totta ki a nagydarab fiÃºt KÅ‘fej.

- Ã‰s mÃ©gis miÃ©rt Ã¼ltetek egy fegyverekkel teli csÃ³nakban? PlÃ©hpofa kÃ©rte, hogy mindenki ott segÃ-tsen, ahol tud. â€“ Ã©rdeklÅ‘dte Asztrid.

- Ã‰s szerinted mÃ©gis mit csinÃ¡lunk? MegvÃ©djÃ¼k Berket! Ã‰s mÃ©g mi vagyunk az ostobÃ¡k. â€“ ingatta a fejÃ©t Fafej.

- MitÅ‘l vÃ©ditek meg? A kÃ¶vetkezÅ‘ szÃºnyog invÃ¡ziÃ³tÃ³l? IdiÃ³tÃ¡k. â€“ fÃºjtatott TakonypÃ³c. Fafej nyitotta volna a szÃ¡jÃ¡t, Asztrid azonban leintette.

- InkÃ¡bb te beszÃ©lj TakonypÃ³c, hogy mi volt az apÃ¡ddal. KÃ©sÅ‘ estig is hallgathatnÃ¡nk ezt a vitÃ¡t, azonban holnap reggel

BÃ©lhangos mÅ±helyÃ©ben kell lennÃ¼nk.

- Ha nem szÃ¶kÃ¶tt volna el az a Mihaszna, akkor Ã©rtelmesebb feladatokkal foglalkozhatnÃ¡nk. â€“ bosszankodott TakonypÃ³c, mire Asztrid szÃºrÃ³s szemekkel nÃ©zett rÃ¡. â€“ MI VAN? Csak azt mondom, amit lÃ¡tok! Hablaty volt BÃ©lhangos inasa. Miatta fogtak most be minket.

- Ha maradt is volna, akkor is szÃ¼ksÃ©gÃ¼k lehetett volna segÃtsÃ©gre. Rengeteg fegyver van az otthonainkba Ã©s akkor mÃ©g a fegyverraktÃ¡rrÃ³l nem is beszÃ©ltÃ¼nk.

â€“ Fogd be, HalvÃ©râ€¦ - fordult el TakonypÃ³c az asztaltÃ³l. Asztrid a szemÃ©t forgatva ivott a poharÃ¡ba. PÃ¡r pillanat mÃºlva vÃ©gre visszafordult a Jorgenson fiÃº Ã©s elkezdett beszÃ©lni arrÃ³l, ami miatt eredetileg is Ã¶sszegyÅ±ltek. - Nosâ€¦ Mint tudjÃ¡tok, kifaggattam apÃ¡mat arrÃ³l, hogy mi tÃ¶rtÃ©nt a kikÃ¶tÅ‘ben azzal az ostoba tÃ¶rzzsel, mielÅ‘tt elindultak vadÃ¡szni. Azt mondta, hogy valami Ã•dÃ¡z Roark jÃ¶tt valami ultimÃ¡tummal. BÃ©lhangos ajÃ¡nlotta, hogy ezeket a dolgokat nem a kikÃ¶tÅ‘ben kÃ©ne megbeszÃ©lni, erre rÃ¡lÅ‘ttek! A vezÃ©rÃ¼k felsoroltatta a feltÃ©teleket. HajÃ³kat akartak kincsekkel meg hogy minden 15. Ã©letÃ©vÃ©t betÃ¶ltÃ¶tt fiatal katonai szolgÃ¡latra elmenjen. MihasznÃ¡t is el akartÃ¡k volna vinni katonÃ¡nak.

- ElmehettÃ¼nk volna katonÃ¡nak? Ez tÃ¶kâ€¦ - kezdte lelkesen Fafej, azonban ahogy Asztridra pillantott, meggondolta magÃ¡t. â€“ TÃ¶k bÃ©na.

- A feltÃ©telek utÃ¡n mi volt? PlÃ©hpofa mit mondott? â€“ kÃ©rdezte HalvÃ©r.

- Fogta az emberÃ¼ket, aki felolvasta a feltÃ©teleket Ã©s belehajÃtotta a vÃzbe. â€“ nevette el magÃ¡t TakonypÃ³c. â€“ Ezt megnÃ©ztem volna. Ez utÃ¡n mondta, hogy nem fogadjÃ¡k el az ultimÃ¡tumot Ã©s jÃ¶n a harc.

- PlÃ©hpofa jÃ³l dÃ¶ntÃ¶tt a hÃ¡borÃºval. Ilyen kÃ¶vetelÃ©seket nem teljesÃthetÃ¼nk. â€“ lÃ¶kte odÃ©bb Asztrid az Ã¼res tÃ¡lcÃ¡jÃ¡t.

- RemÃ©lem minket is engednek a csatatÃ©rre. SÃ¡rkÃ¡nyok ellen mÃ¡r ki lettÃ¼nk kÃ©pezve. HozzÃ¡juk kÃ©pest mik Å‘k? â€“ verte bÃ¼szkÃ©n a mellkasÃ¡t a Jorgenson fiÃº.

- PlÃ©hpofa majd eldÃ¶nti mi a jÃ³. RemÃ©lem, minÃ©l elÅ‘bb visszaÃ©rnek az Ã•dÃ¡zoktÃ³l. â€“ Ã¡ll fel Asztrid az asztaltÃ³l.

- MÃ¡r mÃ©sz is? â€“ kÃ©rdezte TakonypÃ³c csalÃ³dottan.

- FÃ¡radt vagyok, holnap pedig ki tudja milyen feladatokat kapunk BÃ©lhangostÃ³l. Ti se maradjatok sokÃ¡ig. â€“ kÃ¶szÃ¶nt el barÃ¡taitÃ³l a szÅ‘ke lÃ¡ny.

- VÃ¡rj! Ã‰n hazakÃsÃ©rlek! â€“ pattant fel TakonypÃ³c, Asztrid pedig fintorogva indult a kijÃ¡rat felÃ©. MÃ¡r csak ez hiÃ¡nyzott a napjÃ¡ba.

* * *

><p>PlÃ©hpofa a fÃ¡klya fÃ©nyÃ©ben igazÃtotta egy hordÃ³n a

tÃ©rkÃ©pet, majd felnÃ©zett a csillagokra. JÃ³ irÃ¡nyba haladnak. Ilyen szÃ©llel kÃ©t nap mÃºlva mÃ¡r az Ã•dÃ¡zok szigetÃ©n lesznek. A fedÃ©lzeten a vikingek egyik fele aludt, a mÃ¡sik pedig halkan beszÃ©lgetett.<p>

A fÅ‘nÃ¶k fÃ¡radtan Ã¼lt le Ã©s hÃºzta vÃ©gig kezÃ©t a tÃ©rkÃ©pen, fejben pedig egy fÃ¡jdalmas kÃ©rdÃ©sen gondolkodott. _Merre jÃ¡rhatsz most fiam?_

12. Hablaty Hofferson

12 â€“ Hablaty Hofferson

* * *

><p>Havas reggel kÃ¶szÃ¶ntÃ¶tt Berk szigetÃ©re. A hajnali Ã³rÃ¡kban kezdett rÃ¡, azÃ³ta pedig megÃ¡llÃ¡s nÃ©lkÃ¼l szakadt a hÃ³. A faluban maradt vikingek tÃ¶bbsÃ©ge ezÃ©rt Ã©bredÃ©st kÃ¶vetÅ‘en hÃ³lapÃ¡tolÃ¡sba kezdett.<p>

A falu kovÃ¡csmÅ±helyÃ©ben kÃ¶zben Ã¶t fiatal viking tÃ¼relmetlenÃ¼l vÃ¡rt BÃ©lhangosra. Az ikrek kivÃ©telÃ©vel, akik egymÃ¡snak dÅ‘lve elaludtak, Asztrid, TakonypÃ³c Ã©s HalvÃ©r Ã¡lmosan Ã©s csendben beszÃ©lgettek. Mikor vÃ©gre megjelent BÃ©lhangos, elÅ‘szÃ¶r vÃ©gignÃ©zett rajtuk, majd bosszÃºsan megingatta a fejÃ©t.

- Ha mÃ¡r itt vÃ¡rakoztatok, igazÃ¡n hasznosÃ-thattÃ¡tok volna magatokat. â€“ lÃ©pett a tÅ±zhelyhez Ã©s gyÃºjtotta be. Egyik viking sem szÃ³lt semmit. A kovÃ¡cs egy pulthoz lÃ©pett Ã©s lecserÃ©lte a kezÃ©t. Hirtelen az asztalra vÃ¡gott a pÃ¶rÃ¶lyÃ¶s kezÃ©vel.

- Mi? Mi? Hol vagyok? â€“ pattant fel Fafej, testvÃ©re pedig a hirtelen mozdulat miatt a fÃ¶ldÃ¶n vÃ©gezte.

- HÃ‰! Ezt mÃ©gis miÃ©rt csinÃ¡ltad? â€“ kiÃ¡ltott a lÃ¡ny Fafejre, mikÃ¶zben a sisakjÃ¡t igazÃ-tott.

- Ha nem hoztÃ¡k volna rÃ¡m a frÃ¡szt, nem tÃ¶rtÃ©nt volna ez. Jesszus, emberek, tisztelhetnÃ©tek az alvÃ³ vikinget. â€“ mÃ©ltatlankodott a fiÃº.

- Dolgozni jÃ¶ttetek ide, nem aludni. Ti kettenâ€¦ - mutatott BÃ©lhangos az ikrekre. â€“ Hozzatok mÃ©g szenet. A kordÃ© a mÅ±hely mÃ¶gÃ¶tt van.

- Nem csinÃ¡lhatnÃ¡nk valamivel izgalmasabbat? â€“ nÃ©zett Fafej csÃ¼ggedten testvÃ©rÃ©re.

- Ja. PÃ©ldÃ¡ul fegyvert Ã©lezni.

- Vagy melegÃ-teni a tÅ±zÃ¶n?

- Vagy kalapÃ¡lni?

- Vagy KÅ‘fej fejÃ©t beolvasztani valamibe? Az kirÃ¡ly lenne! â€“ vigyorgott a fiÃº, KÅ‘fej azonban kupÃ¡n vÃ¡gta.

- MÃ¡r csak az hiÃ¡nyzik, hogy leÃ©gessÃ©tek itt a mÅ±helyemet. TiÃ©tek a szÃ©n. MozgÃ¡s! â€“ kiÃ¡ltotta a kovÃ¡cs. Az ikrek

szemÃ¼ket forgatva hagytÃ¡k el az Ã¼zletet. BÃ©lhangos a tÃ¶bbiekhez fordult.

- TakonypÃ³c, mozgÃ¡s fegyvereket Ã©lezni. Ott a kÅ‘, mellette az Ã©leznivalÃ³.

Az emlÃ-tett fiÃº odament Ã©s nevetve kapta fel a kÃ©t kardot.

- Ennyi? Pfff. Hamar megleszek ezzel. â€“ kezdett volna neki, BÃ©lhangos azonban kikapta a kezÃ©bÅ‘l a kardokat.

- A-a-a. Ezeket tegnap megÃ©leztem. ArrÃ³l van szÃ³. â€“ mutatott egy nagy kupacra az fegyverÃ©lezÅ‘ kÅ‘ mÃ¡sik oldalÃ¡n.

- Micsoda? Ezzel holnap estig sem vÃ©gzek! â€“ hÃ¡borodott fel a fiÃº.

- Az szÃ©gyen. Hablaty ezzel mÃ©g dÃ©l elÅ‘tt kÃ©sz lenne. Azt javaslom, kezd neki.

- Oh, hogy az aâ€¦ - mÃ©rgelÅ‘dÃ¶tt TakonypÃ³c, amin Asztrid halvÃ¡nyan elmosolyodott.

- HalvÃ©r, te menj a fegyverraktÃ¡rba. SzÃ¡mold Ã¶ssze a kÃ©szletÃ¼nket. Minden fegyverrÅ‘l tudni akarok. Mennyi van, milyen Ã¡llapotbanâ€¦

- TyÅ±, kÃ¶szÃ¶nÃ¶m, BÃ©lhangos. SzÃ¡mÃ-thatsz rÃ¡m! â€“ derÃ¼lt fel a fiÃº Ã©s vidÃ¡man sietett a raktÃ¡rhoz. Asztrid feszÃ¼lten nÃ©zett BÃ©lhangosra, hogy Å‘ milyen feladatot kap. A kovÃ¡cs az Ã¡llÃ¡t dÃ¶rzsÃ¶lte, majd megfordult Ã©s egy kÃ¶tÃ©nyt felkapott Ã©s a lÃ¡nynak dobta. Az Ã¼llÅ‘ felÃ© biccentett.

- Te segÃ-tesz kijavÃ-tani a fegyvereket. Az elgÃ¶rbÃ¼lteket felmelegÃ-ted a tÅ±zÃ¶n, majd kiegyenesÃ-ted kalapÃ¡ccsal. Nem nehÃ©z feladat. KÃ¶zben majd mondom, ha valami nem megy. Ott hÃ¡tul talÃ¡lsz kalapÃ¡csot. VÃ¡lassz egyet, aztÃ¡n kezdjÃ¼nk neki.

Asztrid bÃ³lintva indult az emlÃ-tett irÃ¡nyba. Ahogy elsÃ©tÃ¡lt TakonypÃ³c mellett, fÃ©l fÃ¼llel mÃ©g hallotta:

- RemÃ©lem bÃ¡rhol is vagy, jÃ³l szÃ³rakozol most, Mihaszna, mert ez a te feladatod lenne! A tied, nem az enyÃ©m! â€“ morogta a fiÃº. Asztrid rejtett mosollyal a szÃ¡jÃ¡n vett fel egy kalapÃ¡csot Ã©s fordul vissza BÃ©lhangoshoz.

* * *

><p>Nevetve hÃºztam le a fejemet a faÃ¡gak miatt, majd gyorsan hÃ¡trapillantottam. Nyoma sem volt. Fogatlan oldalÃ¡t megpaskolva vigyorogtam.<p>

- LassÃ-thatsz, pajti. Azt hiszem lerÃ¡ztuk.

- Biztos vagy benne? Nem hittem, hogy Ã©lve megÃºsszuk ezt. â€“ nÃ©zte az Ã©jfÃºria a havas erdÅ‘t.

- HÃ¡t Ã©n sem. AmÃºgy meg ne csodÃ¡lkozz! Azok utÃ¡n, hogy ilyen csÃºnyÃ¡n orrba vÃ¡gtad a farkaddalâ€¦ - nÃ©ztem egy bokrot, ami hirtelen mozogni kezdett. Kezemet lassan az Ã©jfÃºria fejÃ©re

csÃºsztattam, majd Ã©szrevÃ©tlenÃ¼l a bokor felÃ© mutattam.

- HÃ©! A te hibÃ¡d is volt! Annyira belefeledkeztem a jÃ¡tÃ©kba, hogy mire Ã©szbe kaptam, mÃ¡r az erdÅ‘ben rohantunk. â€“ suttogta. A bokorbÃ³l vÃ¡ratlanul kiugrott egy fehÃ©r nyÃºl, Fogatlan pedig akkorÃ¡t ugrott, hogy azt hittem leesek a hÃ¡tÃ¡rÃ³l. Mosolyogva nÃ©ztem, ahogy elsprintel a nyÃºl. â€“ Huh. Egy pillanatra azt hittem, hogy Å• az. Ezek szerint tÃ©nyleg lerÃ¡ztuk.

:: A helyedben Ã©n ezt Ãºjragondolnám, Ã©jfÃºria! :: â€“ jÃ¶tt egy hang, utÃ¡na pedig valami fehÃ©r Ã©s hideg eltalÃ¡lta a fejem hÃ¡tuljÃ¡t. Fogatlan megfordult, ezzel pedig Å‘ is kapott egy szÃ©p nagy hÃ³golyÃ³t az arcÃ¡ba.

- HÃ‰! Ez nem volt szÃ©p! â€“ rÃ¡zta a fejÃ©t Fogatlan. Ã‰n a nyakambÃ³l prÃ³bÃ¡ltam kiszedni a havat.

:: Az orrba vÃ¡gÃ¡s nem volt szÃ©p! :: â€“ ugrott ki a bokrok kÃ¶zÃ¼l EzÃ¼stmancs.

- VÃ©letlen volt! HÃ‰! â€“ emelte fel az Ã©jfÃºria a szÃ¡rnyÃ¡t, hogy kivÃ©dje a felÃ©n jÃ¶vÅ‘ Ãºjabb hÃ³-csapÃ¡st. â€“ Ha Ã-gy jÃ¡tszunk, akkor most figyelj! â€“ nÃ©zett a hÃ¡ta mÃ¶gÃ© Fogatlan, majd a fÃ©l farokszÃ¡rnyÃ¡t a hÃ³ba mÃ¡rtotta. Mosolyogva bÃ¶ktem meg az oldalÃ¡t.

- Hajolj le! Ã‰n is veszek fel!

- TessÃ©k. â€“ teljesÃ-tette a kÃ©rÃ©st, mikÃ¶zben a szÃ¡rnyaival vÃ©dett minket. Egy nagy marokkal fogtam havat Ã©s Ã¶sszegyÃºrtam.

- KÃ©sz vagyok. TÃ¡madhatunk, pajti. â€“ vigyorodtam el.

- Rendben. KÃ©szÃ¼ljâ€¦ Egy, kettÅ‘â€¦ TÅ°Z! â€“ hajtotta le a szÃ¡rnyait. Ã‰n egy jÃ³l irÃ¡nyzott dobÃ¡ssal hÃ¡ton dobtam EzÃ¼stmancsot, Fogatlan pedig beterÃ-tette az egÃ©sz arcÃ¡t. Az Ã©jfÃºria nevetve fordult meg Ã©s elÅ‘re sem nÃ©zve kezdett rohanni. Egy ideig Ã©n is az utÃ¡nunk rohanÃ³ ideges hÃ³fÃºriÃ¡t nÃ©ztem, majd ahogy elÅ‘re pillantottam, meglepÅ‘dve kiÃ¡ltottam fel.

- FOGATLAN! FA!

Fogatlannak mÃ¡r nem volt ideje reagÃ¡lni, Ã-gy a kinyÃºlÃ³ faÃ¡g azonnal leÃ¼tÃ¶tt a hÃ¡tÃ¡rÃ³l. A fejemet rÃ¡zva prÃ³bÃ¡ltam felÃ¼lni, EzÃ¼stmancs azonban lefÃ©kezett mellettem, mancsÃ¡t pedig a hÃ¡tamra tette.

- HABLATY! â€“ kiÃ¡ltotta Fogatlan Ã©s tÃ©tovÃ¡n Ã¡llt tÅ‘lÃ¼nk nem is olyan messze.

:: Mondd csak, mennyit Ã©r a lovasod, Ã©jfÃºria? :: - kÃ©rdezte nevetve EzÃ¼stmancs. Fogatlan morogva kÃ¶zelÃ-tett.

- Menj Fogatlan! Nem Ã©rek Ã©n annyit! â€“ kiÃ¡ltottam drÃ¡main, EzÃ¼stmancs pedig a hajamra fÃºjt egy kis havat.

:: Csendet! Te most fogoly vagy, kÃ©t-lÃ¡bon jÃ¡rÃ³! :: - felelte jÃ¡tÃ©kosan a hÃ³fÃºria, majd ismÃ©t Fogatlanra nÃ©zett.

- Mit akarsz cserÃ©be? â€“ kÃ©rdezte legjobb barÃ¡tom, mikÃ¶zben a

havat prÃ³bÃ¡ltam lesÃ¶pÃ¶rni a hajamrÃ³l.

:: Halat. SOK-SOK halat! :: - nyalta meg EzÃ¼stmancs az orrÃ¡t. Fogatlan rÃ¡m nÃ©zett, utÃ¡na pedig EzÃ¼stre.

- Ã‰s ha nem kapod meg?

:: Akkor attÃ³l tartok, megfeledkezhetsz egy idÅ‘re a lovasodrÃ³l. :: - hajolt a fejemhez Ã©s nyalta meg a hajamat. Fintorogva prÃ³bÃ¡ltam kimÃ¡szni alÃ³la.

- Megkapod. â€" forgatta meg a szemÃ©t az Ã©jfÃºria. â€" Most pedigâ€¦

:: A-a. A barlangnÃ¡l talÃ¡lkozunk. Ã‰s ne feleddâ€¦ Ha nincs hal, nincs Hablaty. â€" vette le a mancsÃ¡t EzÃ¼st a hÃ¡tamrÃ³l, majd a mellÃ©nyemnÃ©l fogva a hÃ¡tÃ¡ra dobott. Pislogni sem volt idÅ‘m, mÃ¡r a levegÅ‘ben voltunk Ã©s a barlang felÃ© repÃ¼ltÃ¼nk. Mosolyogva nÃ©ztem vissza Fogatlanra, majd EzÃ¼stmancs fejÃ©hez hajoltam.

- Ez azÃ©rt elÃ©g gonosz volt. â€" vigyorogtam. A hÃ³fÃºria jÃ³Ã-zÅ±en felnevetett, majd fÃ©lig rÃ¡m nÃ©zett.

:: Ne mondd, hogy neked nem tetszett a kÃ©pe. Akkora egy mamlasz ez az Ã©jfÃºria. :: - ingatta a fejÃ©t jÃ³kedvÅ±en.

- HÃ¡t az. HozzÃ¡ hasonlÃ³ azonban nincs. â€" hunytam le a szemeimet Ã©s Ã©lveztem a repÃ¼lÃ©st.

:: Az mÃ¡r biztosâ€¦ :: - motyogta alig hallhatÃ³an EzÃ¼st, mire kÃ-vÃ¡ncsian nyitottam ki az egyik szememet.

- Neked tetszik, mi? â€" kÃ©rdeztem rÃ¡, erre pedig hirtelen kihagyott egy szÃ¡rnycsapÃ¡st a hÃ³fÃºria.

:: MI? KI? NEKEM? Hehâ€¦ Micsoda fantÃ¡ziaâ€¦ NÃ‰ZD! MÃ¡r itt is a barlang! :: - felelte zavartan.

Vigyorogva ugrottam le rÃ³la, ahogy leszÃ¡llt a barlang bejÃ¡rata elÅ‘tt. BelÃ©pve odasÃ©tÃ¡ltam a tÅ±zhÃ¶z, hogy rakjak rÃ¡ Ãºjabb Ã¡gakat. A hÃ³fÃºria elgondolkodva fekÃ¼dt le a tÅ±z mÃ¡sik oldalÃ¡ra Ã©s nÃ©zett kifele. DerÃ¼lten ingattam meg a fejemet.

- Nem mondom el neki. â€" feleltem, kedves mosollyal az arcomon. EzÃ¼stmancs idegesen jÃ¡ratta a farkÃ¡t jobbra-balra.

:: Nincs is mit mondani neki, Habalaty. Fogatlan csak egy barÃ¡t, okÃ©? :: - nÃ©zett rÃ¡m, Ã©n pedig vigyorogva bÃ³lintottam. :: AmÃºgy is, Å‘ csak egy Ã©jfÃºria. Ki akarna Ã¶sszejÃ¶nni egy ilyen egoista, nagykÃ©pÅ± sÃ¡rkÃ¡nnyal? Ã‰n biztos nem. :: - fordÃ-totta el a fejÃ©t.

- Teljesen igazad van. UtÃ³lag mÃ¡r sajnÃ¡lom is a puszta feltÃ©telezÃ©st. â€" tettem fel a kezeimet, magamban azonban nevettem. Ha ezek ketten idÅ‘vel nem bolondulnak egymÃ¡sba, Ã©n megeszek egy egÃ©sz nyers halat, egyenesen Fogatlan gyomrÃ¡bÃ³l!

* * *

><p>Ã‰pp a tÅ±z melegÃ©t Ã©lveztem EzÃ¼stmancsnak dÅ‘lve, mikor

zajokra lettem figyelmes. A bejÃ¡rat felÃ© fordÃ-tottam a fejemet. PÃ¡r pillanaton belÃ¼l Fogatlan ugrott be. SzÃ¡jÃ¡ban egy nagyobb hal volt. EzÃ¼stmancs szintÃ©n felemelte a fejÃ©t.<p>

Az Ã©jfÃºria az Ã¶lembe dobta a halat, majd odÃ©bb sÃ©tÃ¡lva elkezdte EzÃ¼stmancs rÃ©szÃ©t felÃ¶klendezni. A fejemet elfordÃ-tva fÃºjtattam.

- Meg fogom Ã©n ezt a lÃ¡tvÃ¡nyt valaha is szokni? â€“ tettem fel a kÃ¶ltÅ‘i kÃ©rdÃ©st.

A hÃ³fÃºria felÃ¡llt mÃ¶gÃ¼lem, majd lassan odasÃ©tÃ¡lt a halkupachoz. Megszagolta Å‘ket, majd Fogatlanra nÃ©zett.

:: KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, Fogatlan. ::

- KÃ¶szÃ¶nheted is. Ilyen hideg vÃ-zben kÃ©tszer olyan hosszÃº ideig tartott. â€“ rÃ¡zkÃ³dott ki Ã©s sÃ©tÃ¡lt mÃ¶gÃ©m az Ã©jfÃºria. Mosolyogva dÅ‘ltem neki Ã©s szÃºrtam az egyik halat egy hosszabb Ã¡gra. Ahogy a tÅ±zbe tartottam, felnÃ©ztem a tÃ©tovÃ¡zÃ³ EzÃ¼stmancsra. KÃ-vÃ¡ncsian dÃ¶ntÃ¶ttem oldalra a fejemet. Mire vÃ¡r?

:: Te ettÃ©l? Mertâ€¦ osztozhatunk, ha gondolod. :: - ajÃ¡nlotta a fehÃ©r fÃºria. Fogatlan dÃ¶bbenten pislogott.

- Ettem, deâ€¦ valami baj van? Beteg vagy?

:: Mi a bajod azzal, ha kedves akarok lenni? Nektek Ã©jfÃºriÃ¡knak semmi sem jÃ³. :: - morogta EzÃ¼st, majd a halakat Ã¡tlÃ©pve indult a kijÃ¡rat felÃ©. MeglepÅ‘dve nÃ©ztem utÃ¡na.

- HÃ‰! Ã‰n nem Ãºgy Ã©rtettem! VÃ¡rj mÃ¡r! Most hovÃ¡ mÃ©sz? â€“ Ã©rtetlenkedett Fogatlan.

:: HalÃ¡szni. Edd csak meg, amit fogtÃ¡l. :: - vÃ¡laszolt durcÃ¡san, majd eltÅ±nt a szemÃ¼nk elÅ‘l. Fogatlan pÃ¡r percig a kijÃ¡ratot nÃ©zte, majd elfekÃ¼dt, farokszÃ¡rnyÃ¡t pedig a fejÃ©re hÃºzta.

- Csak a gond van a nÅ‘stÃ©nyekkelâ€¦ - motyogta, ezen pedig Ãºjra felnevettem.

* * *

><p>Mire befejeztem a reggeli halamat, mÃ¡r EzÃ¼stmancs is visszatÃ©rt, valamivel higgadtabban. AzÃ©rt Ã©szrevettem, hogy kissÃ© kerÃ¼li Fogatlan tekintetÃ©t, Ãºjabb vitÃ¡ba azonban nem akart kezdeni. Ez volt az a pillanat, amikor Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem, ideje kicsit kettesben hagynom Å‘ket Ã©s nekilÃ¡tni annak, amiÃ©rt eredetileg idejÃ¶ttÃ¼nk: megkeresni a vÃ¡rost, hogy Ãºj szÃ¡rnyat csinÃ¡lhassak Fogatlannak.<p>

- ElnÃ©zek a vÃ¡rosba. â€“ Ã¡lltam fel Ã©s nagyot nyÃºjtÃ³zva lÃ©ptem a kosaramhoz. Fogatlan aggÃ³dÃ³ tekintettel kapta fel a fejÃ©t.

- Most?

- ElÅ‘bb- utÃ³bb el kell mennem, Fogatlan. A szÃ¡rnyadat jÃ¶ttÃ¼nk megcsinÃ¡lni. Nem vÃ¡rhatunk itt a barlangban, hogy majd csoda tÃ¶rtÃ©nik Ã©s megcsinÃ¡lja magÃ¡t. â€“ vettem ki egy maroknyi

pikkelyt Ã©s a kisebb tÃ¡skÃ¡mba Ã¶ntÃ¶ttem.

- Nem Ã¶rÃ¼lÃ¶k neki. â€“ kÃ¶zÃ¶lte feszÃ¼lten, Ã©n pedig felnÃ©ztem rÃ¡, mikÃ¶zben a kulacsomat Ã©s tÅ‘rÃ¶met is a tÃ¡skÃ¡ba csÃºsztattam.

- Tudom.

:: Elviszlek az emberfÃ©szek hatÃ¡rÃ¡ig. Ãšgy biztos nem tÃ©vedsz el. :: - Ã¡llt fel EzÃ¼stmancs.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m.

- Meddig tervezed, hogy maradsz? â€“ kÃ©rdezte Fogatlan feszÃ¼lten.

- Nem tudom. NapnyugtÃ¡nÃ¡l tovÃ¡bb nem hiszem, hogy maradok. â€“ mÃ¡sztam EzÃ¼stmancs hÃ¡tÃ¡ra.

- Rendbenâ€¦ Ha bÃ¡rmi gond van, jelezz, vagyâ€¦ Ha nem tÃ©rsz vissza napnyugtÃ¡ig, akkor megyÃ¼nk Ã©sâ€¦

- Eszedbe ne jusson! Ha gond van, jelzek, de ti ketten nem jÃ¶ttÃ¶k a falu kÃ¶zelÃ©be. Sietek vissza, amint tudok. Ti vigyÃ¡zzatok, ne lÃ¡ssanak meg az emberek.

- Csak Ã³vatosanâ€¦ - kÃ©rte Fogatlan. â€“ Ne maradj sokÃ¡ig.

Mosolyogva bÃ³lintottam, majd EzÃ¼stmancs oldalÃ¡t megveregetve jeleztem, hogy kÃ©sz vagyok, indulhatunk. A hÃ³fÃºria kisÃ©tÃ¡lt a barlangbÃ³l, majd szÃ¡rnyait szÃ©ttÃ¡rva a levegÅ‘be ugrott Ã©s a falu felÃ© vette az irÃ¡nyt.

* * *

><p>EzÃ¼stmancs nem sokkal a fÃ¡k lombjai felett repÃ¼lt. LenÃ©zve a havas tÃ¡jra azon gondolkodtam, hogy milyen messze lehet mÃ©g a vÃ¡ros. Kik Ã©lhetnek erre? Vikingek? Valami mÃ¡s nÃ©p? Mit mondok majd, ha kÃ©rdezik, hogy ki vagyok? Azt nyilvÃ¡n nem mondhatom, hogy Berk fÅ‘nÃ¶kÃ©nek fia vagyok. Nem, nem, az tÃºl veszÃ©lyes. Majd azt mondom, hogy kereskedÅ‘ vagyok Ã©s apÃ¡mâ€¦<p>

:: Az emberfÃ©szek itt van elÅ‘ttÃ¼nk. :: â€“ szÃ³lalt meg Ã©s szÃ¡llt le EzÃ¼stmancs a fÃ¡k kÃ¶zÃ©. KÃ-vÃ¡ncsian csÃºsztam le a hÃ¡tÃ¡rÃ³l Ã©s nÃ©ztem a tÃ¡volba. A falu egy nagyobb, kissÃ© dombosabb tisztÃ¡son terÃ¼lt el. A magas falak mellett mÃ©g egy folyÃ³ is vÃ©dte a telepÃ¼lÃ©st. A vÃ-z fÃ¶lÃ¶tt fÃ¡bÃ³l kÃ©szÃ¼lt hÃ-d vezetett a fÅ‘bejÃ¡rathoz. Kosarakkal a fejÃ¼kÃ¶n onnÃ©t jÃ¶ttek-mentek az emberek kÃ¼lÃ¶nfÃ©le holmikkal. RÃ¡nÃ©zÃ©sre nagyobbnak tÅ±nt, mint Berk. - :: SajnÃ¡lom, Hablaty. Nem merek kÃ¶zelebb menni. Ha elhagyjuk az erdÅ‘t, lÃ¡tni fogjÃ¡k, hogy egy sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡rÃ³l szÃ¡lltÃ¡l le. VeszÃ©lyes lenne mindkettÅ‘nknek. :: - Ã¼lt le mellÃ©m a hÃ³fÃºria.

- Nem, tÃ¶kÃ©letes itt EzÃ¼st. Ez igazÃ¡n nem nagy tÃ¡v. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, hogy elhoztÃ¡l. â€“ vakartam meg a fejÃ©t. Dorombolva nÃ©zett rÃ¡m, majd a fejÃ©t rÃ¡zva hÃºzÃ³dott el.

:: Voltam mÃ¡r a szigeten, innen bÃ©kÃ©snek tÅ±ntek mindig, de azÃ©rt

Ã³vatosan. Vakon ne bÃ-zz meg senkiben. VeszÃ©lyes lehet. ::

- Ne aggÃ³dj. Van tapasztalatom az emberekkel. â€“ bÃ³lintottam nyugodtan, majd egy kidÅ‘lt fatÃ¶rzsÃ¶n Ã¡tmÃ¡szva elindultam a falu fele.

:: Napkelte kÃ¶rnyÃ©kÃ©n itt vÃ¡rok majd rÃ¡d. :: - szÃ³lt mÃ©g utÃ¡nam EzÃ¼st, mielÅ‘tt azonban bÃ¡rmit is vÃ¡laszolhattam volna, Å‘ mÃ¡r el is tÅ±nt.

Egy nagyot nyelve indultam hÃ¡t az ismeretlen telepÃ¼lÃ©s felÃ©.

* * *

><p>Ã•mulva lassÃ-tottam, ahogy kÃ¶zeledtem a folyÃ³n Ã¡tvezetÅ‘ hÃ-dhoz. TÃ¡volrÃ³l is nagynak tÅ±ntek a falak, de ilyen kÃ¶zelrÅ‘l nÃ©zve hatalmasak! A vÃ¡rosfal alsÃ³ egy-mÃ¡sfÃ©l mÃ©teres rÃ©sze nagyobb kÃ¶vekbÅ‘l Ã©s sziklÃ¡kbÃ³l lett Ã¶sszerakva, fÃ¶lÃ¶tte pedig mÃ©g masszÃ-v fÃ¡k tÃ¶rzsei nyÃºjtÃ³zkodtak az Ã©g felÃ©.<p>

Fejemet rÃ¡zva nÃ©ztem inkÃ¡bb magam elÃ©. A kapuban kÃ©t felfegyverzett Å‘r Ã¡llt. Az egyiken dÃ-szes sisak Ã©s palÃ¡st volt. A mÃ¡sik egyszerÅ± tunikÃ¡ban Ã©s nadrÃ¡gban volt, akÃ¡rcsak Ã©n, dÃ-szes karddal az oldalÃ¡n. Egy fÃ©rfinak magyarÃ¡ztak nagyban valamit, mikor odaÃ©rtem. A fÃ©rfi mÃ©rgesen felkiÃ¡ltott egy szÃ¡momra ismeretlen nyelven, majd engem majdnem fellÃ¶kve viharzott el, messze a falutÃ³l. Zavartan nÃ©ztem utÃ¡na, majd az Å‘rÃ¶kre.

Az egyik nevetve intett nekem, hogy jÃ¶jjek kÃ¶zelebb, majd kÃ©rdezett valamit. A tarkÃ³mat vakarva mosolyodtam el.

- Uhmâ€¦ Hello? SajnÃ¡lom, nem beszÃ©lek ezen a nyelven. â€“ feleltem kÃ-nosan. Az Å‘rÃ¶k Ã¶sszenÃ©ztek, majd a sisakos mondott valamit a mÃ¡siknak. Az felhÃºzta a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t Ã©s furcsÃ¡n mÃ©regetett. A sisakos felÃ©m fordult.

- Viking? â€“ kÃ©rdezte a nyelvemen. Mosolyogva bÃ³logattam.

- Igen! Viking! Viking vagyok! BerkrÅ‘l. â€“ mutattam a tarisznyÃ¡mon Berk cÃ-merÃ©t.

A sisakos bÃ³lintott a tÃ¡rsÃ¡nak, mire az a szemÃ©t forgatva ment el. Ã‰rtetlenÃ¼l vakartam meg a fejemet Ã©s mutattam a faluba.

- Bemehetek? â€“ kÃ©rdeztem, az Å‘r azonban megrÃ¡zta a fejÃ©t Ã©s mutatta, hogy Ã¡lljak fÃ©lre. A kezeimet feltÃ©ve engedelmeskedtem.

Az Å‘r mosolyogva kÃ¶szÃ¶nt pÃ¡r visszaÃ©rkezÅ‘ asszonynak Ã©s fÃ¼tyÃ¶rÃ©szni kezdett. Mosolyogva nÃ©ztem az erdÅ‘ fele. Az Å‘r hirtelen hozzÃ¡Ã©rt a vÃ¡llamhoz, mire kÃ-vÃ¡ncsian fordultam felÃ©. Valamit kÃ©rdezett, majd elkezdett fÃ¼tyÃ¼lni. Elmosolyodtam Ã©s megrÃ¡ztam a fejemet. Sosem voltam jÃ³ fÃ¼tyÃ¼lÅ‘. A kezeivel bÃ-ztatni kezdett, amin elnevettem magamat.

- JÃ³, megprÃ³bÃ¡lhatom, de mondom, hogy nem tudok. â€“ vigyorogtam Ã©s az Ã¶vÃ©hez kÃ©pest elÃ©g silÃ¡nyul elkezdtem fÃ¼tyÃ¼lni. Az Å‘r a hasÃ¡t fogva nevetett rajtam. A kezemet feltÃ©ve mosolyogtam. â€“ Mondtam. Borzalmas vagyok ebben.

A fejÃ©t ingatva veregetett hÃ¡ton, majd nÃ©zett a visszaÃ©rkezÅ‘ tÃ¡rsÃ¡ra. Ekkor vettem Ã©szre, hogy egy mÃ¡sik Å‘r is jÃ¶tt. A sisakos mondott neki valamit, majd felÃ©m biccentett. Az Ãºjonnan Ã©rkezett Å‘r fejÃ©n szintÃ©n sisak volt, fekete szakÃ¡lla pedig be volt fonva. KÃ-vÃ¡ncsian vÃ©gigmÃ©rt, majd kÃ¶zelebb lÃ©pett.

- Ki vagy Ã©s honnÃ©t jÃ¶ssz? â€œ kÃ©rdezte a nyelvemen. MegkÃ¶nnyebbÃ¼lten sÃ³hajtottam.

- Hablaty Hâ€¦ - a nÃ©v! Nem mondhatom el a nevemet! - jutott eszembe Ã©s kezdtem el magamban pÃ¡nikolni. Hablaty mi, Hablaty mi?

- Hablaty mi? â€œ kÃ©rdezte az Å‘r gyanakodva.

- Hablaty Hofferson. â€œ vÃ¡gtam rÃ¡. Hablaty Hofferson? Ugh. Remek. GratulÃ¡lok magamnak ehhez a zseniÃ¡lis Ã¶tlethez.

- Ã‰s merrÅ‘l jÃ¶ttÃ©l Hofferson? Nem vagy kissÃ© fiatal, hogy Ã-gy egyedÃ¼l Ã©rkezz a vÃ¡rosunkhoz? â€œ kÃ©rdezte barÃ¡tsÃ¡gtalanul.

- Berken Ã©lek. ApÃ¡mmal kereskedÅ‘k vagyunk. Kidobott ezen a szigeten, hogyâ€¦ kereskedjek. BizonyÃ-tanom kell magamat neki. â€œ bÃ³lintottam komolyan.

- Mid van? â€œ kÃ©rdezte a tarisznyÃ¡ra bÃ¶kve.

- SÃ¡rkÃ¡nypikkely. â€œ vettem volna elÅ‘, de leintett.

- Az itt nem Ã©rtÃ©k. Valami mÃ¡s, ami hasznosabb?

- HÃ¡tâ€¦ nem. Nincs. MÃ¡som nincs. â€œ feleltem csÃ¼ggedten.

- Akkor jobban teszed, ha visszamÃ©sz apÃ¡dhoz, hogy mÃ¡s vÃ¡rosnÃ¡l dobjon ki kereskedni.

- Dâ€¦ de mÃ¡r elment. Azt mondta, hogy ha sikerÃ¼l eladnom, akkor lehetek igazÃ¡n jÃ³ kereskedÅ‘.

- Ha itt sikerÃ¼l eladnod, akkor megemelem elÅ‘tted a sisakomat. â€œ felelte szigorÃº tekintettel.

Elgondolkodva nÃ©ztem magam elÃ©, majd tekintetem az oldalÃ¡n levÅ‘ kardra esett. Ã‰szrevettem, hogy kissÃ© ferde volt. Hmmm. TalÃ¡nâ€¦

- Nos, ha nincs mÃ¡sod, akkor talÃ¡n bÃºcsÃºt is inthetÃ¼nk egymÃ¡snak. â€œ fordult volna meg.

- Nem! Ã‰â€¦ Ã©nâ€¦ KovÃ¡cskÃ©nt dolgoztam Berken.

- KovÃ¡cskÃ©nt? HÃ¡ny Ã©ves is vagy? â€œ fordult meg kissÃ© hitetlenkedve.

- 14, de ez nem szÃ¡mÃ-t. Ã‰rtek hozzÃ¡ Ã©s, ahogy elnÃ©zem, szÃ¼ksÃ©g is lehet a segÃ-tsÃ©gre ebben a faluban. â€œ biccentettem a kardjÃ¡ra.

- ElÅ‘szÃ¶r is, Atley egy vÃ¡rosâ€¦ MÃ¡sodszorâ€¦ - pillantott a kardjÃ¡ra. - â€¦jÃ³ a szemed, kÃ¶lyÃ¶k.

A fÃ¼tyÃ¶rÃ©szÅ‘ Å‘r kÃ-vÃ¡ncsian nÃ©zett rÃ¡nk, majd kÃ©rdezett valamit. A fÃ©rfi vÃ¡laszolt, majd visszafordult hozzÃ¡m.

- Azt hiszem Ã¼gyes kezekbÅ‘l sosem elÃ©g egy vÃ¡rosban. SzerencsÃ©dre az egyik kovÃ¡csunk Ã©szakrÃ³l jÃ¶tt. Ã‰rt a nyelveden. NÃ¡la biztos elkÃ©l egy inas, amennyi munka van.

- Akkor bemehetek? â€“ mosolyogtam el. - Kit keressek?

- Bemehetsz. ÃœdvÃ¶zÃ¶llek Atley vÃ¡rosÃ¡ban. Ã‰n Kolfinn vagyok. A fÅ‘tÃ©ren kell egy lÃ¡nyt keresned. Elina a neve. Az apja az egyik kovÃ¡csunk. Egy-kÃ©t Ã©vvel lehet fiatalabb nÃ¡lad a lÃ¡ny. Igazi kÃ©t lÃ¡bon jÃ¡rÃ³ bajkeverÅ‘, Ãºgyhogy kÃ¶nnyedÃ©n megtalÃ¡lod. â€“ bÃ³lintott Kolfinn.

- Rendben. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m a segÃ-tsÃ©get.

Az Å‘r bÃ³lintott Ã©n pedig mosolyogva mentem be Atley vÃ¡rosÃ¡ba.

Amikor a vÃ¡rosfalakon kÃ-vÃ¼lrÅ‘l Ã¡llapÃ-tottam meg, hogy nagyobb mint Berk, nem is gondoltam, hogy ennyivel nagyobb. Rengeteg lakÃ³hÃ¡z sorakozott egymÃ¡s mellett, az emberek pedig csak Ãºgy jÃ¶ttek-mentek. A fÅ‘tÃ©r fele haladva egybÅ‘l megcsapott a frissen sÃ¼lt kenyÃ©r illata. PÃ¡r pillanatra meg is Ã¡lltam a hÃ¡z elÅ‘tt Ã©s nÃ©ztem, ahogy egy asszony kipakolja a friss pÃ©ktermÃ©keket az ajtÃ³ melletti asztalra. A nÅ‘ a homlokÃ¡t tÃ¶rÃ¶lve nÃ©zett rÃ¡m, majd elmosolyodott. Az ismeretlen nyelven kezdett beszÃ©lni hozzÃ¡m Ã©s mutatott a kenyerekre. SzomorÃºan ingattam a fejemet Ã©s mutattam neki, hogy nincs pÃ©nzem. Egy pillanatra lÃ¡tszott az arcÃ¡n, hogy elszomorodik, majd visszamegy a hÃ¡zba. CsÃ¼ggedten vetettem mÃ©g egy utolsÃ³ pillantÃ¡st a kenyerekre, majd folytattam az utamat a fÅ‘tÃ©r felÃ©.

Atley fÅ‘tere olyan volt, mint egy valÃ³sÃ¡gos forgatag. Rengeteg Ã¡rus volt Ã©s annÃ¡l tÃ¶bb ember. CsodÃ¡lkozva mentem el egy kÃ¼lÃ¶nfÃ©le vÃ¡zÃ¡kat Ã©s edÃ©nyeket Ã¡rulÃ³ pult elÅ‘tt. Minden darabon valami geometriai alakzat vagy spirÃ¡los minta volt. Egy ruhaÃ¡rushoz Ã©rve vÃ¡gyakozva nÃ©ztem vÃ©gig a finom meleg kabÃ¡tokon. Ã“, ha vehetnÃ©k egyet kÃ¶zÃ¼lÃ¼k nem lenne semmi gondom repÃ¼lÃ©s kÃ¶zben a hideggel.

Egy Ãºjabb Ã©lelemÃ¡rushoz Ã©rve elgondolkodva nÃ©ztem a hÃºsokat, mikor megfordulva belebotlottam valakibe Ã©s a fÃ¶ldre estem. Ã–lemben Ã©s kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttem egy jÃ³ adag fegyver landolt. FelnÃ©zve egy hosszÃº, barna hajÃº lÃ¡nyt lÃ¡ttam magam elÅ‘tt. FelsÅ‘je vÃ¶rÃ¶s volt Ã©s egy tÃ©rdig Ã©rÅ‘ szoknyÃ¡t viselt, alatta nadrÃ¡ggal. Volt mÃ©g rajta egy szÅ‘rÃ¶s csizma, jobb karja pedig be volt kÃ¶tÃ¶zve. Haja laza lÃ³farokban volt felkÃ¶tve. MÃ¡r nyitottam volna a szÃ¡mat, mikor a lÃ¡ny hirtelen elkezdett valamit mondogatni Ã©s aggÃ³dva nÃ©zett rÃ¡m. Zavartan emeltem fel a kezemet.

- HÃ©, semmi baj. JÃ³l vagyok.

- Kit Ã©rdekel, hogy te hogy vagy? ApÃ¡m ki fog nyÃ-rni, ha tÃ¶nkretettem a fegyvereket. â€“ tÃ©rdelt le Ã©s elkezdte Ã¶sszeszedni Å‘ket. DÃ¶bbenten nÃ©ztÃ¼nk Ã¶ssze. A lÃ¡ny lassan rÃ¡m mutatott, Ã©n pedig kÃ-nosan elmosolyodtam. â€“ Teâ€¦ te viking vagy?

- HÃ¡tâ€¦ valami olyasmi. â€“ nÃ©ztem vÃ©gig magamon.

- Oh, magassÃ¡gos Thor! Hiszen ez csodÃ¡latos! RÃ©g nem talÃ¡lkoztam korombeli vikinggel ezen a helyen. Mi a neved? HonnÃ©t jÃ¶ttÃ©l? HÃ¡ny Ã©ves vagy? Meddig maradsz? â€“ kÃ©rdezte lelkesen, Ã©n pedig elÃ©g furcsÃ¡n nÃ©ztem rÃ¡. Ezen elnevette magÃ¡t. â€“ Bocs, sok a kÃ©rdÃ©s?

- Sok. ElÅ‘bb hadd kÃ©rdezzek Ã©n. Ezeket hova viszed? â€“ segÃ-tettem Ã¶sszeszedni neki a szÃ©tszÃ³rÃ³dott fegyvereket.

- Oh, csak az egyik pultunkhoz. Ott van a piac mÃ¡sik felÃ©n. â€“ mutatott egy bizonyos irÃ¡nyba. â€“ Te most tÃ©nyleg segÃ-tesz? Ez nagyon helyes tÅ‘led. Elina vagyok egyÃ©bkÃ©nt. â€“ fogta meg a maradÃ©k fegyvert Ã©s adta a kezembe. â€“ Elina Odinson. Mutatom hova kell azt vinni.

- Ã‰n Hablaty vagyok. Hablatyâ€¦ Hofferson. â€“ sÃ³hajtottam, Elina pedig vigyorogva nÃ©zett rÃ¡m.

- Hablaty? ApÃ¡m azt mondta, hogy viking szokÃ¡s szerint a legcsenevÃ©szebb porontyokat hÃ-vjÃ¡k Hablatynak. Igaz ez? â€“ fordult meg Ã©s sÃ©tÃ¡lt hÃ¡trafelÃ©. AggÃ³dva nÃ©ztem, nehogy elessen.

- Szerinted mÃ©gis mennyire lehet igaz, ha vÃ©gignÃ©zel rajtam?

- Hm, most hogy Ã-gy mondodâ€¦ Nem vagy tÃºl vikinges kinÃ©zetÅ±, mÃ¡r ha Ã©rted. â€“ kacsintott vigyorogva.

- KÃ¶sz, ez igazÃ¡n kedves tÅ‘ledâ€¦

Az emlÃ-tett pulthoz Ã©rve leraktam kezembÅ‘l a fegyvereket az asztalra Ã©s fÃºjtam egy nagyot. Elina mondott valamit az eladÃ³nak, majd bÃ³lintott Ã©s a karomnÃ¡l fogva kezdett hÃºzni valamerre.

- Nos, Hablaty, honnan is jÃ¶ttÃ©l? Meddig maradsz? MiÃ©rt vagy itt?

- Tudod, ha nem teszel fel egyszerre ilyen sok kÃ©rdÃ©st, mÃ©g vÃ¡laszolni is tudnÃ©k. Azt hiszem az apÃ¡dat keresem, mertâ€¦

- Az apÃ¡mat? â€“ Ã¡llt meg, Ã©n pedig majdnem belefutottam. â€“ MiÃ©rt keresed az apÃ¡mat?

- Az egyik Å‘r mondta, hogy egy Elina nevÅ± lÃ¡ny apja kovÃ¡cs itt. NÃ¡la szeretnÃ©k inas lenni.

- Inas? Az apÃ¡mnÃ¡l? Te? â€“ nÃ©zett vÃ©gig rajtam, majd hirtelen elnevette magÃ¡t. â€“ Majd ha Ã©n sÃ¡rkÃ¡nyon lovaglok. â€“ ingatta a fejÃ©t.

- Ez nem is olyan kÃ©ptelensÃ©g, mint hiszedâ€¦ - motyogtam, mire kÃ©rdÅ‘n nÃ©zett rÃ¡m. â€“ SzÃ³valâ€¦ Az apÃ¡d akkor a kovÃ¡cs, igaz?

- Igen, az apÃ¡m kovÃ¡cs, de nem hiszem, hogy fel fog venni. Tudod, a kovÃ¡csok izmosak, te megâ€¦ Nosâ€¦ Nem vagy tÃºlâ€¦ izmosâ€¦ - rÃ¡ntotta meg a vÃ¡llÃ¡t.

A mellkasom elÅ‘tt Ã¶sszefont karokkal nÃ©ztem rÃ¡, mire sÃ³hajtott egyet.

- JÃ³, az Ã©g szerelmÃ©re, mÃ©g vÃ©letlenÃ¼l sem szeretnÃ©m elvenni a kedvedet. Gyere. Apa mÅ±helye kÃ©t sarokra van innen. Hamar odaÃ©rÃ¼nk. â€“ fogta meg a karomat Ã©s kezdett el Ãºjra maga utÃ¡n vonszolni. Kezdek belefÃ¡radni a rongybaba szerepbe.

* * *

><p>Elina rÃ¡ncigÃ¡lÃ¡sÃ¡nak kÃ¶vetkezmÃ©nye az lett, hogy a kovÃ¡csmÅ±helybe belÃ©pve Ã©n arccal elÅ‘re zuhantam be a bejÃ¡raton. A fejemet hamar megrÃ¡zva Ã¡lltam fel Ã©s kÃ-nosan mosolyogtam a kovÃ¡csra. MÃ©g a kalapÃ¡cs is megÃ¡llt a kezÃ©ben a dÃ¶bbenettÅ‘l. PÃ¡rat kÃ¶hintve lÃ©ptem elÅ‘re, hogy bemutatkozhassak, Elina azonban megelÅ‘zÃ¶tt.<p>

- Szia apa! Rendben leadtam a fegyvereket Ãºt kÃ¶zben pedig kÃ©pzeld, Å‘t talÃ¡ltam! Hablaty a neve Ã©s viking, mint mi! Ã‰s itt akar nÃ¡lad dolgozni, inaskÃ©nt! Mit szÃ³lsz hozzÃ¡? HÃ¡t nem csodÃ¡latos? â€“ kÃ©rdezte az apjÃ¡t a legpÃ¶rgÅ‘sebb lÃ¡ny, akit Ã©letemben valaha is lÃ¡ttam. A fÃ©rfi pÃ¡r percig dÃ¶bbenten nÃ©zett ElinÃ¡ra, majd tekintetÃ©t rÃ¡m szegezte.

- JÃ³ reggelt. Hablaty Haâ€¦ Hofferson vagyok. Hablaty Hofferson.

- Leif Odinson. SzÃ³val itt akarsz dolgozni? Ã‰rtesz is hozzÃ¡?

- Inas voltam uram a falumban.

- Melyik falu?

- Berk. â€“ feleltem komoly tekintettel.

- HallÃ¡sbÃ³l ismerem. FelÃ©tek van az a sok portya, igaz?

- Igen, uram.

- Ã‰s miÃ©rt nem Berken vagy most, Hablaty Hofferson?

- ApÃ¡m kereskedÅ‘. BizonyÃ-tanom kell, hogy jÃ³ vagyok ebben, de Ãºgy lÃ¡tszik nem kell ennek a falunak az, amivel eredetileg kereskedni szerettem volna. Kell valami pÃ©nz, amÃ-g apÃ¡m vissza nem jÃ¶n. â€“ feleltem rezzenÃ©stelen arccal. Hihetetlen, hogy milyen kÃ¶nnyedÃ©n megy a hazudozÃ¡s.

- Mennyi idÅ‘ az?

- Egy, maximum kÃ©t hÃ©t.

- Az rÃ¶vid idÅ‘, fiam. BÃ¡r, elÅ‘bb lÃ¡ssuk mit tudsz. CsinÃ¡lj egy patkÃ³t Ã©s hozzÃ¡ szegeket. Ha jÃ³ munkÃ¡t vÃ©gzel, beszÃ©lhetÃ¼nk a tovÃ¡bbiakrÃ³l.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m a lehetÅ‘sÃ©get. â€“ mosolyodtam el, majd a tarisznyÃ¡mat fÃ©lretÃ©ve nekikezdtem a munkÃ¡nak.

13. Csak egy ember

13 â€“ Csak egy ember

* * *

><p>A patkÃ³t felemelve elÃ©gedetten nÃ©ztem vÃ©gig a munkÃ¡mon. Mosolyogva ingattam a fejemet MorgÃ³pÃ³c szavaira visszagondolva, melyeket mÃ©g apÃ¡mnak intÃ©zett, mikor BÃ©lhangos kovÃ¡csmÅ±helyÃ©be kerÃ¼ltem inaskÃ©nt. â€ž<em>Egy fÅ‘nÃ¶k fiÃ¡nak mi haszna ebbÅ‘l? Rakd be inkÃ¡bb vadÃ¡sznak. Azzal mÃ©g hasznot hozhat, Ã©letÃ©ben elÅ‘szÃ¶r ennek a falunakâ€¦<em>" ApÃ¡m szerencsÃ©re anno nem hallgatott rÃ¡. Ennek hÃ¡la, hogy most kÃ©pes vagyok szinte bÃ¡rmit megcsinÃ¡lni vasbÃ³l. TalÃ¡n nem vagyok tehetsÃ©ges harcos, nem Ã¶lÃ¶k sÃ¡rkÃ¡nyokat Ã©s vezÃ©rnek sem vagyok tÃ¶kÃ©letes, ehhez azonban Ã©rtek.

Lassan belemÃ¡rtottam a patkÃ³t a vÃ-zbe, mire a vas sisteregve hÅ±lt le.

- MÃ©g senkit sem lÃ¡ttam ilyen Ã©lvezettel patkÃ³t csinÃ¡lni. â€“ jÃ¶tt egy vidÃ¡m hang, mire kÃ-vÃ¡ncsian figyeltem fel a munkÃ¡mbÃ³l. Elina egy asztalon Ã¼lt, kezÃ©ben pedig egy edÃ©ny volt. A patkÃ³val az Ã¼llÅ‘hÃ¶z lÃ©ptem Ãºt kÃ¶zben pedig elvettem egy kalapÃ¡csot.

- Inas voltam egy kovÃ¡csmÅ±helyben. â€“ feleltem rÃ¶viden, majd elkezdtem a vasat patkÃ³ alakÃºra formÃ¡zni.

- Ã‰s? EttÅ‘l mÃ©g szeretned kell a munkÃ¡dat? â€“ kÃ©rdezte, mikÃ¶zben kivett egy gesztenyÃ©t a tÃ¡lbÃ³l.

- Ã‰n szeretem. MiÃ©rt, te nem szereted a munkÃ¡dat? â€“ kÃ©rdeztem fÃ©lig rÃ¡pillantva.

- Hogy apÃ¡mnak robotoljak naphosszat? SzÃ©psÃ©gem, vidd el a fegyvereket a piacra, hozz nekem ebÃ©det, sÃ¶pÃ¶rj felâ€¦ KÃ¶sz, nem. KÃ©rsz? â€“ nyÃºjtotta felÃ©m a tÃ¡lat, Ã©n pedig elutasÃ-tÃ³n megingattam a fejemet.

- Dolgozok.

- Bocs. â€“ forgatta meg a szemÃ©t. â€“ Ã‰s, mit szeretsz abban, hogy egy vasrudat kalapÃ¡lhatsz Ã³rÃ¡kig?

- HÃ©, nem is csinÃ¡lom olyan rÃ©g! â€“ vigyorodtam el.

- Nekem annak tÅ±nt. â€“ Ã©nekelte, mikÃ¶zben az ajtÃ³ felÃ© pillantott. Az apja nemrÃ©g leugrott a vÃ¡ros kikÃ¶tÅ‘jÃ©be valami fontos vevÅ‘ miatt. â€“ SzÃ³val, mit is szeretsz ebben?

- Te sosem akartÃ¡l kÃ©szÃ-teni valamit? â€“ nÃ©ztem rÃ¡, mire kÃ©rdÅ‘n oldalra dÃ¶ntÃ¶tte a fejÃ©t. â€“ Itt lehet.

- Ã“, igenâ€¦ SzÃ³val a te Ã¡lmod, hogy Ã³cska kÃ©seket csinÃ¡lj, mert olyan jÃ³ â€žkÃ©szÃ-teni". Nem vagyok lenyÅ±gÃ¶zve.

- Ki mondta, hogy csak fegyvereket lehet csinÃ¡lni? â€“ hÃºztam fel a szemÃ¶ldÃ¶kÃ¶met, mikÃ¶zben a kÃ©sz patkÃ³t vizsgÃ¡ltam.

- Igaz. SzÃ¶geket is az Ã¡gyamhoz. ElÃ©gedett vagy? â€“ kÃ©rdezte szarkasztikusan.

- Ne tudd meg mennyire. â€“ vÃ¡laszoltam hasonlÃ³ hangnemben.

- AmÃºgy, ha annyira kÃ©szÃ-teni akarsz valamit, mert mÅ±vÃ©sz lÃ©lek vagy, akkor miÃ©rt nem mentÃ©l fazekasnak? Lehet tÃ¶bben vennÃ©k az edÃ©nyeidet. â€“ emelte fel az Ã¶lÃ©ben levÅ‘ darabot.

- Szeretem ezt a munkÃ¡t. Nem cserÃ©lnÃ©m le semmire. â€“ tettem le a kÃ©sz patkÃ³t Ã©s Ã¼ltem le egy szÃ©kre.

- Te tudod. Na, mÃ¡r kÃ©rsz, ugye? SajÃ¡t talÃ¡lmÃ¡ny! â€“ nyÃºjtotta felÃ©m a tÃ¡lat, mire Ã©rtetlenÃ¼l pislogtam.

- Mi? A gesztenye? Bocs, de tudtommal az erdÅ‘ben nÅ‘. â€“ vettem egy szemet, mire felhorkant.

- Ilyet kereshetsz az egÃ©sz erdÅ‘ben, nem fogsz talÃ¡lni. MÃ©zes! EgyszerÅ±en isteni, nem? â€“ vett egy Ãºjabb darabot Ã©s a szemÃ©t lehunyva, Ã©lvezettel az arcÃ¡n falatozta. Ahogy beleharaptam, meglepÅ‘dve nÃ©ztem rÃ¡.

- Ezâ€¦ egÃ©sz jÃ³.

- Ugye? Mondtam Ã©n. â€“ hÃºzta ki magÃ¡t bÃ¼szkÃ©n Ã©s nyÃºjtotta ismÃ©t felÃ©m a tÃ¡lat. Mosolyogva vettem pÃ¡r darabot, mikÃ¶zben Elina a patkÃ³ra pillantott. â€“ KÃ©sz is vagy?

- Gyors vagyok. Nem volt nagy munka az a patkÃ³. â€“ dÅ‘ltem hÃ¡tra Ã©s az ajtÃ³ felÃ© pillantottam. â€“ ApÃ¡d meddig marad?

- Odin sem tudja, ha megint az a kÃ³tyagos Murdoc hÃ-vta el. Azt az embert nem lehet leÃ¡llÃ-tani, ha elkezd beszÃ©lni. â€“ forgatta a szemÃ©t, majd kÃ¶zelebb hajolt. â€“ Azonban kirÃ¡ly Ã¡rui vannak. LÃ¡tod ezt? â€“ emelte fel a kezÃ©t, melyen egy szÃ-nes kÃ¶vekbÅ‘l kÃ©szÃ¼lt karkÃ¶tÅ‘ lÃ³gott. â€“ Ezt tÅ‘le hozta az apÃ¡m a tavalyi szÃ¼letÃ©snapomra. Ãšgy szeretem ezeket a csillogÃ³ kÃ¶veket. A kedvencem ez a rÃ³zsaszÃ-n.

- TÃ©nyleg nagyon szÃ©p. â€“ bÃ³lintottam egyetÃ©rtÅ‘n.

- ApÃ¡m Ã³rÃ¡kat beszÃ©lt azzal a fÃ©lbolonddal, csak hogy megvegye Ã©s odaadhassa nekem. MÃ¡zlistÃ¡nak Ã©rzem magamat, hogy ilyen apukÃ¡m van. â€“ kapott be egy Ãºjabb gesztenyÃ©t.

PÃ¡r pillanatig elgondolkodva nÃ©ztem a lÃ¡nyt, ekkor pedig valaki belÃ©pett az ajtÃ³n. Egy nÃ¡lunk nem sokkal idÅ‘sebb fiÃº volt kÃ©k ruhÃ¡ban. KezÃ©ben egy elgÃ¶rbÃ¼lt kardot szorongatott. KÃ©tsÃ©gbeesetten nÃ©zett kÃ¶rbe, majd rÃ¡nk pillantva sietve beszÃ©lni kezdett. Elina leugrott az asztalrÃ³l, majd kÃ¶zelebb sÃ©tÃ¡lt a fiÃºhoz. IsmÃ©t azon az ismeretlen nyelven beszÃ©ltek, Ã-gy tÃ¼relmesen vÃ¡rtam. A srÃ¡c hirtelen homlokon csapta magÃ¡t. Elina mellÃ© sÃ©tÃ¡ltam.

- Valami gond van? â€“ Ã©rdeklÅ‘dtem kÃ-vÃ¡ncsian, mire a srÃ¡cra biccentett.

- Az apja szerencse kardja. TÃ¶rtÃ©nt egy kis baleset Ã©sâ€¦ elgÃ¶rbÃ¼lt. JÃ³ lenne, ha nem derÃ¼lne ki, mÃ¡r ha Ã©rted mire gondolokâ€¦ - hÃºzta el a szÃ¡jÃ¡t a lÃ¡ny.

- Ha gondolod Ã©n megcsinÃ¡lhatom. â€“ nyÃºjtottam a kezemet a kard

felÃ©. A srÃ¡c kÃ-vÃ¡ncsian nÃ©zett elÅ‘szÃ¶r a kezemre, majd ElinÃ¡ra.

- Gondolod, hogy jÃ³ Ã¶tlet? â€“ nevetett Elina. â€“ Ha elrontod, nem csak Å‘, de apÃ¡m is irtÃ³ dÃ¼hÃ¶s lesz. â€“ Ã©nekelte vigyorogva a mondatot.

- KÃ¶sz a bizalmat. Mondd meg neki, hogy meg tudom csinÃ¡lni. SzÃ¡mtalanszor csinÃ¡ltam mÃ¡r ilyet.

- JÃ³, te akartad. â€“ sÃ³hajtott, majd elkezdett a srÃ¡cnak beszÃ©lni. Å• bizalmatlanul visszakÃ©rdezett, mire Elina bÃ³lintott. A fiÃº a kardra nÃ©zett, majd rÃ¡m. Mondott valamit Ã©s a kezembe adta.

- LÃ©ny Ã³vatos, azt kÃ©ri. â€“ mondta Elina, mikÃ¶zben a srÃ¡c felÃ© nyÃºjtotta a tÃ¡lat.

- Az leszek, ne aggÃ³dj. Addig Ã¼ljetek le. â€“ raktam a kardot a tÅ±zbe Ã©s nekikÃ©szÃ¼ltem a feladatnak.

* * *

><p>Az erdÅ‘ mÃ©lyÃ©n, HablatyÃ©k barlangjÃ¡ban egy fekete fÃºria fel-alÃ¡ jÃ¡rkÃ¡lt idegessÃ©gÃ©ben. Tekintete a sziklÃ¡s talajt fÃ¼rkÃ©szte Ã©s minden hirtelen zajra felpillantott. A tÅ±z mÃ¡sik oldalÃ¡n EzÃ¼stmancs fekÃ¼dt. FehÃ©r mancsait nyalogatta, mikÃ¶zben fel-felnÃ©zett az Ã©jfÃºriÃ¡ra. Kezdett kissÃ© az idegeire menni a fÃºria. TermÃ©szetes, hogy aggÃ³dik a fiÃº miatt, de Hablaty mondta, hogy minden rendben lesz. MÃ¡r rÃ©g jelzett volna nekik, ha valami bajba keveredett volna, nem?<p>

EzÃ¼stmancs ezzel a gondolattal folytatta a mosakodÃ¡st, mikor az Ã©jfÃºria egy nagyot sÃ³hajtott.

- JÃ³, ennyi elÃ©g volt. MÃ¡r nagyon rÃ©gen elment. Szerintem bajba kerÃ¼lt, mint mindig. Majd keresÃ¼nk egy mÃ¡sik vÃ¡rost Ã©s ott csinÃ¡l nekem szÃ¡rnyat, okÃ©? GyerÃ¼nk, mutasd az utat! â€“ indult Fogatlan a kijÃ¡rat felÃ©, EzÃ¼st pedig felmordult.

:: Ã‰jfÃºria, mÃ©g csak most vittem el. ::

- Ã‰pp ezÃ©rt kÃ©ne most mennÃ¼nk. MÃ©g talÃ¡n nem bÃ¡ntottÃ¡k. Ha sietÃ¼nk, kiszabadÃ-thatjuk, mÃ©g mielÅ‘tt egy ujjal is hozzÃ¡Ã©rnek azok a barbÃ¡r nÃ©pek. â€“ szÅ±kÃ¼lt Ã¶ssze a pupillÃ¡ja.

:: Hablaty egy ember. Nem fogjÃ¡k bÃ¡ntani, Ã©jfÃºria. Nyugodj meg Ã©s fekÃ¼dj le. ::

- Ember, de a pikkelyeimmel akar kereskedni! Nem gondolod, hogy furcsÃ¡nak talÃ¡ljÃ¡k majd azok a kÃ©t lÃ¡bon jÃ¡rÃ³k ezt? Lehet, mÃ¡r Ãºton is vannak felÃ©nk!

:: Mint mondtam, ember. :: â€“ mordult fel a hÃ³fÃºria. :: Az emberek hÃ¡borÃºban Ã¡llnak a sÃ¡rkÃ¡nyokkal. Nem gondolod, hogy a pikkelyeidrÅ‘l azt hiszik majd, hogy megÃ¶lt egy Ã©jfÃºriÃ¡t, nem pedig azt, hogy a lovasod? ::

- Az emberek ostobÃ¡k, de nem ennyire. Hablaty kÃ©ptelen sÃ¡rkÃ¡nyt Ã¶lni. â€“ nevetett fel Fogatlan.

:: TÃ©ged megcsonkÃ-tottâ€¦ :: - felelte vÃ©kony hangon a hÃ³fÃºria, mire leolvadt a mosoly Fogatlan arcÃ¡rÃ³l.

- Mit mondtÃ¡l?

:: Hogy megcsonkÃ-tott. MiÃ©rt, nem ez tÃ¶rtÃ©nt? :: - dÃ¶ntÃ¶tte oldalra a fejÃ©t EzÃ¼stmancs.

- Neked fogalmad sincs rÃ³la, hogy mi tÃ¶rtÃ©nt! Hablaty azÃ³ta mÃ¡r helyrehozta Ã©s sajnÃ¡lja! â€“ Ã¼lt le a tÅ±zhÃ¶z a fekete fÃºria. Hirtelen arcon lÅ‘tte EzÃ¼stmancs Fogatlant egy kisebb hÃ³-csapÃ¡ssal. Az Ã©jfÃºria mÃ©rgesen rÃ¡zta a fejÃ©t. **_â€“ HÃ‰! Ez mire volt jÃ³?_**

:: Oh, bocs. SajnÃ¡lom. :: â€“ pislogott EzÃ¼st Ã¡rtatlanul.

_- Csak az idegeimre akarsz menniâ€¦ _- folytatta a jÃ¡rkÃ¡lÃ¡st az Ã©jfÃºria.

:: Ez nem igaz. Te akarsz az idegeimre menni. BefejeznÃ©d ezt az Ã©rtelmetlen jÃ¡rkÃ¡lÃ¡st? RendkÃ-vÃ¼l irritÃ¡lÃ³. ::

- EgyÃ©b kÃ-vÃ¡nsÃ¡g? â€“ fekÃ¼dt el Fogatlan, EzÃ¼st pedig sÃ©rtÅ‘dÃ¶tten elfordÃ-totta a fejÃ©t. A barlangra feszÃ¼lt csend telepedett.

* * *

><p>Az utolsÃ³ simÃ-tÃ¡sokat vÃ©geztem a kardon, mikor Leif belÃ©pett az Ã¼zletbe. DÃ¶bbenten nÃ©zett elÅ‘szÃ¶r rÃ¡m Ã©s a kardra, majd Elina Ã©s a fiÃº fele.<p>

- Itt meg mi folyik? â€“ lÃ©pett hozzÃ¡m Ã©s vette ki a kezembÅ‘l a kardot. SzigorÃº tekintettel mÃ©regette.

- Apa! Meg tudom magyarÃ¡zni! â€“ ugrott le Elina az asztalrÃ³l. â€“ Az Ãºgy volt, hogy Hablaty vÃ©gzett a patkÃ³val Ã©s mÃ¡r csak beszÃ©lgettÃ¼nk, mikorâ€¦

- Ez remek munka, fiam. â€“ fordult felÃ©m Leif, Ã©n pedig elvigyorodtam.

- Mâ€¦ mi? â€“ kÃ©rdezte Elina dÃ¶bbent arckifejezÃ©ssel. â€“ SzÃ³val nem szÃºrta el? Nem rÃºgod ki?

- KirÃºgni? Arra kÃ©rtem, hogy legyen kÃ©sz a patkÃ³val, mire visszaÃ©rek, Å‘ pedig mÃ©g az egyik Ã¼gyfelem kardjÃ¡t is megjavÃ-tja kÃ©rÃ©s nÃ©lkÃ¼l? Ilyen a rendes munkaerÅ‘, nem mint a sok csÃ¼rhe, akik eddig itt dolgoztak! â€“ vÃ¡gott hÃ¡tba nevetve, Ã©n pedig majdnem elestem.

A srÃ¡c kÃ¶zben kÃ¶zelebb jÃ¶tt Ã©s kÃ©rdezett valamit a kovÃ¡cstÃ³l. Leif bÃ³lintott, majd Ã¡tadta a kardot. A srÃ¡c elÃ©gedetten nÃ©zett vÃ©gig rajta, majd a zsebÃ©be nyÃºlt Ã©s a kovÃ¡cs kezÃ©be nyomott nÃ©hÃ¡ny Ã©rmÃ©t. TÃ©tovÃ¡n rÃ¡m nÃ©zett, majd elmosolyodott Ã©s az Ã©n kezembe is adott egyet. Mondott valamit, majd elhagyta a mÅ±helyet.

KÃ-vÃ¡ncsian nÃ©ztem a kovÃ¡csra, majd az Ã©rmÃ©t felÃ© nyÃºjtottam.

Nevetve ingatta meg a fejÃ©t.

- Tartsd csak meg. MegÃ©rdemled. Sosem lÃ¡ttam mÃ©g ilyen fiatalon valakit ilyen minÅ‘sÃ©gi munkÃ¡t vÃ©gezni. â€“ lÃ©pett az egyik asztalhoz, mikÃ¶zben az Ã©rmÃ©ket a zsebÃ©be csÃºsztatta.

- MiÃ³ta az eszemet tudom kovÃ¡csmÅ±helyben segÃtettem otthon. A mesterem rengeteg dologra tanÃtott.

- Ha talÃ¡lkozol vele, Ã¼dvÃ¶zlÃ¶m a mesteredet. â€“ mosolygott rÃ¡m, majd ElinÃ¡ra nÃ©zett. â€“ Ott az a lÃ¡da fegyver. Nem nehÃ©z. LevinnÃ©d, SzÃ©psÃ©gem a kikÃ¶tÅ‘be? Murdoc izgatottan vÃ¡rja Å‘ket.

- Ã‰n? MiÃ©rt nem viszi Hablaty? Ha felvetted az inasodnak, akkor rÃ¡m mÃ¡r nincs is itt szÃ¼ksÃ©g. â€“ fordult meg Elina, Leif pedig megingatta a fejÃ©t.

- Ã‰n tÃ©ged kÃ©rtelek meg. A fiÃºval mÃ©g meg kell egyeznÃ¼nk a munkÃ¡jÃ¡val kapcsolatban pÃ¡r rÃ©szletrÅ‘l. KÃ©rlek, menj Ã©s csinÃ¡ld, amire kÃ©rtelek.

- JÃ³, jÃ³, mÃ¡r megyek apa. â€“ felelte bosszÃºsan a lÃ¡ny, majd a tÃ¡lat fÃ©lrerakva odasÃ©tÃ¡lt a lÃ¡dÃ¡hoz, tartalmÃ¡val egyÃ¼tt pedig elindult a kikÃ¶tÅ‘be.

Leif odasÃ©tÃ¡lt az egyik szÃ©khez Ã©s leÃ¼lt rÃ¡. A fejÃ©t ingatva pillantott rÃ¡m.

- SzÃ³val, Hablaty, meddig tudnÃ¡l maradni?

- Egy hÃ©t, talÃ¡n kettÅ‘.

- Ez meglehetÅ‘sen rÃ¶vid idÅ‘. Ã•ltalÃ¡ban hÃ¡rom hÃ³napnÃ¡l rÃ¶videbb idÅ‘re ritkÃ¡n veszek fel inasokat. A prÃ³baidÅ‘ szokott nÃ¡lam kÃ©t hÃ©tig tartani.

- Tudom, hogyâ€¦. â€“ kezdtem volna bele, Å‘ azonban leintett.

- Azonban el vagyok havazva. Sok munka van, egyedÃ¼l nem bÃrom. Ahogy nÃ©zem, tÃ©nyleg Ã©rtesz a dolgodhoz. FizetÃ©st mennyit vÃ¡rsz?

- Hogy Ã©lelmet, melegebb ruhÃ¡t tudjak venni magamnak. Ã‰s szeretnÃ©k egy sajÃ¡t projekten dolgozni. â€“ tettem hozzÃ¡ a tarkÃ³mat vakarva.

- SajÃ¡t projekt?

- Egy nyereg Ã©s egy sajÃ¡t talÃ¡lmÃ¡ny.

- Ami micsoda? â€“ hÃºzta fel a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t, Ã©n pedig idegesen nyeltem egyet.

- Nos, ez egy bonyolult szerkezet, amihez kell pÃ¡r vasrÃºd, bÅ‘r, kÃ¶tÃ©lâ€¦ Egy dinamikus, sok mozgÃ³ elembÅ‘l Ã¡llÃ³ talÃ¡lmÃ¡ny. Aâ€¦ segÃt aâ€¦ hajÃ³zÃ¡sban. Igen. ApÃ¡mat szeretnÃ©m meglepni vele. â€“ bÃ³lintottam hatÃ¡rozottan.

- Ã‰rtemâ€¦ Vagyis, nem igazÃ¡n, de rendben. Ã‰jszaka dolgozhatsz a

talÃ¡lmÃ¡nyodon.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. â€“ sÃ³hajtottam megkÃ¶nnyebbÃ¼lten.

- Van mÃ©g valami, amit meg kÃ©ne beszÃ©lnÃ¼nk? â€“ kÃ©rdezte eltÅ±nÅ‘dve, mire megingattam a fejemet. â€“ Rendben. KezdjÃ¼nk neki akkor a munkÃ¡nak. Van ott pÃ¡r kard Ã©s fejsze. Ã‰lezÃ©sre vÃ¡rnak. Ugorj neki, fiam. â€“ veregetett hÃ¡tba. Mosolyogva lÃ©ptem tehÃ¡t a kardokhoz Ã©s lÃ¡ttam neki a munkÃ¡nak.

* * *

><p>Asztrid fÃ¡radtan nÃ©zett az ideges BÃ©lhangos utÃ¡n, ahogy a fÃ©rfi elhagyta Berk kovÃ¡csmÅ±helyÃ©t. PÃ¡r perce Pozdorja Ã©rkezett Ã©s valami halaszthatatlan dolog kapcsÃ¡n kÃ©rte, hogy siessen a kikÃ¶tÅ‘be.<p>

Ahogy vÃ©gignÃ©zett a Hofferson lÃ¡ny a barÃ¡tain, mindegyikÃ¼k arcÃ¡n fÃ¡radtsÃ¡g tÃ¼krÃ¶zÅ‘dÃ¶tt. Reggel Ã³ta megÃ¡llÃ¡s nÃ©lkÃ¼l dolgoztak, az elvÃ©gezendÅ‘ feladatok sora pedig nemhogy csÃ¶kkent volna, de legalÃ¡bb a duplÃ¡jÃ¡ra nÅ‘tt. FÅ‘leg miutÃ¡n HalvÃ©r megÃ©rkezett Ã©s mondta, hogy szerinte nem Ã¡rtana a raktÃ¡rban levÅ‘ fegyvereken is Ã©lezni egy kicsit.

HalvÃ©r, KÅ‘fej Ã©s Fafej ekkor lÃ©ptek be Ã©s raktak le egy Ãºjabb kupac fegyvert a mÅ±hely kÃ¶zepÃ©re. Nagyot sÃ³hajtva nÃ©ztek kÃ¶rbe.

- Tiszta a levegÅ‘? Huh, nem is hittem, hogy ennyi fegyverÃ¼nk van. â€“ sÃ³hajtotta Fafej.

- HalvÃ©rnek hÃ¡la mÃ¡r tudjuk. â€“ morogta TakonypÃ³c Ã©s Ã¼lt le egy szÃ©khez.

- BÃ©lhangos kÃ©rte, hogy ellenÅ‘rizzem a fegyverek Ã¡llapotÃ¡t! AmÃºgy is, jobb ha most derÃ¼l ki, ha nem Ã©les, mint harc kÃ¶zben, nem?

- Ã“, de mÃ©g mennyire. A tovÃ¡bbiakban te folytatod az Ã©lezÃ©st. Ã‰n befejeztem. â€“ fordult a kijÃ¡rat felÃ© TakonypÃ³c Ã©s pillanatokon belÃ¼l eltÅ±nt. Asztrid elgondolkodva nÃ©zett utÃ¡na, majd bosszÃºsan nÃ©zett az ikrekre, akik kÃ¶zben Ãºjabb vitÃ¡ba kezdtek.

FelÃ¡llva odasÃ©tÃ¡lt a hÃ¡tsÃ³ rejtett szobÃ¡hoz Ã©s leÃ¼lt az asztalhoz. A falra nÃ©zve a lÃ¡ny elkeseredetten nÃ©zett vÃ©gig a rajzokon. Hogy bÃrta Hablaty ezt a munkÃ¡t? FÅ‘leg a portyÃ¡k alatt, mikor igazÃ¡n gyorsan kellett dolgozni?

SzemÃ©t lehunyva ingatta meg a fejÃ©t, majd lÃ©ptek zajÃ¡ra lett figyelmes.

- Ejha. Ez Hablaty szobÃ¡ja volt? â€“ kÃ©rdezte HalvÃ©r, mikÃ¶zben csodÃ¡lkozva kÃ¶rbenÃ©zett. Asztrid csak bÃ³lintott.

Az asztalhoz sÃ©tÃ¡lt a fiÃº Ã©s kÃvÃ¡ncsian a rajzokra pillantott.

- Ezek a rajzokâ€¦ Nem is tudtam, hogy Hablaty ennyire tehetsÃ©ges.

A szÅ‘ke lÃ¡ny nem vÃ¡laszolt. Csendesen elvett az asztalrÃ³l egy makettet Ã©s azzal kezdett el jÃ¡tszani. _KÃ¡r, hogy korÃ¡bban ezt nem lÃ¡ttuk benne. â€“ gondolta._

- Nem Ã©rtem, hogy bÃ-rta ezt a munkÃ¡t. KÃ-vÃ¼lrÅ‘l kÃ¶nnyÅ±nek tÅ±nik, deâ€¦ nem az.

- Hablaty szerette ezt csinÃ¡lni. â€“ motyogta maga elÃ© a lÃ¡ny.

- Igenâ€¦ KÃ¡r, hogy elment, mielÅ‘tt jobban megismerhettÃ¼k volna. â€“ simÃ-tott vÃ©gig a fiÃº az egyik rajzon. Asztrid abbahagyta a jÃ¡tÃ©kot a makettel Ã©s lassan, komoly tekintettel fordult barÃ¡tjÃ¡hoz.

- Tudod mi a kÃ¡r? Hogy nem adtunk esÃ©lyt arra, hogy megismerhessÃ¼k. Å• prÃ³bÃ¡lkozott, hÃ¡nyszor akart bizonyÃ-tani, hogy kÃ¶zÃ©nk tartozik, de miâ€¦ miâ€¦

- Mi csak nevettÃ¼nk rajta. Tudom. â€“ felelte bÅ±nbÃ¡nÃ³n HalvÃ©r.

Asztrid nagyot sÃ³hajtva maga elÃ© nÃ©zett Ã©s alig hallhatÃ³an motyogta: _BÃ¡r helyrehozhatnÃ¡nk._

* * *

><p>FÃ¡radtan raktam le az utolsÃ³ fejszÃ©t is, majd egy nagyot nyÃºjtÃ³zva kinÃ©ztem az ablakon. SÃ¶tÃ©tedik. EzÃ¼stmancs Ã©s Fogatlan mÃ¡r biztos aggÃ³dnak. Lassan odasÃ©tÃ¡ltam Leifhez, aki szintÃ©n vÃ©gzett a munkÃ¡jÃ¡val.<p>

- HosszÃº nap volt, igaz? â€“ kÃ©rdezte a karjÃ¡t dÃ¶rzsÃ¶lve.

- Igen, hosszÃº Ã©s fÃ¡rasztÃ³. â€“ bÃ³lintottam, a hasam pedig hirtelen megkordult. Zavartan Ã©rtem hozzÃ¡, a kovÃ¡cs pedig felnevetett.

- Ahogy hallom Ã©hes vagy. Gyere, meghÃ-vunk ma vacsorÃ¡ra. A felesÃ©gem isteni a konyhÃ¡ban.

- Ã“, nem, ezt igazÃ¡n nem fogadhatom el. â€“ tiltakoztam Ã©s az asztalhoz lÃ©pve felvettem a tarisznyÃ¡mat. â€“ A piacon nÃ©zek valamit, amit vehetnÃ©k a pÃ©nzembÅ‘l.

- Ne butÃ¡skodj. AzÃ©rt az Ã©rmÃ©Ã©rt nem kapsz tÃ¶bbet egy vekni kenyÃ©rnÃ©l.

- Nekem az is tÃ¶kÃ©letes. â€“ ellenkeztem, Leif azonban Ã¡tkarolta a vÃ¡llamat Ã©s Ã-gy indultunk a hÃ¡zuk fele.

- BadarsÃ¡g. Ki enne kenyeret a felesÃ©gem vaddisznÃ³sÃ¼ltje helyett?

* * *

><p>A mÅ±helytÅ‘l nem messze volt az Odinson csalÃ¡d hÃ¡za. Elina az ajtÃ³ban Ã¡llt Ã©s ahogy meglÃ¡tott minket kÃ¶zeledni, arcÃ¡ra hatalmas mosoly szÃ¶kÃ¶tt.<p>

- Ãšgy remÃ©ltem, hogy te is jÃ¶ssz! â€“ ugrÃ¡lt elÃ©nk, majd elkapta a karomat. â€“ Gyere! NÃ©zd csak! TerÃ-tettem neked is! â€“ hÃºzott a hÃ¡zba.

Tekintetemet elÅ‘szÃ¶r a tÅ±z mellett Ã¡llÃ³ asszony fogta meg, csak utÃ¡na nÃ©ztem a nÃ©gy fÅ‘re megterÃ-tett asztalra. Zavartan bÃ³lintottam, mikÃ¶zben Elina szÃ¡ja be sem Ã¡llt. A hÃ¡z asszonya arcÃ¡n kedves mosollyal kÃ¶zelebb jÃ¶tt.

- SzÃ³val te lennÃ©l az a fiatal viking, akirÅ‘l a lÃ¡nyom egÃ©sz nap beszÃ©lt? â€“ kÃ©rdezte, Ã©n pedig sandÃ¡n ElinÃ¡ra pillantottam.

- Ezek szerint igen. Hablaty Hadâ€¦ Hofferson vagyok. â€“ kÃ¶hintettem. â€“ Hablaty Hofferson.

- Ã–rÃ¼lÃ¶k, hogy megismerhetlek. Finna vagyok. â€“ mosolygott, majd furcsÃ¡n vÃ©gignÃ©zett rajtam. â€“ Eszel te rendesen, fiacskÃ¡m?

- Heh, ami azt illeti, mostanÃ¡ban nem annyira, de jÃ³l vagyok.

- JÃ³l csak az asszonykÃ¡m fÅ‘ztje utÃ¡n leszel. â€“ nevetett a kovÃ¡cs, majd leÃ¼lt az asztalhoz.

- Ãœljetek le ti is Ã©s mesÃ©lj kÃ¶zben magadrÃ³l. Mit keresel Atley vÃ¡rosÃ¡ban? RitkÃ¡n jÃ¡rnak erre vikingek, fÅ‘leg ilyen fiatalon. â€“ Ã©rdeklÅ‘dte Finna, mikÃ¶zben Elina segÃ-tsÃ©gÃ©vel mindenkinek szedett Ã©telt.

- MiÃ©rt, ti is vikingek vagytok, nem?

- Az egy hosszÃº Ã©s unalmas tÃ¶rtÃ©net. â€“ felelte Leif, Finna pedig megfogta a kezÃ©t az asztalon. KÃ-vÃ¡ncsian vÃ¡rtam, vÃ¡laszolnak-e, de mivel Ãºgy tÅ±nt, hogy nem, elkezdtem a â€žsajÃ¡t" tÃ¶rtÃ©netemet.

- Ã‰n Berken Ã©ltem eddig, az apÃ¡m miatt kerÃ¼ltem ide. Å• kereskedÅ‘ Ã©s bizonyÃ-tanom kell, hogy megÃ¡llom a helyemet. Kirakott ezen a szigeten. â€“ feleltem a hÃºst mÃ©regetve. Sokkal csÃ¡bÃ-tÃ³bban nÃ©zett ki, mint a mÃ¡r megszokott hal.

- Mivel kereskedsz? â€“ Ã©rdeklÅ‘dte az asszony.

- SÃ¡rkÃ¡nypikkely. â€“ nÃ©ztem fel rÃ¡, mire kicsit dÃ¶bbent arcot vÃ¡gott.

- Az nem Ã©pp kelendÅ‘ erre.

- Igen, az egyik Å‘r mÃ¡r emlÃ-tette. AzÃ©rt dÃ¶ntÃ¶ttem vÃ©gÃ¼l Ãºgy, hogy apÃ¡m visszatÃ©rÃ©sÃ©ig prÃ³bÃ¡lom hasznosÃ-tani magamat abban, amihez Ã©rtek.

- Remek inas a fiÃº. Ilyen fiatalon majdnem annyit tud, mint Ã©n! Ha nem jÃ¶n be a kereskedÃ©s, nÃ¡lam biztos munkÃ¡ra talÃ¡lsz, fiam. Van bÅ‘ven hely abban a mÅ±helyben. â€“ ajÃ¡nlotta Leif, mire hÃ¡lÃ¡san bÃ³lintottam.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. Ã‰szben tartom. Most viszont ti jÃ¶ttÃ¶k. KorÃ¡bban merre laktatok? MiÃ©rt Ã©ltek most egy kelta vÃ¡rosban, ha vikingek vagytok?

- Ennyire szereted az unalmas tÃ¶rtÃ©neteket, fiÃº? â€“ ivott a mÃ©zsÃ¶rÃ©be Leif.

- Csak nÃ©zÅ‘pont kÃ©rdÃ©se az unalmas tÃ¶rtÃ©net. â€“ rÃ¡ntottam meg a vÃ¡llamat.

- A fiÃº mond valamit. â€“ mosolygott Finna, Leif pedig felsÃ³hajtott.

- Ha nagyon Ã©rdekel, elmesÃ©lem rÃ¶viden.

- Apa nem szeret rÃ³la beszÃ©lni, mert a tÃ¶rtÃ©net vÃ©gÃ©re mindig dÃ¼hÃ¶s lesz a falura. â€“ suttogta Elina, mire kÃ©rdÅ‘n nÃ©ztem a kovÃ¡csra.

- Ha fÃ¡jÃ³ pont, akkor nem szeretnÃ©k kellemetlenkedni.

- InkÃ¡bb bosszantÃ³ az egÃ©sz. Tudod milyen makacs minden viking. BeszÃ©lhetsz nekik, de nem hallgatnak rÃ¡dâ€¦ A csalÃ¡dommal LinfordbÃ³l szÃ¡rmazunk. Egy jelentÃ©ktelen kis telepÃ¼lÃ©s, messze Ã©szakon. TalÃ¡n te is tudod, hogy tekintenek a vikingek kÃ¶zt a â€žhablatyokra". KÃ¼lÃ¶nÃ¶sen, ha mÃ¡sok, mint a megszokott.

- MÃ¡sok? â€“ hÃºztam fel a szemÃ¶ldÃ¶kÃ¶met.

- Amikor megszÃ¼letett az Ã©n egyetlen VirÃ¡gszÃ¡lam, a falunkban az emberek betegnek tartottÃ¡k. â€“ nÃ©zett Leif ElinÃ¡ra.

- Betegnek? â€“ figyeltem a mellettem Ã¼lÅ‘ lÃ¡nyra.

- Igen. Tudod, olyanom van, ami mÃ¡soknak nincs. â€“ suttogta sejtelmesen Elina. â€“ A lÃ¡bujjaim kÃ¶zt hÃ¡rtya van.

- Mi? â€“ lepÅ‘dtem meg, mire vigyorogva bÃ³lintott.

- Akarod lÃ¡tni? â€“ ajÃ¡nlotta lelkesen, Finna azonban kÃ¶hintett pÃ¡rat.

- KislÃ¡nyom, vacsorÃ¡zunk.

- JÃ³, jÃ³â€¦ - forgatta a szemÃ©t. â€“ Majd holnap megmutatom.

Zavartan elmosolyodtam Ã©s ismÃ©t a kovÃ¡csra pillantottam. Å• nagyot sÃ³hajtva folytatta a tÃ¶rtÃ©netet:

- A falu vÃ©njei azt javasoltÃ¡k, hogy Ã¡ldozzuk fel ElinÃ¡t az isteneknek, mi azonban nem egyeztÃ¼nk ebbe bele. Magunk mÃ¶gÃ¶tt hagytuk Linfordot Ã©s a korÃ¡bbi viking Ã©letÃ¼nket. Hosszas hajÃ³zÃ¡s utÃ¡n ezen a szigeten kÃ¶tÃ¶ttÃ¼nk ki. Atley akkor mÃ©g viszonylag jelentÃ©ktelen falu volt. Az utÃ³bbi Ã©vekben vÃ¡lt fontos kereskedelmi Ã¡llomÃ¡ssÃ¡. AzidÅ‘tÃ¡jt nem volt ilyen szigorÃº feltÃ©telekhez kÃ¶tÃ¶tt belÃ©pÃ©s, Ã¶rÃ¼ltek minden szorgos kÃ©znek. Ã•gy kerÃ¼ltem az akkori egyetlen mÅ±helybe inaskÃ©nt. Ma mÃ¡r enyÃ©m az a hely. Sok embert ismerek Ã©s tudom, hogy itt a csalÃ¡dom biztonsÃ¡gban van.

- NehÃ©z volt beleszokni ebbe a kultÃºrÃ¡ba? Megtanulni a nyelvet?

- Az emberek nagyon befogadÃ³ak voltak, Ã-gy nem. A nyelvâ€¦

bevallom, mÃ©g ma sem beszÃ©lem tisztÃ¡n. Elina ezÃ©rt is segÃ-t sokat a mÅ±helyben. Å• itt nÅ‘tt fel, Ã©rti mindkÃ©t nyelvet. â€“ nÃ©zett a lÃ¡nyÃ¡ra, Ã©n pedig elgondolkodva bÃ³logattam.

- LÃ¡tom, Ã-zlett az Ã©tel. â€“ mosolygott rÃ¡m Finna Ã©n pedig a hasamra tettem a kezemet.

- LeÃ-rhatatlanul. RÃ©g nem ettem ilyen finomat. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. â€“ feleltem Å‘szintÃ©n.

- Ã–rÃ¶mmel lÃ¡tunk mÃ¡skor is. â€“ Ã¡llt fel Ã©s kezdte Ã¶sszeszedni az Ã¼res tÃ¡lakat. Leif nagyot Ã¡sÃ-tva nyÃºjtÃ³zkodott.

- Van hol aludnod, fiam? â€“ Ã©rdeklÅ‘dte, mikÃ¶zben felÃ¡lltam az asztaltÃ³l.

- Igen, kÃ¶szÃ¶nÃ¶m. El is indulok, nem szeretnÃ©k tovÃ¡bb zavarni.

- Jaj, ne menj mÃ©g. â€“ kÃ©rte Elina, Leif azonban leintette a lÃ¡nyÃ¡t.

- KislÃ¡nyom, Hablaty is biztos fÃ¡radt Ã©s nekÃ¼nk sem Ã¡rtana lassan fekÃ¼dnÃ¼nk. KÃ©sÅ‘ van.

- Olyan Ã¼nneprontÃ³ vagy. â€“ bosszankodott Elina, mikÃ¶zben az ajtÃ³ felÃ© indultam.

- Holnap reggelre a mÅ±helynÃ©l leszek. â€“ mondtam a kovÃ¡csnak, aki bÃ³lintott.

- VÃ¡rj csak, Hablaty! â€“ kÃ©rte Finna. â€“ Van mit enned reggelire?

- Fogok majd valami halat. â€“ bÃ³lintottam, Leif azonban legyintett egyet.

- Ugyan, csomagolunk el neked Ã©lelmet. Kedvesem? â€“ fordult vissza felesÃ©gÃ©hez, aki bÃ³lintott.

- IgazÃ¡n kÃ¶szÃ¶nÃ¶m. â€“ nÃ©ztem rÃ¡juk hÃ¡lÃ¡san.

- Sokat segÃ-tettÃ©l a mÅ±helyben. MegÃ©rdemled. â€“ borzolta Ã¶ssze a hajamat, amin felnevettem.

- InaskÃ©nt ez a munkÃ¡m. â€“ igazÃ-tottam meg a hajamat, mikÃ¶zben Elina mellÃ©m lÃ©pett.

- Holnap akkor lÃ¡tlak, ugye? MÃ©g annyi mindent szeretnÃ©k kÃ©rdezni Ã©s mutatni is. MegmutathatnÃ¡m a kedvenc helyeimet a faluban! Mit szÃ³lsz hozzÃ¡? â€“ ugrÃ¡lt Ã©s beszÃ©lt tovÃ¡bb lelkesen. Ã‰n a vÃ¡llamat megrÃ¡ntva nÃ©ztem a kovÃ¡csra.

- Raktam el kenyeret, sajtot vajat Ã©s egy kis hÃºst is, Hablaty. RemÃ©lem elÃ©g lesz. â€“ nyÃºjtott felÃ©m a hÃ¡z asszonya egy tÃ¡skÃ¡t.

- Oh, bÅ‘ven. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. Nagyon hÃ¡lÃ¡s vagyok. â€“ mosolyogtam zavartan, Leif pedig megveregette a vÃ¡llamat.

- Reggel akkor talÃ¡lkozunk.

- MindenkÃ©pp. â€“ bÃ³lintottam Ã©s kilÃ©ptem a hÃ¡zbÃ³l. â€“ JÃ³ Ã©jt! â€“ kÃ¶szÃ¶ntem el, ezzel pedig elindultam Atley vÃ¡rosÃ¡nak kijÃ¡rata felÃ©.

A sÃ¶tÃ©t utcÃ¡kon csak nÃ©hÃ¡ny fÃ¡klya vilÃ¡gÃ-tott. Az emberek tÃ¶bbsÃ©ge mÃ¡r elvonult pihenni. Gyomromban mÃ¡r ekkor Ã©reztem egy kis feszÃ¼ltsÃ©get. Naplemente mÃ¡r rÃ©g elmÃºlt, Ã©s ahogy Fogatlant ismerem, irtÃ³ mÃ©rges lesz rÃ¡m, amiÃ©rt nem a megbeszÃ©lt idÅ‘re Ã©rtem vissza. Nagyot sÃ³hajtva bÃ³lintottam a kapuban Ã¡csorgÃ³ Å‘rnek, majd az erdÅ‘ felÃ© siettem.

Dideregve lÃ©ptem Ã¡t egy kidÅ‘lt fatÃ¶rzset, majd Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©ztem kÃ¶rbe.

- EzÃ¼stmancs? Itt vagy valahol? â€“ sziszegtem. PÃ¡r percig kelletlenÃ¼l nÃ©zelÅ‘dtem, mikor vÃ©gre mozgÃ¡sra lettem figyelmes. PÃ¡r bokrot Ã¡tugorva jelent meg mellettem a hÃ³fÃºria. AggÃ³dva kezdte szagolgatni az arcomat, mire fintorogva eltoltam a fejÃ©t. SzÃ¶rnyÅ± halszaga volt.

:: MÃ©gis hol voltÃ¡l? Fogatlan meg fog Ã¶lni, ha visszaviszlek a barlanghoz! NapnyugtÃ¡rÃ³l volt szÃ³! ::

- Tudom, de egy kedves csalÃ¡d meghÃ-vott vacsorÃ¡zni. Nem illett volna visszautasÃ-tani Ã©sâ€¦ olyan jÃ³ is volt rendes Ã©telt enni. MÃ¡r Ãºgy hiÃ¡nyzott. â€“ mosolyodtam el a vaddisznÃ³sÃ¼ltre gondolva. â€“ Ã‰s mÃ©g reggelit is kaptam! Mit szÃ³lsz hozzÃ¡? â€“ mutattam neki a tÃ¡skÃ¡t, amit kÃ-vÃ¡ncsian meg is szaglÃ¡szott.

:: Ennek igazÃ¡n Ã¶rÃ¼lÃ¶k. ::

- Sokat vÃ¡rtÃ¡l rÃ¡m? Ne haragudj. â€“ simogattam meg a fejÃ©t, amit megingatott.

:: Sokat vÃ¡rtam, de semmi baj. Ne miattam aggÃ³dj. Az Ã©jfÃºria barÃ¡todat mÃ¡r nehezebb lesz lenyugtatni. ::

- Remekâ€¦ - forgattam a szemeimet.

:: GyerÃ¼nk, pattanj fel. Ne vÃ¡rassuk mÃ©g ennÃ©l is tovÃ¡bb. :: - hajolt le, Ã©n pedig felmÃ¡sztam a hÃ¡tÃ¡ra. Mire Ã©szbe kaptam, EzÃ¼stmancs mÃ¡r a tÃ¡borunk felÃ© sietett.

* * *

><p>Unottan fogtam a kezemben egy botot Ã©s piszkÃ¡lgattam vele a tÃ¼zet, mikÃ¶zben Fogatlan fel-alÃ¡ jÃ¡rkÃ¡lva elÅ‘adta, hogy mennyire aggÃ³dott miattam Ã©s hogy az emberek akÃ¡r bÃ¡nthattak is volna Ã©s mÃ©g egyÃ©b szÃ©psÃ©geket. Mikor kicsit meggyulladt a bot vÃ©ge, fogtam, kiemeltem a tÅ±zbÅ‘l Ã©s elgondolkodva fÃºjtam meg. Az aprÃ³ lÃ¡ng tÃ¡ncolÃ¡sÃ¡t bÃ¡multam, mikor hirtelen egy ideges szempÃ¡r tÅ±nt fel elÅ‘ttem. MÃ©rgesen kivette a botot a kezembÅ‘l, majd fÃ©lredobta.<p>

- **_Figyelsz te egyÃ¡ltalÃ¡n?_** â€“ morogta az Ã©jfÃºria, mire fÃºjtattam egy aprÃ³t.

- Ã‰pp arrÃ³l beszÃ©ltÃ©l, hogy milyen veszÃ©lyesek az emberek, mert

akÃ¡r bÃ¡nthattak is volna Ã©s akkor mÃ¡r megint neked kellett volna megmentened a bÅ‘rÃ¶met. â€“ nÃ©ztem unottan a plafonra. A farok-szÃ¡rnyÃ¡val hirtelen fejbevÃ¡gott, mire felkiÃ¡ltottam. â€“ HÃ©! Ezt most miÃ©rt kaptam?

- Mert nem veszel komolyan.

- Fogatlan, minden rendben volt. TÃºlreagÃ¡lod a dolgokat. AzÃ©rt kÃ©stem, mert meghÃ-vtak vacsorÃ¡ra, de ezt mÃ¡r elmondtam pÃ¡r szÃ¡zszor, miÃ³ta visszaÃ©rtÃ¼nk. AludhatnÃ¡nk vÃ©gre? TÃ©nyleg elfÃ¡radtam a mÅ±helyben. â€“ Ã¡sÃ-tottam vÃ©gÃ¼l.

- A szÃ¡rnnyal hogy Ã¡llsz? â€“ kÃ©rdezte ingerÃ¼lten.

- MÃ©g nem dolgoztam rajta. A kovÃ¡cs csak ma vett fel. HolnaptÃ³l tovÃ¡bb maradok a mÅ±helyben. PÃ¡r napon belÃ¼l megcsinÃ¡lom. â€“ Ã¡sÃ-tottam Ãºjra.

- Azt mondtad egÃ©sz nap dolgoztÃ¡l Ã©s kÃ¶zben mÃ©gsem csinÃ¡ltÃ¡l semmit a szÃ¡rnyamon? Miben fÃ¡radtÃ¡l akkor el? â€“ folytatta idegesen, erre pedig mÃ¡r EzÃ¼stmancson is lÃ¡ttam, hogy bosszÃºsan a szÃ¡rnya alÃ¡ dugta a fejÃ©t.

- Fegyvereket Ã©leztem. â€“ dobtam mÃ©g Ã¡gakat a tÅ±zre, hogy reggelig kibÃ-rjÃ¡k.

- Fegyvereket? MÃ©gis minek?

- Fogatlan, egy kovÃ¡csmÅ±helyben dolgozok most. EzÃ©rt kapok pÃ©nzt. Bocs, hogy a pikkelyeid nem Ã©rtek semmit, Ã-gy nem tudok egy nap alatt csodÃ¡t tenni. â€“ feleltem kissÃ© ridegebben, mint szerettem volna. Erre sÃ©rtÅ‘dÃ¶tten fÃºjtatott egyet Ã©s a barlang kijÃ¡rata felÃ© fordÃ-totta a fejÃ©t.

- MostantÃ³l akkor nem csak az Ãºj barÃ¡taiddal tÃ¶ltÃ¶d minden idÅ‘det, de mÃ©g segÃ-tesz is nekik, hogy ellenÃ¼nk harcolhassanak.

- A fegyverekkel nem csak sÃ¡rkÃ¡nyokkal lehet harcolni, tudod? Kell a vadÃ¡szathoz, valamint hogy mÃ¡s nÃ©pektÅ‘l megvÃ©dhessÃ¼k magunkat.

- Hogyneâ€¦ - vÃ¡laszolt mogorvÃ¡n.

Ã‰n a mellÃ©nyemet leterÃ-tettem a tÅ±z mellÃ©, majd elfekÃ¼dve lehunytam a szememet. Arra szÃ¡mÃ-tottam, hogy pÃ¡r perc mÃºlva Fogatlan is vÃ©gre lenyugszik, majd vÃ©gÃ¼l lefekszik mellÃ©m, ez azonban nem Ã-gy lett. Ã•lmosan pislogva fordultam felÃ©. A barlang kijÃ¡ratÃ¡nÃ¡l fekÃ¼dt Ã©s a testtartÃ¡sÃ¡n lÃ¡tszott, hogy mennyire feszÃ¼lt. Nagyot sÃ³hajtva Ã¼ltem fel.

- Mi az? Most megsÃ©rtÅ‘dtÃ©l? â€“ kÃ©rdeztem, Å‘ azonban nem vÃ¡laszolt. EzÃ¼stmancs a szÃ¡rnyÃ¡t felemelve nÃ©zett Fogatlanra, majd aggÃ³dva rÃ¡m. FÃ¡radtan felÃ¡lltam Ã©s odamentem az Ã©jfÃºria oldalÃ¡hoz. Kezemet rÃ¡raktam a szÃ¡rnyÃ¡ra, mire duzzogva hÃºzta el.

- Igen. A nagy bÃ¼szke Ã©jfÃºria megsÃ©rtÅ‘dÃ¶tt. â€“ mosolyogtam EzÃ¼stmancsra, majd Fogatlan fejÃ©hez sÃ©tÃ¡ltam. â€“ Ugyan, te Ã³riÃ¡si sÃ-rÃ³-pityogÃ³ gyÃ-k. Fejezd mÃ¡r ezt be Ã©s

aludjunk.

- Aludj ha akarsz. â€“ felelte mogorvÃ¡n.

Kezeimet feltÃ©ve indultam a tÅ±zhÃ¶z, majd fÃ©lÃºton megÃ¡lltam Ã©s megfordultam. Ã‰jfÃºriakÃ©nt lehet, hogy makacs, de nem csak Å‘t faragtÃ¡k kemÃ©ny fÃ¡bÃ³l. Viking vagyok, a vikingek pedig a legmakacsabbak a vilÃ¡gon. NekikÃ©szÃ¼ltem a futÃ¡snak, majd egy nagy levegÅ‘t vÃ©ve rohanni kezdtem Ã©s az Ã©jfÃºria hÃ¡tÃ¡ra ugrottam.

- Megvagy, te morcos szÃ¡rnyas gÅ‘te. GyerÃ¼nk, fel a fejjel! Hogy alszom Ã©n az Ã³riÃ¡si, halszagÃº, pikkelyes takarÃ³m nÃ©lkÃ¼l, huh? â€“ kÃ©rdeztem szÃ³rakozottan, Å‘ pedig hirtelen felÃ¡llt, majd egy hirtelen mozdulattal lelÃ¶kÃ¶tt a hÃ¡tÃ¡rÃ³l. AkkorÃ¡t estem, hogy egy pillanatra mÃ©g levegÅ‘hÃ¶z is alig jutottam.

- Eddig azt hittem a barÃ¡tod vagyok. â€“ felelte Fogatlan rÃ¡m sem nÃ©zve, majd lassan elkezdett kisÃ©tÃ¡lni a barlangbÃ³l. MÃ©rgesen nÃ©ztem utÃ¡na Ã©s Ã¼ltem fel.

- Eddig Ã©n is azt hittem, hogy a barÃ¡tod vagyok. MÃ©gis mi Ã¼tÃ¶tt ma belÃ©d?

- BELÃ‰M? â€“ fordult meg mÃ©rgesen.

- BelÃ©d! Egyszer az Ã©letemben vÃ©gre jÃ³l Ã©rzem magam az emberek kÃ¶zÃ¶tt. Itt mÃ¡sok velem, kedvesek, elfogadnakâ€¦ Berken sosem Ã©reztem Ã-gy magamat, erre te jÃ¶ssz Ã©s kioktatsz, tÃºlreagÃ¡lsz mindent Ã©s mÃ©g a vÃ©gÃ©n TE sÃ©rtÅ‘dsz meg. â€“ Ã¡lltam fel Ã©s fogtam a fÃ¡jÃ³s hÃ¡tamat.

- Ha ilyen jÃ³l Ã©rzed magadat a fajtÃ¡d kÃ¶zÃ¶tt, akkor menj Ã©s Ã©lj kÃ¶ztÃ¼k! VÃ©gÃ¼l isâ€¦ te is csak egy ember vagy. Semmiben sem kÃ¼lÃ¶nb NÃ•LUK! â€“ vÃ¡gta a fejemhez, mire dÃ¶bbenten hÃ¡trÃ¡ltam tÅ‘le pÃ¡r lÃ©pÃ©st.

HosszÃº percekig csak nÃ©ztÃ¼k egymÃ¡st, majd Fogatlan hÃ¡tat fordÃ-tott nekem Ã©s a barlang bejÃ¡rata elÃ© sÃ©tÃ¡lt. Ott csinÃ¡lt magÃ¡nak parÃ¡zs Ã¡gyat, majd minden tovÃ¡bbi szÃ³ nÃ©lkÃ¼l elfekÃ¼dt. Ã‰n egy nagy levegÅ‘t vÃ©ve sÃ©tÃ¡ltam vissza a tÅ±zhÃ¶z Ã©s leÃ¼ltem a mellÃ©nyemre. Tekintetem pÃ¡r pillanatra a tarisznyÃ¡mra esett Ã©s komolyan elgondolkodtam rajta, hogy elindulok vissza a faluba, EzÃ¼stmancsra nÃ©zve azonban egy mosolyt erÅ‘ltettem az arcomra.

:: Minden rendben van? :: - kÃ©rdezte Ã³vatosan a hÃ³fÃºria, Ã©n pedig bÃ³lintottam.

- Igen, csakâ€¦ kicsit megszomjaztam. Azon gondolkoztam, hogy felkeljek-e a kulacsomÃ©rt. â€“ bÃ¶ktem fejemmel a kosÃ¡rra. EzÃ¼st bÃ³lintott, majd nyÃ¼szÃ-teni kezdett.

:: Tudod, hogy nem Ãºgy Ã©rtette. :: - suttogta alig hallhatÃ³an, mire megrÃ¡ntottam a vÃ¡llamat.

- Nem Ã©rdekel. â€“ vÃ¡laszoltam keserÅ±en, majd elfekÃ¼dtem a mellÃ©nyemen.

HosszÃº ideig csak a tÅ±z pattogÃ¡sÃ¡t figyeltem magam elÅ‘tt, mikor EzÃ¼stre lettem figyelmes, ahogy mÃ¶gÃ©m sÃ©tÃ¡l Ã©s lefekszik

mellÃ©m. KÃvÃ¡ncsian fordultam felÃ©, Å‘ pedig Ã³vatosan betakart hÃ³fehÃ©r szÃ¡rnyÃ¡val. Halk dorombolÃ¡sba kezdett, mire halvÃ¡nyan elmosolyodtam.

:: Csak hogy ne kelljen halszagÃº takarÃ³ nÃ©lkÃ¼l aludnod. :: - szaglÃ¡szta meg a hajamat, ezen pedig felnevettem.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m EzÃ¼stmancs. Ez nagyon rendes tÅ‘led. â€“ Ã¡sÃtottam nyÃºzottan.

:: IgazÃ¡n nincs mit. JÃ³ Ã©jt, sÃ¡rkÃ¡nyfiÃº. :: - dorombolta, fÃ¡radt szemeim pedig szÃ©p lassan lecsukÃ³dtak.

14. Fogatlanul

14 â€“ â€žFogatlanul"

* * *

><p>Az Ã©bredÃ©st kÃ¶vetÅ‘en Ã¡ltalÃ¡ban ott van az a pÃ¡r perc, amikor az ember mÃ©g csak prÃ³bÃ¡lja felmÃ©rni, mi is zajlik kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte. Ez velem sem volt mÃ¡skÃ©pp. KissÃ© mÃ©g fÃ¡radtan fekÃ¼dtem az oldalamra Ã©s raktam kezeimet a fejem alÃ¡. <em>MÃ©g egy kicsit pihenek Ã©sâ€¦<em>

Gondolatmenetemet fÃ©lbeszakÃtva Ã©rtetlenÃ¼l Ã©rtem a hajamba, ami nedves volt. Hunyorogva kinyitottam a szemeimet Ã©s ahogy a kezemre nÃ©ztem, undorodva Ã¼ltem fel Ã©s vertem be a fejemet a fehÃ©r, pikkelyes takarÃ³mba. NyÃ¡l. SÃ¡rkÃ¡nnyÃ¡l. Ã‰reztem, ahogy szÃ©pen, lassan elkezd lefolyni a tarkÃ³mon a maradÃ©k. _Ugh. Ez egyszerÅ±en csodÃ¡latos._

:: Hablaty? FelÃ©bredtÃ©l? :: - emelte fel EzÃ¼stmancs a szÃ¡rnyÃ¡t Ãgy egybÅ‘l megcsapott a hideg levegÅ‘. _Remek, mÃ©g a tÅ±z is kialudt. EnnÃ©l jobban nem is indulhatna a nap._

- Fel. JÃ³ reggelt, EzÃ¼stmancs. â€“ pislogtam Ã©s rÃ¡ztam le a kezemrÅ‘l a nyÃ¡lat.

:: SajnÃ¡lom. Elkezdtem mosakodni Ã©sâ€¦ Ãºgy tÅ±nik kicsi neked is jutott. :: - Ã¡llt fel Ã©s nyÃºjtÃ³zott mÃ¶gÃ¶ttem egy nagyot.

- Semmi baj. Majd lemosom a tÃ³nÃ¡l. â€“ Ã¡lltam fel Ã©s kÃ¶vettem a pÃ©ldÃ¡jÃ¡t.

A barlang kijÃ¡rata felÃ© pillantva nem lÃ¡ttam Fogatlant. AggÃ³dva vettem fel a mellÃ©nyemet a fÃ¶ldrÅ‘l, majd belebÃºjva elindultam kifele. A barlang elÅ‘tt megÃ¡lltam. Olyan volt, mintha mÃ©g mindig este lenne. Nagyon korÃ¡n lehet mÃ©g.

- Nem tudod Fogatlan hovÃ¡ lett? â€“ fordultam a mellettem megjelenÅ‘ hÃ³fÃºriÃ¡hoz. EzÃ¼st bosszÃºsan fÃºjtatott.

:: A barÃ¡tod nem nagyon szereti mÃ¡s, kÃ¼lÃ¶nÃ¶sen bizonyos hÃ³fÃºriÃ¡k orrÃ¡ra kÃ¶tni a dolgaitâ€¦ De ne aggÃ³dj. Szerintem csak vadÃ¡szni ment. ::

- Remekâ€¦ LejÃ¶ssz velem a tÃ³hoz? MegreggelizÃ¼nk, aztÃ¡n nekem be kÃ©ne mennem a vÃ¡rosba. HosszÃº nap lesz. A mÅ±helyben a feladatokon

kÃ-vÃ¼l mÃ©g neki kÃ©ne lÃ¡tnom Fogatlan szÃ¡rnyÃ¡nak is. - sÃ©tÃ¡ltam vissza a barlangba a tarisznyÃ¡mÃ©rt.

:: Nem is vÃ¡rod meg az Ã©jfÃºriÃ¡t? :: - kÃ©rdezte meglepÅ‘dve Ã©n pedig fapofÃ¡val fordultam felÃ©.

- A tegnapi utÃ¡n? NyilvÃ¡n ahhoz van most kedvem, hogy a fancsali kÃ©pÃ©t bÃ¡muljam Ã©s aztÃ¡n egÃ©sz nap ezen rÃ¡gjam magamat. Nem. RemÃ©lem estÃ©re Ã©szhez tÃ©r Ã©s vÃ©gre komolyan beszÃ©lhetÃ¼nk. â€“ indultam a tÃ³hoz, EzÃ¼sttel a sarkamban.

:: Csak fÃ©lt tÃ©ged. Meg akar vÃ©deni minden veszÃ©lytÅ‘l. A sÃ¡rkÃ¡nyok nagyon is vÃ©delmezÅ‘k tudnak lenni azokkal, akiket fontosnak tartanak. ::

- Tudom, hogy csak jÃ³t akar, de kicsit megbÃ-zhatna bennem. â€“ sÃ³hajtottam, mikÃ¶zben leÃ©rtÃ¼nk a tÃ³hoz. A tÃ³ melletti egyik sziklÃ¡ra leraktam a tarisznyÃ¡mat, majd letÃ©rdeltem a vÃ-zhez. Alaposan megmostam a kezemet, majd a hajambÃ³l prÃ³bÃ¡ltam kiszedni a nyÃ¡lat.

:: Ez nem a bizalomrÃ³l szÃ³l, Hablaty. A vÃ©rÃ¼nkben van ez az Ã¶sztÃ¶n. MÃ©g sokatâ€¦ ::

- MÃ©g sokat kell tanulnom rÃ³latok, tudom, Ã©rtem, de ez akkor sem indok arra, hogy Ã-gy tÃºlreagÃ¡lja a dolgokat ok nÃ©lkÃ¼l, aztÃ¡n mÃ©g Å• sÃ©rtÅ‘djÃ¶n meg. NÃ©ha annyira Ã¶nfejÅ± tud lenni. â€“ bosszankodtam Ã©s lÃ©ptem a tÃ¡skÃ¡mhoz.

EzÃ¼stmancs tekintetÃ©vel csendesen kÃ¶vette a mozdulataimat. Arcomra mosoly szÃ¶kÃ¶tt, ahogy kihÃºztam a tarisznyÃ¡bÃ³l a reggelimet. Szeretem a halat, de nem vagyok sÃ¡rkÃ¡ny, hogy azon Ã©ljek.

EzÃ¼st kÃ-vÃ¡ncsian oldalra fordÃ-totta a fejÃ©t, ahogy elkezdtem megkenni a kenyeret vajjal.

- LÃ¡tod? Halakon kÃ-vÃ¼l mÃ¡st is lehet enni. â€“ vigyorogtam Ã©s elkezdtem enni.

:: LÃ¡tom, de nem igazÃ¡n Ã©rtem. MiÃ©rt ennÃ©l mÃ¡st, ha halat is ehetnÃ©l? ::

SÃ¡rkÃ¡nyokâ€¦ - gondoltam szememet forgatva, majd a vÃ-z felÃ© pillantottam, ahonnÃ©t valami csobbanÃ¡s hallatszÃ³dott. PÃ¡r pillanat mÃºlva egy aprÃ³, kÃ©k fej tÅ±nt fel. Elvigyorodtam.

- JÃ³ reggelt, KÃ©kes. â€“ kÃ¶szÃ¶ntÃ¶ttem vidÃ¡man. EzÃ¼stmancs felkapta a fejÃ©t mellettem, majd a kis sÃ¡rkÃ¡nyra nÃ©zett. A kÃ©k sÃ¡rkÃ¡ny pÃ¡r pillanatig dÃ¶bbenten nÃ©zett, majd megrÃ¡zta a fejÃ©t Ã©s mellÃ©m repÃ¼lt.

/ Oh, a kÃ¶ves ember Ã©s a hÃ³fÃºria. JÃ³ reggelt. Ti mit csinÃ¡ltokâ€¦ itt? / - kÃ©rdezte feszÃ¼lten, mire a kezemben levÅ‘ Ã©telre mutattam.

- ReggelizÃ¼nk. UtÃ¡na megyek vissza a vÃ¡rosba dolgozni. Reggelre a mÅ±helyben kell lennem. â€“ nÃ©ztem az Ã©gboltra. Az Ã©g aljÃ¡n mÃ¡r lÃ¡tszottak a felhÅ‘kÃ¶n Ã¡t a felkelÅ‘ nap elsÅ‘ sugarai.

/ Ã‰rtem. Az Ã©jfÃºria? / - Ã©rdeklÅ‘dte KÃ©kes komoly

tekintettel.

- Elment vadÃ¡szni. â€“ Ã¡sÃ-tottam.

:: TalÃ¡n nekem sem Ã¡rtana. MÃ¡r Ã©n is Ã©hen halok. :: - indult EzÃ¼stmancs a tÃ³ fele, KÃ©kes azonban hirtelen elÃ© ugrott Ã©s olyan szÃ©lesre tÃ¡rta szÃ¡rnyait, amennyire csak tudta. Ã‰rtetlenÃ¼l figyeltem a jelenetet.

/ Halat ennÃ©l? Keress mÃ¡sik tavat. Ezâ€¦ ez az enyÃ©m. AmÃºgy is angolnÃ¡kkal van tele. Ti finnyÃ¡s fÃºriÃ¡k azokat nem szeretitek. / - morogta, EzÃ¼stmancs pedig bosszÃºsan fordult meg Ã©s fekÃ¼dt el mellettem.

:: LÃ¡tod? Furcsa. :: - suttogta nekem EzÃ¼st, mire aprÃ³t bÃ³lintottam. KÃ©kes kÃ¶zben a tÃ³ban Ã¡llÃ³ egyik kÅ‘re telepedett Ã©s nem tÃºl barÃ¡tsÃ¡gos tekintettel mÃ©regetett minket.

- TalÃ¡n a terÃ¼letÃ©t vÃ©di. â€“ suttogtam vissza a hÃ³fÃºriÃ¡nak, majd KÃ©keshez fordultam. â€“ Ne aggÃ³dj, nem megyÃ¼nk a tavadba. KÃ©rdezhetek valamit?

/ KÃ©rdezhetsz, de nem biztos, hogy vÃ¡laszolok. / - felelte ridegen. Egy nagyot nyelve nÃ©ztem EzÃ¼stre, majd vissza a kristÃ¡lyhÃ¡tra.

- A te fajtÃ¡dnÃ¡l szokÃ¡s ez a nÃ©v dolog, vagy honnÃ©t kaptad? Tudtommal a sÃ¡rkÃ¡nyoknak nincs nevÃ¼k. â€“ kÃ-vÃ¡ncsiskodtam. A kÃ©k sÃ¡rkÃ¡ny elÅ‘szÃ¶r a vÃ-zbe nÃ©zett, majd Ã¶sszeszÅ±kÃ¼lt szemekkel rÃ¡m. A farkÃ¡t nyugtalanul kezdte jÃ¡ratni.

/ A sÃ¡rkÃ¡nyoknak tÃ©nyleg nincs, a fajtÃ¡mnÃ¡l azonban elterjedt. RemÃ©lem ennyi kielÃ©gÃ-tette a kÃ-vÃ¡ncsisÃ¡godat. /

- Nem, vagyisâ€¦ Igen. Gondolom. LÃ¡tom, nem szereted, ha kÃ©rdezÅ‘skÃ¶dÃ¶k. â€“ nyeltem le az utolsÃ³ sajtdarabot is, majd a hÃºst EzÃ¼stmancs felÃ© tartottam. â€“ KÃ©red?

:: Mi ez? :: - szagolgatta meg kÃ-vÃ¡ncsian.

- VaddisznÃ³ hÃºs. Mondtad, hogy Ã©hes vagy.

:: IgazÃ¡n nem kÃ©ne nekem adnod ezÃ©rt. Majd kÃ©sÅ‘bb elmegyek vadÃ¡szni. ::

- MegÃ©rdemled. A vÃ¡rosban szerzek majd magamnak Ã©lelmet. TessÃ©k. Nagyon finom. â€“ mosolyogtam.

EzÃ¼stmancs bizonytalanul elvette, de ahogy a szÃ¡jÃ¡ba vette, pÃ¡r pillanat mÃºlva felderÃ¼lt az arca Ã©s vidÃ¡man nyelte le. A szÃ¡ja szÃ©lÃ©t nyalva nÃ©zett rÃ¡m.

:: Tudod, ez egÃ©sz finom volt. Ettem mÃ¡r korÃ¡bban vaddisznÃ³t, de az kÃ¶zel sem hasonlÃ-tott ehhez. ::

- Mert mi emberek adunk hozzÃ¡ fÅ±szereket. Finomabbak lesznek tÅ‘lÃ¼k az Ã©telek.

:: Ã‰rdekesâ€¦ :: - nyalta mÃ©g mindig a szÃ¡jÃ¡t, Ã©n pedig nevetve Ã¡lltam fel Ã©s lÃ©ptem a vÃ-zhez.

/ MÃ©gis mit tervezel? / - sziszegte KÃ©kes idegesen. LÃ¡tszott rajta, hogy bÃ¡rmelyik pillanatban kÃ©sz nekem ugrani. Ã“vatosan felemeltem a kezeimet.

- A kezeimet szeretnÃ©m megmosni. Megengeded? â€“ kÃ©rdeztem nyugodt hangon. A kristÃ¡lyhÃ¡t hosszasan fÃ¼rkÃ©szte a tekintetemet, majd lassan bÃ³lintott.

Leguggoltam a vÃ-zhez Ã©s KÃ©kes feszÃ¼lt figyelme alatt mostam kezet. Hirtelen valami nagy dolog ragadta meg a figyelmemet. A vÃ-z alatt volt, majd hirtelen el is tÅ±nt. A fejemet megrÃ¡zva nÃ©ztem KÃ©kesre, majd tÃ¡volodtam el a vÃ-ztÅ‘l.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, KÃ©kes. â€“ mosolyogtam Ã©s fordultam a hÃ³fÃºriÃ¡hoz.
- ElvinnÃ©l akkor a vÃ¡rosba?

:: Biztos nem beszÃ©lsz elÅ‘tte Fogatlannal? :: - kÃ©rdezte csendesen, mikÃ¶zben lehajolt, hogy felmÃ¡szhassak a hÃ¡tÃ¡ra. Egy utolsÃ³ pillantÃ¡st vetettem a barlang fele, majd megrÃ¡ztam a fejemet.

- Majd este beszÃ©lÃ¼nk. Addigra kitalÃ¡lok valamit, hogyan Ã©rtessem meg vele, hogy ezek az emberek nem akarnak Ã¡rtani nekem. â€“ sÃ³hajtottam, EzÃ¼st pedig megÃ©rtÅ‘en bÃ³lintott. Lassan KÃ©kesre pillantottam, majd elmosolyodtam.

- RemÃ©lem kÃ©sÅ‘bb azÃ©rt mÃ©g beszÃ©lÃ¼nk. SzÃ©p napot KÃ©kes. â€“ intettem, ahogy a hÃ³fÃºria kitÃ¡rta a szÃ¡rnyait, majd a levegÅ‘be ugrott. FentrÅ‘l mÃ©g kÃ-vÃ¡ncsian fordultam vissza KÃ©kes tavÃ¡hoz.

:: TÃ¶bbet ehhez a tÃ³hoz sem jÃ¶vÃ¼nk reggelente. Az a kis sÃ¡rkÃ¡ny kÃ©pes lett volna NEKEM jÃ¶nni. Ã‰reztem rajta, hogy nem kell sok Ã©s nekem ugrik. :: - morgott EzÃ¼stmancs, mire nyugtatÃ³n megsimogattam a fejÃ©t.

- Azt hiszem, van valami a vÃ-zben. Lehet azt vÃ©di.

:: LÃ¡ttÃ¡l valamit? :: - kÃ©rdezte Ã©s nÃ©zett rÃ¡m dÃ¶bbenten.

- TalÃ¡n. Volt valami a vÃ-zben, de nem vagyok benne biztos.

:: Akkor egy Ãºjabb indok, hogy miÃ©rt ne menjÃ¼nk tÃ¶bbÃ© a tÃ³ kÃ¶zelÃ©be. Lehet veszÃ©lyes. ::

- Vagy csak meg kÃ©ne ismernÃ¼nk Ã©s tÃ¶bbÃ© mÃ¡r nem lenne olyan veszÃ©lyes.

:: A tÃºlzott naivitÃ¡sod. CsodÃ¡lkozol, hogy Fogatlan mÃ©g a szÃ©ltÅ‘l is vÃ©d? :: - nÃ©zett rÃ¡m vigyorogva. Fejemet megrÃ¡zva nevettem Ã©s kezeimet kitÃ¡rva Ã©lveztem az arcomba csapÃ³ csÃ-pÅ‘s levegÅ‘t.

* * *

><p>Atley kÃ¶zelÃ©be Ã©rve EzÃ¼stmancs Ã³vatosan a fÃ¡k kÃ¶zÃ© ereszkedett. A fÃ¶ldre ugorva megrÃ¡zta magÃ¡t, majd lehajolt, hogy lemÃ¡szhassak rÃ³la. Mosolyogva lÃ©ptem a fejÃ©hez Ã©s simogattam meg, amint lepattantam rÃ³la.<p>

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, hogy elhoztÃ¡l, EzÃ¼stmancs.

:: Ugyan, szÃ³ra sem Ã©rdemes. Mikor jÃ¶jjek Ã©rted? NapnyugtÃ¡ra? :: - kÃ©rdezte a vÃ¡ros fele pillantva.

- Nem is tudomâ€¦ Szerintem ma tovÃ¡bb maradok. Neki kell lÃ¡tnom Fogatlan szÃ¡rnyÃ¡nak, kÃ¼lÃ¶nben csak tovÃ¡bb morog. StrapabÃ-rÃ³bbra kell Ã©pÃ-tenem. â€“ nyÃºltam a mellÃ©nyembe Ã©s leellenÅ‘riztem, hogy elraktam-e a fÃ¼zetemet. Minden adat Fogatlan szÃ¡rnyÃ¡rÃ³l benne van.

:: CsodÃ¡llak, hogy kÃ©pes vagy Ãºjra szÃ¡rnyat csinÃ¡lni neki. :: - nÃ©zett a sajÃ¡t farok-szÃ¡rnyÃ¡ra.

- AlapbÃ³l nem kellett volna lelÅ‘nÃ¶m. Miattam veszÃ-tette el. â€“ hunytam le a szemeimet pÃ¡r pillanatra, majd a fejemet megrÃ¡zva fordultam a vÃ¡roshoz. â€“ Megyek, EzÃ¼stmancs. Este itt talÃ¡lkozunk, rendben?

:: VigyÃ¡zz magadra. Itt vÃ¡rlak majd. :: - biccentett Ã©s a szÃ¡rnyait kitÃ¡rva repÃ¼lt el.

MegvÃ¡rtam, amÃ-g eltÅ±nt a szemeim elÅ‘l, majd egy aprÃ³ sÃ³hajt kÃ¶vetÅ‘en dideregve indultam Atley vÃ¡rosÃ¡ba. MellÃ©nyemet prÃ³bÃ¡ltam minÃ©l jobban Ã¶sszehÃºzni magamon, fejemet pedig lehajtottam, ahogy a hideg szÃ©llel Ãºjabb havazÃ¡s kezdÅ‘dÃ¶tt.

* * *

><p>A sziget mÃ¡sik felÃ©n kÃ¶zben hÃ¡rom rettenetes rÃ©m Ã©pp egy nagyobb tÅ‘kehalon marakodott. A vÃ¶rÃ¶s rÃ©m fogait villantva ugrott elÅ‘re, mire tÃ¡rsai sziszegve hÃ¡trÃ¡ltak.<p>

~ EnyÃ©m Ã©tel, enyÃ©m Ã©tel! â€“ skandÃ¡lta morogva, majd elÃ©gedetten fordult meg.

A halhoz visszafordulva megnyalta a szÃ¡ja szÃ©lÃ©t Ã©s kÃ©szÃ¼lt, hogy felfalja, mikor a fÃ¶ld hirtelen remegni kezdett.

A rÃ©mek aggÃ³dva nÃ©ztek Ã¶ssze Ã©s menekÃ¼ltek el. PÃ¡r pillanat mÃºlva megnyÃ-lt a talaj Ã©s elÅ‘bukkant egy sÃ¡rkÃ¡ny. Szippantott pÃ¡rat a levegÅ‘be, majd morogva fÃºrta vissza magÃ¡t a fÃ¶ld alÃ¡.

MegtalÃ¡ltam Å‘ket. â€“ gondolta elÃ©gedetten.

* * *

><p>EzÃ¼stmancs amint leszÃ¡llt megrÃ¡zta magÃ¡t, majd lassan besÃ©tÃ¡lt a barlangba. PÃ¡r pillanat mÃºlva Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©zett kÃ¶rbe.<p>

:: MÃ©gis hova tÅ±nhetett az az Ã©jfÃºria? MÃ¡r a nap is felkelt, eddig nem tarthat az a vadÃ¡szat, nem? ::

A hÃ³fÃºria a bejÃ¡rathoz sÃ©tÃ¡lt, majd kÃ¶rbeszaglÃ¡szott. FejÃ©t megrÃ¡zva sÃ³hajtott.

:: TalÃ¡n jobb lenne, ha utÃ¡najÃ¡rnÃ©k, merre mehetett. Egy hÃ³fÃºria sose bÃ-zzon meg egy sÃ©rtÅ‘dÃ¶tt Ã©jfÃºriÃ¡ban.

::

EzÃ¼stmancs ezzel szÃ©ttÃ¡rta hÃ³fehÃ©r szÃ¡rnyait Ã©s a levegÅ‘be rugaszkodott.

A keresÃ©st elÅ‘szÃ¶r a barlanghoz kÃ¶zeli tavaknÃ¡l kezdte, Ã©jfÃºriÃ¡nak azonban nyoma sem volt. A hÃ³fÃºria kÃ©k szemeivel fentrÅ‘l alaposan Ã¡tkutatta az erdÅ‘t, nÃ©hÃ¡ny szarvason kÃ-vÃ¼l azonban nem lÃ¡tott semmit. AggÃ³dva fordult a sziget partjai felÃ©, mikor egy fÃ¡n meglÃ¡tott hÃ¡rom rettenetes rÃ©met. Ã‰pp nagy vitÃ¡ban voltak. Ha van sÃ¡rkÃ¡ny, aki mindent tud a szigeten tÃ¶rtÃ©nt dolgokrÃ³l, az a rettenetes rÃ©m lesz.

EzÃ¼stmancs leszÃ¡llt a fa alÃ¡ Ã©s a tÃ¶rzsnek tÃ¡maszkodva megnÃ©zte kÃ¶zelebbrÅ‘l a civakodÃ³ rÃ©meket.

:: BocsÃ¡nat a zavarÃ¡sÃ©rt, de tudnÃ¡tok segÃ-teni? :: - kÃ©rdezte udvariasan a hÃ³fÃºria. A rÃ©mek Ãºgy tÅ±nt, Ã©szre sem vettÃ©k.

~ CsÃºnya sÃ¡rkÃ¡ny, rossz sÃ¡rkÃ¡ny. Finom hal elveszett. Finom hal nincs. â€“ bosszankodott a vÃ¶rÃ¶s.

~ VÃ¶rÃ¶s testvÃ©r megÃ©rdemli. VÃ¶rÃ¶s testvÃ©r elveszi kÃ©k testvÃ©r halÃ¡t. VÃ¶rÃ¶s testvÃ©r csÃºnya. â€“ durcÃ¡skodott a kÃ©k rÃ©m.

~ MindkÃ©t testvÃ©r csÃºnya. ZÃ¶ld testvÃ©r Ã¶tlete elrabolni halat nagy szÅ‘rÃ¶s Ã¡llattÃ³l. ZÃ¶ld testvÃ©r okos, zÃ¶ld testvÃ©r Ã©rdemel halat. â€“ morogta a kisebb zÃ¶ld. EzÃ¼stmancs a szemÃ©t forgatva sÃ³hajtott.

:: BocsÃ¡nat. Kis rÃ©mek, segÃ-tenÃ©tek? :: - kÃ©rdezte Ãºjra a hÃ³fÃºria, mire vÃ©gre felÃ© fordultak kÃ-vÃ¡ncsi szemekkel.

~ FehÃ©r sÃ¡rkÃ¡ny kÃ©k szemekkel. BÃ¡ntani fog kÃ©k sÃ¡rkÃ¡ny? â€“ kÃ©rdezte a kÃ©k rÃ©m a vÃ¶rÃ¶s mÃ¶gÃ© bÃºjva. EzÃ¼stmancs a fejÃ©t ingatva dorombolt.

:: Nem. BarÃ¡t vagyok. Nem bÃ¡ntalak titeket. ::

~ Nagy fehÃ©r fÃºria barÃ¡t? Mit szeretne nagy sÃ¡rkÃ¡ny kicsi rÃ©mektÅ‘l? â€“ kÃ©rdezte a zÃ¶ld fejÃ©t oldalra fordÃ-tva.

:: LÃ¡ttatok a kÃ¶zelben egy Ã©jfÃºriÃ¡t? Ãšgy nÃ©z ki, mint Ã©n, csak fekete, zÃ¶ld szemekkel. Nem tud repÃ¼lni. ::

~ VÃ¶rÃ¶s rÃ©m nem lÃ¡tni fekete fÃºria kÃ¶zelben. KÃ©k testvÃ©r lÃ¡tni fekete fÃºria? â€“ fordult testvÃ©rÃ©hez a vÃ¶rÃ¶s.

~ Nem. KÃ©k testvÃ©r nem lÃ¡tni fÃºria. ZÃ¶ld testvÃ©r lÃ¡tni fekete fÃºria? â€“ fordult a kis zÃ¶ld rÃ©mhez a kÃ©k.

~ ZÃ¶ld testvÃ©r nem lÃ¡tni fekete fÃºria sÃ¡rkÃ¡ny. ZÃ¶ld testvÃ©r lÃ¡tni tÃ¼skÃ©s sÃ¡rkÃ¡ny. â€“ morogta a zÃ¶ld felrepÃ¼lve egy magasabb Ã¡gra.

:: TÃ¼skÃ©s sÃ¡rkÃ¡ny? :: - kÃ©rdezte meglepÅ‘dve EzÃ¼stmancs.

~ TÃ¼skÃ©s sÃ¡rkÃ¡ny csÃºnya. KijÃ¶n fÃ¶ldbÅ‘l vÃ¶rÃ¶s testvÃ©r hala alatt. VÃ¶rÃ¶s testvÃ©r Ã©hes. VÃ¶rÃ¶s testvÃ©r mÃ©rges. â€“ fordult

fejÃ©vel a partok felÃ©.

:: TÃ¼skÃ©s sÃ¡rkÃ¡ny a fÃ¶ldbÅ‘l? Egy suttogÃ³ halÃ¡l? Itt? :: â€“ pislogott dÃ¶bbenten EzÃ¼stmancs. Mikor legutÃ³bb jÃ¡rt ezen a szigeten, nem volt mÃ©g egy suttogÃ³ halÃ¡l sem erre. :: Jobb, ha utÃ¡nanÃ©zek ennekâ€¦ KÃ¶szÃ¶nÃ¶m a segÃ-tsÃ©get. MegkÃ©rhetlek titeket, ha lÃ¡tjÃ¡tok az Ã©jfÃºriÃ¡t, szÃ³lnÃ¡tok neki, hogy fehÃ©r fÃºria keresi? ::

~ ZÃ¶ld rÃ©m nem megy kÃ¶zel fekete fÃºria. ZÃ¶ld rÃ©m hallani fekete fÃºria veszÃ©lyes.

:: Ha szÃ³ltok neki, vagy megkerestek, ha lÃ¡ttÃ¡tok, akkor szerzek nektek jÃ³ sok, finom halat. ::

~ FehÃ©r fÃºria szerez sok hal vÃ¶rÃ¶s rÃ©mnek? VÃ¶rÃ¶s rÃ©m segÃ-t. VÃ¶rÃ¶s rÃ©m keres fekete fÃºria. â€“ lelkesedett be a vÃ¶rÃ¶s rÃ©m, majd repÃ¼lt el szÃ©lsebesen.

~ KÃ©k rÃ©m segÃ-t. KÃ©k rÃ©m Ã©hes. KÃ©k rÃ©m halat akar. KÃ©k rÃ©m keres fekete fÃºria.

~ ZÃ¶ld rÃ©m is akar halat. ZÃ¶ld rÃ©m keresi fekete fÃºria. ZÃ¶ld rÃ©m gyorsabb. ZÃ¶ld rÃ©m siet.

EzÃ¼stmancs elÃ©gedetten nÃ©zett az eltÅ±nÅ‘ hÃ¡rom rettenetes rÃ©m utÃ¡n, majd tekintetÃ©t a partok felÃ© fordÃ-totta. _SzÃ³val suttogÃ³ halÃ¡l jÃ¡rt erre? KÃ¶zel s tÃ¡vol nincs is sziget. A suttogÃ³ halÃ¡lok nem szeretnek sokat repÃ¼lni, kivÃ©ve ha valami nagyon motivÃ¡lja Å‘ket._

A hÃ³fÃºria Ãºjra felszÃ¡llt Ã©s elindult, hogy utÃ¡nanÃ©zzen annak a bizonyos tÃ¼skÃ©s sÃ¡rkÃ¡nynak.

* * *

><p>A mÅ±helyben Ã©pp vÃ©geztem egy kard Ã©lezÃ©sÃ©vel, mikor Elina jelent meg mosolyogva. Az apjÃ¡hoz lÃ©pve adott neki egy tÃ¡lat, majd vidÃ¡man felÃ©m fordult. Mosolyogva a kezeim kÃ¶zÃ© nyomott egy tÃ¡lat, benne mindenfÃ©le finomsÃ¡ggal. KÃ©rdÅ‘n nÃ©ztem rÃ¡, Å‘ pedig derÅ±sen bÃ³lintott.<p>

- JÃ³ Ã©tvÃ¡gyat. Gondoltam megleplek titeket valamivel. EgÃ©sz dÃ©lelÅ‘tt ki sem mozdultatok innÃ©t.

- Ez rendes tÅ‘led. â€“ mosolyogtam rÃ¡, majd fÃ¡radtan Ã¼ltem le egy asztalhoz. Elina kÃ¶vette a pÃ©ldÃ¡mat Ã©s kÃ-vÃ¡ncsi szemekkel vizslatott. A szemÃ¶ldÃ¶kÃ¶met felhÃºzva nÃ©ztem rÃ¡. â€“ SzeretnÃ©l valamit?

- MesÃ©lj arrÃ³l, hogyan Ã©ltekâ€¦ honnan is jÃ¶ttÃ©l?

- Berk. â€“ sÃ³hajtottam.

- Igen! Berken! Milyenek a vikingek? Miket csinÃ¡ltok? Te mit csinÃ¡ltÃ¡l ott?

- A szÃ¼leid nem mesÃ©ltek eleget a viking lÃ©trÅ‘l? Å•k is azok voltak. â€“ kÃ©rdeztem nyÃºzottan.

- De, de Ã©n tÅ‘led is hallani szeretnÃ©m. Te azÃ©rt mÃ¡skÃ©pp lÃ¡tod, mint Å‘k, nem? TÃ©nyleg sÃ¡rkÃ¡nyokkal harcoltÃ¡l ott?

- Berken minden a sÃ¡rkÃ¡nyokkal valÃ³ harcrÃ³l szÃ³l. â€“ morogtam az orrom alatt, mire Elina kÃ-vÃ¡ncsian dÃ¶ntÃ¶tte oldalra a fejÃ©t.

- Ahogy lÃ¡tom, te nem nagyon lelkesedsz ezÃ©rt, igaz? â€“ Ã©rdeklÅ‘dte csendesen, mire megrÃ¡ntottam a vÃ¡llamat.

- Csak nÃ©zz vÃ©gig rajtam. Nem vagyok az a kimondott sÃ¡rkÃ¡nyÃ¶lÅ‘ tÃ-pus. â€“ feleltem az Ã©telt piszkÃ¡lva.

Fogatlan elÅ‘tt minden arrÃ³l szÃ³lt, hogy vÃ©gre megÃ¶lhessek egy sÃ¡rkÃ¡nyt. EgÃ©szen mÃ¡s a kÃ©p, ha ismered a mÃ¡sik oldalt is. ErrÅ‘l azonban rajtam kÃ-vÃ¼l senki sem tud.

- Ã‰rtemâ€¦ AmÃºgy olyan rosszkedvÅ± lettÃ©l. Mi a baj? Tudok segÃ-teni? â€“ mosolygott rÃ¡m segÃ-tÅ‘kÃ©szen, Ã©n pedig felsÃ³hajtottam.

Ha van nÃ¡lad egy Ãºtmutatã³ a makacs, bÃ¼szke Ã©jfÃºriÃ¡khoz, akkor leborulnÃ©k elÅ‘tted. â€“ gondoltam, vÃ¡laszkÃ©nt azonban csak megrÃ¡ztam a fejemet. Elina megrÃ¡ntotta a vÃ¡llÃ¡t, majd folytatta a kÃ©rdezÅ‘skÃ¶dÃ©st.

* * *

><p>EzÃ¼stmancs a part felÃ© haladva tÃ¶bb hatalmas suttogÃ³ halÃ¡l Ã¼reget is talÃ¡lt. A hÃ³fÃºria Ã³vatosan megkÃ¶zelÃ-tette a parthoz legkÃ¶zelebbit Ã©s leszÃ¡llt a szÃ©lÃ©nÃ©l. EgyÃ©rtelmÅ±en friss volt. KinÃ©zve a vÃ©gtelennek tÅ±nÅ‘ tengerre Ã©rezte, ahogy az aggodalomtÃ³l a gyomra Ã¶sszeszorult.<p>

Ha a tenger felÅ‘l Ã©rkezett Ã©s ez volt az elsÅ‘ lyuk, amit Ã¡sott, akkor arrÃ³l a szigetrÅ‘l Ã©rkezhetett, amirÅ‘l mi is. Akkor viszont veszÃ©lyben van Fogatlan Ã©s Hablaty is.

:: Meg kell talÃ¡lnom Fogatlant. ErrÅ‘l tudnia kell. ::

EzÃ¼stmancs erÅ‘s szÃ¡rnycsapÃ¡sokkal Ãºjra az Ã©gbe emelkedett Ã©s folytatta a keresÃ©st az Ã©jfÃºria utÃ¡n.

* * *

><p>Amint vÃ©geztem az utolsÃ³ patkÃ³val, fÃ¡radtan raktam le a tÃ¶bbi kÃ¶zÃ©. Leif a mÅ±hely mÃ¡sik felÃ©ben volt Ã©s Ã©pp a rendrakÃ¡son Ã¼gykÃ¶dÃ¶tt. Lassan odasÃ©tÃ¡ltam hozzÃ¡ Ã©s megvÃ¡rtam, amÃ-g vÃ©gez. KÃ©rdÅ‘n nÃ©zett vÃ©gig rajtam.<p>

- VÃ©geztÃ©l a patkÃ³kkal is?

- Igen. Van mÃ©g valami, amin esetleg dolgozni kÃ©ne?

- Nem, mÃ¡ra ennyi. SzÃ©pen dolgoztÃ¡l, fiacskÃ¡m. â€“ mosolyodott el, majd a zsebÃ©be nyÃºlt Ã©s elÅ‘vett pÃ¡r Ã©rmÃ©t. â€“ A fizetÃ©sed. EgyÃ¼tt adom a holnapival, Ã-gy tudsz venni Ã©lelmet Ã©s valami melegebb kabÃ¡tot is kÃ©szÃ-ttethetsz belÅ‘le magadnak. MÃ©g a vÃ©gÃ©n megfagysz abban a kis mellÃ©nyben. â€“ biccentett a mellÃ©nyem Ã©s tarisznyÃ¡m felÃ©.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. Holnap elintÃ©zem, mÃ©g mielÅ‘tt bejÃ¶nnÃ©k a mÅ±helybe. â€“ mosolyogtam.

- Ennek Ã¶rÃ¼lÃ¶k. Van kedved nÃ¡lunk vacsorÃ¡zni? A felesÃ©gem Ã©s a lÃ¡nyom is nagyon Ã¶rÃ¼lnÃ©nek neked. â€“ ajÃ¡nlotta, mikÃ¶zben felvette a vastagabb kabÃ¡tjÃ¡t Ã©s kirakta az ajtÃ³ra a zÃ¡rva tÃ¡blÃ¡t.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m a meghÃ-vÃ¡st, de most vissza kell utasÃ-tanom. Helyette szeretnÃ©k engedÃ©lyt kÃ©rni, hogy mÃ©g maradhassak az Ã¼zletben. SzeretnÃ©k a projektemen dolgozni.

- Milyenâ€¦ oh, igen. MÃ¡r emlÃ©kszem. Az a vitorla a hajÃ³hoz, igaz? â€“ kÃ©rdezte, Ã©n pedig bÃ³logattam. â€“ Maradhatsz. A rÃ©gi kardokbÃ³l, pajzsokbÃ³l Ã¶sszegyÅ±jtheted a vasat. Azokra nincs szÃ¼ksÃ©gem. â€“ intett az Ã¼zlet raktÃ¡ra felÃ©.

- HÃ¡lÃ¡s vagyok.

- Holnap akkor reggel talÃ¡lkozunk. JÃ³ Ã©jt. â€“ kÃ¶szÃ¶nt el, Ã©n pedig intettem.

Az Ã©gre pillantva elhÃºztam a szÃ¡mat. MÃ¡r elkezdett sÃ¶tÃ©tedni. Sietnem kell, ha nem szeretnÃ©m, hogy EzÃ¼stmancs Ã©s Fogatlan nagyon aggÃ³djanak miattam.

A mellÃ©nyemhez sÃ©tÃ¡lva elÅ‘vettem a fÃ¼zetemet, majd kinyitottam Fogatlan farok-szÃ¡rnyÃ¡nak Ã¡brÃ¡inÃ¡l. A vasrudakra mindenkÃ©ppen szÃ¼ksÃ©gem lesz, Ãºgyhogy elÅ‘szÃ¶r azoknak kell nekilÃ¡tnom. A raktÃ¡r felÃ© fordultam, bent pedig elkezdtem keresgÃ©lni a rÃ©gi fegyverek kÃ¶zÃ¶tt.

* * *

><p>EzÃ¼stmancs fÃ¡radtan Ã©s kissÃ© kÃ©tsÃ©gbeesve szÃ¡llt le a barlangnÃ¡l. Az egÃ©sz szigetet Ã¡tkutatta, de nyoma sem volt sehol az Ã©jfÃºriÃ¡nak.<p>

:: Fogatlan! Itt vagy? :: - kÃ©rdezte EzÃ¼stmancs belÃ©pve, azonban Ãºjra csalÃ³dnia kellett. Fogatlannak hÅ±lt helye volt.

:: Merre mehetett az az Ã¶nfejÅ±? RepÃ¼lni nem tudâ€¦ Mit mondok majd Hablatynak? :: - nÃ©zett EzÃ¼stmancs a sÃ¶tÃ©t Ã©gboltra, arcÃ¡n pedig rÃ©mÃ¼ltsÃ©g futott Ã¡t.

:: HABLATY! Teljesen kiment a fejembÅ‘l. JÃ³sÃ¡gos Ã‰gsÃ¡rkÃ¡ny, add, hogy mÃ©g nem vÃ¡r rÃ¡m. :: - rohant ki Ã©s ugrott Ãºjra a levegÅ‘be. A hÃ³fÃºria sietÅ‘sen Atley vÃ¡rosa felÃ© vette az irÃ¡nyt.

* * *

><p>A vÃ¡roskapuhoz kÃ¶zeledtem, mikÃ¶zben az elkÃ©szÃ¼lt rudakat prÃ³bÃ¡ltam Ã¶sszekÃ¶tÃ¶zni Ã©s a tarisznyÃ¡mba rakni. A fÃ¼tyÃ¶rÃ©szÅ‘ Å‘r kezÃ©ben volt valami gÅ‘zÃ¶lgÅ‘ korsÃ³, azt iszogatva intett, ahogy elmentem mellette.<p>

A sÅ±rÅ± havazÃ¡sban megprÃ³bÃ¡ltam jobban Ã¶sszefogni magamon a mellÃ©nyemet, Ã-gy botorkÃ¡ltam az erdÅ‘ fele. MiutÃ¡n egy nagyobb jÃ©gen megcsÃºsztam Ã©s majdnem elestem, Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem, hogy

lassÃ-tok kicsit a tempÃ³n. SemmikÃ©pp sem vÃ¡gytam most egy nagy esÃ©sre.

MiutÃ¡n sikeresen Ã¡tszenvedtem magamat egy nagyobb bokron Ã©s kihÃºztam az Ã¡gakba ragadt mellÃ©nyemet, immÃ¡ron a fÃ¡k kÃ¶zÃ¶tt voltam, szememmel pedig elkezdtem keresni a fehÃ©r hÃ³fÃºriÃ¡t.

- EzÃ¼stmancs? Itt vagy valahol? MegjÃ¶ttem. SajnÃ¡lom, ha sokat kellett vÃ¡rnod, prÃ³bÃ¡ltam sietni. â€“ mÃ¡sztam Ã¡t a kidÅ‘lt fatÃ¶rzsÃ¶n, EzÃ¼stmancs azonban nem felelt. VÃ¡rakozÃ³n nÃ©ztem kÃ¶rbe, azonban Ãºgy tÅ±nt, hogy EzÃ¼stmancs sehol sincs. _TalÃ¡n megunta a vÃ¡rakozÃ¡st, vagy mi van?_ â€“ gondoltam magamban.

- EzÃ¼st? Nincs kedvem jÃ¡tszadozni. MenjÃ¼nk vissza a barlangba. FÃ¡radt vagyok Ã©s Ã©hes. ArrÃ³l nem is beszÃ©lve, hogy megfagyok, de ez mÃ¡r csak tetÅ‘zi a gondokat.

VÃ¡laszt most sem kaptam. Dideregve indultam hÃ¡t a barlang irÃ¡nyÃ¡ba. EzÃ¼stmancs talÃ¡n csak viccelÅ‘dik, ezzel azonban kiugrasztom majd a bokorbÃ³l. Elgondolkodva sÃ©tÃ¡ltam egy ideig, mikor hirtelen morgÃ¡st hallottam mÃ¶gÃ¼lem. LassÃ-tottam a tempÃ³n Ã©s kicsit aggÃ³dva fordultam meg.

- EzÃ¼stmancs? Te vagy az?

A morgÃ¡s abbamaradt, de Ã©reztem, hogy a kÃ¶zelben van valami. Egy sÃ¡rkÃ¡ny. Elkezdtem lassan hÃ¡trÃ¡lni. _A fenÃ©be is. Hogy kerÃ¼lÃ¶k Ã©n mindig ilyen helyzetekbe?_

Halk morgÃ¡s kezdÅ‘dÃ¶tt Ãºjra, szememmel pedig a bokor irÃ¡nyÃ¡ba pillantottam. Ott van, bÃ¡rmi is az. Kezdtem egyre szaporÃ¡bban venni a levegÅ‘t Ã©s ahogy hÃ¡trÃ¡ltam, igyekeztem nem levenni a szememet a bokorrÃ³l. Ekkor valami felordÃ-tott, ezt kÃ¶vetÅ‘en pedig kÃ©t kisebb sÃ¡rkÃ¡ny szÃ¡guldott felÃ©m.

Ijedtemben nagyot kiÃ¡ltva estem hÃ¡tra Ã©s gurultam lefele a dombrÃ³l. SzÃ©dÃ¼lve emeltem fel a fejemet, ahogy a hÃ³ban fekÃ¼dtem a hasamon Ã©s prÃ³bÃ¡ltam volna felÃ¡llni, ekkor azonban valaminek a mancsa, Ã©les karmokkal a hÃ¡tamra lÃ©pett Ã©s visszanyomott a hÃ³ba.

RÃ©mÃ¼lten raktam kezeimet a fejemre Ã©s halkan suttogva kÃ©rtem:

- Ne bÃ¡nts, kÃ©rlekâ€¦

A sÃ¡rkÃ¡ny elkezdte szaglÃ¡szni a hajamat Ã©s hosszÃº pillanatokra Ãºgy tÅ±nt, mintha megÃ¡llt volna az idÅ‘. Lassan prÃ³bÃ¡ltam hÃ¡trapillantani, azonban ahogy meglÃ¡ttam a sÃ¡rkÃ¡ny fejÃ©t, szemeim kitÃ¡gultak.

15. SÃ¡rkÃ¡ny bocsÃ¡nat

15. RÃ©sz â€“ SÃ¡rkÃ¡ny bocsÃ¡nat

* * *

><p>A sÃ¡rkÃ¡ny elkezdte szaglÃ¡szni a hajamat Ã©s hosszÃº pillanatokra Ãºgy tÅ±nt, mintha megÃ¡llt volna az idÅ‘. Lassan prÃ³bÃ¡ltam hÃ¡trapillantani, azonban ahogy meglÃ¡ttam a sÃ¡rkÃ¡ny

fejÃ©t, szemeim kitÃ¡gultak Ã©s mÃ©rgesen nyomtam fel magamat Ã©s kezdtem kimÃ¡szni alÃ³la.<p>

- FOGATLAN! MÃ‰GIS, MIT KÃ‰PZELTÃ‰L? MAJDNEM KIUGROTTAM A BÅ•RÃ–MBÅ•L! â€“ kiÃ¡ltottam rÃ¡ mÃ©rgesen. Ã‰rzelemmentes arckifejezÃ©ssel pislogott rÃ¡m, majd fejÃ©t elfordÃ-tva Ã¼lt le.

Remek, mÃ©g mindig sÃ©rtÅ‘dÃ¶tt. MÃ¡r csak egy makacs, duzzogÃ³ Ã©jfÃºria hiÃ¡nyzott a napombÃ³l. â€“ gondoltam magamban keserÃ©desen.

- AmÃºgy meg, mit csinÃ¡lsz itt? A barlangnÃ¡l kÃ©ne lenned! EzÃ¼stmancs tudja, hogy itt vagy? â€“ sziszegtem az oldalamat dÃ¶rzsÃ¶lve.

- MiÃ³ta tartozok magyarÃ¡zattal egy hÃ³fiÃºriÃ¡nak arrÃ³l, hogy Ã©pp mit akarok csinÃ¡lni? â€“ vÃ¡gott vissza mogorvÃ¡n. Nagy sÃ³hajjal prÃ³bÃ¡ltam figyelmen kÃ-vÃ¼l hagyni a kommentet.

- CsodÃ¡latos. Ezek szerint nem tudja. Most is biztos tÃ©ged keresâ€¦ A szÃ¡rnyad mÃ©g nincs kÃ©sz, Ãºgyhogy ne szÃ¡mÃ-ts rÃ¡, hogy repÃ¼lÃ¼nk a barlangig. â€“ igazÃ-tottam meg a tarisznyÃ¡mat Ã©s ellenÅ‘riztem, hogy nem esett-e valami ki belÅ‘le. SzerencsÃ©re minden megvolt. â€“ GyerÃ¼nk, induljunk.

Ahogy az oldalÃ¡hoz lÃ©ptem, hogy felmÃ¡sszak a hÃ¡tÃ¡ra, mogorvÃ¡n felÃ¡llt Ã©s arrÃ©bb sÃ©tÃ¡lt. FarkÃ¡val erÅ‘sen oldalba csapott, aminek kÃ¶szÃ¶nhetÅ‘en elvesztettem az egyensÃºlyomat Ã©s Ãºjra a fÃ¶ldÃ¶n talÃ¡ltam magamat.

- Fogatlan! Neked meg mi bajod? Ezt mÃ©gis miÃ©rt csinÃ¡ltad?

- Nem vagyok olyan ostoba hÃ¡tas Ã¡llat, amiket ti emberek akkor lovagoltok, amikor csak akartok. Ã‰n egyâ€¦

- Ã‰jfÃºria vagy. Tudom, pÃ¡rszor mÃ¡r elmondtad. â€“ Ã¡lltam fel a hÃ¡tsÃ³mat fogva. â€“ Ez azÃ©rt nem volt szÃ©p tÅ‘led, tudod? A vÃ¡ros kÃ¶rÃ¼l lopakodsz, ki tudja miÃ³ta, goromba vagy Ã©s mÃ©g fel is borÃ-tasz.

- Meg akartam nÃ©zni az emberfÃ©szket kÃ¶zelebbrÅ‘l. â€“ nÃ©zett Atley irÃ¡nyÃ¡ba morogva.

- Oh, Ã©s most hogy lÃ¡ttad kÃ¶zelebbrÅ‘l mire jutottÃ¡l? Elismered vÃ©gre, hogy tÃºlreagÃ¡ltad?

- Ha emberekrÅ‘l van szÃ³, nincs igazÃ¡n â€žtÃºlreagÃ¡lÃ¡s". KiszÃ¡mÃ-thatatlanok, nem tudod, hogy mire szÃ¡mÃ-ts tÅ‘lÃ¼k. â€“ makacskodott tovÃ¡bb.

- Ã–hmâ€¦ Ã‰n is ember vagyok, tudod?

- Pont ezÃ©rt mondom. â€“ nÃ©zett rÃ¡m rezzenÃ©stelen arccal mire bosszÃºsan pislogtam pÃ¡rat.

- KÃ¶sz a bÃ³kot. Ez igazÃ¡n kedves tÅ‘led, Fogatlan. â€“ ingattam a fejemet, majd elindultam vissza a barlanghoz.

**_- AmÃ-g az embereket nÃ©ztem, gondolkoztam a korÃ¡bbiâ€¦

beszÃ©lgetÃ©sÃ¼nkÃ¶n._** â€“ folytatta, a mondat vÃ©gÃ©t szinte elharapva.

- VitÃ¡t akartÃ¡l mondani, nem? â€“ nÃ©ztem vissza rÃ¡ a vÃ¡llam felett. A szemÃ©t lesÃ¼tve motyogott valamit, ezt azonban nem Ã©rtettem.

KÃ-nos csendben sÃ©tÃ¡ltunk a barlang felÃ©. Ã‰n elÅ‘l, Fogatlan mÃ¶gÃ¶ttem. A szemem szerencsÃ©re hamar hozzÃ¡szokott a sÃ¶tÃ©thez, Ã-gy a tÃ¡jÃ©kozÃ³dÃ¡s egÃ©sz jÃ³l ment. Ahogy elÃ©rtÃ¼nk egy patakhoz, hirtelen megtorpantam. A kezeimet dÃ¶rzsÃ¶lve prÃ³bÃ¡ltam felmelegÃ-teni a hidegtÅ‘l mÃ¡r teljesen elgÃ©mberedett ujjaimat. Olyan nincs, hogy Ã©n most Ã¡tvÃ¡gok bÃ¡rmifÃ©le vÃ-zen. Tekintetem egy kidÅ‘lt fatÃ¶rzsre esett, Ã-gy megindultam arra. Fogatlan mÃ©g mindig szÃ³tlanul kÃ¶vetett.

A fatÃ¶rzshÃ¶z Ã©rve Ã³vatosan felmÃ¡sztam rÃ¡ Ã©s lassan kiegyenesedtem, mikor vÃ©gre megszÃ³lalt Fogatlan.

- Hablaty? Tudod, Ã©n nem akartam AZOKAT mondani neked. MÃ©rges voltam Ã©s ilyenkor nÃ©ha mondok olyan dolgokat, amiket talÃ¡n nem gondolok teljesen Ã¡t.

- Tudom. PrÃ³bÃ¡llak megÃ©rteni. SÃ¡rkÃ¡nykÃ©nt biztos nehÃ©z elfogadni, hogy emberek kÃ¶zÃ© megyek, de ebben most hihetsz nekem, amikor azt mondom, hogy ezek az emberek nem akarnak rosszat. SzÃ³val bocsÃ¡natkÃ©rÃ©s elfogadva.

- VÃ¡rj, Ã©n nem kÃ©rtem bocsÃ¡natot. LegalÃ¡bbis nem ezÃ©rt. MÃ©g mindig nem Ã¶rÃ¼lÃ¶k, hogy az emberek kÃ¶zelÃ©be mÃ©sz.

- De azt mondtad, hogy sajnÃ¡lod. â€“ nÃ©ztem rÃ¡ zavarodottan.

- Ez nem igaz. Azt mondtam, hogy nem akartam azokat mondani. Te mÃ¡s vagy, mint a tÃ¶bbi ember. MÃ©g mindig Ãºgy gondolom, hogy tÃ¡vol kÃ©ne maradnod tÅ‘lÃ¼k. â€“ tisztÃ¡zta. Percekig csak hitetlenkedve nÃ©ztem rÃ¡.

- Ã“. MiÃ©rt is hittem akÃ¡r egy percig, hogy bÃ¼szke sÃ¡rkÃ¡nykÃ©nt bocsÃ¡natot kÃ©rsz? â€“ kÃ©rdeztem kissÃ© csalÃ³dottan. Fogatlan elÅ‘szÃ¶r a fÃ¶ldre nÃ©zett, majd Ã³vatosan rÃ¡m.

- Nem maradunk Ã¶rÃ¶kkÃ© itt, ugye?

- Nem. Mondtam, hogy megcsinÃ¡lom a szÃ¡rnyadat, aztÃ¡n megyÃ¼nk tovÃ¡bb. A rudak mÃ¡r kÃ©sz is vannak. Holnap veszek bÅ‘rt hozzÃ¡, este pedig elkÃ©szÃ-tem.

- DolgoztÃ¡l ma a szÃ¡rnyamon?

- MegÃ-gÃ©rtem, nem? A kovÃ¡cs ma is meghÃ-vott vacsorÃ¡zni magukhoz, de miattad lemondtam a finom Ã©telekrÅ‘l Ã©s a meleg szobÃ¡rÃ³l. Helyette most itt vacogok Ã©s mÃ©g Ã©hes Ã©s fÃ¡radt is vagyok. â€“ sÃ©tÃ¡ltam tovÃ¡bb a fatÃ¶rzsÃ¶n, majd hirtelen egy csÃºszÃ³s pontra Ã©rve leestem. Fogatlan gyors reakciÃ³ja nÃ©lkÃ¼l a vÃ-zben vÃ©geztem volna.

Egy nagy ugrÃ¡ssal Ãºjra a fÃ¡k kÃ¶zÃ¶tt voltunk. Az Ã©jfÃºria aggÃ³dva nÃ©zett rÃ¡m.

- JÃ³l vagy? Nem Ã¼tÃ¶tted meg magadat?

- Nem, semmi baj. KÃ¶sz. â€“ mÃ¡sztam le rÃ³la.

Indultam volna tovÃ¡bb, Fogatlan azonban elÃ©m Ã¡llt. Komoly tekintettel nÃ©zett a szemeimbe.

- Nem Ã¶rÃ¼lÃ¶k, hogy emberek kÃ¶zÃ¶tt jÃ¡rkÃ¡lsz, de megprÃ³bÃ¡lom elfogadni Ã©s nem tÃºlreagÃ¡lni. Tudom, hogy csak azÃ©rt csinÃ¡lod, hogy megjavÃ-thasd a szÃ¡rnyamatâ€¦ ugye? â€“ kÃ©rdezte a vÃ©gÃ©t szinte nyÃ¼szÃ-tve.

- RÃ©szben igen. BÃ¡r, igazat megvallva inkÃ¡bb azÃ©rt, hogy ne kelljen egÃ©sz nap a bÃ¼dÃ¶s, halszagÃº leheletedet Ã©reznem. â€“ toltam arrÃ©bb a fejÃ©t vigyorogva.

- IgazÃ¡n? Tudod, halszagban te sem maradsz le annyira tÅ‘lem. Pedig ember vagy. â€“ jÃ¡ratta a farkÃ¡t jÃ¡tÃ©kosan. â€“ **_TalÃ¡n nem Ã¡rtana megfÃ¼rÃ¶dnÃ¶d._**

- Mi? â€“ kÃ©rdeztem dÃ¶bbenten, majd ahogy vadÃ¡szÃ³ pÃ³zra vÃ¡ltott, nevetve kezdtem el futni elÅ‘le.

- Ne! Fogatlan! Ha vizes leszek, megfagyok! Ã•Ã¡Ã¡! â€“ menekÃ¼ltem elÅ‘le nevetve.

Este fÃ¡radtan a sÃ¶tÃ©t, havas Ã©s jeges erdÅ‘ben menekÃ¼lni egy fekete Ã©jfÃºria elÅ‘l biztos veresÃ©g. Ez a kis szÃ³rakozÃ¡s azonban mÃ¡r mindkettÅ‘nkre bÅ‘ven rÃ¡fÃ©rt.

Egy nagyobb gyÃ¶keret ugrottam Ã¡t futÃ¡s kÃ¶zben, majd hÃ¡trapillantottam Fogatlanra. Nevetve vettem Ã©szre, hogy a fejÃ©n egy nagyobb Ã¡g volt Ã©s bÅ‘ven volt elÅ‘nyÃ¶m. Itt jÃ¶n elÅ‘ a kisebb termet elÅ‘nye.

ElÅ‘re fordulva Ã©pp kinÃ©ztem magamnak egy nagyobb Ã¡gat, amire felugorhatnÃ©k Fogatlan elÅ‘l, mikor hirtelen hÃ¡rom kisebb sÃ¡rkÃ¡ny jelent meg a lombok kÃ¶zÃ¼l, Å‘ket pedig egy jÃ³val nagyobb kÃ¶vette. Meg akartam Ã¡llni, de valami jegesre lÃ©ptem, Ã-gy egy nagyot vÃ¡gÃ³dva csÃºsztam elÃ©.

A fejemet fogva nÃ©ztem, ahogy fÃ¶lÃ©m Ã¡ll a fehÃ©r sÃ¡rkÃ¡ny, kÃ©k szemeivel pedig aggÃ³dva fÃ¼rkÃ©szik. EzÃ¼stmancs. Ã‰pp nyitottam a szÃ¡mat, mikor hirtelen Fogatlan jelent meg. EzÃ¼stmancs felnÃ©zett rÃ¡, tekintete pedig pillanatok alatt megvÃ¡ltozott.

:: Ãšgy lÃ¡tszik, mÃ©gsem vagy annyira eltÅ±nve. :: - kezdte a hÃ³fÃºria fojtott hangon.

- Az emberfÃ©szket nÃ©ztem meg kÃ¶zelebbrÅ‘l, hogy Hablaty biztonsÃ¡gban van-e.

:: Ã‰s mire jutottÃ¡l? Szerinted engedtem volna, hogy a lovasod Ãºjra odamenjen, ha veszÃ©lyesnek tÅ±nnek? ::

_- Nekem is lÃ¡tnom kellett, hogy biztos legyek benne. _â€“ vÃ¡laszolt Fogatlan irritÃ¡ltan.

:: Mert ti Ã©jfÃºriÃ¡k minden helyzetet jobban fel tudtok mÃ©rni, mi? LegalÃ¡bb szÃ³lhattÃ¡l volna! :: - morogta EzÃ¼stmancs. KÃ¶zbe kell

lÃ©pnem, mÃ©g mielÅ‘tt eladjÃ¡k az egÃ©sz erdÅ‘t a jelenlÃ©tÃ¼nkrÅ‘l. Ã“vatosan felÃ¡lltam, majd lassan kettejÃ¼k kÃ¶zÃ© lÃ©ptem.

- HÃ©, nyugalom. Mi lenne, ha visszamennÃ©nk a barlangba Ã©s ott bÃ©kÃ©sen megbeszÃ©lnÃ©nk? â€“ kÃ©rdeztem nyugodt hangon. EzÃ¼stmancs lassan rÃ¡m nÃ©zett, szemei pedig szinte villÃ¡mokat szÃ³rtak.

:: Hablaty, ezt nem lehet nyugodtan megbeszÃ©lni. Ha te is egÃ©sz nap repÃ¼lsz, vÃ©gigkutatod a sziget minden egyes rejtett pontjÃ¡t MIATTA, te sem lennÃ©l ilyen nyugodt. ::

- Ãšgy lÃ¡tszik minden pontot azÃ©rt nem kutattÃ¡l Ã¡t, ha ezeknek a kis kÃ¡rtevÅ‘knek az informÃ¡ciÃ³ja kellett ahhoz, hogy megtalÃ¡lj. â€“ bÃ¶kÃ¶tt Fogatlan a hÃ¡rom rettenetes rÃ©m felÃ©. DÃ¶bbenten fordultam Fogatlanhoz.

- TalÃ¡n ezt most nem kÃ©ne, pajti. â€“ suttogtam, tekintete azonban cseppet sem enyhÃ¼lt.

:: Ez volt az elsÅ‘ Ã©s az utolsÃ³ alkalom, hogy Ã©rdekelt, merre is vagy. Gyertek. Megszerzem nektek az Ã-gÃ©rt halat. :: - mondta EzÃ¼st a rÃ©meknek Ã©s megfordulva elrepÃ¼lt. Az egyik kis rÃ©m tÃ©tovÃ¡n nÃ©zett rÃ¡nk, majd morogva lÃ©pett kÃ¶zelebb Fogatlanhoz.

~ Fekete fÃºria csÃºnya. ZÃ¶ld rÃ©m nem szereti. ZÃ¶ld rÃ©m megy kedves fÃºriÃ¡hoz.

- Jobban is teszed, mielÅ‘tt megkÃ³stolod a plazma-lÃ¶vÃ©semet. â€“ nyitotta az Ã©jfÃºria a szÃ¡jÃ¡t Ã©s kezdett el gÃ¡zt gyÅ±jteni benne. DÃ¶bbenten csuktam Ã¶ssze a szÃ¡jÃ¡t.

- MÃ©gis mit kÃ©pzelsz? EzÃ¼stmancs csak aggÃ³dott miattad ez a kis rÃ©m pedig megvÃ©di, mert te tuskÃ³ voltÃ¡l.

- Nem kell miattam aggÃ³dni. â€“ rÃ¡zta le a kezeimet a szÃ¡jÃ¡rÃ³l Ã©s lehajolt, hogy felmÃ¡szhassak a hÃ¡tÃ¡ra.

- Mindenki miatt kell egy kicsit aggÃ³dni. Ez Ã-gy termÃ©szetes, ha kedvelsz valakit. â€“ simÃ-tottam meg a fejÃ©t, majd felmÃ¡sztam a hÃ¡tÃ¡ra. â€“ BocsÃ¡natot kell majd kÃ©rned tÅ‘le.

- Ã“, hogyne. Ez az a valami, ami nem fog megtÃ¶rtÃ©nni.

* * *

><p>Mire visszaÃ©rtÃ¼nk Fogatlannal a tÃ¡borhelyÃ¼nk kÃ¶zelÃ©be, mÃ¡r kezdtem teljesen Ã¡tfagyni, ezzel egyÃ¼tt pedig elÃ¡lmosodni. MinÃ©l elÅ‘bb csinÃ¡ltatnom kell magamnak egy melegebb kabÃ¡tot a vÃ¡rosban.<p>

FÃ©lÃ¡lomban Fogatlan fejÃ©t simogattam, mikor vÃ¡ratlanul egy nagy reccsenÃ©sre lettem figyelmes. FelnÃ©zve nagyokat pislogva meglÃ¡ttam a barlangunk bejÃ¡ratÃ¡t. Az Ã©jfÃºria komÃ³tosan besÃ©tÃ¡lt rajta, majd megÃ¡llt Ã©s ledobott valamit a szÃ¡jÃ¡bÃ³l. Egy kis plazma golyÃ³val tÃ¡bortÃ¼zet gyÃºjtott nekem. Elmosolyodva Ã¼ltem fel.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. â€“ motyogtam nyÃºzottan Ã©s elkezdtem lemÃ¡szni a hÃ¡tÃ¡rÃ³l.

- Elmegyek, szerzek valamit vacsorÃ¡ra. â€“ fordult a kijÃ¡rat

felÃ©, miutÃ¡n leÃ¼ltem a tÅ±zhÃ¶z.

- Ha halat hozol, gondolj rÃ¡m, kÃ©rlek. Ne a gyomrodban tÃ¡rold, amÃg visszaÃ©rsz. â€" tartottam kÃ¶zelebb remegÅ' kezeimet a tÅ±zhÃ¶z. Az Ã©jfÃºria megforgatta a szemeit Ã©s motyogott valamit az orra alatt, vÃ©gÃ¼l azonban sietve eltÅ±nt a sÃ¶tÃ©t erdÅ'ben. Ã‰n a kezeimet dÃ¶rzsÃ¶lve Ã©lveztem a pattogÃ³ tÅ±z melegÃ©t.

Egy idÅ' utÃ¡n felÃ¡lltam Ã©s a kosaramhoz sÃ©tÃ¡ltam. Fogatlan korÃ¡bbi, megsÃ©rÃ¼lt farok-szÃ¡rnyÃ¡t elÅ'vettem Ã©s leraktam a fÃ¶ldre. LetÃ©rdelve elÅ'vettem a tarisznyÃ¡mban levÅ' Ãºj vasrudakat. Ã"vatosan minden elemet a helyÃ©re raktam, majd kicsit hÃ¡trahajolva nÃ©ztem az Ãºj szÃ¡rny vÃ¡zÃ¡ra. EgÃ©sz jÃ³l nÃ©z ki. MÃ¡r csak a bÅ'r hiÃ¡nyzik rÃ³la Ã©s kÃ©sz is. Ennek jobban kellene bÃrnia az erÅ's szelet.

A szÃ¡rnyakat fÃ©lrerakva tekintetem Fogatlan nyergÃ©n Ã¡llt meg. Elgondolkodva hÃºztam kÃ¶zelebb magamhoz Ã©s nÃ©ztem meg kÃ¶zelebbrÅ'l a kÃ©t kengyelt. Ãšgy tÅ±nik, ezzel minden rendben van. Ãšj kÃ¶tÃ©l kell, de szerencsÃ©re a szÃjakon nem kell semmit kicserÃ©lni.

A nyerget is szÃ©pen a helyÃ©re raktam, majd a kulacsomat elÅ'vÃ©ve, fÃ¡radtan sÃ©tÃ¡ltam vissza a tÅ±zhÃ¶z. PÃ¡r korty utÃ¡n megrÃ¡ztam, kÃ¶zben pedig kissÃ© elgondolkodva nÃ©ztem a kijÃ¡rat felÃ©. Vajon meddig tart, mire Fogatlan vagy EzÃ¼stmancs visszaÃ©rnek? TalÃ¡n kicsit pihenhetek addig, nem?

Ã•lmosan vettem le a mellÃ©nyemet, majd leterÃtve a tÅ±z mellÃ© elfekÃ¼dtem rajta Ã©s lehunytam a szemeimet. Fogatlan azt ÃgÃ©rte, hogy siet, addig azonban pihentethetem kicsit a szemeimet.

* * *

><p>A fehÃ©r hÃ³fÃºria nÃ©mÃ¡n repÃ¼lt a csendes Ã©jszakai erdÅ' felett. MiutÃ¡n fogott elÃ©g halat a hÃ¡rom Rettenetes RÃ©mnek, Ãºgy dÃ¶ntÃ¶tt, hogy ideje visszatÃ©rnie a barlangba. Ugyan mÃ©g mindig mÃ©rges volt az Ã©jfÃºriÃ¡ra, a veszÃ©lyrÅ'l azonban elfelejtette figyelmeztetni Å'ket. MÃ¡r csak Hablaty miatt sem sÃ©rtÅ'dhet meg ennyire arra a bolond fÃºriÃ¡ra.<p>

A barlangtÃ³l nem messze levÅ' tavak felett jÃ¡rt mÃ¡r, mikor mozgÃ¡sra lett figyelmes a vÃzpartrÃ³l. KÃ©k szemei elÅ'tt egy ismerÅ's alak kÃ¶rvonalai rajzolÃ³dtak ki: egy fÃºria. FejÃ©t megrÃ¡zva ereszkedett Ã©s szÃ¡llt le a fekete Ã©jfÃºria mellett. TekintetÃ¼k hirtelen Ã¶sszekapcsolÃ³dott. FeszÃ¼lt pillanatokat kÃ¶vetÅ'en az Ã©jfÃºria tÃ¶rte meg a csendet.

- LÃ¡tom, visszajÃ¶ttÃ©l.

:: Nem hagyhatom azt a szegÃ©ny fiÃºt egyedÃ¼l, Veledâ€¦ Hablaty hol van? :: - kezdte EzÃ¼stmancs tekintetÃ©vel feszÃ¼lten keresni a fiÃºt. Sehol sem volt.

- A barlangban. A tÅ±z mellett pihent, amikor otthagytam. Deâ€¦

:: Te egyedÃ¼l hagytad? :: - tÃ¡gultak ki a hÃ³fÃºria szemei.

- NyilvÃ¡n. El kellett jÃ¶nnÃ¶m vacsorÃ¡Ã©rt. De ha nem tartanÃ¡l

fel, mÃ¡r indulnÃ©k is vissza a lovasomhoz. â€“ hajolt le az Ã©jfÃºria, hogy felvegye a fiÃºnak szÃ¡nt halat a fogai kÃ¶zÃ©, mire azonban felegyenesedett, EzÃ¼stmancs mÃ¡r sehol sem volt. Az Ã©jfÃºria pÃ¡r Ã©rtetlen pislogÃ¡st kÃ¶vetÅ‘en megrÃ¡zta a fejÃ©t Ã©s elkezdett visszasietni a barlanghoz.

* * *

><p>A kellemes, meleg tÅ±z mellett pillanatok alatt elnyomott az Ã¡lom. Az sem zavart igazÃ¡n, hogy mÃ©g nem ettem. Nagyon lefÃ¡rasztott a mÅ±helyben a napi munka.<p>

VÃ¡ratlanul rÃ©mÃ¼lt szÃ¡rnycsapÃ¡sokra Ã©s a nevem kiabÃ¡lÃ¡sÃ¡ra riadtam. Ã‰rtetlenÃ¼l Ã©s kissÃ© zavartan Ã¼ltem fel Ã©s fordultam a barlang bejÃ¡rata felÃ©, amin EzÃ¼stmancs rohant be.

Ahogy vÃ©gignÃ©zett rajtam, Ãºgy tÅ±nt kissÃ© megnyugodott.

- EzÃ¼stmancs? Valami baj van? â€“ prÃ³bÃ¡ltam szemeimbÅ‘l kidÃ¶rzsÃ¶lni a fÃ¡radtsÃ¡got.

:: Azt hittem. SzerencsÃ©re veled minden rendben. :: - lÃ©pett kÃ¶zelebb hozzÃ¡m Ã©s megszagolgatta a hajamat. Fintorogva hÃºzÃ³dtam el tÅ‘le.

- MiÃ©rt ne lenne velem minden rendben? Tudom, sokszor kerÃ¼lÃ¶k bajba, de most csak pihentem egyet, amÃ-g Fogatlan elment vadÃ¡szni. â€“ Ã¡sÃ-tottam el a mondat vÃ©gÃ©t.

VÃ©gszÃ³ra Fogatlan is megÃ©rkezett. EzÃ¼stmancsot szinte odÃ©bb lÃ¶kve lÃ©pett hozzÃ¡m Ã©s dobta a nyÃ¡las Ã©s vizes halat az Ã¶lembe. FapofÃ¡val nÃ©ztem fel rÃ¡.

- Nem kell megkÃ¶szÃ¶nnÃ¶d. SzÃ-vesen hozok halat mÃ¡skor is. â€“ nyÃºjtÃ³zkodott egy nagyot.

Fejemet rÃ¡zva szÃºrtam fel a halat egy botra, majd tartottam a tÅ±zbe. EzÃ¼stmancs kÃ¶zben idegesen Ã¼lt a tÅ±z mÃ¡sik oldalÃ¡n Ã©s nÃ©zett egyenesen a kijÃ¡rat felÃ©. Ã‰rtetlenÃ¼l kÃ¶vettem a pillantÃ¡sÃ¡t.

- Valami baj van, EzÃ¼st? Van ott kint valami? â€“ fordultam vissza a hÃ³fÃºriÃ¡hoz, mikÃ¶zben Fogatlan lefekÃ¼dt mÃ¶gÃ©m.

:: Azt nem tudom, hogy most itt van-e a barlang kÃ¶zelÃ©ben, de igenâ€¦ LÃ¡ttam valamit a szigeten, amÃ-g az Ã©jfÃºriÃ¡t kerestem nap kÃ¶zben. Ennek azt hiszem nem fogtok Ã¶rÃ¼lni. :: - fÃ¼rkÃ©szte mÃ©g mindig a kijÃ¡ratot. Fogatlan nyitotta volna a szÃ¡jÃ¡t, Ã©n azonban gyorsan becsuktam. MÃ¡r csak egy Ãºjabb vita hiÃ¡nyzik az estÃ©mbÅ‘l.

- Ã‰s mit lÃ¡ttÃ¡l? Komoly lehet, ha ennyire ideges vagy miatta. â€“ fordÃ-tottam a halon. Fogatlan irritÃ¡ltan lÃ¶kte le kezemet az orrÃ¡rÃ³l.

- EzÃ©rt mÃ©g kapszâ€¦ - suttogta nekem jÃ¡tÃ©kosan, erre pedig egy pillanatra elvigyorodtam.

ZÃ¶ld szemeibe nÃ©ztem, kÃ¶nyÃ¶kÃ¶mmel pedig kicsit megbÃ¶ktem az orrÃ¡t. FejÃ©vel valamivel erÅ‘teljesebben lÃ¶kÃ¶tt vissza.

Folytattam volna a jÃ¡tÃ©kot, a hÃ³fÃºria azonban felmordult.

:: A partok kÃ¶zelÃ©ben egy bizonyos irÃ¡nybÃ³l tÃ¶bb Ã¼reget is talÃ¡ltam. SuttogÃ³ halÃ¡l Ã¼regek. ::

A jÃ¡tÃ©kot elfelejtve dÃ¶bbenten nÃ©ztem a hÃ³fÃºriÃ¡ra. Fogatlan azonnal felÃ¼lt mÃ¶gÃ¶ttem Ã©s komoly tekintettel nÃ©zett EzÃ¼stmancsra.

- Ugye nem azt akarod mondani, hogy ugyanarrÃ³l a HalÃ¡lrÃ³l van szÃ³? â€“ sziszegte alig hallhatÃ³an.

:: Nem tudom. Az Ã¼regeket lÃ¡ttam Ã©s a rÃ©mek azt, amikor megÃ©rkezett. A tenger felÅ‘l jÃ¶tt, abbÃ³l az irÃ¡nybÃ³l, ahonnan mi. ::

- A fajtÃ¡ja tudtommal nem repÃ¼l hosszÃº tÃ¡von. UtÃ¡ljÃ¡k a fÃ©nyt! Nem lehet ugyanazâ€¦ ugye? â€“ hÃºzta az Ã©jfÃºria a farok-szÃ¡rnyÃ¡t vÃ©delmezÅ‘n az Ã¶lembe.

:: Tudod mire kÃ©pes egy sÃ¡rkÃ¡ny bosszÃºbÃ³l. ::

- Semmi oka bosszÃºra. MegszabadÃ-tottuk attÃ³l a halott tojÃ¡stÃ³l! MÃ©g Å‘ tartozik hÃ¡lÃ¡val Nekem. â€“ bosszankodott Fogatlan.

- Nem kÃ©rte a segÃ-tsÃ©gedet pajti. TalÃ¡n tÃ©nyleg annyiban kellett volna hagyni a dolgokat.

- Vagy meg kellett volna neki mutatni idÅ‘ben, hogy felesleges utÃ¡nunk koslatnia. ErÅ‘sebb Ã©s okosabb is vagyok, mint egy olyan tÃ¼skÃ©s giliszta.

Fejemet ingatva vettem ki a halat a tÅ±zbÅ‘l Ã©s fÃºjtam meg. Fogatlan hirtelen a kosÃ¡r felÃ© pillantott, majd Ãºjra rÃ¡m.

- Mit mondtÃ¡l, meddig tart, mire befejezed?

- Befejezem aâ€¦ mit is? â€“ kÃ©rdeztem Ã©rtetlenÃ¼l. A farokszÃ¡rnyÃ¡t felemelve fÃºjtatott. â€“ Oh, a szÃ¡rnyadat? Bocs, kicsit lassÃº az eszem ma. Ez attÃ³l fÃ¼gg, hogy mekkora anyagot tudok venni a pÃ©nzembÅ‘l. A vasrudakat elkÃ©szÃ-tettem. MÃ¡r csak kÃ¶tÃ©l kell Ã©s az anyag a szÃ¡rnyhoz.

- Ã‰rtem. â€“ nÃ©zett maga elÃ© elgondolkodva.

- Annyi anyagot kell vennem, hogy legyen tartalÃ©kban. Ki tudja, meddig bÃ-rja majd egy-egy nagyobb szÃ©lcsapÃ¡snÃ¡l. Nem szeretnÃ©k a kÃ¶vetkezÅ‘ vÃ¡rosban is ennyi idÅ‘t eltÃ¶lteni. Itt szerencsÃ©m volt, hogy talÃ¡lkoztam olyanokkal, akik Ã©rtenek a nyelvemen, de mÃ¡s helyeken talÃ¡n nem lesz ekkora mÃ¡zlim. â€“ fÃºjtam meg a halat Ã©s haraptam bele.

- Akkor gondolom, pÃ¡r napot mÃ©g maradnunk kell.

Csendesen bÃ³lintottam egy aprÃ³t Ã©s folytattam az evÃ©st. A barlangra hosszÃº percekig csend telepedett. Csak a tÅ±z halk pattogÃ¡sa hallatszÃ³dott. Fogatlan a gondolataiba merÃ¼lve fekÃ¼dt mÃ¶gÃ¶ttem, EzÃ¼stmancs pedig velÃ¼nk szemben kezdett mosakodni.

KÃ¶nyÃ¶kÃ¶mmel Ã³vatosan megbÃ¶ktem Fogatlan oldalÃ¡t, majd ahogy zÃ¶ld szemeivel rÃ¡m nÃ©zett, fejemmel EzÃ¼stmancs felÃ© biccentettem. Legjobb barÃ¡tom elÅ‘szÃ¶r kÃ©rdÅ‘n nÃ©zett a hÃ³fÃºria irÃ¡nyÃ¡ba, azonban ahogy leesett neki, hogy mit szeretnÃ©k, bosszÃºs kÃ©ppel fordult el tÅ‘lem.

Nem hagytam annyiban a dolgot. Lassan kÃ¶zelebb hajoltam a fÃ¼lÃ©hez.

- MegbÃ¡ntottad. KÃ©rj bocsÃ¡natot. â€“ suttogtam sÃ¼rgetÅ‘n.

- MÃ¡r miÃ©rt kÃ©rnÃ©k? MÃ©g egy fÃºria sem halt bele abba, ha kicsit megbÃ¡ntottÃ¡k. A sÃ¡rkÃ¡nyok nem kÃ©rnek bocsÃ¡natot.

- TalÃ¡n nem, de ez nÃ¡lunk, embereknÃ©l bunkÃ³sÃ¡g. Sokat segÃ-tett nekÃ¼nk eddig is.

- A bosszantÃ¡sban? â€“ sziszegte vissza.

- Nem. Ha vÃ©gre visszavennÃ©l a bÃ¼szkesÃ©gedbÅ‘l, te is lÃ¡tnÃ¡d. AmÃºgy meg ne feledd: Ã©n javÃ-tom a szÃ¡rnyadat. Nem muszÃ¡j halÃ¡lra dolgoznom magamat a mÅ±helyben estÃ©nkÃ©nt, hogy minÃ©l elÅ‘bb lelÃ©phessÃ¼nk errÅ‘l a szigetrÅ‘l, nemde? â€“ Ã¼ltem fel Ã©s nyÃºltam a kulacsomÃ©rt. Fogatlan erre durcÃ¡san pattant fel mÃ¶gÃ¼lem Ã©s indult EzÃ¼stmancs felÃ©, Ãºt kÃ¶zben pedig â€žvÃ©letlenÃ¼l" fejbe vÃ¡gott a farkÃ¡val. Vigyorogva vÃ¡rtam a kÃ©t fÃºria beszÃ©lgetÃ©sÃ©re.

Fogatlanon lÃ¡tszott, hogy mennyire kelletlenÃ¼l Ã¡ll a helyzethez. Zavartan Ã¡llt meg a hÃ³fÃºria elÅ‘tt, EzÃ¼stmancs azonban rÃ¡ sem hederÃ-tett. Igyekezett minÃ©l jobban a mosakodÃ¡sra fÃ³kuszÃ¡lni. Fogatlan mÃ©rgesen nÃ©zett rÃ¡m, majd a fehÃ©r fÃºriÃ¡hoz fordulva elkezdte egyik mancsÃ¡val a fÃ¶ldet kaparÃ¡szni.

- HÃ³fÃºria. BeszÃ©lhetnÃ©nk egy percre? â€“ EzÃ¼stmancs mÃ©g a fÃ¼lÃ©t sem mozdÃ-totta erre. A halat fÃ©lretÃ©ve nyÃºjtÃ³zkodtam egyet.

- Tudod, van neve is. Biztos vagyok benne, hogy az EzÃ¼stmancsra jobban hallgat. â€“ ajÃ¡nlottam. Fogatlan irritÃ¡ltan felhorkant, amin magamban jÃ³t nevettem. EzÃ¼stmancs szÃ¡ja szÃ©lÃ©n is mintha megjelent volna egy aprÃ³, alig Ã©szrevehetÅ‘ mosoly.

- SzÃ³val EzÃ¼stmancsâ€¦ Ã‰nâ€¦

:: Igen, Ã©jfÃºria? Mit szeretnÃ©l? :: - kÃ©rdezte EzÃ¼st szinte Ã©rzelemmentes hangon, rÃ¡ sem nÃ©zve.

- Ã‰nâ€¦ Ami az emberfÃ©szeknÃ©l tÃ¶rtÃ©ntâ€¦

:: Igen? ::

- Nosâ€¦ Tudodâ€¦ MÃ©g szerencse, hogy elkezdtÃ©l keresni a szigeten Ã©s Ã-gy kiderÃ¼lt, hogy talÃ¡n kÃ¶vetett minket az a sÃ¡rkÃ¡nyâ€¦

EzÃ¼stmancs kÃ©rdÅ‘n nÃ©zett legjobb barÃ¡tomra a furcsa bocsÃ¡natkÃ©rÃ©si szÃ¡ndÃ©ka miatt. Fogatlan zavartan nÃ©zett a fÃ¶ldre, majd vissza a hÃ³fÃºriÃ¡ra. Hirtelen kitÃ¡gultak a szemei,

mintha valami zseniÃ¡lis terv jutott volna az eszÃ©be. Elkezdett Ã¶klendezÅ‘ hangokat hallatni, majd egy szÃ©p kis adag megevett halat csÃºsztatott EzÃ¼stmancs elÃ©.

Fintorogva fordÃ-tottam el a fejemet pÃ¡r pillanatra. Vacsora utÃ¡n mÃ¡r csak ez a lÃ¡tvÃ¡ny hiÃ¡nyzott.

- TessÃ©k. RemÃ©lem Ã©hes vagy. â€“ lÃ©pett hÃ¡trÃ©bb az Ã©jfÃºria.

EzÃ¼stmancs hosszÃº mÃ¡sodpercekig csak felvÃ¡ltva a halakat Ã©s Fogatlant nÃ©zte, majd elÅ‘re hajolt Ã©s elkezdte megenni a felajÃ¡nlott Ã©telt. Undorodva fordÃ-tottam el Ãºjra a fejemet.

:: KÃ¶szÃ¶nÃ¶m Fogatlan. :: - hallottam EzÃ¼stmancsot halkan dorombolni.

Fogatlan elÃ©gedetten bÃ³lintott, majd sietett vissza, hogy lefekÃ¼dhessen mÃ¶gÃ©m. A fejemet ingatva nÃ©ztem rÃ¡juk.

- Adja Ã©g, hogy egyszer megÃ©rthessem a furcsa szokÃ¡saitokat. MiÃ©rt egyszerÅ±bb felÃ¶klendezni Ã©s aztÃ¡n megenni azt a halat, mint kimondani, hogy bocsÃ¡nat?

Fogatlan Ã©s EzÃ¼stmancs Ã¶sszenÃ©ztek, majd szinte egyszerre motyogtak el egy â€žembereket".

MikÃ¶zben kÃ©nyelmesen elhelyezkedtem Fogatlan mellett az alvÃ¡sra kÃ©szÃ¼lve, EzÃ¼stmancs elmondott mindent, amit lÃ¡tott a SuttogÃ³ halÃ¡l Ã¼regekrÅ‘l. Merre talÃ¡lhatÃ³k a szigeten, a rÃ©mek mikor lÃ¡ttÃ¡k elÅ‘szÃ¶r Ã©s hogy Å‘ ezen a szigeten korÃ¡bban mÃ©g nem lÃ¡tott egy hozzÃ¡ hasonlÃ³ sÃ¡rkÃ¡nyt sem.

LegbelÃ¼l talÃ¡n kicsit aggÃ³dtam a sÃ¡rkÃ¡ny miatt. Magam miatt talÃ¡n annyira nem, hiszen az Ã©jszaka Fogatlan Ã©s EzÃ¼stmancs vigyÃ¡znak rÃ¡m, nap kÃ¶zben pedig vÃ©gig a vÃ¡rosban vagyok, ahovÃ¡ azÃ©rt szerintem nem bemerÃ©szkedne. Fogatlannal azonban mi lesz, ha nap kÃ¶zben futnak Ã¶ssze? Nem tud elrepÃ¼lni. Hogyan vÃ©di meg magÃ¡t? MinÃ©l elÅ‘bb meg kell javÃ-tanom azt a szÃ¡rnyat.

Amint lefekÃ¼dtem, Fogatlan fÃ©lig betakart a szÃ¡rnyÃ¡val. Egy kis rÃ©st hagyott a tÅ±z felÅ‘l, Ã-gy mÃ©g Ã©lvezhettem a tÃ¡ncolÃ³ lÃ¡ngok melegÃ©t. EzÃ¼stmancs ekkor szÃ³lalt meg.

:: PÃ¡r napig mÃ©g talÃ¡n biztonsÃ¡gban vagyunk. A sÃ¡rkÃ¡ny nagyon kimerÃ¼lhetett. Biztos alszik valamelyik jÃ¡rata mÃ©lyÃ©n. UtÃ¡na azonban vadÃ¡szni fog, Ã©s ha Å‘ a mi sÃ¡rkÃ¡nyunk, szÃ¡mÃ-tani kell valamilyen tÃ¡madÃ¡sra. ::

- Mi lenne, ha holnap Ã¡tnÃ©znÃ©nk azokat az Ã¼regeket? Megtudjuk, hogy ugyanarrÃ³l a HalÃ¡lrÃ³l van-e szÃ³ Ã©s el is tudjuk kergetni, ha kell. â€“ javasolta Fogatlan. Az Ã©jfÃºria szÃ¡rnya alÃ³l lÃ¡ttam, hogy EzÃ¼stmancs szemei felcsillannak.

:: AkciÃ³? Benne vagyok! SzÃ¡mÃ-thatsz rÃ¡m! :: - mosolyodott el, erre pedig felÃ¼ltem.

- Ugye ezt nem gondoljÃ¡tok komolyan? Egy, nekem holnap mÃ©g a vÃ¡rosba kell mennemâ€¦

- Pont ezÃ©rt tÃ¶kÃ©letes a terv. Te nem leszel ott. â€“ nyomott vissza a szÃ¡rnyÃ¡val Fogatlan. DÃ¶bbenten prÃ³bÃ¡ltam Ãºjra felÃ¼lni.

- Nem mondod, hogy nÃ©lkÃ¼lem akartok a SuttogÃ³ HalÃ¡l Ã¼regÃ©be bemenni?! RÃ¡d mÃ©rges igazÃ¡n! Ã‰s ha harcba keveredtek? Nem tudsz repÃ¼lni, a fÃ¶ld alatt pedig Å‘ van elÅ‘nyben.

:: Fogatlan nem lesz egyedÃ¼l, Hablaty. Ã‰n is ott leszek. :: - prÃ³bÃ¡lt nyugtatni EzÃ¼stmancs, sikertelenÃ¼l.

- Ã‰s ha hagynÃ¡tok ezt az egÃ©szet? MÃ¡r csak kÃ©t, maximum hÃ¡rom nap Ã©s mehetÃ¼nk tovÃ¡bb. Eddig talÃ¡n kÃ¶vetett minket, de ti mondtÃ¡tok, hogy nem repÃ¼lnek sokat. Amint elhagytuk Atley szigetÃ©t megfeledkezhetÃ¼nk rÃ³la. Ne bonyolÃ³djunk felesleges harcokba.

- Annyira unalmas vagy nÃ©ha Hablaty. â€“ fekÃ¼dt el Fogatlan is Ã©s hunyta le a szemeit.

- InkÃ¡bb legyek unalmas, de nagyon is Ã©lÅ‘. â€“ fordultam az oldalamra Ã©s merÃ¼ltem egy rÃ©mÃ¡lmokkal teli, nyugtalan alvÃ¡sba.

* * *

><p>Ã“rÃ¡kkal kÃ©sÅ‘bb, messze Atley vÃ¡rosÃ¡tÃ³l egy sziget tÅ±nt fel egy hajÃ³rÃ³l a nap elsÅ‘ sugaraiban. PlÃ©hpofa Ã¡lmosan dÃ¶rzsÃ¶lte a szemeit, tekintetÃ©vel pedig vÃ©gignÃ©zett az emberein, akik reggelizÃ©s kÃ¶zben csendben beszÃ©lgettek. FelÃ¡llva megkÃ¶szÃ¶rÃ¼lte a torkÃ¡t.<p>

- Ãšgy tÅ±nik megÃ©rkeztÃ¼nk az Ã•dÃ¡zok szigetÃ©re. KÃ©szÃ-tsÃ©tek fel a hajÃ³t. Hamarosan kikÃ¶tÃ¼nk.

- FÅ‘nÃ¶k! A fegyvereinket is kÃ©szÃ-tsÃ¼k? â€“ kÃ©rdezte Haakon a baltÃ¡jÃ¡t felkapva.

- Az Ã¡dÃ¡zok Å‘rÃ¼ltek. VeszÃ©lyes lenne fegyver nÃ©lkÃ¼l. â€“ tette hozzÃ¡ Bard.

A HuligÃ¡n tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k a sajÃ¡t Ã¶vÃ©n levÅ‘ kardra pillantott, majd fejÃ©t ingatva rakta fÃ©lre.

- Nem. Pont az Å‘rÃ¼lt magatartÃ¡suk miatt nem akarok bajt. Ha fegyver nÃ©lkÃ¼l lÃ©pÃ¼nk a fÃ¶ldjÃ¼kre, akkor nem lesz mibe belekÃ¶tniÃ¼k, amÃ-g Oswalddal tÃ¡rgyalok. Fontos lehet a tÃ¡mogatÃ¡suk ennÃ©l a hÃ¡borÃºnÃ¡l. Nem kockÃ¡ztathatunk nÃ©zeteltÃ©rÃ©seket.

- Ã‰rtettÃ¼k, fÅ‘nÃ¶k. â€“ bÃ³lintott Asger, pÃ¶rÃ¶lyÃ©t fÃ©lretÃ©ve. A tÃ¶bbi berki is elrakta a fegyverÃ©t, Ã-gy PlÃ©hpofÃ¡nak egyel kevesebb dolog miatt kellett aggÃ³dnia.

MÃ¡r hosszÃº ideje Ã¡llnak szÃ¶vetsÃ©gben az Ã•dÃ¡zokkal, Oswalddal pedig mindig jÃ³l szoktak menni a tÃ¡rgyalÃ¡sok. RemÃ©nykedve figyelte Berk fÅ‘nÃ¶ke a kÃ¶zeledÅ‘ szigetet, ahonnÃ©t mÃ¡r hallatszÃ³dtak a figyelmeztetÅ‘ kÃ¼rtÃ¶k az Ã©rkezÃ©sÃ¼krÅ‘l.

16. Oswald jÃ¡mbor politikÃ¡ja

16. RÃ©sz â€“ Oswald jÃ¡mbor politikÃ¡ja

* * *

><p>Az Ã•dÃ¡z-sziget sÅ±rÅ± erdeinek mÃ©lyÃ©n egy szarvascsorda legelÃ©szett bÃ©kÃ©sen. RÃ¡gÃ¡s kÃ¶zben gyakran megÃ¡lltak Ã©s fÃ¼leltek bÃ¡rmifÃ©le veszÃ©ly kÃ¶zeledtÃ©re. Csak egy aprÃ³, oda nem illÅ‘ zaj Ã©s mÃ¡r menekÃ¼lnek is.<p>

Egy fiatal srÃ¡c, rejtekhelyÃ©n lassan kifeszÃ-tette az Ã-jÃ¡t. Ã•ldozatÃ¡t mÃ¡r rÃ©gen kiszemelte. A csorda szÃ©lÃ©n Ã¡llt egy bak. FejÃ©n dÃ-szes agancs, melyet tÃ¶rzsÃ©bÅ‘l korÃ¡bban mÃ©g senki sem lÃ¡tott. Ha erre nem emel sisakot az apja, akkor semmire. Egy aprÃ³ mosolyra hÃºzÃ³dott a fiÃº szÃ¡ja szÃ©lÃ©re, de egybÅ‘l el is tÅ±ntette. Ha megvan a zsÃ¡kmÃ¡ny, utÃ¡na Ã¼nnepelhet.

A cÃ©lzÃ¡shoz pontosan beÃ¡llt, mÃ¡r csak el kell engedni azt a nyilat. A levegÅ‘vÃ©telt is visszafojtva koncentrÃ¡lt Ã©s...

VÃ¡ratlanul egy kÃ¼rt tÃ¶rte meg a csendet. A cÃ©l elmozdult, a nyÃ-l elszabadult, a szarvas pedig megmenekÃ¼lt. Mire felÃ¡llt a fiÃº a tÃ¶kÃ©letes rejtekhelyÃ©rÅ‘l, a csordÃ¡nak mÃ¡r nyoma sem volt. BosszÃºsan fordult meg Ã©s vÃ¡gta a fÃ¶ldhÃ¶z az Ã-jat.

- KI MERÃ‰SZELTE ELRONTANI A VADÃ•SZATOMAT? â€“ Ã¼vÃ¶ltÃ¶tt a kÃ¶zeli bokrok irÃ¡nyÃ¡ba Dagur a TÃ©bolyult.

Onnan csendben hat Ã¡dÃ¡z katona bÃºjt elÅ‘. TanÃ¡cstalanul Ã¶sszenÃ©ztek, majd az egyikÃ¼k nagyot nyelve magÃ¡ra vÃ¡llalta a bÃ¡tor szerepÃ©t. Lassan kilÃ©pett a bokrok kÃ¶zÃ¼l.

- ElnÃ©zÃ©st, uram. Ha jÃ³l hallottam, akkor a vÃ¡rosban fÃºjtÃ¡k a kÃ¼rtÃ¶t.

- KÃ¼rtÃ¶t? Ilyenkor? â€“ nÃ©zett furcsÃ¡n Dagur az Ã©g felÃ©.

Kora reggel volt mÃ©g. Az Ã¡dÃ¡zok nem szoktak prÃ³bariadÃ³t fÃºjni kora reggelente. Jobban belegondolva, szinte sosem szoktak prÃ³bariadÃ³t fÃºjni. Å•k Ã¡dÃ¡zok. Igazi harcos nÃ©p. Ostoba az, aki Ãºjat hÃºz egy ilyen erÅ‘s tÃ¶rzzsel.

- Mit gondol, Vorg kapitÃ¡ny, mi tÃ¶rtÃ©nhetett? â€“ sÃ©tÃ¡lt kÃ¶zelebb az embereihez Dagur.

- ValÃ³szÃ-nÅ±leg nem vÃ¡rt hajÃ³ Ã©rkezett a kikÃ¶tÅ‘be, uram.

- Nem vÃ¡rt hajÃ³? Hmmm. Jobb ha utÃ¡nanÃ©zek ennek. ApÃ¡m az elmÃºlt idÅ‘szakban nem Ã¡llt Ã©pp a vÃ¡ratlan helyzetek magaslatÃ¡n. â€“ dÃ¶rzsÃ¶lte az Ã¡llÃ¡t tanakodva az Ã¡dÃ¡zok vezÃ©rÃ©nek fia. â€“ EMBEREK, HAZAMEGYÃœNK. â€“ jelentette ki Dagur, majd eltÃ¶kÃ©lt tekintettel indult a vÃ¡rosba.

HÃ¡ta mÃ¶gÃ¶tt az emberek magukban morogva kaptÃ¡k fel az eddig elejtett vadakat, Vorg kapitÃ¡ny pedig Dagur eldobott Ã-jÃ¡t. EgyikÃ¼k sem szerette volna a kÃ©sÅ‘bbiekben Dagur fegyvereinek keresÃ©sÃ©vel tÃ¶lteni a napotâ€¦

* * *

><p>Az erÅ‘s szÃ©lnek kÃ¶szÃ¶nhetÅ‘en a HuligÃ¡n hajÃ³ hamar kÃ¶zeledett az Ã¡dÃ¡z kikÃ¶tÅ‘be. A legÃ©nysÃ©g tagjai fÃ¡radtan Ã©s kissÃ© feszÃ¼lten kÃ©szÃ¼ltek a kikÃ¶tÃ©sre. Ugyan a szÃ¶vetsÃ©geseikrÅ‘l van szÃ³, mÃ©gis, van valami a tÃ¶rzs embereiben, ami kifejezetten Å‘rÃ¼ltté teszi Å‘ket. ElÃ©g egyetlen rossz mozdulat Ã©s ellened fordÃ-tjÃ¡k a helyzetet. Ezt minden berki tudja. PlÃ©hpofa ezÃ©rt is vÃ¡lasztotta a legtapasztaltabb Ã©s legmegbÃ-zhatÃ³bb vikingjeit a tÃ¶rzsbÅ‘l. Nem egyszer jÃ¡rt mÃ¡r velÃ¼k Ã•dÃ¡z-szigeten, Ã-gy a vÃ©letlen balesetektÅ‘l legalÃ¡bb most nem kell tartania. Van Ã-gy is Ã©pp elÃ©g gondja.<p>

A mÃ³lÃ³hoz kÃ¶zeledve a HuligÃ¡n fÅ‘nÃ¶k egybÅ‘l kiszÃºrta az Ã¡dÃ¡zok vezÃ©rÃ©t. Oswald pÃ¡r bizalmas emberÃ©vel vÃ¡rta az Ã©rkezÃ©sÃ¼ket.

Amint befutott a hajÃ³ Ã©s a mÃ³lÃ³ra kerÃ¼lt a hajÃ³hÃ-d, PlÃ©hpofa leintette Asgert, aki bejelentette volna az Ã©rkezÃ©sÃ©t. Maga mÃ¶gÃ¶tt hagyva embereit Oswald elÃ© sietett, aki kissÃ© Ã©rtetlenÃ¼l nyÃºjtotta kezÃ©t Ã¼dvÃ¶zlÃ©skÃ©pp.

- Odin hozott, barÃ¡tom. MÃ©gis minek kÃ¶szÃ¶nhetem a lÃ¡togatÃ¡sodat? Ha jÃ³l rÃ©mlik, az Ã©ves bÃ©keszerzÅ‘dÃ©sÃ¼nk alÃ¡Ã-rÃ¡sa mÃ©g hÃ³napokkal odÃ©bb van.

- Sajnos ennÃ©l sokkal komolyabb Ã¼gyben Ã©rkeztem, Oswald. SzÃ¼ksÃ©gem van a tÃ¡mogatÃ¡sotokra. â€“ felelte PlÃ©hpofa, ezen pedig mÃ©g az Ã¡dÃ¡z tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k is meglepÅ‘dÃ¶tt.

- TÃ¡mogatÃ¡sra? MÃ©gis milyen Ã¼gyben?

- PÃ¡r napja Berkre Ã©rkezett egy ismeretlen hajÃ³. A VÃ©res-koponya tÃ¶rzs ultimÃ¡tum elÃ© Ã¡llÃ-tott minket. Vagy beÃ¡llunk jÃ³formÃ¡n rabszolgÃ¡nak, vagy szÃ¡mÃ-tsunk hÃ¡borÃºra ellenÃ¼k. Gondolhatod, hogy nem sÃ¼llyedÃ¼nk olyan mÃ©lysÃ©gekig, hogy gyÃ¡vasÃ¡gbÃ³l ezeknek a szolgÃ¡i legyÃ¼nk.

- Nem, mÃ©g szÃ©p hogy nem. â€“ bÃ³lintott egyetÃ©rtÅ‘en az Ã¡dÃ¡z vezÃ©r. â€“ Azt azonban nem Ã©rtem, hogy milyen Ã¼gyben vÃ¡rsz tÅ‘lÃ¼nk tÃ¡mogatÃ¡st?

- LegfÅ‘kÃ©ppâ€¦

- VÃ¡rj, ahogy nÃ©zem ez egy hosszabb beszÃ©lgetÃ©s lesz. Gyere, a Nagyteremben vendÃ©gÃ¼l lÃ¡tunk az embereiddel egyÃ¼tt. BizonyÃ¡ra Ã©hesek lehettek. EszÃ¼nk Ã©s iszunk valamit, kÃ¶zben pedig megtÃ¡rgyaljuk a problÃ©mÃ¡t. â€“ javasolta Oswald, amit a HuligÃ¡nok Å‘szinte Ã¶rÃ¶mmel fogadtak.

PlÃ©hpofa fÃ¡radtan bÃ³lintott egyet, majd kÃ¶vette szÃ¶vetsÃ©gesÃ©t a Nagyteremhez. Oswald hozzÃ¡Ã¡llÃ¡sÃ¡t elnÃ©zve valami azt sÃºgta a tapasztalt fÅ‘nÃ¶knek, hogy nem lesz kÃ¶nnyÅ± rÃ¡venni, hogy mellettÃ¼k Ã¡lljanak ebben a hÃ¡borÃºban.

* * *

><p>Teljesen mÃ©g magamnÃ¡l sem voltam, mikor vÃ¡ratlanul egy nagyot estem a kemÃ©ny fÃ¶ldre. Hunyorogva nyitottam ki a szemeimet Ã©s dÃ¶rzsÃ¶ltem az oldalamat. EzÃ©rt nem fogok soha tÃ¶bbÃ© rÃ¡fekÃ¼dni Fogatlan szÃ¡rnyÃ¡ra.<p>

Az emlÃ-tett Ã©jfÃºria mellettem Ã¡llt Ã©s a fogait villantva morgott a barlang kijÃ¡rata felÃ©. Zavartan kÃ¶vettem a tekintetÃ©t, a sÃ¶tÃ©tben azonban nem lÃ¡ttam semmi rendkÃ-vÃ¼li.

- Mi van? Mi a baj, pajti? â€" kÃ©rdeztem Ã¡lmosan.

- Valami van ott kint. â€" felelte rÃ¶viden, figyelmÃ©t azonban egy pillanatra sem vette le a fejÃ©ben veszÃ©lyesnek beÃ¡llÃ-tott â€žvalamirÅ'l".

VÃ¡lasz helyett fÃ¡radtan hunytam le a szemeimet Ã©s talÃ¡n vissza is fekÃ¼dtem volna aludni, ha a hÅ±vÃ¶s levegÅ' meg nem csapott volna. Grimaszolva Ãºjra kÃ¶rbenÃ©ztem, tekintetem pedig a mellettÃ¼nk levÅ' kialudt tÃ¡bortÅ±zÃ¶n Ã¡llt meg.

- Remekâ€¦ - morogtam az orrom alatt.

MellÃ©nyemet felkapva kÃ¶zelebb mÃ¡sztam a tÅ±zhelyhez Ã©s pÃ¡r fÃ©lrerakott Ã¡gat dobtam a parÃ¡zsra. Jobban kÃ¶rbenÃ©zve a menedÃ©kÃ¼nkÃ¶n, feltÅ±nt, hogy sehol sem lÃ¡tom a mÃ¡sik fÃºria kÃ¶rvonalait. _Merre mehetett ilyen korÃ¡n?_

Hirtelen Fogatlan fejÃ©vel gyengÃ©den odÃ©bb tolt, majd egy kisebb plazmacsapÃ¡ssal Ãºjra Ã©letet lehelt a tÅ±zhelyÃ¼nkbe. Az arcomat megszaglÃ¡szva magÃ¡ban Ãºgy dÃ¶nthetett, hogy velem minden rendben van, Ã-gy fejÃ©t a mancsaira hajtva folytatta a kintrÅ'l jÃ¶vÅ' zajok figyelÃ©sÃ©t.

- EzÃ¼stmancs hovÃ¡ lett? â€" Ã©rdeklÅ'dtem aggÃ³dva az Ã©jfÃºriÃ¡t. Fogatlan rÃ¡m pillantott, tekintete pedig nyugodtabbÃ¡ vÃ¡lt.

- MÃ¡r korÃ¡n felkelt Ã©s elment reggeliÃ©rt. Ilyen idÅ'ben tovÃ¡bb tarthat. â€" pillantott ismÃ©t a bejÃ¡rt felÃ©, mire a fejemet lehajtva bÃ³lintottam.

KintrÅ'l tisztÃ¡n hallatszÃ³dott a viharos szÃ©l tombolÃ¡sa Ã©s a hÅ'mÃ©rsÃ©klet is nagyon alacsonyan lehetett. MiÃ³ta ezen a szigeten vagyunk, mÃ©g nem volt ilyen hideg egyik hajnalban sem. A tÅ±z mellett Ã¼lve hol az ujjaimat prÃ³bÃ¡ltam felmelegÃ-teni a leheletemmel, hol pedig a mellÃ©nyt prÃ³bÃ¡ltam jobban Ã¶sszehÃºzni magamon. Mit meg nem adnÃ©k most az egykori hÃ¡zamban levÅ' tÅ±zhelyÃ©rt. Hideg tÃ©li estÃ©ken gyakran aludtam el ott apa szÃ©kÃ©ben a takarÃ³mba burkolÃ³zva.

- Valami bÃ¡nt Hablaty? â€" Ã©rdeklÅ'dte Fogatlan Ã©s fÃ©ltÅ' szemekkel fÃ¼rkÃ©szett.

- Hâ€¦ Hideg van. â€" vacogtam a csizmÃ¡mat nÃ©zve.

- Ha csak ennyi, akkor gyere. Szerintem mÃ©g bebÃºjhatsz a szÃ¡rnyam alÃ¡, amÃ-g a hÃ³fÃºria vissza nem Ã©r. â€" takart be Ã³vatosan fekete szÃ¡rnyÃ¡val. PÃ¡r pillanat mÃºlva kezdtem megint kellemes melegben Ã©rezni magamat.

- Fogatlan? KÃ©rdezhetek valamit? â€" suttogtam az oldalamra fordulva.

_- Ez csak termÃ©szetes. Tudod, hogy bennem bÃ-zhatsz. _â€" fÃºjt jÃ¡tÃ©kosan egy kis levegÅ't a hajamba.

- Tudom Ã©s kÃ¶szÃ¶nÃ¶m. â€“ vakargattam meg az Ã¡lla alatt.

- IgazÃ¡n nincs mit. GyerÃ¼nk, hallgatlak.

- OkÃ©, tudod Ã©nâ€¦ Gondolkoztam Ã©sâ€¦ Szerinted tÃ¶rtÃ©nhetett volna mÃ¡skÃ©pp?

- MÃ¡skÃ©pp micsoda?

- Maradhattunk volna Berken? TalÃ¡n tÃ©nyleg meg kellett volna vÃ¡rnunk, amÃg Asztriddal egyÃ¼tt kiokoskodunk valamit. Szerinted? â€“ nÃ©ztem rÃ¡ kissÃ© elveszve.

- Nem ismerem a tÃ¡rsaidat, Hablaty. ElÅ‘tted mÃ©g sosem volt dolgom emberekkel. ElÃ©ggÃ© kiszÃ¡mÃthatatlanok vagytok. â€“ vette le rÃ³lam a tekintetÃ©t Ã©s pÃ¡r pillanat mÃºlva sÃ©rtÅ‘dÃ¶tten megrÃ¡ndult az egyik fÃ¼le**_. â€“ LÃ¡tom, nem Ã©lvezed velem ezt a kalandozÃ¡s dolgot, amit korÃ¡bban annyira lelkesen emlegettÃ©l._**

- Mi? Nem errÅ‘l van szÃ³, pajti! â€“ nÃ©ztem rÃ¡ nagy szemekkel. â€“ Csakâ€¦ Ember vagyok. Vannak dolgok, amik hiÃ¡nyoznak.

- Az emberek. â€“ hÃºzta fel az orrÃ¡t irritÃ¡ltan.

- Is. BÃ©lhangos, az apÃ¡mâ€¦ Ezek mellett pedig mÃ©g rengeteg olyan aprÃ³ dolog, amik, amÃg a falumban Ã©ltem, termÃ©szetesnek szÃ¡mÃtottak. Egy finom leves, kenyÃ©r, vagy Ã©pp a meleg Ã¡gyam Ã©s a ruhÃ¡im. Ugh. Ostoba is vagyok, hogy nem hoztam magammal legalÃ¡bb a tÃ©li kabÃ¡tomat. Most nem fÃ¡znÃ©k ennyire. â€“ Ã¡tkoztam magamat a meggondolatlansÃ¡gomÃ©rt.

_- Ã‰s nem tudsz itt olyat szerezni? _â€“ Ã©rdeklÅ‘dte mÃ¡r nyugodtabb arckifejezÃ©ssel.

- De. Tudok, Ã©s valÃ³szÃnÅ±leg fogok is. Azt hiszem ma a ruhakÃ©szÃtÃ©sbÅ‘l fog Ã¡llni.

- Ha eljutunk az emberfÃ©szekig. â€“ sÃ³hajtotta Fogatlan.

- Ennyire szÃ¶rnyÅ± a helyzet odakint? â€“ kÃ©rdeztem csendesen. Az Ã©jfÃºria kicsit felemelte a szÃ¡rnyÃ¡t, hogy jobban rÃ¡m tudjon nÃ©zni.

- Hajnalban olyan hÃ³vihar jÃ¶tt, hogy mÃ©g a barlangba is befÃºjta a havat. EzÃ¼stmancs fÃ©lig egy jÃ©gfalat Ã©pÃtett, hogy megÃ³vjon minket.

- Ã‰s Ã©n Ã¡taludtam ezt az egÃ©szet? â€“ hÃºztam fel a szemÃ¶ldÃ¶kÃ¶met.

- Ã‰n is csodÃ¡lkoztam rajta. TÃ©nyleg elÃ©g fÃ¡radt lehettÃ©l.

- Az voltam. â€“ bÃºjtam kÃ¶zelebb az oldalÃ¡hoz. â€“ AmÃºgy, nem emberfÃ©szeknek hÃvjuk. VÃ¡rosnak. â€“ javÃtottam ki.

- VÃ¡ros. PrÃ³bÃ¡lom megjegyezni. â€“ kezdte a lÃ¡bÃ¡t nyalogatni. Egy ideig csendben figyeltem a szÃ¡rnyÃ¡n a lÃ¡ngok

jÃ¡tÃ©kÃ¡t, majd elgondolkodva Ã©rtem az oldalÃ¡hoz. Ã‰rdekes, hogy a hasa kÃ¶rnyÃ©kÃ©n viszonylag hideg a pikkelye, mÃg egyre feljebb haladva, a szÃ¡rnya belsÅ‘ rÃ©sze mÃ¡r meleg.

- MiÃ©rt nem fÃ¡znak a sÃ¡rkÃ¡nyok?

_- Hm?_ â€“ hagyta fÃ©lbe a mosakodÃ¡st Ã©s nÃ©zett rÃ¡m.

- MiÃ©rt nem fÃ¡znak a sÃ¡rkÃ¡nyok? â€“ ismÃ©teltem meg a kÃ©rdÃ©st kÃvÃ¡ncsian.

- HonnÃ©t gondolod, hogy nem fÃ¡zunk? â€“ nyalta meg az orrÃ¡t.

- MiÃ©rt? FÃ¡ztok?

- Ã•ltalÃ¡ban nem. LegalÃ¡bbis amÃg elÃ©g a belsÅ‘ tÃ¼zÃ¼nk.

- BelsÅ‘ tÃ¼zetek? â€“ pislogtam rÃ¡ kicsit Ã©rtetlenÃ¼l. Hatalmas zÃ¶ld szemeivel egy jÃ³ darabig csak engem nÃ©zett, majd egy kintrÅ‘l jÃ¶vÅ‘ hirtelen zajra a bejÃ¡rat felÃ© fordÃtotta figyelmÃ©t.

- Minden sÃ¡rkÃ¡nynak van. Tudod, a tÃ¶bbsÃ©gÃ¼nk tÃ¼zet okÃ¡d, ami nem csak Ã¶nvÃ©delemre vagy vadÃ¡szatra jÃ³. Ã•gy tartjuk melegen magunkat. Hideg idÅ‘ben mÃ©g harcnÃ¡l is a lehetÅ‘ legkevesebbet hasznÃ¡lunk belÅ‘le. Ilyenkor lassabban tÃ¶ltÅ‘dik fel, mert a testhÅ‘mÃ©rsÃ©kletÃ¼nk megfelelÅ‘ szabÃ¡lyozÃ¡sÃ¡ra kell fordÃtanunk a nagyobb rÃ©szÃ©t.

- Tudod szabÃ¡lyozni a testhÅ‘mÃ©rsÃ©kletedet?

- Igen. Milyen magas vagy alacsony legyen, sÅ‘t, mÃ©g arra is kÃ©pes vagyok, hogy kÃ¼lÃ¶n bizonyos testrÃ©szeim mekkora hÅ‘t kapjanak. LenyÅ±gÃ¶zÅ‘, mi? â€“ hÃºzta ki magÃ¡t dicsekedve.

- Ezt nem tudtam a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l. TÃ©nyleg kÃ¼lÃ¶nleges tulajdonsÃ¡g. â€“ simÃtottam vÃ©gig a pikkelyes szÃ¡rnyÃ¡n.

- Most is ennek a kÃ©pessÃ©gnek Ã©lvezed az elÅ‘nyeit.

- Igen? â€“ lepÅ‘dtem meg teljesen.

- FÃ¡ztÃ¡l. FelmelegÃtettem neked a szÃ¡rnyamat. â€“ felelte kÃ¶nnyedÃ©n. MÃ¡sodpercekig csak a szÃ¡rnyÃ¡t bÃ¡multam, majd halvÃ¡ny mosoly szÃ¶kÃ¶tt az arcomra.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, pajti.

- SzÃ³ra sem Ã©rdemes. â€“ rakta le a fejÃ©t, tekintetÃ©vel azonban mÃ©g mindig a kijÃ¡ratot fÃ¼rkÃ©szte. KissÃ© feszÃ¼lten kÃ¶vettem a tekintetÃ©t.

- EzÃ¼stmancsnak nem kellett volna visszaÃ©rnie mÃ¡r? â€“ kÃ©rdeztem, Fogatlan azonban hosszÃº pillanatokig nem felelt. SzÃ¡rnyÃ¡t kÃ¶zelebb hÃºzva felÃ©m fordult Ã©s halkan dorombolni kezdett.

**_- A hÃ³fÃºriÃ¡k nagyon szÃvÃ³sak. Lefogadom, hogy mire felkÃ©szÃ¼lnÃ©nk rÃ¡, hogy kimenjÃ¼nk megkeresni, Å‘ teli hassal, hallal a szÃ¡jÃ¡ban Ã©rkezne meg Ã©s egÃ©sz nap azzal piszkÃ¡lna,

hogy aggÃ³dtam miatta. Nyugodtan aludj mÃ©g egy kicsit. Amint megÃ©rkezik EzÃ¼stmancs, felkeltelek Ã©s kitalÃ¡ljuk, hogy legyenek a tovÃ¡bbiak._**

- JÃ³, de tÃ©nyleg Ã©bressz fel, ha megÃ©rkezett EzÃ¼st! â€“ Ã¡sÃtottam.

HalvÃ¡nyan rÃ¡m mosolygott, Ã©n pedig az oldalamon fekÃ¼dve prÃ³bÃ¡ltam visszaaludni.

* * *

><p>Az Ã•dÃ¡z-sziget NagytermÃ©re Ã©rezhetÅ‘ feszÃ¼ltsÃ©g szÃ¡llt. MiutÃ¡n Oswald meghÃvta a HuligÃ¡nokat egy kiadÃ³s lakmÃ¡rozÃ¡sra, mellette pedig vÃ©gighallgatta Berk vezÃ©rÃ©nek tÃ¶rtÃ©netÃ©t az ismeretlen tÃ¶rzs ultimÃ¡tumÃ¡rÃ³l, kezdett szÃ¡mÃ¡ra is vilÃ¡gossÃ¡ vÃ¡lni, hogy rÃ©gi szÃ¶vetsÃ©gese miÃ©rt fordult hozzÃ¡juk. PlÃ©hpofÃ¡nak tÃ¡mogatÃ¡s kellett, katonailag, ezt pedig az Å• tÃ¶rzsÃ©tÅ‘l vÃ¡rtÃ¡k el.<p>

Amint konkrÃ©tan felmerÃ¼lt a katonai segÃtsÃ©g, Oswald felÃ¡llva az asztaltÃ³l kÃ©rt egy kis idÅ‘t. MegbÃzhatÃ³ embereivel nyomban Ã¡t akarta beszÃ©lni a lehetÅ‘sÃ©geket, hogy a lehetÅ‘ legjobb dÃ¶ntÃ©st hozhassa. Ez a kis idÅ‘ kezdett hosszÃº Ã³rÃ¡knak tÅ±nni.

Mi mÃ¡sra szÃ¡mÃthatnÃ¡l, ha a legnagyobb szÃ¶vetsÃ©gesedet Oswald a JÃ¡mbornak hÃvjÃ¡k? â€“ gondolta PlÃ©hpofa keserÃ©desen Ã©s frusztrÃ¡ltan vette kezÃ©be az elÃ© kirakott korsÃ³ mÃ©zsÃ¶rt, melyet nagy kortyokban el is fogyasztott.

Ekkor vÃ©gre ajtÃ³nyitÃ³dÃ¡s hallatszÃ³dott, Oswald pedig pÃ¡r emberÃ©vel egyÃ¼tt visszatÃ©rt az asztalhoz. Amint leÃ¼lt az Ã¡dÃ¡z fÅ‘nÃ¶k, nyugodt mozdulatokkal kezdte fÃ©lrepakolni maga elÅ‘l a tÃ¡nyÃ©rokat Ã©s korsÃ³kat. PlÃ©hpofa ezt felhÃºzott szemÃ¶ldÃ¶kkel nÃ©zte vÃ©gig, amint azonban ki lett terÃtve egy pergamen, a HuligÃ¡n tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k mÃ¡r tudta, hogy mi kÃ¶vetkezik, ezÃ©rt pedig legszÃvesebben homlokon csapta volna magÃ¡t.

- SajnÃ¡lom, hogy megvÃ¡rattalak Ã¶reg barÃ¡tom, de tudod jÃ³l, hogy mennyire fontos lÃ©pÃ©s volt ez a fÃ©lreÃ©rtÃ©sek elkerÃ¼lÃ©se vÃ©gett. Ã•tnÃ©ztÃ¼k az embereimmel a bÃ©keszerzÅ‘dÃ©sÃ¼nk minden pontjÃ¡t Ã©s nem talÃ¡ltunk benne olyan rÃ©szt, mely azt kÃ¶veteln\u00c3© meg tÅ‘lÃ¼nk, hogy hÃ¡borÃºba kell vonulnunk a HuligÃ¡n tÃ¶rzs oldalÃ¡n, ha azt tÃ¡madÃ¡s Ã©ri. Ã‰ppen ezÃ©rtâ€¦

- Tudom jÃ³l, hogy nincs a szerzÅ‘dÃ©sben ilyen pont. Ã‰n a segÃtsÃ©gedet kÃ©rem, Oswald. Az a tÃ¶rzs ultimÃ¡tumot adott nekÃ¼nk.

- Nem gondolom, hogy bÃ¡rmi problÃ©mÃ¡t jelentene szÃ¡motokra egy ilyen tÃ¶rzs.

- Ha a kÃ¶rÃ¼lmÃ©nyek olyanok lennÃ©nek, akkor nyilvÃ¡n nem. Az elmÃºlt idÅ‘szakban azonban nagyon megszaporodtak a sÃ¡rkÃ¡nyportyÃ¡k, Ãgy az Ã©lelmiszer raktÃ¡runk csupÃ¡n fÃ©lig van feltÃ¶ltve. RÃ¶videbb hÃ¡borÃºval mÃ©g bÃrnÃ¡nk, a hosszabb azonban most nem jÃ¶het szÃ³ba. A tÃ¡mogatÃ¡sotokkal meggyÅ‘zÅ‘dÃ©sem, hogy hamar kÃ©pesek volnÃ¡nk legyÅ‘zni ezt az idegen tÃ¶rzset.

- Az Ã•dÃ¡z tÃ¶rzs mÃ¡r hosszÃº ideje nem szÃ¡llt hÃ¡borÃºba. SzÃ©p

idÅ‘szakot Ã©lÃ¼nk. Nem hiszem, hogy most kÃ©ne ezt megszakÃ-tanom egy jÃ¶tt-ment tÃ¶rzs fenyegetÃ©se miatt, mely nem is minket Ã©rt. A fiamnak is rossz pÃ©ldÃ¡t mutatnÃ©k, Ãºgyhogy a vÃ¡laszom nem.

- Az a tÃ¶rzs titeket is megtÃ¡madhat Oswald.

- Nem hiszem, hogy olyan ostobÃ¡k lennÃ©nek, hogy kikezdjenek velÃ¼nk. Messzi tengereken tudjÃ¡k, hogy mi vagyunk a kÃ¶rnyÃ©k legerÅ‘sebb nÃ©pe. SajnÃ¡lom PlÃ©hpofa, de nem fogok hadat Ã¼zenni nekik. Keresd fel Mogadont vagy BerthÃ¡t. Lefogadom, hogy Å‘k Ã¶rÃ¶mmel csatlakoznak a hÃ¡borÃºdhoz.

- Azt meghiszemâ€¦ - Ã¡llt fel PlÃ©hpofa az asztaltÃ³l Ã©s mÃ¡r fordult, hogy elhagyja a termet, hirtelen azonban megtorpant Ã©s Ãºjra az Ã¡dÃ¡z vezÃ©rre nÃ©zett. - Tudod Oswald, talÃ¡n mÃ©g Ãºgy mondjÃ¡k, hogy ti vagytok a legerÅ‘sebbek, bÃ©kÃ©vel azonban nem fogod tudni fenntartani ezt a hÃ-rnevet. FÅ‘leg, ha szÃ¡rnyra kap a szÃ³beszÃ©d, hogy az Ã¡dÃ¡zok nem Ã¡lltak ki a szÃ¶vetsÃ©gesÃ¼k mellettâ€¦

- A tÃ¡rgyalÃ¡snak vÃ©ge, PlÃ©hpofa. HagyjÃ¡tok el a szigetemet. â€“ Ã¡llt fel Oswald is Ã©s ideges mozdulattal intett az ajtÃ³ felÃ©. PlÃ©hpofÃ¡nak nem is kellett tÃ¶bbet mondani. A HuligÃ¡n tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k az embereivel egyÃ¼tt magÃ¡ra hagyta Oswaldot az Ã¡dÃ¡zoknak nagytermÃ©ben Ã©s szigorÃº katonai kÃ-sÃ©rettel a kikÃ¶tÅ‘ irÃ¡nyÃ¡ba siettek.

A vÃ¡ros fÅ‘terÃ©re visszaÃ©rkezÅ‘ Dagur mÃ©g Ã©pp lÃ¡tta tÃ¡vozni rÃ©gi szÃ¶vetsÃ©geseiket. Ã‰rtetlen arckifejezÃ©ssel kÃ¼ldte a kikÃ¶tÅ‘be Vorg kapitÃ¡nyt, hogy jÃ¡rjon utÃ¡na PlÃ©hpofÃ¡Ã©k hirtelen Ã©rkezÃ©sÃ©nek Ã©s tÃ¡vozÃ¡sÃ¡nak, Å‘ maga pedig apja keresÃ©sÃ©re indult.

Az Ã¡dÃ¡zok jÃ¡mbor vezÃ©re a nagyteremben Ã¼lve csavarta Ã¶ssze a szerzÅ‘dÃ©st, mikor Dagur nÃ©hÃ¡ny Å‘rt kis hÃ-jÃ¡n feldÃ¶ntve rontott be az ajtÃ³kon. Oswald meglepÅ‘dve nÃ©zett vÃ©gig a fiÃ¡n.

- Dagur? Ãšgy tudtam, hogy csak holnap Ã©rkeztek vissza a vadÃ¡szatrÃ³l. Olyan sok vadat ejtettetek, hogy mÃ¡r nem bÃ-rtÃ¡k a katonÃ¡k? â€“ nevetett az Ã¶reg vezÃ©r, fiÃ¡nak azonban korÃ¡ntsem volt ilyen cseverÃ©szÅ‘s kedve.

- Ãšgy dÃ¶ntÃ¶ttem ma hajnalban, hogy visszajÃ¶vÃ¼nk a csapatommal, mivel egy bizonyos kÃ¼rt megzavarta a szarvas vadÃ¡szatomat. Mit kerestek itt a HuligÃ¡nok? â€“ sÃ©tÃ¡lt kÃ¶zelebb Dagur az apja asztalÃ¡hoz, aki erre csak legyintett egy nagyot.

- Unalmas politikai dolgokrÃ³l tÃ¡rgyaltunk PlÃ©hpofÃ¡val. Nem hiszem, hogy Ã©rdekelnÃ©nek a rÃ©szletek.

- Ami azt illeti igen, Ã©rdekelnek. Te mondtad, hogy ideje beletanulnom egy fÅ‘nÃ¶k teendÅ‘inek rÃ©szleteibe. Az unalmas politikai dolgok pont ebbe a kÃ¶rbe tartoznak. â€“ vette elÅ‘ Dagur az egyik tÅ‘rÃ©t Ã©s kezdett jÃ¡tszani vele.

- CsupÃ¡n a bÃ©keszerzÅ‘dÃ©s nÃ©hÃ¡ny alapvetÅ‘ pontjÃ¡t beszÃ©ltÃ¼k Ã¡t. â€“ prÃ³bÃ¡lta ennyivel elintÃ©zni a dolgokat Oswald, fia azonban hirtelen nagyon kÃ-vÃ¡ncsivÃ¡ vÃ¡lt.

- Ã‰rdekes. Az elÅ‘zÅ‘ Ã©vekben nem beszÃ©ltÃ©tek Ã¡t azt a

szerzÅ‘dÃ©stâ€¦ - firtatta tovÃ¡bb Dagur.

- Ã‰pp ezÃ©rt volt ideje Ã¡tbeszÃ©lni Å‘ket. Most mennem kell. Sok mÃ©g a teendÅ‘m, fiam.

- Ã‰rtettem, apÃ¡mâ€¦ - vÃ¡laszolt Dagur bosszÃºsan, majd grimaszolva nÃ©zte, ahogy apja elhagyja a termet. Sok dolgot lenyel az apjÃ¡tÃ³l, azt azonban hogy hazudjon neki, Ã©s hÃ¼lyÃ©nek is nÃ©zze, hatÃ¡rozottan nem. A ruhaujjÃ¡val kifÃ©nyesÃ-tette a tÅ‘rt, majd a csizmÃ¡jÃ¡ba csÃºsztatva Vorg kapitÃ¡ny keresÃ©sÃ©re indult. RemÃ©lhetÅ‘leg Å‘ legalÃ¡bb szerzett valami hasznÃ¡lhatÃ³ informÃ¡ciÃ³t.

* * *

><p>BosszÃºsan fordultam a mÃ¡sik oldalamra Ã©s sÃ³hajtottam egy nagyot. Fogalmam sincs rÃ³la, hogy miÃ³ta prÃ³bÃ¡lok visszaaludni sikertelenÃ¼l. ElÅ‘szÃ¶r csak forgolÃ³dtam, majd elkezdtem mindenfÃ©lÃ©n agyalni. Fogatlan prÃ³bÃ¡lta a lehetÅ‘ legjobban kÃ¶rbeÃ-rni ezt a kÃ¼lÃ¶nleges kÃ©pessÃ©gÃ¼ket, azonban minÃ©l tÃ¶bbet agyalok rajta, annÃ¡l tÃ¶bb kÃ©rdÃ©s merÃ¼l fel bennem. <em>Mi tÃ¶rtÃ©nik egy sÃ¡rkÃ¡nnyal, ha elveszti a tÃ¼zÃ©t? KÃ©pesek Å‘k is halÃ¡lra fagyni a nagy hidegben, akÃ¡rcsak mi, emberek?<em>

A hasamra fekÃ¼dve elÅ‘rÃ©bb kÃºsztam, hogy kileshessek az Ã©jfÃºria szÃ¡rnya alÃ³l. Szemei le voltak hunyva. _Elaludt volna?_ SzÃ¡mat elhÃºzva nÃ©ztem a mÃ¡r csak alig pislÃ¡kolÃ³ tÅ±zre. Mivel fÃ¡bÃ³l mÃ¡r alig van, jobb, ha nem mÃ¡szok ki Fogatlan szÃ¡rnya alÃ³l.

Fejemet a karomra fektetve nÃ©zelÅ‘dtem a barlangban. A bejÃ¡rat kicsivel tÃ¶bb, mint fele jÃ©gfallal volt borÃ-tva. EzÃ¼stmancs Ãºgy tÅ±nik tÃ©nyleg megtett mindent, hogy megÃ³vjon minket a vihartÃ³l.

KintrÅ‘l mÃ©g mindig hallatszÃ³dott a tombolÃ³ szÃ©l. Ilyen idÅ‘ben talÃ¡n tÃ©nyleg tovÃ¡bb tart a vadÃ¡szat, de nem is tudomâ€¦ Szerintem mÃ¡r Ã©bren vagyok legalÃ¡bb mÃ¡sfÃ©l Ã³rÃ¡ja. AzÃ³ta vissza kellett volna Ã©rnie, nem?

Elgondolkodva nÃ©ztem a ruhÃ¡m ujjÃ¡n egy foltot, mikor hirtelen erÅ‘sen koppant valami a jÃ©gfalon. Nagyot rezzenve emeltem fel a fejemet a karomrÃ³l Ã©s csendben vÃ¡rtam, jÃ¶n-e bÃ¡rmi tovÃ¡bbi hang. Egy ideig csak a szÃ©l sÃ¼vÃ-tÃ©se hallatszott. Magamban mÃ¡r kezdtem valamennyire lenyugodni Ã©s csak az Ã©lÃ©nk kÃ©pzeletemre hagyni, mikor vÃ¡ratlanul egy furcsa kis hangot vÃ©ltem hallani. ElÅ‘szÃ¶r egyÃ¡ltalÃ¡n nem volt tiszta, azonban ahogy Ãºjra Ã©s Ãºjra ismÃ©tlÅ‘dÃ¶tt, dÃ¶bbentem Ã¼ltem fel.

Sietve kimÃ¡sztam az Ã©jfÃºria masszÃ-v, fekete szÃ¡rnya alÃ³l Ã©s a jÃ©gfalhoz rohantam.

ElÅ‘szÃ¶r prÃ³bÃ¡ltam felmÃ¡szni a jÃ©gfalra, prÃ³bÃ¡lkozÃ¡som azonban lehetetlensÃ©gnek tÅ±nt. A jÃ©gfal teteje tÃºlsÃ¡gosan magasan volt, ezek mellett pedig rendkÃ-vÃ¼l csÃºszott. BosszÃºsan sÃ³hajtottam Ã©s siettem Fogatlanhoz.

Kezemet a fejÃ©re tettem Ã©s lassan elkezdtem simogatni. Dorombolva nyomta fejÃ©t a hasamba Ã©s Ã¡lmosan pislogott rÃ¡m.

- Hablaty? MiÃ©rt nem alszol? Valami baj van? â€“ kÃ©rdezte, szemein pedig lÃ¡tszott, hogy mÃ©g nincs teljesen magÃ¡nÃ¡l.

- Azt hiszem igen. Zajt hallottam kintrÅ‘l. KÃ©kes van itt.

- KÃ©kes? â€“ nÃ©zett a falra, majd hirtelen megrÃ¡zta a fejÃ©t. **_â€“ KÃ©kes? Mit akar itt?_**

- Bajban van. Ki kell mennem Ã©rte. Rombold le a falat.

- Hablaty, ha lerombolom azt a jÃ©gfalat, akkor nagyon hideg lesz itt bent.

- Tudom, de nem hagyhatjuk kint. KÃ©rlek. â€“ nÃ©ztem rÃ¡ kÃ¶nyÃ¶rÃ¶gve. Komoly tekintettel fÃ¼rkÃ©szett pÃ¡r pillanatig, majd nagyot sÃ³hajtva felÃ¡llt Ã©s kÃ¶zelebb lÃ©pett a bejÃ¡rathoz. Jobb szÃ¡rnyÃ¡t felemelte, fejÃ©vel pedig arra biccentett.

- BÃºjj be alÃ¡. Nem tudom, merre repÃ¼lnek majd a jÃ©gdarabok.

HÃ¡lÃ¡san bÃ³lintottam, majd a kÃ©rÃ©sÃ©nek eleget tÃ©ve bebÃºjtam a szÃ¡rnya alÃ¡. Egy darabig a szÃ©l sÃ¼vÃ-tÃ©sÃ©n kÃ-vÃ¼l nem volt egyÃ©b zaj. Fogatlan fejben prÃ³bÃ¡lhatta felmÃ©rni hova Ã©s milyen erÅ‘ssÃ©gÅ± plazmacsapÃ¡st lÅ‘jÃ¶n, amint azonban megvolt, jÃ¶tt a hÃ-res hang, mely csakis az Ã©jfÃºriÃ¡k lÃ¶vÃ©se elÅ‘tt figyelhetÅ‘ meg. A jÃ©gfal nagy robajjal tÃ¶rt darabokra, Fogatlan pedig lassan kinyitotta a jobb szÃ¡rnyÃ¡t.

KimÃ¡szva alÃ³la elÅ‘szÃ¶r a hideg levegÅ‘ csapott meg. Fogatlan, fejÃ©t lehajtva, szemeit pedig rÃ©snyire kinyitva nÃ©zett rÃ¡m.

- Ã‰s most? â€“ Ã©rdeklÅ‘dte, mire a kijÃ¡ratra biccentettem. Ott megkÃ¶zelÃ-tÅ‘leg derÃ©kmagassÃ¡gig mÃ©g mindig Ã¡llt egy fal, ezt azonban mÃ¡r kÃ¶nnyedÃ©n Ã¡t tudom mÃ¡szni.

- Megkeresem KÃ©kest. â€“ Ã¡lltam fel Ã©s sietÅ‘s lÃ©ptekkel hagytam el a barlangot. A jÃ©gfal darabjait Ã¡tmÃ¡szva hirtelen derÃ©kig Ã©rÅ‘ hÃ³ba sÃ¼ppedtem. Fogatlan aggÃ³dva nÃ©zett rÃ¡m.

- Biztos jÃ³l hallottad? Lehet csak a szÃ©l jÃ¡tszott. â€“ fordÃ-totta el a fejÃ©t az arcÃ¡ba csapÃ³ erÅ‘s szÃ©l miatt.

- Nem, segÃ-tsÃ©get kÃ©rt! Biztos vagyok benne. Valahol itt kell lennie. â€“ nÃ©ztem kÃ¶rbe Ã©s pÃ¡r lÃ©pÃ©st tettem a barlangtÃ³l. â€“ KÃ‰KES! â€“ kiÃ¡ltottam kezeimet tÃ¶lcsÃ©rkÃ©nt hasznÃ¡lva. Ilyen viharban az orromig sem lÃ¡tok. TanÃ¡cstalanul kÃ©mleltem a nagy fehÃ©rsÃ©get, KÃ©kesnek vagy egyÃ©b mÃ¡s illetÅ‘nek azonban nyoma sem volt..

VÃ¡ratlanul egy nagyobb szÃ©llÃ¶ket miatt elveszÃ-tettem az egyensÃºlyomat, Ã-gy hÃ¡ttal a hÃ³ba zuhantam.

- HABLATY!

A kezemet felemelve jeleztem, hogy hol vagyok Ã©s prÃ³bÃ¡ltam Ãºjra a lÃ¡bamra Ã¡llni, mikor hÃ¡tulrÃ³l valami elkapta a mellÃ©nyemet. Ijedtem kezdtem kapÃ¡lÃ³zni, egÃ©szen addig, amÃ-g felemelve a barlangba nem dobott.

A havat leporolva magamrÃ³l remegve fordultam meg Ã©s mÃ©g lÃ¡ttam, ahogy Fogatlan eltÅ±nik a szemeim elÅ‘l. AggÃ³dva pattantam fel Ã©s siettem a barlang kijÃ¡ratÃ¡hoz. Nem messze a kijÃ¡rattÃ³l Ã¡llt Fogatlan Ã©s feszÃ¼lten koncentrÃ¡lt valamire.

- Fogatlan? â€“ kÃ©rdeztem szinte suttogva.

A fÃ¼leit hegyezve egyszer csak megindult valamerre, majd elkezdett a hÃ³ban kutatni. DÃ¶bbenten nÃ©ztem, ahogy kiemeli KÃ©kest a sÅ±rÅ± hÃ³bÃ³l Ã©s rohan vissza hozzÃ¡nk. Sietve lÃ©ptem fÃ©lre az ÃºtbÃ³l, ahogy az Ã©jfÃºria Ã¡tugorva a jÃ©gfalat pillanatok alatt bent termett a barlangunkban. SzÃ¡jÃ¡ban KÃ©kes volt, aki a szokÃ¡sos kÃ©k mintÃ¡zata helyett teljesen kifakult fehÃ©rrÃ©.

Fogatlan lerÃ¡zva magÃ¡t elindult a barlang Ã¡ltalunk eddig fel nem fedezett rÃ©szÃ©be. Ã‰rtetlenÃ¼l indultam utÃ¡na. Ahogy egyre sÃ¶tÃ©tebb lett, a szÃ¡rnyÃ¡hoz Ã©rve prÃ³bÃ¡ltam kÃ¶vetni, merre megy. MÃ¡r nyitottam volna a szÃ¡mat, hogy megkÃ©rdezzem, hova megyÃ¼nk, mikor hirtelen visszarÃ¡ntott a szÃ¡rnyÃ¡val. DÃ¶bbenten Ã¡lltam meg Ã©s vÃ¡rtam, hogy mi lesz.

Ekkor meghallottam Ãºjra azt a hÃres Ã©jfÃºria lÃ¶vÃ©s elÅ‘tti hangot. Hunyorogva nÃ©ztem, ahogy a fÃ¶ldre egy fÃ©nyes parÃ¡zsÃ¡gyat csinÃ¡lt, KÃ©kest pedig lassan rÃ¡hÃºzta. Jobban kÃ¶rbenÃ©zve Ã©szrevettem, hogy pÃ¡r lÃ©pÃ©sre elÅ‘ttÃ¼nk egy barlangi tÃ³ van. Ã‰rtetlenÃ¼l fordultam Fogatlanhoz.

- Valamivel el kell foglalnom magamat, ha Ã©pp duzzogok, nem? MielÅ‘tt az emberfÃ©szekhez mentem volna, jÃ¡rkÃ¡ltam kicsit ezekben a jÃ¡ratokban. Sok meleg vizÅ± forrÃ¡st talÃ¡ltam. Az egyik ezt a tavat tÃ¶lti fel. Neki pont erre lesz szÃ¼ksÃ©ge, amint kicsit kiolvadt.

- Azt hiszem te mindig meg tudsz lepni, pajti. â€“ ingattam a fejemet dÃ¶bbenten Ã©s letÃ©rdeltem KÃ©keshez. A kristÃ¡lyhÃ¡t remegve nÃ©zett rÃ¡m. NyugtatÃ³n tettem kezemet az oldalÃ¡ra Ã©s halvÃ¡nyan elmosolyodtam. â€“ HÃ©. Nyugalom, minden rendben lesz. MÃ¡r biztonsÃ¡gban vagy.

/_Wâ€¦ Wadeâ€¦ Sâ€¦ SegÃtâ€¦ SegÃts_./

- Itt vagyok. Ne aggÃ³dj. Fogatlannal segÃtÃ¼nk. â€“ nyugtattam, mire KÃ©kes tekintete Fogatlanra esett.

Ã‰rtetlenÃ¼l pislogva nÃ©ztem Å‘ket. Ãšgy tÅ±nt, mintha KÃ©kes mondott volna valamit Fogatlannak, aki aggÃ³dva fordult a barlang kijÃ¡rata felÃ©. Egyik pillanatrÃ³l a mÃ¡sikra Fogatlan felÃ¡llt, mire kÃ¶vettem a pÃ©ldÃ¡jÃ¡t.

- MÃ©gis mit tervezel? â€“ kÃ©rdeztem, Fogatlan pedig bosszÃºsan fÃºjtatott egyet.

- Megkeresem kedvenc hÃ³fÃºriÃ¡nkat. â€“ fordÃtott nekem hÃ¡tat.

- Megyek Ã©n is. â€“ jelentettem ki hatÃ¡rozottan. Fogatlan erre megtorpant, mire Ã©n szÃ©pen belesÃ©tÃ¡ltam.

_- SzÃ³ sem lehet rÃ³la. Mire elÃ©rnÃ©nk a legkÃ¶zelebbi fÃ¡ig, halÃ¡lra fagynÃ¡l. Te itt maradsz a kristÃ¡lyhÃ¡ttal. _â€“

biccentetett KÃ©kes felÃ©.

- Mondott neked valamit, ugye? Valami baja esett EzÃ¼stmancsnak? Ha Ãgy van, szÃ¼ksÃ©ged lehet a segÃtsÃ©gemre.

- Ha visszahoztam, segÃthetsz, addig azonban maradsz ebben a barlangban.

- Hogy fogod megtalÃ¡lni egyedÃ¼l? Ne kezdd azt, hogy Ã©jfÃºria vagy, mindenre kÃ©pes vagy egyedÃ¼l, mertâ€¦

- Jelenleg csak akadÃ¡lyoznÃ¡l, Hablaty. VigyÃ¡zz a KristÃ¡lyhÃ¡tra. Ha kezd visszatÃ©rni a szÃne, kezdj meleg vizet Ã¶nteni a pikkelyeire. Hamar kiszÃ¡radhat. Miattam ne aggÃ³dj. Sietek vissza.

- Deâ€¦

- Miattad ne kelljen aggÃ³dnom, okÃ©? â€“ fordult mÃ©g vissza Ã©s dÃ¶rzsÃ¶lte fejÃ©t az oldalamnak. LeÃ¼lve a fÃ¶ldre a kezeim kÃ¶zÃ© vettem a fejÃ©t Ã©s komolyan nÃ©ztem zÃ¶ld szemeibe.

- Siess vissza, jÃ³? Ã‰s vigyÃ¡zz magadra.

Az Ã©jfÃºria dorombolva nyalta meg az arcomat, amit aztÃ¡n fintorogva tÃ¶rÃ¶ltem le a ruhÃ¡m ujjÃ¡val. Fogatlan hÃ¡tralÃ©pve bÃ³lintott egy aprÃ³t mosolyogva, majd hÃ¡tat fordÃtva nekem, rohant kifelÃ© a barlangbÃ³l.

AggÃ³dva nyeltem egy nagyot, majd Ã¼ltem kÃ¶zelebb KÃ©keshez, aki szemeit lehunyva fekÃ¼dt a parÃ¡zson. SzerencsÃ©re mÃ¡r kevÃ©sbÃ© remegett. SÃ³hajtva vettem elÅ' a csizmÃ¡mbÃ³l a kristÃ¡lyt, ami vilÃ¡goskÃ©k fÃ©nyÃ©vel egybÅ'l beragyogta a barlangot. _Fogatlan hamar vissza fog tÃ©rni, EzÃ¼stmanccsal egyÃ¼ttâ€¦ Csak meg kell nyugodnom Ã©s bÃznom benne._

* * *

><p>Atley szigetÃ©n a tombolÃ³ hÃ³vihar miatt drasztikusan lecsÃ¶kkent a lÃ¡tÃ³tÃ¡volsÃ¡g. Aki ilyen idÅ'ben indul neki az erdÅ'nek, egyszerre Ã¡llÃthatÃ³ bÃ¡tornak Ã©s ostobÃ¡nak. Egy bizonyos Ã©jfÃºria inkÃ¡bb az utÃ³bbinak Ã©rezte magÃ¡t, ahogy a szÃ©l a szemÃ©be hordta a havat.<p>

BosszÃºsan megrÃ¡zta a fejÃ©t, majd mÃ©ly levegÅ't vÃ©ve lehunyta szemeit. KoncentrÃ¡lnia kell, mert ha eltÃ©ved ezen a rÃ¶vid Ãºton, bizony csÃºnya vÃ©ge lehet a tÃ¶rtÃ©netnek.

A kristÃ¡lyhÃ¡t azt mondta, hogy a kis tavÃ¡nÃ¡l volt EzÃ¼stmancs hÃ¡rom Rettenetes rÃ©m Ã©s Wade, kÃ©kes â€žmestere" tÃ¡rsasÃ¡gÃ¡ban. A tÃ³ nincs messze a barlangtÃ³l. KÃ¶nnyedÃ©n oda kell talÃ¡lnia, ha kÃ¶veti az Ã¶svÃ©nyt.

FejÃ©t lehajtva, szemeit pedig Ã¶sszehÃºzva indult meg. SzÃ¡rnyait prÃ³bÃ¡lta minÃ©l kÃ¶zelebb hÃºzni a testÃ©hez, hogy lehetÅ'leg ne akadjanak el az Ã¡gakban.

Beletelt bizony tÃ¶bb hosszÃº percbe is, mire vÃ©gre lÃ¡tÃ³tÃ¡volsÃ¡gba kerÃ¼lt KÃ©kes tava. A tÃ³ nagyobb rÃ©sze be volt fagyva, EzÃ¼stmancs pedig a parton Ã¼lt. A hÃ¡rom rÃ©m mellette

Ã¶sszebÃºjva fekÃ¼dtek Ã©s nÃ©ztek a tÃ¡volba. Fogatlant pillanatnyi tÃ©tovÃ¡zÃ¡sÃ¡bÃ³l egy jÃ³ adag, a fejÃ©re esÅ' hÃ³ rÃ¡zta ki. Ã‰rtetlenÃ¼l kÃ¶zeledett hÃ¡tulrÃ³l a hÃ³fÃºriÃ¡hoz.

:: GyerÃ¼nk. MÃ¡r csak egy kicsit kell kibÃrni Ã©sâ€¦ ::

- EzÃ¼stmancs? Mit csinÃ¡lsz? â€“ szÃ³lalt meg Fogatlan, mire meglepÅ'dve fordult meg az emlÃtett hÃ³fÃºria.

:: Fogatlan? VÃ©gre megÃ©rkeztÃ©lâ€¦ :: - dorombolta EzÃ¼stmancs erÅ'tlenÃ¼l, majd kÃ¶zelebb lÃ©pve hozzÃ¡ felszisszent. Az Ã©jfÃºriÃ¡nak egybÅ'l feltÅ±nt, hogy milyen furcsa szÃ¶gben Ã¡ll a hÃ³fÃºria szÃ¡rnya. AggÃ³dva nÃ©zett kÃ©k szemeibe, majd fejÃ©vel a barlang felÃ© bÃ¶kÃ¶tt.

- GyerÃ¼nk. VisszamegyÃ¼nk. KÃ©kes ismerÅ'se merre van?

:: A vÃzben. Nem tudjuk magunkkal vinni. VÃz nÃ©lkÃ¼l meghal. Azt mondta, hogy menjÃ¼nk vissza nÃ©lkÃ¼le. ::

- A barlangban van egy tÃ³. Ott kibÃrja, amÃg jobbra nem fordul az idÅ'. â€“ lÃ©pett, majd hajolt kÃ¶zelebb az Ã©jfÃºria a vÃzhez. **_â€“ ElÅ' tudod hÃvni, vagy le kell mennem Ã©rte?_**

EzÃ¼stmancs halvÃ¡nyan elmosolyodott, majd az Ã©jfÃºriÃ¡hoz hasonlÃ³an Å' is kÃ¶zelebb hajolt a vÃzhez. A tÃ³ vÃztÃ¼krÃ©n megjelent kÃ©t fÃºria homÃ¡lyos kÃ¶rvonalaâ€¦

Ã‰s valami mÃ¡s is.

17. VarÃ¡zslatos lÃ©nyek

Sziasztok!

Ã•me, itt az Ãºj rÃ©sz. :) SajnÃ¡lom, hogy ennyit kellett rÃ¡ vÃ¡rni, kicsit Ã¶sszejÃ¶ttek a dolgok Ã©s mire igazÃ¡n Ã©szbe kaptam, mÃ¡r szeptember vÃ©ge volt. O.o Ã‰ppen ezÃ©rt igyekeztem az Ã¡tlagosnÃ¡l hosszabb rÃ©szt hozni. :)

A szereplÅ'k nevei a kÃ©rÃ©setekre pedig immÃ¡ron magyarul folytatÃ³dik. :D

Az Ãºj rÃ©szhez jÃ³ olvasÃ¡st Ã©s kÃ¶szÃ¶nÃ¶m a kitartÃ³ tÃ¼relmeteket. :)

17. RÃ©sz â€“ VarÃ¡zslatos lÃ©nyek?

* * *

><p>A napok feszÃ¼lten teltek Berken PlÃ©hpofa tÃ¡vollÃ©te alatt. A HuligÃ¡nok vezÃ©re legjobb barÃ¡tjÃ¡ra, BÃ©lhangosra bÃzta a falu kisebb-nagyobb problÃ©mÃ¡inak intÃ©zÃ©sÃ©t, Ãgy a kovÃ¡cs nap kÃ¶zben tÃ¶bbnyire a mÅ±hely Ã©s a falu meghatÃ¡rozott pontjai kÃ¶zÃ¶tt ingÃ¡zott. Ã‰pp egy ilyen rohangÃ¡lÃ¡s utÃ¡n tÃ©rt vissza a mÅ±helybe rÃ¡nÃ©zni Ãºj inasai munkÃ¡jÃ¡ra, mikor Ãºt kÃ¶zben GunnÃ¡rba botlott. RÃ©gi harcostÃ¡rsa morogva cipelt egy nagyobb kosÃ¡r halat a hÃ¡tÃ¡n, kezÃ©ben pedig a jÃ³l ismert lapÃ¡t volt.<p>

- Na mi az, cimbora? IsmÃ©t rÃ¡d maradtak a bestiÃ¡k? â€“ kÃ©rdezte BÃ©lhangos szÃ³rakozottan. GunnÃ¡r bosszÃºsan fordult a kovÃ¡cs felÃ©.

- Nagyon vicces. RÃ¶hÃ¶gÃ©s helyett inkÃ¡bb segÃ-thetnÃ©l. Ezen kÃ-vÃ¼l is mÃ©g ezer dolgom van a kikÃ¶tÅ‘ben is. KÃ¼blit Ã©s PozdÃ³jÃ¡t vÃ¡rjuk a fogÃ¡ssal.

- Nekem is sok a munkÃ¡m, GunnÃ¡r. PlÃ©hpofa rÃ¡m hagyta a falu Ã¼gyes-bajos dolgait Ã©s mÃ©g a mÅ±helyem is ott van, mÃ©gsem panaszkodok. Vikingek vagyunk! â€“ verte a mellÃ©t bÃ¼szkÃ©n BÃ©lhangos.

- Az Ã¼zletedben ott vannak az inasaid. Nincs is vele annyi gond.

- Heh, te csak azt hiszed. Az a hÃ¡rom bajkeverÅ‘â€¦ Hablattyal kÃ©tszer ennyi munkÃ¡val vÃ©geztÃ¼nk egy nap alatt. Asztridon Ã©s HalvÃ©ren kÃ-vÃ¼l jÃ³formÃ¡n semmit sem Ã©r a nagy segÃ-tsÃ©gÃ¼k.

- A semminÃ©l akkor is tÃ¶bb az a segÃ-tsÃ©g. â€“ ingatta a fejÃ©t GunnÃ¡r Ã©s indult volna tovÃ¡bb az arÃ©na felÃ©, mikor BÃ©lhangos az Ã¡llÃ¡t dÃ¶rzsÃ¶lve szÃ³lt utÃ¡na.

- VÃ¡rj GunnÃ¡r! TalÃ¡n akad itt egy megoldÃ¡s a problÃ©mÃ¡dra. â€“ vakarta meg a fejÃ©t BÃ©lhangos, majd a mÅ±hely irÃ¡nyÃ¡ba biccentett.

BÃ©lhangos mÅ±helyÃ©ben tÃ¶bbnyire rendben ment a munka. TakonypÃ³c megszokott panaszkodÃ¡sa Ã©s az ikrek idÅ‘nkÃ©nt kitÃ¶rÅ‘ veszekedÃ©sÃ©n kÃ-vÃ¼l mindenki tette a rÃ¡ kiosztott munkÃ¡t. Asztrid Ã©pp egy elkÃ©szÃ¼lt fejszÃ©t prÃ³bÃ¡lgatott, mikor BÃ©lhangos lÃ©pett be az ajtÃ³n. TakonypÃ³c a munkÃ¡jÃ¡t egybÅ‘l fÃ©lrehagyva termett a kovÃ¡cs elÅ‘tt.

- Ez mÃ¡r az ebÃ©dszÃ¼net lesz, ugye BÃ©lhangos? Olyan Ã©hes vagyok, hogy itt helyben meg tudnÃ©k enni egy egÃ©sz jakot!

- Nem. Ha befejezted annak a kupac fegyvernek az Ã©lesÃ-tÃ©sÃ©t, akkor lesz itt az ebÃ©dszÃ¼net. MozgÃ¡s vissza dolgozni. Asztrid! Ki tudnÃ¡l jÃ¶nni? â€“ szÃ³lÃ-totta a kovÃ¡cs a fiatal vikinglÃ¡ny, aki erre meglepÅ‘dve bÃ³lintott Ã©s kÃ¶vette.

Kint a kovÃ¡csmÅ±helytÅ‘l nem is olyan messze Ã¡llt GunnÃ¡r, lÃ¡thatÃ³an vÃ¡rakozva. BÃ©lhangos bosszÃºsan biccentett felÃ©.

- GunnÃ¡rnak szÃ¼ksÃ©ge van egy kis segÃ-tsÃ©gre az arÃ©nÃ¡ban.

- A sÃ¡rkÃ¡nyoknÃ¡l? Miben tudnÃ©k Ã©n segÃ-teni? â€“ Ã©rdeklÅ‘dte Asztrid kÃ-vÃ¡ncsian.

- Halat kell adni nekik Ã©s kipucolni a ketreceiket. A kikÃ©pzÃ©sen Hablaty utÃ¡n te voltÃ¡l a legjobb. RÃ³lad tudom, hogy nem kÃ¶vetnÃ©l el olyan ostobasÃ¡gokat, mint pÃ©ldÃ¡ul az ikrek. BÃ-zhatok benned? MegkÃ©rhetlek, hogy segÃ-ts a sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶rÃ¼l?

- Ez termÃ©szetes, BÃ©lhangos. Megteszek mindent, ami tÅ‘lem telik. â€“ felelte Asztrid magabiztosan, majd a fejszÃ©jÃ©t fogva sietett GunnÃ¡r utÃ¡n.

* * *

><p>Nyugtalanul Ã¼ltem KÃ©kes mellett Ã©s forgattam kezeim kÃ¶zÃ¶tt a kristÃ¡lyt. Fogatlan mÃ¡r elÃ©g rÃ©gÃ³ta elment, a szÃ©l sÃ¼vÃtÃ©sÃ©bÅ‘l ÃtÃ©lve pedig cseppet sem javult az idÅ‘. Tudom, hogy Å‘ egy Ã©jfÃºria. Elhiszem, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyok jÃ³l bÃrjÃ¡k a hideget - legalÃ¡bbis jobban, mint mi, emberek â€“, de ha vÃ©letlenÃ¼l eltÃ©vedneâ€¦ Mihez kezdene a hidegben, fedezÃ©k nÃ©lkÃ¼l? TalÃ¡n most Ã©pp neki van szÃ¼ksÃ©ge a segÃtsÃ©gre, Ã©n pedig mit csinÃ¡lok? ÃœlÃ¶k bent a biztonsÃ¡gos barlangban Ã©s vÃ¡rok.<p>

/ _KÃ©t-lÃ¡bon jÃ¡rÃ³â€¦ TudnÃ¡l segÃteni?_ / - hallottam hirtelen KÃ©kes erÅ‘tlen hangjÃ¡t, mire picit megugrottam.

- Pâ€¦ persze. Miben kÃ©ne segÃtenem? â€“ Ã©rdeklÅ‘dtem hezitÃ¡lva, fejben azonban mÃ©g mindig Fogatlanon gondolkoztam.

/ Az oldalam kezd kiszÃ¡radni, de mÃ©g nincs elÃ©g energiÃ¡m visszamenni a vÃzbe. / - pillantott a szÃ¡raz pikkelyekre. SÅ±rÅ±n bÃ³logattam, majd folytattam a kristÃ¡lyommal valÃ³ kis jÃ¡tÃ©kot. _Fogatlan ugyan azt mondta, hogy csak akadÃ¡lyoznÃ¡m, azÃ©rt nem mehetek vele. A hideg miatt ez tÃ©nyleg Ãgy van. Thor szerelmÃ©re, igazÃ¡n szereznem kÃ©ne mÃ¡r egy igazi tÃ©li kabÃ¡totâ€¦._

/ Akkor segÃtenÃ©l, ember? / - hallottam Ãºjra KÃ©kest, mire meglepÅ‘dve nÃ©ztem rÃ¡. PÃ¡r tÃ©tova pislogÃ¡st kÃ¶vetÅ‘en megrÃ¡ztam a fejemet.

- BocsÃ¡ss meg, segÃtek, persze. Fejben egÃ©sz mÃ¡shol voltam. â€“ szabadkoztam Ã©s lassan kÃ¶zelebb kÃºsztam a vÃzhez.

A kristÃ¡lyt lerakva a sÃ¡rkÃ¡ny mellÃ©, felhÃºztam a tunikÃ¡m ujjait Ã©s belemÃ¡rtottam a kezemet a vÃzbe. Nagyot szisszenve hÃºztam vissza. ElÃ©g melegnek tÅ±nt elsÅ‘re, tÃ¶bbnyire azÃ©rt is, mert az ujjaim nagyon hidegek. Ãšjra prÃ³bÃ¡lkozva sikerÃ¼lt egy kisebb mennyisÃ©get KÃ©kes oldalÃ¡ra Ã¶ntenem. Fintorogva hÃºztam el a szÃ¡m szÃ©lÃ©t Ã©s vettem fel a kristÃ¡lyt.

- Ez Ãgy nagyon lassan megy. De tudod mit? MegnÃ©zem, hÃ¡tha van nÃ¡lam valami, amivel egyszerÅ±bben merhetek vizet. MindjÃ¡rt jÃ¶vÃ¶k. â€“ kÃ¡szÃ¡lÃ³dtam fel.

/ _KÃ¶szÃ¶nÃ¶m._ / - felelte erÅ‘tlenÃ¼l. Mosolyogva bÃ³lintottam Ã©s sietÅ‘s lÃ©ptekkel indultam vissza a kosaramhoz.

A barlang azon rÃ©szÃ©n, melyen a kosaramat hagytam rettentÅ‘en hÅ±vÃ¶s lett. A jÃ©gfal korÃ¡bban felfogta a nagy rÃ©szÃ©t, nÃ©lkÃ¼le azonban csontig hatolÃ³ hideg volt.

A kosaramhoz tÃ©rdelve kinyitottam azt Ã©s elgondolkodva kutattam a dolgaim kÃ¶zÃ¶tt. Tekintetem kÃ¶zben Fogatlan kÃ©szÃ¼lÅ‘ szÃ¡rnyÃ¡ra esett. TalÃ¡n nem Ã¡rtana minden holmimat beljebb vinni Ã©s kitalÃ¡lnom valamit, hogy hogyan tartsam magamat is melegen. KÃ©kes mellett mÃ©g nincs olyan hideg, mint itt, de mÃ¡r korÃ¡nt sincs olyan meleg, mint mikor Fogatlan elment. A kulacsomat elÅ‘vettem, majd Fogatlan szÃ¡rnyÃ¡nak elemeiÃ©rt nyÃºltam. A jÃ©ghideg vasrudat beleraktam a kosÃ¡rba, majd becsukva azt a vÃ¡llamra vetettem. A kulacsot a kezeim kÃ¶zÃ© vÃ©ve fordultam, hogy indulok vissza KÃ©keshez, tekintetem azonban megÃ¡llt a barlang bejÃ¡ratÃ¡n. A nagy

szÃ©lben Ã©s hÃ³esÃ©sben a kÃ¶zeli fÃ¡kig is alig lÃ¡tni. Mennyire jÃ³ az Ã©jfÃºriÃ¡k tÃ¡jÃ©kozÃ³dÃ¡si kÃ©pessÃ©ge? KÃ©pes lesz visszatalÃ¡lni a barlanghoz, vagyâ€¦ Nem. Nem is akarok erre gondolni.

Nagy sÃ³haj kÃsÃ©retÃ©ben hÃ¡tat fordÃtottam a barlang bejÃ¡ratÃ¡nak Ã©s elindultam vissza a kristÃ¡lyhÃ¡thoz, magamban pedig csak remÃ©nykedtem, hogy minden rendben van a fÃºriÃ¡kkal.

* * *

><p>Egy viking bÃ¡rmikor kÃ©sz egy kis egÃ©szsÃ©ges versengÃ©sre a tÃ¶rzsÃ¶n belÃ¼l. Legyen gazdag vagy szegÃ©ny, katona, kovÃ¡cs vagy nemesi szÃ¡rmazott, ez egyszerÅ±en a vÃ©rÃ¼kben van. VisszautasÃtani egy kihÃvÃ¡st gyÃ¡vasÃ¡g, ilyenkor pedig mÃ©g az sem szÃ¡mÃt, ha egy vezÃ©red kÃ¶zvetlen parancsÃ¡t Ã©rtÃ©keled kevÃ©sbÃ© fontosnak. A kÃ©rdÃ©s csak az, megÃ©ri-e alÃ¡becsÃ¼lni a vezÃ©red parancsÃ¡t, ha az illetÅ‘ nevÃ©ben Ã©s viselkedÃ©sÃ©ben is valÃ³di â€žtÃ©bolyult".<p>

Az Ã¡dÃ¡zok hÃrhedt flottÃ¡jÃ¡nak kapitÃ¡nya, Vorg, Ã©ppen a jÃ³l megÃ©rdemelt mÃ©zsÃ¶rÃ©t iszogatta a vÃ¡ros egyik kocsmÃ¡jÃ¡ban, mikor maga Dagur a TÃ©bolyult rontott be az ajtÃ³n. Szeme egybÅ‘l megakadt a fÃ©rfin. Idegesen, tÃ¶bb embert is fÃ©lrelÃ¶kve odalÃ©pett Vorg kapitÃ¡ny mellÃ©, Ã¶vÃ©rÅ‘l pedig elÅ‘hÃºzva egy tÅ‘rt, ingerÃ¼lten az asztalba vÃ¡gta.

- MÃ©gis mit mÅ±velsz itt? Azt hittem elÃ©g vilÃ¡gosan a tudtodra adtam, hogy amint utÃ¡najÃ¡rtÃ¡l a HuligÃ¡nok titokzatos Ã©rkezÃ©sÃ©nek Ã©s tÃ¡vozÃ¡sÃ¡nak okÃ¡ra, rÃ¶gtÃ¶n fogod magadat Ã©s megkeresel. â€“ sziszegte az Ã¡dÃ¡zok leendÅ‘ vezÃ©re a katona arcÃ¡ba.

- Eâ€¦ elnÃ©zÃ©st uram. MÃ¡r Ãºton voltam vissza, mikor a fiÃºkâ€¦

- Bla-bla-bla-bla. Uncsi. TÃ©rjÃ¼nk a tÃ¡rgyra. Mit akart itt PlÃ©hpofa?

- Ãšgy tudom, hogy a bÃ©keszerzÅ‘dÃ©st beszÃ©ltÃ©k Ã¡t az apjÃ¡val, uram. BizonyÃ¡ra volt pÃ¡r pont, amin vÃ¡ltoztatni akart, vagy pontosÃtani az alÃ¡ÃrÃ¡s elÅ‘tt.

- Ã‰rdekes. Ezt maga PlÃ©hpofa mondta? â€“ hÃºzta fel a szemÃ¶ldÃ¶kÃ©t Dagur.

- Nem. Mire a kikÃ¶tÅ‘be Ã©rtem, a HuligÃ¡n hajÃ³ mÃ¡r Ãºton volt vissza Berkre. A srÃ¡cok beszÃ©ltÃ©k itt a kocsmÃ¡ban. â€“ legyintett Vorg kapitÃ¡ny vigyorogva a szembetÅ±nÅ‘en rÃ©szeg katonÃ¡k felÃ©. Dagur grimaszolva fordult el.

- Ennyi. Ez volt az utolsÃ³ alkalom, hogy bÃ¡rmi fontosat is a csÃ¼rhÃ©re bÃzok. â€“ morogta az orra alatt Dagur, majd dÃ¼hÃ¶sen hagyta el az ivÃ³t. Vorg kapitÃ¡ny gyorsan megitta az utolsÃ³ korty mÃ©zsÃ¶rÃ©t, majd sietve kÃ¶vette a vezÃ©rÃ©t.

* * *

><p>Minden telepÃ¼lÃ©snek megvannak a kiemelkedÅ‘ jelentÅ‘sÃ©gÅ± helyszÃnei. Lehet Ã©pp szÃ³ a kikÃ¶tÅ‘rÅ‘l, kocsmÃ¡rÃ³l, nagyteremrÅ‘l, vagy Ã©pp Berken az arÃ©nÃ¡rÃ³l. Az arÃ©na a falutÃ³l

viszonylag odÃ©bb esÅ‘ terÃ¼leten lett kialakÃ-tva. Falai masszÃ-vak, teteje erÅ‘s rÃ¡csokkal fedett. MÃ-g mÃ¡s helyeken az emberek medvÃ©kkel vagy farkasokkal harcolnak, Berken a vikingek sÃ¡rkÃ¡nyokkal.<p>

A fiatal harcosok beavatÃ¡sa jelentÅ‘s esemÃ©ny a faluban, a sÃ¡rkÃ¡nyokkal azonban mÃ©g sok teendÅ‘ van a nagy napig. Etetni, itatni Å‘ket, valamint a ketreceiket takarÃ-tani nem kis Ã©s veszÃ©lytelen feladat. A harcokban Ã¡ltalÃ¡ban tapasztaltabb vikingek vÃ©gzik ezt a feladatot, egyikÃ¼k pedig nem volt mÃ¡s, mint a mindig morgÃ³ GunnÃ¡r Naglason. GunnÃ¡r egy nagydarab, szÅ‘ke hajÃº Ã©s hatalmas szakÃ¡llÃº fÃ©rfi volt. Jobb kezÃ©rÅ‘l kÃ©t ujj hiÃ¡nyzott, kÃ¶szÃ¶nhetÅ‘en egy sÃ¡rkÃ¡nynak, ezzel pedig mindig bÃ¼szkÃ©n szokta riogatni a falu fiatal vikingjeit.

Az arÃ©nÃ¡ba Ã©rkezve Asztrid fintorogva rakta le a vÃ¡llÃ¡rÃ³l a kosÃ¡r halat. A szagÃ¡bÃ³l Ã-tÃ©lve emberi fogyasztÃ¡sra mÃ¡r alkalmatlan. A szÅ‘ke lÃ¡ny kÃ©tkedve nÃ©zte a kosarat. Nem ismeri a sÃ¡rkÃ¡nyokat, de ha Å‘ most a helyÃ¼kben lenne, ezt biztos nem ennÃ© meg.

- Hozz vizet a bestiÃ¡knak. â€“ nyitott ki GunnÃ¡r egy Ã¼res istÃ¡llÃ³t. â€“ Berakod a vizet Ã©s a halat az Ã¼res istÃ¡llÃ³ vÃ©gÃ©be. KimÃ©sz, bezÃ¡rod a kaput, kintrÅ‘l pedig kinyitod a sÃ¡rkÃ¡ny ketrecÃ©t. Amint Ã¡tment a bestia a mÃ¡sik ketrecbe, bezÃ¡rod. IsmÃ©teld el. â€“ fordult GunnÃ¡r szigorÃº tekintettel Asztrid fele.

- Vizet hozok, a halat Ã©s a vizet az istÃ¡llÃ³ vÃ©gÃ©be rakom, kimegyek, bezÃ¡rom a kaput, kintrÅ‘l kinyitom a sÃ¡rkÃ¡ny ketrecÃ©t, amint Ã¡tment a mÃ¡sik ketrecbe bezÃ¡rom. â€“ ismÃ©telte el Asztrid a feladatot. GunnÃ¡r komolyan bÃ³lintott egyet.

- Ã•gy. Nekem le kell mennem a kikÃ¶tÅ‘be. BÃ©lhangos szerint meg lehet bÃ-zni benned. Hiszek neki. Ha mÃ©gis, bÃ¡rmi baj tÃ¶rtÃ©nne egy a lÃ©nyeg: ne maradj egy ketrecben a sÃ¡rkÃ¡nnyal Ã©s legyen nÃ¡lad mindig a fegyvered. Amint vÃ©geztem a kikÃ¶tÅ‘ben, jÃ¶vÃ¶k vissza. â€“ fordult sarkon a fÃ©rfi Ã©s hagyta magÃ¡ra Asztridot. A szÅ‘ke lÃ¡ny Ã©rtetlenÃ¼l pislogott egy darabig, majd feszÃ¼lten fordult a ketrecek felÃ©. _MelyikÃ¼k legyen az elsÅ‘?_

* * *

><p>Elgondolkodva Ã¶ntÃ¶ttem le KÃ©kes oldalÃ¡t Ã©s fejÃ©t a kulacsomban levÅ‘ meleg vÃ-zzel, mikor vÃ©gre zajokra lettem figyelmes a barlang bejÃ¡rata felÅ‘l. A kristÃ¡lyomat a kezeim kÃ¶zt szorÃ-tva vÃ¡rtam. Hamarosan egy fÃºria alakja kezdett kirajzolÃ³dni nem is olyan messze tÅ‘lem.<p>

- MÃ¡r mindjÃ¡rt ott vagyunkâ€¦ - hallottam Fogatlan hangjÃ¡t, majd pÃ¡r pillanat mÃºlva egy gyengÃ©bb plazmacsapÃ¡ssal fÃ©nyt varÃ¡zsolt az Ã©jfÃºria a barlangunkba. A nagy sÃ¶tÃ©tsÃ©g utÃ¡ni hirtelen fÃ©ny miatt egy darabig csak hunyorogva szoktattam a szememet a fÃ©nyhez. Mikor vÃ©gre meglÃ¡ttam az Ã©jfÃºriÃ¡t, halvÃ¡ny mosoly kÃºszott arcomra.

- Azt hittem, mÃ¡r sosem Ã©rtek vissza. Mi tartottâ€¦ - kezdtem volna a kÃ©rdezÅ‘skÃ¶dÃ©sbe, ekkor azonban feltÅ±nt, hogy valaki van Fogatlan hÃ¡tÃ¡n. Nem is akÃ¡rkiâ€¦ DÃ¶bbenten Ã¡lltam fel Ã©s nÃ©ztem a vÃ¡ratlan vendÃ©gÃ¼nket: egy sellÅ‘.

KorÃ¡bban mÃ¡r hallottam tÃ¶rtÃ©neteket sellÅ‘krÅ‘l Ã©s szirÃ©nekrÅ‘l. KalmÃ¡r Johann szÃ¡mtalanszor mesÃ©lt gyÃ¶nyÃ¶rÅ± lÃ¡nyokrÃ³l, akiknek csÃpÅ‘tÅ‘l lefele szÃnes pikkelyekkel borÃtott uszonyuk volt lÃ¡bak helyett. IgazÃ¡bÃ³l nem is tudom, hogy korÃ¡bban hittem-e ezeknek a hÃres tÃ¶rtÃ©neteknek. Johann imÃ¡d tÃºlozni a tÃ¶rtÃ©neteiben, Ãgy azonban, hogy a sajÃ¡t szemeimmel lÃ¡thatok sellÅ‘t, minden kÃ©tsÃ©gem kÃ¶ddÃ© vÃ¡lt. Jobban megnÃ©zve egy fiÃº sellÅ‘rÅ‘l volt szÃ³. SzÅ‘ke haja volt, uszonya pedig, ahogy mozgatta, hol kÃ©k, hol pedig zÃ¶ldben pompÃ¡zott. Egy pillanatra talÃ¡lkozott a tekintetÃ¼nk, ettÅ‘l pedig mÃ©g a hideg is kirÃ¡zott. Olyan undorral nÃ©zett vÃ©gig rajtam, mint Asztrid TakonypÃ³c bizonyos udvarlÃ¡si kÃsÃ©rletein.

Csendben eltÃ¡volodtam a kristÃ¡lyhÃ¡ttÃ³l Ã©s nÃ©ztem, ahogy a sellÅ‘ lemÃ¡szik FogatlanrÃ³l a vÃzbe. Tekintete egybÅ‘l KÃ©kesre esett. AggÃ³dva kÃ¶zeledett a parthoz Ã©s Ã©rt a kristÃ¡lyhÃ¡thoz. Csendben simogatta KÃ©kes oldalÃ¡t Ã©s egy pillanatig nem nÃ©zett Ãºjra rÃ¡m. Ã‰rtetlenÃ¼l dÃ¶ntÃ¶ttem kissÃ© oldalra a fejemet.

- Hablaty? Ide tudnÃ¡l jÃ¶nni? â€“ hallottam Fogatlan hangjÃ¡t, Ãgy a vÃztÅ‘l eltÃ¡volodva csatlakoztam a kÃ©t fÃºriÃ¡hoz.

Fogatlan Ã©pp EzÃ¼stmancs szÃ¡rnyÃ¡t vizsgÃ¡lta. A hÃ³fÃºria arcÃ¡n fÃ¡jdalom tÃ¼krÃ¶zÅ‘dÃ¶tt.

- Mi tÃ¶rtÃ©nt veled, EzÃ¼st? MegsÃ©rÃ¼ltÃ©l? Komoly? â€“ lÃ©ptem kÃ¶zelebb aggÃ³dva.

:: Nem, cseppet se fÃ©lj Hablaty. Azt hiszem csak kiugrott a helyÃ©rÅ‘l a szÃ¡rnyam. A szÃ©l sokkal erÅ‘sebb volt, mint amire szÃ¡mÃtottam. A tÃ³ kÃ¶rnyÃ©kÃ©n csÃºnyÃ¡n elkapott. Mire kettÅ‘t pislogtam, mÃ¡r a fÃ¡k kÃ¶zÃ¶tt voltam. :: - vÃ¡laszolt egy nagy grimasz kÃsÃ©retÃ©ben.

- MÃ¡shol nem sÃ©rÃ¼ltÃ©l meg? Tudok esetleg valamiben segÃteni? â€“ nÃ©ztem Fogatlanra, aki hatÃ¡rozottan megingatta a fejÃ©t.

- Nem. AzÃ©rt szÃ³ltam, mert nem szerettem volna, ha kÃ¶zel mÃ©sz nÃ©lkÃ¼lem ahhoz a fÃ©lig hal, fÃ©lig ember-szerÅ± lÃ©nyhez. VeszÃ©lyes lehet.

- A tekintetÃ©bÅ‘l Ã©szrevettem, hogy nem kedveli az embereket. â€“ vakartam meg a tarkÃ³mat kelletlenÃ¼l. â€“ De ne aggÃ³dj, nem megyek kÃ¶zel hozzÃ¡. â€“ vÃ¡laszoltam mosolyogva.

- RemÃ©lem ezt az ÃgÃ©retedet ezÃºttal be is tartod, Ã©s nem kevered magadatâ€¦ vele egyÃ¼tt pedig minket is bajba. â€“ felelte rÃ¡m sem nÃ©zve.

- HÃ©! Mikor nem tartottam Ã©n be az ÃgÃ©retemet Ã©s kevertelek titeket bajba? â€“ kÃ©rdeztem kissÃ© felhÃ¡borodva, majd miutÃ¡n fejben hamar Ãºjra Ã¡tpÃ¶rgettem az elmÃºlt hetek esemÃ©nyeit, a torkomat kÃnosan megkÃ¶szÃ¶rÃ¼lve folytattam. â€“ Tudod mit? InkÃ¡bb ne vÃ¡laszolj.

Fogatlan a szemÃ©t forgatva motyogott valamit az orra alatt, majd folytatta EzÃ¼stmancs szÃ¡rnyÃ¡nak vizsgÃ¡latÃ¡t.

- EzÃ¼st szÃ¡rnyÃ¡val biztos nem tudok segÃ-teni? â€“ Ã©rdeklÅ‘dtem Ãºjra, ezÃºttal azonban maga EzÃ¼stmancs ingatta a fejÃ©t.

:: Ebben inkÃ¡bb ne segÃ-ts. Nem szeretnÃ©lek vÃ©letlenÃ¼l megÃ¼tni. Nagyon fÃ¡jdalmas lesz, ha Fogatlan visszateszÃ-Ã-Ã-â€¦ :: - sikkantotta el a vÃ©gÃ©t. MÃ©g mielÅ‘tt EzÃ¼stmancs Ã©szrevette volna, Fogatlan egy gyors mozdulattal megfogta a hÃ³fÃºria szÃ¡rnyÃ¡t Ã©s egy erÅ‘s rÃ¡ntÃ¡ssal a helyÃ©re tette.

- TessÃ©k. SzÃ¡rny helyretÃ©ve. Jobb, mint ÃºjkorÃ¡ban. â€“ felelte Fogatlan nyugodt hangon. EzÃ¼st arcÃ¡n kis bosszÃºsÃ¡g lÃ¡tszÃ³dott, ennek ellenÃ©re elmotyogott egy halk kÃ¶szÃ¶nÃ¶mÃ¶t.

Mosolyogva nÃ©ztem, ahogy a szÃ¡rnyÃ¡t prÃ³bÃ¡lgatta nyÃºjtÃ³ztatni, Fogatlan pedig a mancsa nyalogatÃ¡sÃ¡ba kezdett. VÃ¡ratlanul hÃ¡tulrÃ³l valami hozzÃ¡Ã©rt a lÃ¡bamhoz Ã©s elkezdte a nadrÃ¡gomat cibÃ¡lni. MeglepÅ‘dve fordultam meg, mÃ¶gÃ¶ttem pedig hÃ¡rom rettenetes rÃ©m Ã¡llt. VidÃ¡man, a fejemet ingatva guggoltam le hozzÃ¡juk.

- HÃ©. Sziasztok cimborÃ¡k. TudjÃ¡tok, nem kÃ©ne megenni a nadrÃ¡gomat.

~ VÃ¶rÃ¶s testvÃ©r mÃ©g sosem talÃ¡lkozni pikkelytelenekkel. â€“ nÃ©zett rÃ¡m nagy szemekkel a vÃ¶rÃ¶s rÃ©m.

~ Pikkelytelen nem eszik kicsi sÃ¡rkÃ¡nyok, ugye? â€“ kÃ©rdezte a kÃ©k rÃ©m, amin felnevettem.

- Nem, nem eszek kis sÃ¡rkÃ¡nyokat. BarÃ¡t vagyok. â€“ Ã¼ltem le a fÃ¶ldre Ã©s tartottam a zÃ¶ld rÃ©m felÃ© a kezemet, aki egybÅ‘l elkezdte szaglÃ¡szni. Amint kÃ¶zelebb jÃ¶tt, elkezdtem vakargatni a fejÃ©t, amit hangos dorombolÃ¡ssal fogadott.

~ Pikkelytelen tÅ±nik barÃ¡tsÃ¡gos lÃ©nynek. â€“ mÃ¡szott az Ã¶lembe a zÃ¶ld rÃ©m.

- Hablatynak hÃ-vnak. â€“ mutatkoztam be vidÃ¡man.

~ Hablaty vakarja hÃ¡tÃ¡t vÃ¶rÃ¶s rÃ©mnek is. â€“ lÃ©pett kÃ¶zelebb a vÃ¶rÃ¶s rÃ©m, mÃ-g a kÃ©k vÃ¡ratlanul a vÃ¡llamra ugrott Ã©s elkezdte a hajamat szaglÃ¡szni.

~ Hablaty szÅ‘re vicces illatÃº. â€“ mondta a kÃ©k Ã©s vÃ¡ratlanul megnyalta a hajamat, amitÅ‘l teljesen kirÃ¡zkÃ³dtam.

- OkÃ©, ezt ne csinÃ¡ld Ãºjra kÃ©k kis rÃ©m. Nem szeretnÃ©m, ha nyÃ¡las lenne a hajam. â€“ kÃ©rtem fintorogva.

~ Hablaty mancsa varÃ¡zslatos. ZÃ¶ld rÃ©m szereti Hablaty mancsa. â€“ dorombolt a zÃ¶ld rÃ©m hangosan Ã©s dÃ¶rgÃ¶lÅ‘zÃ¶tt jobban a kezemnek.

~ VÃ¶rÃ¶s rÃ©m jobban szereti. VÃ¶rÃ¶s rÃ©m kÃ©r mÃ©g vakarÃ¡st.

~ Hablaty megvakarja kÃ©k rÃ©met is? KÃ©k rÃ©m ad halat Hablaty mancsÃ¡Ã©rt. â€“ bizonygatta a kis kÃ©k rÃ©m Ã©s kezdett volna a hal felÃ¶klendezÃ©sÃ©be, ami ellen heves fejrÃ¡zÃ¡ssal tiltakoztam.

- Nem, kÃ¶szÃ¶nÃ¶m. Nem vagyok Ã©hes. â€“ grimaszoltam.

Hirtelen nagy vita tÃ¶rt ki a hÃ¡rom rÃ©m kÃ¶zÃ¼l, hogy melyikÃ¼k is Ã©rdemli a â€žvarÃ¡zslatos mancsaimat". FÃºjtak, sziszegtek egymÃ¡sra a rÃ©mek, nagy hangzavart teremtve ezzel a barlangunkban. EbbÅ‘l Fogatlannak lett nagyon hamar elege, Ã-gy bosszÃºs arccal jelent meg mellettem Ã©s egy elÃ©g hangos ordÃ-tÃ¡ssal elkergette a hÃ¡rom rettenetes rÃ©met rÃ³lam.

- Teljesen rÃ¡d fognak mÃ¡szni, ha hagyod Å‘ket. â€“ morgott az Ã©jfÃºria a rÃ©mek felÃ©, amin csak megforgattam a szememet.

- Aranyosak voltak szerintem. Mindenki a varÃ¡zslatos mancsaimbÃ³l akart egy kicsit. â€“ mutattam felÃ© a kezeimet, Å‘ azonban nem volt tÃºlsÃ¡gosan lenyÅ±gÃ¶zve.

- A kezeiddel kÃ¶nnyebben elÃ©red azokat a pontokat, amiket mi csak nehezen tudunk, fatÃ¶rzsek Ã©s kÃ¶vek segÃ-tsÃ©gÃ©vel elÃ©rni. Nincs semmi varÃ¡zslatos a â€žmancsaidban". â€“ fekÃ¼dt el Ã©s folytatta a mosakodÃ¡st.

- Oh, igazÃ¡n? Akkor mit mondasz erre? â€“ kÃ©rdeztem jÃ¡tÃ©kosan Ã©s a hÃ¡tÃ¡ra mÃ¡szva elkezdtem vakargatni a nyaka kÃ¶rnyÃ©kÃ©n. Azonnal hangos dorombolÃ¡sba kezdett Ã©s lehunyta a szemeit. PÃ¡r pillanat mÃºlva nevetve csÃºsztam le rÃ³la. â€“ MÃ©g most sem varÃ¡zslatosak?

- Nem. Kicsit sem. â€“ sÃ³hajtott egy nagyot elÃ©gedetten Ã©s megnyalta az orrÃ¡t.

- Tudod, nÃ©ha visszavehetnÃ©l a nagy arcodbÃ³l. A bÃ¼szkesÃ©gedtÅ‘l mÃ¡r alig fÃ©rÃ¼nk el a barlangban, Ã©jfÃºria. â€“ Ã¼ltem le mellÃ©, mire a szÃ¡rnyÃ¡val kupÃ¡n csapott. â€“ HÃ©!

- Oh, bocsÃ¡nat. Ez Ã©n lettem volna? â€“ nÃ©zett rÃ¡m cseppet sem Ã¡rtatlanul. A fejemet vidÃ¡man ingatva dÅ‘ltem neki, tekintetem pedig a sellÅ‘ Ã©s KÃ©kes felÃ© terelÅ‘dÃ¶tt. Ha Å‘k tÃ©nyleg lÃ©teznek, akkor ez az jelenti, hogy mÃ¡s varÃ¡zslatos lÃ©nyek is vannak? KÃ-vÃ¡ncsian elfekÃ¼dtem az Ã©jfÃºria mellett Ã©s prÃ³bÃ¡ltam szemkontaktust lÃ©tesÃ-teni.

- Te Fogatlanâ€¦ Mondd csak, tudtad, hogy lÃ©teznek sellÅ‘k?

_- MicsodÃ¡k? _â€“ pillantott rÃ¡m kÃ©rdÅ‘n.

- SellÅ‘k. â€“ biccentettem a barlangi tÃ³ felÃ©.

- Ãšgy Ã©rted a fÃ©lig hal, fÃ©lig ember-szerÅ± lÃ©nyek? LÃ¡ttam mÃ¡r pÃ¡rat.

- Ejha. Eâ€¦ ez azt jelenti, hogy mÃ¡s misztikus lÃ©nyek is lÃ©teznek?

- Mire gondolsz? â€“ nÃ©zett rÃ¡m unottan az Ã©jfÃºria.

- Nem is tudomâ€¦ trollok? TÃ©nyleg vannak? Nem tudod, hogy miÃ©rt mindig a bal zoknit lopjÃ¡k el?

**_- IlyesmirÅ‘l nem tudok. A szigetÃ¼nkÃ¶n nÃ©ha megfordulnak azok a

hÃ¡tas Ã¡llataitok, csak szÃ¡rnyakkalâ€¦_**

- SzÃ¡rnyas lovak? â€“ lepÅ‘dtem meg teljesen. â€“ BÃ©lhangos sokat szokott mesÃ©lni trollokrÃ³l Berken, Johann pedig gyakran sellÅ‘ket emlegetett a tÃ¶rtÃ©neteiben, apÃ¡m azonban mindig mondogatta, hogy felejtsem el ezeket a mendemondÃ¡kat, mert ilyen lÃ©nyek nem lÃ©teznek. Most itt vagyok egy barlangban egy sellÅ‘vel Ã©s olyan lÃ©nyekrÅ‘l mesÃ©lsz nekem, akiket sokan a faluban tÃ¼ndÃ©rmesÃ©nek hisznek... Ez egyszerÅ±en hihetetlen.

:: Oh, sokat nem tudsz mÃ©g, Hablaty. HallottÃ¡l mÃ¡r pÃ©ldÃ¡ul unikornisokrÃ³l? Ã‰n talÃ¡lkoztam velÃ¼k. :: - csatlakozott EzÃ¼st a beszÃ©lgetÃ©sÃ¼nkbe.

- Unikornis? Nem ismerem Å‘ket. Mik azok? â€“ fordultam kÃ-vÃ¡ncsian a hÃ³fÃºriÃ¡hoz.

:: Olyan lovak, amiknek a fejÃ©n van egy csavart szarv. Nagyon fÃ©lÃ©nkek, szinte lehetetlensÃ©g a kÃ¶zelÃ¼kbe fÃ©rkÅ‘zni, azonban ha sikerÃ¼lâ€¦ A csorda, vagy a terÃ¼letÃ¼k vÃ©delmezÃ©se Ã©rdekÃ©ben bÃ¡rmire kÃ©pesek. ::

_- A fajtÃ¡tok azÃ©rt vadÃ¡ssza Å‘ket, mert azt hiszik, hogy a szarva jÃ³ gyÃ³gyÃ-r bÃ¡rmifÃ©le mÃ©rgezÃ©sre. _â€“ Ã¡llt fel Fogatlan Ã©s nyÃºjtÃ³zkodott egy nagyot.

- Ez igazÃ¡n varÃ¡zslatosan hangzik. Igaz is? A szarva tÃ©nyleg kÃ©pes meggyÃ³gyÃ-tani bÃ¡rmifÃ©le mÃ©rgezÃ©st?

:: Nem tudni. Mi sÃ¡rkÃ¡nyok mÃ©g sosem prÃ³bÃ¡ltuk, de az emberek kÃ¶rÃ©ben sokan hiszik, hogy kÃ©pes rÃ¡. ::

- KÃ©tlem, hogy igaz lenne. Az emberek azokon a terÃ¼leteken, ahol mi Ã©ltÃ¼nk azt is beszÃ©lik, hogy a szÃ¡rnyvÃ¡ltÃ³ vizeletbÅ‘l kÃ©szÃ¼lt fÅ‘zettÅ‘l kÃ©pesek lesznek Ãºgy beleolvadni a kÃ¶rnyezetbe, mint maga a sÃ¡rkÃ¡ny. Az egÃ©sz egy nagy ostobasÃ¡g, nekem elhiheted. â€“ Ã¶ltÃ¶tte ki a nyelvÃ©t undorodva, amin felnevettem.

- Ã‰s ezt meg is csinÃ¡ltÃ¡k az emberek? MÃ¡rmintâ€¦ konkrÃ©tan kÃ©szÃ-tettek fÅ‘zetet belÅ‘le? EgyÃ¡ltalÃ¡n hogyan szereztek sÃ¡rkÃ¡ny pisit? â€“ kÃ©rdeztem vigyorogva.

:: Nem az a kÃ©rdÃ©s itt, hogyan szereztek Ã©s meg is ittÃ¡k-e Hablaty. :: - nevetett fel hirtelen EzÃ¼stmancs, mire kÃ©rdÅ‘n nÃ©ztem rÃ¡.

- Nem ez a kÃ©rdÃ©s? HÃ¡t akkor mi? â€“ pislogtam rÃ¡ zavarodottan. EzÃ¼stmancs sejtelmesen kÃ¶zelebb hajolt hozzÃ¡m, majd fÃ©l szemmel az Ã©jfÃºriÃ¡ra sandÃ-tott.

:: A valÃ³di kÃ©rdÃ©s az, honnÃ©t tudja Fogatlan ilyen magabiztosan Ã¡llÃ-tani, hogy nem igaz a szÃ³beszÃ©d? :: - suttogta, mire kÃ-vÃ¡ncsian fordultam Fogatlanhoz. Az Ã©jfÃºria feltÅ±nÅ‘en lÃ¡tvÃ¡nyosan kerÃ¼lte a tekintetÃ¼nket.

- Fogatlan? â€“ kÃ©rdeztem kissÃ© gyanakodva, mire aprÃ³t rÃ¡ndult a fÃ¼le. _Csak nemâ€¦ a nagy Ã©s bÃ¼szke Ã©jfÃºriaâ€¦ -_ a gondolattÃ³l hirtelen mÃ©g a lÃ©legzetem is elakadt. Nyitottam volna a szÃ¡mat, az Ã©jfÃºria azonban egy nagyot fÃºjtatott.

- FiÃ³kakÃ©nt kÃ¶vet el a sÃ¡rkÃ¡ny hibÃ¡kat, okÃ©? FÅ‘leg, ha a nagyobb Ã©jfÃºriÃ¡k mÃ©g bÃ-ztatnak is minket. HÃ©! Ne nevess Hablaty! Te pedig fÅ‘leg ne, hÃ³fÃºria. Lefogadom, hogy te is csinÃ¡ltÃ¡l pÃ¡r bolondsÃ¡got fiÃ³kakÃ©nt.

:: MÃ¡r bocsÃ¡nat, de Ã©n nem ittam szÃ¡rnyvÃ¡ltÃ³ pisit! :: - tettetett felhÃ¡borodÃ¡st EzÃ¼stmancs.

- Ã‰n sem ittam! LegalÃ¡bbis nem egÃ©szen olyan formÃ¡banâ€¦ PÃ¡r fiÃ³kakori tÃ¡rsammal utÃ¡najÃ¡rtunk, hogy rajtunk mÅ±kÃ¶dik-e a fÅ‘zet. MegszereztÃ¼k az emberektÅ‘l Ã©sâ€¦maradjunk annyiban, hogy utÃ¡na hosszÃº ideig nem is Ã©lveztem annyira az evÃ©st, mint elÅ‘tte.

- HÃ¡t ezt nem hittem volna. Egy vilÃ¡g dÅ‘lt bennem Ã¶ssze rÃ³lad. â€“ feleltem Ã©s szinte mÃ¡r a kÃ¶nnyeimet tÃ¶rÃ¶lgettem a nevetÃ©stÅ‘l. EzÃ¼stmancs is hasonlÃ³ cipÅ‘ben jÃ¡rt.

- Nevessetek csakâ€¦ - fordÃ-totta el a fejÃ©t duzzogva a bÃ¼szke Ã©jfÃºria, mikÃ¶zben mi jÃ³kat nevettÃ¼nk rajta.

MiutÃ¡n sikerÃ¼lt kicsit lenyugodnom, vidÃ¡man paskoltam meg Fogatlan oldalÃ¡t Ã©s Ãºjra EzÃ¼stmancshoz fordultam.

- TÃ©rjÃ¼nk vissza az unikornisokhoz. Azt mondtad, hogy te mÃ¡r talÃ¡lkoztÃ¡l velÃ¼k? EmlÃ©kszel mÃ©g arra, hogy hol?

- Oh, nem! â€“ kiÃ¡ltott fel Fogatlan, mire meglepÅ‘dve ugrottam egy picit. Komoly tekintettel nÃ©zett engem az Ã©jfÃºria. â€“ **_Nem megyÃ¼nk olyan helyre, ahol unikornisok Ã©lnek. MÃ¡r csak az hiÃ¡nyzik, hogy felnyÃ¡rsaljanak Ã©s Ã©sâ€¦_**

- Ugyan, Fogatlan. Olyan Ã¼nneprontÃ³ tudsz lenni. Ã‰n csak kÃ-vÃ¡ncsi vagyok Ã©s szeretnÃ©k olyan dolgokat lÃ¡tni, amit korÃ¡bban mÃ©g soha. A kalandozÃ¡s errÅ‘l szÃ³l.

- Ha jÃ³l rÃ©mlik mÃ©g, azt mondtad, hogy mÃ©g nem voltÃ¡l Berken kÃ-vÃ¼l sehol mÃ¡shol. A kÃ-vÃ¡nsÃ¡god teljesÃ¼lt. Olyan dolgokat lÃ¡tsz, amiket korÃ¡bban mÃ©g soha. AmÃºgy meg, egyelÅ‘re azzal tÃ¶rÅ‘dj, hogy a szÃ¡rnyam minÃ©l elÅ‘bb kÃ©sz legyen. UtÃ¡na foglalkozhatunk a hÃ-rhedt â€žkalandozÃ¡ssal".

- Ha el tudnÃ©k jutni a vÃ¡rosba, akkor tÃ¶rÅ‘dnÃ©k a szÃ¡rnyaddal. Szerinted, ha elÃ¡ll a vihar Ã©s mÃ©g nincs este, el tudnÃ¡l vinni a vÃ¡rosig? Ha mÃ¡st nem, legalÃ¡bb a ruhÃ¡mat meg kÃ©ne csinÃ¡lnom ma. â€“ hÃºztam elÅ‘ a fÃ¼zetemet a mellÃ©nyem zsebÃ©bÅ‘l.

- Rengeteg hÃ³ van kint. MegfagynÃ¡l, mire az emberfÃ©szekig Ã©rnÃ©nk. â€“ nÃ©zett rÃ¡m aggÃ³dva az Ã©jfÃºria barÃ¡tom.

- VÃ¡rosig. â€“ javÃ-tottam ki, mikÃ¶zben elgondolkodva kezdtem lapozgatni a fÃ¼zetemben, Ã¼res lap utÃ¡n kutatva.

:: Ã‰n is el tudlak Ã¡m vinni az embervÃ¡rosig, Hablaty. Fogatlannak hÃ¡la mÃ¡r minden rendben van a szÃ¡rnyammal. :: - ajÃ¡nlotta EzÃ¼stmancs, mire mosolyogva nÃ©ztem rÃ¡.

- El tudnÃ¡l vinni? De biztos nem lenne belÅ‘le problÃ©ma? Nem kell mÃ©g pihentetned, vagyâ€¦

:: Nem, minden rendben van. Amint alÃ¡bbhagy ez tombolÃ³ vihar, indulhatunk is. :: - jelentette ki, amit Ã¶rÃ¶mmel fogadtam. A fÃ¼zetemre visszanÃ©zve ismÃ©t lapoztam volna, Fogatlan azonban hirtelen kÃ¶zelebb hajolt Ã©s elkezdte szaglÃ¡szni a lapokat.

- HÃ©! Ez nem kaja. Hagyd bÃ©kÃ©n. â€“ hÃºztam el az orra elÅ‘l, mire megingatta a fejÃ©t.

- Nem, Ã©n azt a pacÃ¡t nÃ©ztem. Pont Ãºgy nÃ©z ki, mint a pÃ¡rod BerkrÅ‘l. â€“ dÃ¶ntÃ¶tte oldalra a fejÃ©t, mire EzÃ¼stmancs is kÃ¶zelebb hajolt.

:: Hablatynak van pÃ¡rja? Nem is tudtam! Megmutatod nekem is? ::

- HÃ©! Asztrid nem is a â€žpÃ¡rom". Csak egy lÃ¡ny a falubÃ³l. Nem is kedvelâ€¦ â€“ nÃ©ztem vÃ©gig a rajzon, majd fejemet ingatva lapoztam.

- Nekem a szÃ¶kÃ©sÃ¼nk elÅ‘tti este egÃ©sz mÃ¡skÃ©pp tÅ±nt ez a kedvel, nem kedvel dologâ€¦ - nÃ©zett rÃ¡m Fogatlan mindentudÃ³n. Szemforgatva fordÃ-tottam hÃ¡tat neki.

- Az csak azÃ©rt volt, mert repÃ¼ltÃ¼nk. Asztrid a falu egyik legmenÅ‘bb harcosa. EsÃ©lyem sincs nÃ¡la, fÅ‘leg nem szÃ¡mÅ±zÃ¶ttkÃ©nt.

- Nem vagy szÃ¡mÅ±zÃ¶tt. Csak szÃ¶kÃ¶tt. â€“ prÃ³bÃ¡lt meg kijavÃ-tani Fogatlan, mire bosszÃºsan sÃ³hajtottam.

- Az majdnem ugyanaz. â€“ feleltem sutÃ¡n, szememet pedig Ã¶sszeszorÃ-tottam. â€“ Kimegyek, szerzek havat a kulacsomba. ElÃ©ggÃ© megszomjaztam. â€“ Ã¡lltam fel, Fogatlan pedig kÃ¶vette a pÃ©ldÃ¡mat.

- Veled megyek.

- Nem kell, igazÃ¡n. Csakâ€¦

_- Ragaszkodom hozzÃ¡. _â€“ nÃ©zett rÃ¡m komolyan, mire lassan bÃ³lintottam egy aprÃ³t.

A tavacska mellett levÅ‘ kosaramhoz sÃ©tÃ¡lva ijedten torpantam megy egy hangos sziszegÃ©s miatt. A sellÅ‘ a vÃ-z partjÃ¡tÃ³l eltÃ¡volodott, ezzel KÃ©kest magÃ¡ra hagyva, engem pedig hangosan figyelmeztetett, hogy ne lÃ©pjek kÃ¶zelebb. Fogatlan mellÃ©m lÃ©pve szintÃ©n hangos morgÃ¡sba kezdett. NyugtatÃ³n a fejÃ©re raktam a kezemet Ã©s a sellÅ‘ felÃ© pillantottam.

- HÃ©, semmi baj. Csak a kulacsomÃ©rt jÃ¶ttem. Nem akarlak bÃ¡ntani. â€“ feleltem Å‘szinte mosollyal az arcomon.

A sellÅ‘nek Ãºgy tÅ±nik ez nem volt elÃ©g, Ã-gy Ã³vatos mozdulatokkal vettem fel KÃ©kes mellÅ‘l a kulacsot Ã©s fogtam meg Ã©s hÃºztam EzÃ¼stmancs mellÃ© a kosaramat. Amint ezzel megvoltam, biccentettem Fogatlannak, majd a barlang kijÃ¡rata felÃ© vettÃ¼k az irÃ¡nyt.

* * *

><p>Asztrid fÃ¡radtan lÃ©pett be Ãºjra az arÃ©nÃ¡ba. Eleinte

prÃ³bÃ¡lta megvÃ¡rni, amÃg visszaÃ©r GunnÃ¡r a kikÃ¶tÅ‘bÅ‘l, mivel azonban ez sokÃ¡ig nem tÃ¶rtÃ©nt meg, Ãºgy dÃ¶ntÃ¶tt, hogy megprÃ³bÃ¡lja Ã¡tengedni az elsÅ‘ sÃ¡rkÃ¡nyt az Ã¼res ketrecbe.<p>

Pontosan figyelt mindarra, amit GunnÃ¡r mondott, majd kiengedte az elsÅ‘ sÃ¡rkÃ¡nyt, a gronkelt. A sÃ¡rkÃ¡ny kirontott a ketrecbÅ‘l, kÃ¶rbenÃ©zve azonban nem lÃ¡tott egy vikinget sem. Egy ideig az arÃ©nÃ¡ban repkedett, majd hirtelen megÃ©rezte a hal szagÃ¡t. SzÃ¡rnyait sebesen csapkodva repÃ¼lt be a ketrecbe, Asztrid pedig bezÃ¡rta mÃ¶gÃ¶tte az ajtÃ³t. A gronkel utÃ¡n ugyanezt eljÃ¡tszotta a cipzÃ¡rhÃ¡ttal Ã©s a siklÃ³ sÃ¡rkÃ¡nnyal is. MÃ¡r csak kÃ©t sÃ¡rkÃ¡ny, a rettenetes rÃ©m Ã©s a szÃ¶rnyennagy rÃ©msÃ©g maradt.

A szÅ‘ke lÃ¡ny elgondolkodva guggolt le a rÃ©m ketrece elÅ‘tt, gondolatai pedig Ãºjra Ã©s Ãºjra Hablaty Ã©s az utolsÃ³ beszÃ©lgetÃ©sÃ¼k kÃ¶rÃ¼l jÃ¡rtak.

â€ž- MiutÃ¡n jobban megismertem Fogatlant, a rÃ³la szerzett tudÃ¡somat felhasznÃ¡ltam az arÃ©nÃ¡ban. MÅ±kÃ¶dÃ¶tt az ottani sÃ¡rkÃ¡nyokon is. Ã•gy nyertem veled szemben." â€“ Ã¡llÃtotta a fiÃº mÃ©g a medencÃ©ben. Asztrid tanÃ¡cskozva nÃ©zett maga elÃ©.

- TrÃ¼kk volt az egÃ©szâ€¦ De milyen trÃ¼kk? Hogy gyÅ‘zhetnÃ©m meg a sÃ¡rkÃ¡nyt, hogy nem akarom bÃ¡ntani? â€“ kÃ©rdezte magÃ¡tÃ³l a lÃ¡ny fÃ©lhangosan, tekintete pedig megakadt a baltÃ¡jÃ¡n.

LassacskÃ¡n egy Ã¶tlet kezdett kirajzolÃ³dni a fejÃ©ben, ami mindenhonnan nÃ©zve Å‘rÃ¼ltsÃ©gnek tÅ±nt. Bizonytalanul Ã¡llt fel a lÃ¡ny Ã©s rakta baltÃ¡jÃ¡t az arÃ©na egy tÃ¡volabbi rÃ©szÃ©be. A kaput nagyot nyelve engedte le magÃ¡ra, megfordulva pedig odasÃ©tÃ¡lt a halas kosÃ¡rhoz. Fintorogva fogott meg egy tÅ‘kehalat Ã©s feszÃ¼lten lÃ©pett a karhoz, mellyel ki tudja nyitni a rÃ©m ketrecÃ©t. Egy mÃ©ly levegÅ‘t vÃ©ve Ã¶sszegyÅ±jtÃ¶tte minden bÃ¡torsÃ¡gÃ¡t Ã©s lehÃºzta a kart.

Az ajtÃ³ kinyÃlt, a rettenetes rÃ©m pedig szempillantÃ¡s alatt kijÃ¶tt Ã©s a kosarat kezdte el rÃ¡gcsÃ¡lni, melyben a hal volt. Asztrid hosszÃº pillanatokig csak mozdulatlanul Ã¡llt ott, ahol volt. EgÃ©sz Ã©letÃ©ben azt hallotta, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyok veszÃ©lyes fenevadak. A sajÃ¡t szemÃ©vel lÃ¡thatta, miket mÅ±veltek egy-egy portya alatt. TÃ©nyleg Ã©rdemes hinnie egy fiÃºnak, aki mÃ¡r a kezdetektÅ‘l fogva a falu bajkeverÅ‘je volt, most pedig mÃ©g a szÃ¡mÅ±zÃ¶ttje is?

MÃ©g mielÅ‘tt Asztrid folytathatta volna ezt a gondolatmenetet, az Ã©hes rettenetes rÃ©m Ã©szrevette, hogy nincs is olyan egyedÃ¼l az arÃ©nÃ¡ban, mint amennyire elsÅ‘re hitte. Sziszegve fordult a viking fele Ã©s prÃ³bÃ¡lta minÃ©l nagyobbnak mutatni magÃ¡t.

Asztrid ijedten Ã©rt az Ã¶vÃ©hez Ã©s a jobb kezÃ©be kapta a tÅ‘rÃ©t. A sÃ¡rkÃ¡ny erre lÃ¡thatÃ³an feszÃ¼ltebb lett Ã©s villogtatni kezdte az Ã©les, fehÃ©r kis fogait. A szÅ‘ke lÃ¡ny elgondolkodva pillantott a kezÃ©ben levÅ‘ tÅ‘rre, majd Ãºjra a rÃ©mre. _A fegyver miatt csak idegesebb lesz. Fegyver nÃ©lkÃ¼l vajon mi tÃ¶rtÃ©nik? â€“_ tÅ±nÅ‘dÃ¶tt Asztrid, majd nagyot nyelve messze eldobta magÃ¡tÃ³l a tÅ‘rt.

Egy darabig feszÃ¼lt csend telepedett az arÃ©nÃ¡ra. Asztrid lÃ©legzetÃ©t visszafojtva vÃ¡rta, hogy mit csinÃ¡l az aprÃ³, de

annÃ¡l veszÃ©lyesebb sÃ¡rkÃ¡ny az Ãºj helyzettel. A rÃ©m egy idegi a lÃ¡nyt Ã©s fÃ¶ldÃ¶n heverÅ‘ kÃ©st fÃ¼rkÃ©szte, majd lassacskÃ¡n fogta magÃ¡t Ã©s leÃ¼lt a kosÃ¡r tetejÃ©re. TesttartÃ¡sÃ¡n mÃ©g mindig lÃ¡tszott, hogy nem bÃ-zik teljesen a vikingben, szemeibe immÃ¡ron azonban kÃ-vÃ¡ncsisÃ¡g is kÃ¶ltÃ¶zÃ¶tt.

- Ez az. JÃ³fiÃº. LÃ¡tod? Nem akarlak Ã©n itt bÃ¡ntani tÃ©ged. â€“ mosolygott Asztrid megkÃ¶nnyebbÃ¼lten.

A rettenetes rÃ©m szeme ekkor megakadt a szÅ‘ke lÃ¡ny kezÃ©ben levÅ‘ halon. FejÃ©t kÃ-vÃ¡ncsian oldalra dÃ¶ntÃ¶tte Ã©s megnyalta a szÃ¡ja szÃ©lÃ©t. Asztrid lassan a halra nÃ©zett, majd vissza az Ã©hes rÃ©mre.

- A halat szeretnÃ©d? Ã‰hes vagy, igaz? KÃ¶ssÃ¼nk egy alkut. A tied lehet, csak Ã-gÃ©rd meg, hogy nem harapsz meg, okÃ©? Mit mondasz? â€“ guggolt le Ã©s nyÃºjtotta ki a kezÃ©t bizonytalanul a lÃ¡ny.

A rÃ©m pÃ¡r pillanatig tanulmÃ¡nyozta, nincs-e valami csapda a kedves ajÃ¡nlatban, vÃ©gÃ¼l azonban az Ã©hsÃ©g gyÅ‘zÃ¶tt. LassÃº, tÃ©tova mozdulatokkal kezdett Asztrid Ã©s a vÃ¡gyott finom falat felÃ© araszolni. SzÃ¡rnyÃ¡t minden pillanatban kÃ©szen tartotta a menekÃ¼lÃ©sre. Asztrid kÃ¶zben magÃ¡ban nyugtatÃ³ szavakat mormolt mindvÃ©gig, fejben pedig szintÃ©n kÃ©sz volt bÃ¡rmilyen vÃ¡ratlan, fenyegetÅ‘ mozdulatra. A rÃ©m, rÃ©snyire nyitott szÃ¡jjal kÃ¶zeledett a halhoz, majd egy hirtelen mozdulattal kikapta azt a lÃ¡ny kezÃ©bÅ‘l. Asztrid meglepÅ‘dve rÃ¡ntotta el a kezÃ©t Ã©s nÃ©zte, ahogy a sÃ¡rkÃ¡ny elÃ©gedetten nyalja a szÃ¡ja szÃ©lÃ©t.

- Tudod, ez kicsit kÃ¶zel volt a kezemhez. Mikor ettÃ©l utoljÃ¡ra, hogy ilyen Ã©hes vagy? â€“ kÃ©rdezte a lÃ¡ny, ahogy a rÃ©m Ãºjra felmÃ¡szott a kosÃ¡rra Ã©s elkezdte az oldalÃ¡t rÃ¡gcsÃ¡lni.

A sÃ¡rkÃ¡ny egy ideig sikertelenÃ¼l prÃ³bÃ¡lkozott a kosÃ¡r kinyitÃ¡sÃ¡val, majd Asztridra nÃ©zve ismÃ©t oldalra dÃ¶ntÃ¶tte a fejÃ©t.

- Halat szeretnÃ©l mÃ©g? Ha leszÃ¡llsz arrÃ³l a kosÃ¡rrÃ³l Ã©s berepÃ¼lsz az Ãºj helyedre, kapatsz mÃ©g. â€“ mutatott Asztrid a ketrecre.

A rÃ©m az orrÃ¡t megnyalva rÃ¡zta meg magÃ¡t, vÃ¡gyakozÃ³n az Ã©gre nÃ©zett, vÃ©gÃ¼l azonban Asztrid legnagyobb megdÃ¶bbenÃ©sÃ©re berepÃ¼lt a ketrecbe. A fiatal vikinglÃ¡ny hitetlenkedve hajtotta be a ketrec ajtajÃ¡t Ã©s dobott mÃ©g be pÃ¡r halat, mielÅ‘tt rendesen bezÃ¡rta volna.

A sÃ¡rkÃ¡ny megÃ©rtette amint mondott neki. Nem csak Ã©rtette, meg is tette a kÃ©rÃ©sÃ©t. TalÃ¡n Hablatynak tÃ©nyleg igaza van? A sÃ¡rkÃ¡nyok igazÃ¡n ennyivel okosabbak Ã©s mÃ¡sabbak lennÃ©nek?

* * *

><p>Egy ideig a lÃ©pteink zajÃ¡n Ã©s a kintrÅ‘l jÃ¶vÅ‘ vihar tombolÃ¡sÃ¡n kÃ-vÃ¼l nem hallatszÃ³dott semmi. Sem Ã©n, sem pedig Fogatlan nem szÃ³ltunk egy szÃ³t sem. Ã‰n tÃºlsÃ¡gosan el voltam foglalva a gondolataimmal, Ã-gy csak arra lettem figyelmes, hogy Fogatlan elÅ‘re siet, Ã©s megÃ¡llva szembe fordul velem.<p>

- Akarsz rÃ³la beszÃ©lni? â€“ kÃ©rdezte komoly tekintettel.

- MirÅ‘l? â€“ prÃ³bÃ¡ltam kikerÃ¼lni, Å‘ azonban kitÃ¡rta a szÃ¡rnyÃ¡t, elzÃ¡rva az utamat.

- ArrÃ³l, ami bÃ¡nt. Valami rosszat mondtam? Ennyire hiÃ¡nyzik az otthonod? â€“ dÃ¶ntÃ¶tte oldalra a fejÃ©t, ezen pedig keserÃ©desen felnevettem.

- Berken szÃ¼lettem, ott nÅ‘ttem fel, az emlÃ©keim oda kÃ¶tnekâ€¦ MÃ©g szÃ©p, hogy hiÃ¡nyzik az otthonom. â€“ motyogtam, mikÃ¶zben a tekintetemmel a csizmÃ¡mat fixÃ-roztam.

_- Vissza akarsz menni? Ha errÅ‘l van szÃ³, csak egy szavadba kerÃ¼l. MÃ©g nem vagyunk olyan messze. _â€“ ajÃ¡nlotta az Ã©jfÃºria, mire felnÃ©ztem rÃ¡. A szemeibÅ‘l lÃ¡tszott, hogy cseppet sem vÃ¡gyik arra, hogy visszatÃ©rjÃ¼nk Berkre, miattam azonban prÃ³bÃ¡lta lekÃ¼zdeni az ellenszenvÃ©t. Nagyot sÃ³hajtva ingattam meg a fejemet.

- Vissza? Ha visszatÃ©rÃ¼nk Berkre, mindketten komoly bajba kerÃ¼lnÃ©nk. Befejezem a szÃ¡rnyadat Ã©s mehetÃ¼nk tovÃ¡bb, csakâ€¦ NÃ©ha kicsit nehÃ©z, tudod? Azt hittem idÅ‘vel kÃ¶nnyebb lesz, de ez nem Ã-gy van. Rettenetesen hiÃ¡nyzik az otthonom. Az apÃ¡m, a falusiak, BÃ©lhangos, Asztridâ€¦ kis tÃºlzÃ¡ssal mÃ©g TakonypÃ³c is. â€“ sÃ©tÃ¡ltam tovÃ¡bb a barlang kijÃ¡rata felÃ©.

- Tudom milyen Ã©rzÃ©s, ha el kell hagynod az otthonodat. â€“ felelte halkan, erre pedig kÃ-vÃ¡ncsian fordultam felÃ©. Egy ideig a fÃ¶ldet fÃ¼rkÃ©szte, majd a fejÃ©t ingatva ismÃ©t rÃ¡m nÃ©zett. â€“**_ IdÅ‘vel jobb lesz, elhiheted. HozzÃ¡szoksz._**

- ElmesÃ©led, hogy neked miÃ©rt kellett elhagynod az otthonodat?

- HosszÃº Ã©s unalmas tÃ¶rtÃ©net. Nem hiszem, hogyâ€¦

- Ugyan, Fogatlan. A medencÃ©ben Ã©n elmesÃ©ltem neked a fÃ©l Ã©letemet. Ne mondd, hogy az nem volt unalmas. Ã‰n szinte semmit sem tudok rÃ³lad. Azt mondtad, hogy nem akarsz arrÃ³l beszÃ©lni, miÃ©rt tÃ¡madtad a falunkat. Rendben, elfogadom, de ezen kÃ-vÃ¼l mÃ©g annyit mesÃ©lhetnÃ©l magadrÃ³l. Van csalÃ¡dod? TestvÃ©reid? Kik a barÃ¡taid? HÃ¡nyanâ€¦

- Te vagy a barÃ¡tom. Van csalÃ¡dom Ã©s testvÃ©reim is. MÃ¡st igazÃ¡bÃ³l nem tudom, hogy mit akarhatnÃ¡l tudni. Az egykori csapatomban nem tudom most hÃ¡ny Ã©jfÃºria van. Amikor eljÃ¶ttem tÃ¶bb mint negyvenen voltunk, ez azonban mÃ¡r rÃ©gen volt. Fogalmam sincs rÃ³la, hogy mi van velÃ¼k. â€“ felelte keserÅ±en. â€“ **_Egyszer mesÃ©lek majd a mÃºltamrÃ³l. A lovasom vagy, tudnod kell rÃ³laâ€¦ MÃ¡sra ez azonban nem tartozik._**

- EzÃ¼stmancsra Ã©s KÃ©kesÃ©kre gondolsz? â€“ Ã©rdeklÅ‘dtem, mire csak bÃ³lintott egy aprÃ³t. â€“ Ã‰rtemâ€¦ MenjÃ¼nk el a szigetedre. â€“ javasoltam, mire dÃ¶bbenten nÃ©zett rÃ¡m.

- A szigetemre?

- Igen. Ã‰jszigetre, vagy, legyen bÃ¡rmi is a neve. Berkre nem mehetÃ¼nk, tÃ©ged azonban nem szÃ¡mÅ±ztek, ugye?

- Nem egÃ©szen, deâ€¦

- Akkor lÃ¡togassuk meg a csalÃ¡dodat. LegalÃ¡bb van egy cÃ©l elÅ‘ttÃ¼nk. Messze van innen Ã‰jsziget?

- HÃ¡t, ha hamar befejezed a szÃ¡rnyamat Ã©s indulhatunk tovÃ¡bbâ€¦ nagyobb megÃ¡llÃ³k nÃ©lkÃ¼l mÃ©g a tÃ©l kÃ¶zepe elÅ‘tt odaÃ©rhetnÃ©nk.

- Akkor ez megbeszÃ©lve. â€“ bÃ³lintottam, majd a barlang nyÃ-lÃ¡sÃ¡nÃ¡l levÅ‘ jÃ©gfalon Ã¡tmÃ¡szva kinyitottam a kulacsomat Ã©s elkezdtem havat gyÅ±jteni bele.

- Hablaty? â€“ szÃ³lÃ-tott Fogatlan, mire kÃ©rdÅ‘n felÃ© fordultam. â€“ **_KÃ¶szÃ¶nÃ¶m._** â€“ suttogta komoly tekintettel. HalvÃ¡ny mosollyal az arcomon vakargattam meg a fejÃ©t, majd visszatÃ©rve a barlangba felmÃ¡sztam a hÃ¡tÃ¡ra, kulacsomat pedig a mellÃ©nyem alÃ¡ dugtam.

- MenjÃ¼nk vissza EzÃ¼sthÃ¶z Ã©s a vendÃ©geinkhez. SzeretnÃ©m megtervezni a tÃ©li ruhÃ¡mat, Ã©s ha mÃ©g sokÃ¡ig nem csillapodik a vihar, a sellÅ‘vel is szeretnÃ©k megprÃ³bÃ¡lni beszÃ©lni.

- Ne fÅ±zz hozzÃ¡ sok remÃ©nyt. Az uszonyÃ¡bÃ³l Ã-tÃ©lve volt mÃ¡r dolga emberekkel. TalÃ¡n jobb lenne tÃ¡vol maradnod tÅ‘le.

- Valami baj van az uszonyÃ¡val? â€“ nÃ©ztem rÃ¡ meglepÅ‘dve.

- KÃ¶tÃ©l nyomok. LÃ¡ttam, amikor EzÃ¼stmanccsal kihÃºztuk a tÃ³bÃ³l.

- Oh, Ã©rtemâ€¦ Ha az emberek tettek vele valamit, akkor talÃ¡n mÃ©g fontosabb, hogy beszÃ©ljek vele. Lehet mÃ©g segÃ-teni is tudunk neki valamiben.

- Ez kedves gondolat, de tudod, nem kell neked helyrehoznod minden embertÃ¡rsad mÅ±vÃ©t. Ã•gy csak Ã¡llandÃ³an szÃ¼ksÃ©gtelen veszÃ©lybe sodrod magadat.

- TalÃ¡n igaz, de ha segÃ-thetek, ezzel pedig Ãºj barÃ¡tokat szerezhetek, miÃ©rt ne tennÃ©m? â€“ vakargattam meg a fejÃ©t, amin csak a fejÃ©t ingatta csendesen.

* * *

><p>A barlangban Fogatlan mellett fekÃ¼dtem a hasamon, elÅ‘ttem pedig a fÃ¼zetem volt. Az Ã©jfÃºria bÃ©kÃ©sen aludt. MÃ©g az sem zavarta, hogy kÃ©t rettenetes rÃ©m meleg remÃ©nyÃ©ben az oldalÃ¡nak fÃ©szkelte magÃ¡t. A harmadik rÃ©m egy ideig nÃ©zte, ahogy rajzolok, vÃ©gÃ¼l azonban megunva ezt a hÃ¡tamra fekÃ¼dt. EzÃ¼stmancs volt mÃ©g velem Ã©bren Ã©s nÃ©ha-nÃ©ha elmondta a vÃ©lemÃ©nyÃ©t a terveimrÅ‘l.<p>

MÃ¡r Ã³rÃ¡k Ã³ta csak rajzolgatom a kÃ¼lÃ¶nfÃ©le ruhÃ¡kat. Fejben azt tudom, hogy olyat szeretnÃ©k, ami tÃ¶bbnyire melegen tart, de mozogni is kÃ¶nnyedÃ©n lehet benne. A tÃ©l mÃ©g csak most kezdÅ‘dÃ¶tt, Ã©s ha Ãºjra Ã³rÃ¡kat kell repÃ¼lnÃ¼nk a hidegben, a halÃ¡lra fagyÃ¡s az, amit elsÅ‘kÃ©nt akarok elkerÃ¼lni.

:: A kezedre Ã©s a fejedre is kÃ©ne valami. :: - javasolta

EzÃ¼stmancs, mire csendben bÃ³logattam.

- Arra mÃ¡r kÃ©sz az Ã¶tlet. A kabÃ¡tomnak lesz csuklyÃ¡ja, kesztyÅ±t pedig egyszerÅ± lesz csinÃ¡lni. MÃ¡r csak a repÃ¼lÅ‘s szerkÃ³m kinÃ©zetÃ©n kell vÃ¡ltoztatnom. Ã‰s azon, hogy hogyan vÃ©djem ki az arcomba csapÃ³ havatâ€¦ TalÃ¡n tervezek valami maszkfÃ©lÃ©t Ã©s ha jut rÃ¡ pÃ©nzem, festÃ©ket is. Gondolj bele, Ã©n lehetnÃ©k az emberek szemÃ©ben a misztikus sÃ¡rkÃ¡nyvÃ©dÅ‘!

- Egy dilis, elvadult, misztikus sÃ¡rkÃ¡nyvÃ©dÅ‘. â€“ mormolta csukott szemekkel Fogatlan.

- HÃ©! â€“ kiÃ¡ltottam fel tettetett sÃ©rtÅ‘dÃ¶ttsÃ©ggel, ezen pedig EzÃ¼stmancs egy nagyot mosolygott. A hÃ³fÃºria hirtelen felkapta a fejÃ©t Ã©s sokÃ¡ig csak hallgatÃ³zott.

:: Azt hiszem alÃ¡bbhagyott a vihar. ::

- Oh, ez igazÃ¡n mesÃ©s lenne. VÃ©gre el tudnÃ¡nk indulni a vÃ¡ros fele. â€“ sÃ³hajtottam Ã©s igazÃ-tottam mÃ©g pÃ¡r vonÃ¡st a rajzomon.

:: Ã‰n pedig vÃ©gre telitÃ¶mhetem a bendÅ‘met. Amint leraktalak az emberfÃ©szeknÃ©l, elsÅ‘ utam egy tÃ³hoz vezet, vadÃ¡szniâ€¦ MindjÃ¡rt jÃ¶vÃ¶k. KÃ¶rbenÃ©zek, milyen idÅ‘ van kint. :: - Ã¡llt fel egy nagyot nyÃºjtÃ³zkodva EzÃ¼stmancs, majd indult a barlang kijÃ¡rata felÃ©.

Ã‰rdeklÅ‘dve nÃ©ztem utÃ¡na egy darabig, majd a barlangi tÃ³ felÃ© pillantva, meglepÅ‘dve lÃ¡ttam KÃ©kest felÃ©nk sÃ©tÃ¡lni. Mikor mÃ¡r elÃ©g kÃ¶zel Ã©rt, kÃ©rdÅ‘n dÃ¶ntÃ¶ttem oldalra a fejemet.

- KÃ©kes? Minden rendben van? Jobban Ã©rzed magadat? Tudunk valamiben segÃ-teni? â€“ kÃ©rdezÅ‘skÃ¶dtem, erre azonban megingatta a fejÃ©t.

/ Igen. Csak szerettem volna megkÃ¶szÃ¶nni, hogy megmentettetek. Engem is Ã©s a mesteremet is. Nem is tudom, mi lett volna velÃ¼nk ebben az idÅ‘ben annÃ¡l a tÃ³nÃ¡l. /

- Ugyan. Ez szerintem termÃ©szetes. â€“ bÃ³lintottam egy aprÃ³t. â€“ Neked egy sellÅ‘ a mestered? SzÃ³val innÃ©t kaptad a nevedet, ugye? A fajtÃ¡d egyÃ¼tt Ã©l velÃ¼k? â€“ prÃ³bÃ¡ltam Ã³vatosan puhatolÃ³zni.

/ _Igen. A fajtÃ¡m gyakran Ã©l sellÅ‘kkel, vagy sellÅ‘k kÃ¶zelÃ©ben a tengeren. Nagyon jÃ³ egyÃ¼ttmÅ±kÃ¶dÃ©s alakult ki az Ã©vek sorÃ¡n a fajtÃ¡ink kÃ¶zÃ¶tt. Az Ã©n mesteremnek Wade a neve._ / - mondta bÃ¼szkÃ©n a vÃ-z felÃ© pillantva.

- A tengeren? Akkor most miÃ©rt nem ott vagytok? â€“ kÃ©rdeztem Ã©rtetlenÃ¼l, mire KÃ©kes keserÅ±en felsÃ³hajtott.

/ _TermÃ©szetesen az emberek miatt. Olyan kÃ¶nnyedÃ©n Ã¡ruljÃ¡k el a mÃ¡sik bizalmÃ¡t, amiÃ©rt gyakran sÃºlyos Ã¡rat fizet a naivabb fÃ©l._ / - hunyta le a szemÃ©t csalÃ³dottan. - / _De mindegy isâ€¦ HosszÃº a tÃ¶rtÃ©net, Wade pedig haragudna, ha beavatnÃ¡lak a titkaiba. TÃ©nyleg csak szerettem volna megkÃ¶szÃ¶nni a segÃ-tsÃ©geteket._ /

- Mint mÃ¡r mondtam, igazÃ¡n nincs mit kÃ¶szÃ¶nni ezen. â€“ biccentettem, majd nÃ©ztem, ahogy elindul vissza a sellÅ‘hÃ¶z. Egy rÃ¶vid ideig Ãºjra visszamerÃ¼ltem a rajzom javÃ-tgatÃ¡sÃ¡ba, mikor lÃ©ptek zajÃ¡ra lettem figyelmes. EzÃ¼stmancs tÃ©rt vissza vidÃ¡man.

:: A viharnak vÃ©ge. Hideg van kint, de mÃ¡r a szÃ©l sem olyan erÅ‘s Ã©s a hÃ³ sem esik. Ha gondolod, akÃ¡r indulhatunk is. ::

- Remek. MinÃ©l elÅ‘bb kÃ©sz akarok lenni ezzel a ruhÃ¡val Ã©s Fogatlan szÃ¡rnyÃ¡val. â€“ Ã¼ltem fel lassan, a hÃ¡tamon levÅ‘ rÃ©m Ã-gy bosszankodva lemÃ¡szott a testvÃ©reihez.

- Meddig maradsz az emberfÃ©szekben? â€“ nyitotta ki a szemÃ©t az Ã©jfÃºria, mikÃ¶zben egy nagy Ã¡sÃ-tÃ¡s kÃ-sÃ©retÃ©ben felÃ¡lltam.

- VÃ¡rosban. IsmÃ©tlem, vÃ¡rosban. â€“ javÃ-tottam ki legjobb barÃ¡tomat, mikÃ¶zben elraktam a fÃ¼zetemet a mellÃ©nyem belsÅ‘ zsebÃ©be. â€“ Hogy meddig maradok? IgazÃ¡bÃ³l nem tudom. Lehet sok teendÅ‘ lesz a mÅ±helyben, Ã-gy csak este tudok dolgozni a szÃ¡rnyadon Ã©s a ruhÃ¡mon. Arra is gondoltam, hogy talÃ¡n ott alszok a mÅ±helyben. Holnapra Ã-gy biztos befejeznÃ©m a hÃ¡tralevÅ‘ teendÅ‘ket.

- IgazÃ¡n? Akkor mÃ¡r talÃ¡n holnap estÃ©re Ãºjra repÃ¼lhetnÃ©k? â€“ nÃ©zett rÃ¡m remÃ©nykedve az Ã©jfÃºria, Ã©n pedig egy aprÃ³t nevettem ezen.

- Ha minden jÃ³l megy, akkor igen. Viszont akkor estÃ©re ne vÃ¡rjatok. A vÃ¡rosban maradok.

:: Valahogy kibÃ-runk majd egy Ã©jszakÃ¡t nÃ©lkÃ¼led. :: - felelte jÃ¡tÃ©kosan EzÃ¼stmancs, mire kiÃ¶ltÃ¶ttem a nyelvemet.

- RendkÃ-vÃ¼l viccesek vagytok. â€“ lÃ©ptem Fogatlanhoz Ã©s vakargattam meg a fejÃ©t. Dorombolva dÃ¶rgÃ¶lÅ‘zÃ¶tt neki a hasamnak. â€“ VigyÃ¡zzatok magatokra, amÃ-g tÃ¡vol vagyok. LegkÃ©sÅ‘bb holnap kora este talÃ¡lkozunk.

- Miattunk nem kell aggÃ³dnod. Ã‰jfÃºria vagyok. â€“ hÃºzta ki magÃ¡t bÃ¼szkÃ©n, majd nyalta meg az arcomat. **_â€“ Te vigyÃ¡zz magadra Ã©s siess a szerkezeteddel. A szÃ¡rnyaim mÃ¡r Ã©gnek a vÃ¡gytÃ³l, hogy Ãºjra repÃ¼lhessek._**

- Ã•gÃ©rem, nem kell mÃ¡r sokÃ¡ig vÃ¡rod. Holnap estÃ©re Ãºjra a felhÅ‘k kÃ¶zÃ¶tt fogsz szÃ¡rnyalni. â€“ feleltem hatÃ¡rozottan, majd a vÃ¡rakozÃ³ hÃ³fÃºriÃ¡hoz lÃ©ptem. â€“ GyerÃ¼nk EzÃ¼st, induljunk akkor. â€“ pattantam fel a hÃ¡tÃ¡ra. A hÃ³fÃºria sietÅ‘s lÃ©ptekkel hagyta el a barlangot, majd pÃ¡r erÅ‘s szÃ¡rnycsapÃ¡ssal magasan a fÃ¡k fÃ¶lÃ© repÃ-tett minket.

SzÃ©lsebesen kÃ¶zeledtÃ¼nk Atley vÃ¡rosa felÃ©, ahol az eddigi feladataim mellÃ© egy Ãºj cÃ©lt is kitÅ±ztem: jobban utÃ¡najÃ¡rni a rejtÃ©lyes Ã©s barÃ¡tsÃ¡gtalan sellÅ‘, Wade kalandjÃ¡nak az emberekkel.

* * *

><p><strong>Pam-pam pam. Itt a vÃ©ge... de csak a rÃ©sznek. ;-)

VÃ©lemÃ©ny? Ã‰szrevÃ©tel?<strong>

Szerintetek sikerÃ¼l Hablatynak rÃ¡jÃ¶nnie a rejtÃ©lyes sellÅ‘ titkÃ¡ra? Vajon hogy kerÃ¼lt Wade abba a bizonyos tÃ³ba, ha a sellÅ‘k a tengerben Ã©lnek? Asztridnak pedig sikerÃ¼l megtalÃ¡lnia egy hÅ±sÃ©ges Ã©jfÃºria barÃ¡t segÃ-tsÃ©ge nÃ©lkÃ¼l a sÃ¡rkÃ¡nyok szÃ-vÃ©hez vezetÅ‘ utat?

A folytatÃ¡ssal ezÃºttal megprÃ³bÃ¡lok sokkal jobban igyekezni. :)

VigyÃ¡zzatok magatokra Ã©s Ã©ljenek a sÃ¡rkÃ¡nyok! ^_^

18. A sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶nyve

Aki bÃºjt, aki nem... itt az Ãºj rÃ©sz! ^_^ Ã‰s most nem is kellett olyan sokat vÃ¡rni rÃ¡, igaz? :D A legutÃ³bbi 1 hÃ³napos vÃ¡rakozÃ¡st a jÃ¶vÅ‘ben igyekszem kerÃ¼lni. :)

A rÃ©szhez jÃ³ olvasÃ¡st! ^_^

18. RÃ©sz - A sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶nyve

* * *

><p>Kora dÃ©lutÃ¡n volt, mire Asztrid Hofferson visszatÃ©rt BÃ©lhangos mÅ±helyÃ©be. A aprÃ³ rÃ©m utÃ¡n a lÃ¡ny sokÃ¡ig csak Ã¼lt a ketrec elÅ‘tt. A tudat, hogy Hablatynak vÃ©gig igaza volt eddig olyan hihetetlennek tÅ±nt, a rÃ©m viselkedÃ©se utÃ¡n azonban komolyan elgondolkodott a vikinglÃ¡ny. TalÃ¡n mÃ©gis van egy mÃ¡sik Ãºt a sÃ¡rkÃ¡nyokkal kapcsolatban? TalÃ¡n. LehetsÃ©ges. A gond csupÃ¡n annyi, hogy ezt az utat Hablatyon kÃ-vÃ¼l senki sem ismeri, Å‘ pedig nincs itt, hogy megmutassa.<p>

Nagy sÃ³hajt kÃ¶vetÅ‘en lÃ©pett be a szÅ‘ke lÃ¡ny a mÅ±helybe, ott azonban senkit sem talÃ¡lt. _BizonyÃ¡ra elmentek kajÃ¡lni. _â€“ gondolta magÃ¡ban, majd leÃ¼lt egy szÃ©kre.

PÃ¡r pillanatig csak elmÃ©lÃ¡zva nÃ©zelÅ‘dÃ¶tt a mÅ±helyben, tekintete azonban hirtelen megakadt Hablaty szobÃ¡jÃ¡n. Ugyan Å‘ most nincs itt Berken, de az Ã©jfÃºriÃ¡tÃ³l biztos sokat tanult a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l. _A sok tudÃ¡st valahova le kellett jegyzetelnie, nem? Ha szerencsÃ©m van, a nagy szÃ¶kÃ©sben sikerÃ¼lt megfeledkeznie arrÃ³l a fÃ¼zetrÅ‘l._ - mosolyodott el a lÃ¡ny, mikÃ¶zben felÃ¡llva a rejtett kuckÃ³ felÃ© vette az irÃ¡nyt. KezÃ©vel lassan fÃ©lrehÃºzta a fÃ¼ggÃ¶nyt, mely jelen esetben ajtÃ³kÃ©nt szolgÃ¡lt, Ã©s belÃ©pett.

Annak ellenÃ©re, hogy mÃ©g csupÃ¡n kora dÃ©lutÃ¡n volt, meglehetÅ‘sen sÃ¶tÃ©t volt a szobÃ¡ban. Beletelt pÃ¡r pillanatba, mire Asztrid szeme megszokta az Ãºj fÃ©nyviszonyokat.

- Ahogy nÃ©zem szerettÃ©l ilyen sÃ¶tÃ©tben dolgozni, mi? â€“ kÃ©rdezte fÃ©lhangosan a lÃ¡ny, mikÃ¶zben az asztalhoz sÃ©tÃ¡lt. Az asztal tele volt kÃ¼lÃ¶nfÃ©le fegyverek makettjeivel Ã©s a hozzÃ¡juk tartozÃ³ alkatrÃ©szekkel, tartÃ³kban sorakozÃ³ ecsetekkel Ã©s ceruzÃ¡kkal. Asztrid gondos figyelemmel nÃ©zett vÃ©gig rajtuk, figyelmÃ©t pedig az asztal mellett Ã¡llÃ³ szekrÃ©nyre fordÃ-totta. A modellek Ã©s a rajzolÃ¡shoz szÃ¼ksÃ©ges eszkÃ¶zÃ¶k onnÃ©t sem

hiÃ¡nyoztak, legnagyobb Ã¶rÃ¶mÃ©re azonban vÃ©gre megtalÃ¡lta, amit keresett. FÃ¼zetek. RÃ¡adÃ¡sul egyszerre nÃ©gy!

ArcÃ¡n elÃ©gedett mosollyal vette le a fÃ¼zeteket a szekrÃ©ny polcÃ¡rÃ³l Ã©s helyezte az asztal tetejÃ©re Å‘ket. Otthon az este az lesz az elsÅ‘, hogy Ã¡tnÃ©zi Å‘ket, valamibe azonban most bele kÃ©ne raknia, hogy hazavihesse. Nem futhat Ã¡t a faluban kezÃ©ben a fÃ¼zetekkel.

Jobban kÃ¶rbenÃ©zve a helyisÃ©gben Ã©szrevette, hogy a sarokban egy szÃ¶gre akasztva lÃ³gott egy tarisznya. ElÃ©ggÃ© sÃ¡ros volt Ã©s tÃ¶bb helyen lyukas is, a cÃ©lnak most azonban megfelelt. SietÅ‘sen leakasztotta a tÃ¡skÃ¡t, majd belenÃ©zett. Csak nÃ©hÃ¡ny szerszÃ¡m Ã©s egy kis fÅ± lapult benne.

Asztrid fogta a szerszÃ¡mokat Ã©s kirakta Å‘ket az asztalra, ez kÃ¶vetÅ‘en pedig kiÃ¶ntÃ¶tte a fÃ¼vet egy szemeteskÃ©nt szolgÃ¡lÃ³ kosÃ¡rba. A nÃ©gy fÃ¼zetet gondosan a tarisznyÃ¡ba bÃºjtatta, majd sarkon fordulva elindult haza Hablaty jegyzeteinek birtokÃ¡ban.

A szÅ‘ke lÃ¡nynak akkor mÃ©g fogalma sem volt rÃ³la, hogy milyen kÃ¶zel volt a legtÃ¶bb sÃ¡rkÃ¡ny Ã¡ltal oly kedvelt sÃ¡rkÃ¡nyfÅ±hÃ¶zâ€¦

* * *

><p>MiutÃ¡n EzÃ¼stmancs sikeresen lerakta Hablatyot az emberfÃ©szek kÃ¶zelÃ©ben, megvÃ¡rta, amÃg a fiÃº eltÅ±nik a szemei elÅ‘l, majd egy nagy ugrÃ¡ssal ismÃ©t a levegÅ‘be emelkedett. FehÃ©r szÃ¡rnyainak erÅ‘s csapÃ¡saival magasan a fÃ¡k fÃ¶lÃ© repÃ¼lt megfelelÅ‘ vadÃ¡szterÃ¼let utÃ¡n kutatva. Fejben tudta, hogy egy szÃ©p kis adag halat kÃ©ne szereznie. ElvÃ©gre magÃ¡n kÃvÃ¼l mÃ©g egy mÃ¡sik Ã©hes fÃºriÃ¡nak, hÃ¡rom rettenetes rÃ©mnek, egy kristÃ¡lyhÃ¡tnak Ã©s â€žsellÅ‘nek" is szereznie kell Ã©lelmet.<p>

Amint talÃ¡lt a menedÃ©kÃ¼khÃ¶z viszonylag kÃ¶zel egy kis tavat, eltÃ¶kÃ©lt arckifejezÃ©ssel kezdett neki a vadÃ¡szatnak. A csapatÃ¡ban apja mindig bÃ¼szke pillantÃ¡ssal fogadta az elejtett zsÃ¡kmÃ¡ny mennyisÃ©gÃ©t. Fiatal hÃ³fÃºriÃ¡hoz kÃ©pest tapasztaltabb sÃ¡rkÃ¡nyokat is megszÃ©gyenÃtÅ‘ Ã¼gyessÃ©ggel terelte Ã¶ssze Ã©s vadÃ¡szta le Ã¡ldozatait. Ez most sem volt mÃ¡skÃ©pp.

A sikeres halfogÃ¡st kÃ¶vetÅ‘en EzÃ¼stmancs boldogan sietett vissza a barlangba.

* * *

><p>ElmÃ©lÃ¡zva Ã¼ltem Leif kovÃ¡csmÅ±helyÃ©ben az egyik asztalnÃ¡l Ã©s a fÃ¼zetembe rajzolgattam a ruhÃ¡m vÃ©gleges terveit. IgazsÃ¡g szerint tÃ¶bb feladatra szÃ¡mÃtottam, mint ami eredetileg itt vÃ¡rt. Leif nem is bÃ¡nta, hogy csak kora dÃ©lutÃ¡nra Ã©rkeztem a mÅ±helybe. Annyi dolgom volt csupÃ¡n, hogy befejezzek pÃ¡r patkÃ³t Ã©s megÃ©lezzek hÃ¡rom fegyvert. AzÃ³ta viszont mÃ¡r a piacot is megjÃ¡rtam Ã©s vÃ©glegesÃtettem Fogatlan szÃ¡rnyÃ¡t. Anyagot ezÃºttal tartalÃ©kba is vettem. MÃ¡r csak magamnak kell megcsinÃ¡lnom a ruhÃ¡t Ã©sâ€¦<p>

- MesÃ©lj, min dolgozol ennyire szorgosan? â€“ Ã©rdeklÅ‘dte Leif Ã¡thajolva a vÃ¡llam felett. A rajzombÃ³l felnÃ©zve fordultam jobban felÃ©.

- Rendes tÃ©li ruhÃ¡n. Magamnak. Ezt a mellÃ©nyt elÃ©g hidegnek Ã©rzem mÃ¡r. ApÃ¡m valÃ³szÃ-nÅ±leg holnapra visszatÃ©r, Ã-gyâ€¦

- IgazÃ¡n? Ez azt jelenti, hogy ma leszel utoljÃ¡ra? Mikor akartÃ¡l errÅ‘l szÃ³lni?

- Ami azt illeti ma. Munka utÃ¡nâ€¦ Szerettem volna engedÃ©lyt kÃ©rni, hogy mÃ©g az estÃ©re maradhassak a mÅ±helyben, amÃ-g befejezem a ruhÃ¡t.

- HÃ¡t, szomorÃºan hallom, hogy mÃ¡ris menned kellâ€¦ NÃ¡lad jobb inasom mÃ©g nem volt ebben a vÃ¡rosban. â€“ borzolta Ã¶ssze a hajamat a kovÃ¡cs, amin egy aprÃ³t nevettem. BÃ©lhangos csinÃ¡lta mindig eztâ€¦ Az emlÃ©keket hamar kirÃ¡zva a fejembÅ‘l nÃ©ztem fel Leifre.

- Hanem van itt valamiâ€¦ Azt mondtad, hogy a ruhÃ¡t akarod csinÃ¡lni az Ã©jszaka? Mi lenne, ha a kemÃ©ny munkÃ¡dÃ©rt cserÃ©be Finna megcsinÃ¡lnÃ¡ neked? KitÅ±nÅ‘en Ã©rti a dolgÃ¡t Ã©s mÃ©g Ã¶rÃ¼lni is fog.

- Nem szeretnÃ©k visszaÃ©lni a kedvessÃ©getekkel. â€“ prÃ³bÃ¡ltam tiltakozni, Leif azonban csak legyintett egyet.

- Vedd Ãºgy, hogy mi vikingek Ã¶sszetartunk. â€“ mondta komoly tekintettel, majd az ajtÃ³ fele biccentett. â€“ Finna otthon van ElinÃ¡val. Menj Ã©s mondd el az Ã¶tletedet neki. Lefogadom, hogy Ã¶rÃ¶mmel segÃ-t majd elkÃ©szÃ-teni.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m Leif. Nagyon hÃ¡lÃ¡s vagyok. â€“ csuktam Ã¶ssze a fÃ¼zetemet Ã©s Ã¡lltam fel a szÃ©krÅ‘l. A kovÃ¡cs legyintett egyet, majd komÃ³tosan visszafordult a munkÃ¡jÃ¡hoz. Ã‰n sietÅ‘s lÃ©ptekkel indultam a szitÃ¡lÃ³ hÃ³esÃ©s kellÅ‘s kÃ¶zepette az Odinson csalÃ¡d hÃ¡za felÃ©.

* * *

><p>A barlangban EzÃ¼stmancs mindekÃ¶zben gondosan nyalogatta mancsait. MiutÃ¡n visszatÃ©rt Ã©s megosztotta zsÃ¡kmÃ¡nyÃ¡t a barlangban vÃ¡rakozÃ³ sÃ¡rkÃ¡nyokkal, komÃ³tosan fÃ©lrevonult Ã©s mosakodni kezdett. SokÃ¡ig nem volt egyedÃ¼l. Fogatlan amint eltÃ¼ntette az utolsÃ³ falatokat is, elÃ©gedetten fekÃ¼dt le nem is olyan messze a hÃ³fÃºriÃ¡tÃ³l.<p>

:: LÃ¡tom, mÃ¡r Ã©hes voltÃ¡l te is. :: - jegyezte meg EzÃ¼stmancs vigyorogva. Fogatlan a szÃ¡ja szÃ©lÃ©t nyalogatva nÃ©zett fel a hÃ³fÃºriÃ¡ra.

- El sem tudod kÃ©pzelni, hogy mennyire. az elmÃºlt idÅ‘szakban kevesebbet ettem, mint szoktam, mielÅ‘tt azonban elhagyjuk ezt a szigetet holnap, telitÃ¶mjÃ¼k magunkat. Kora dÃ©lutÃ¡nig lesz idÅ‘nk az emberfÃ©szekhez Ã©rni.

:: LÃ¡tod, ez egy nagyon jÃ³ Ã¶tlet, Ã©jfÃºria. :: - mosolygott EzÃ¼stmancs, majd tekintetÃ©t hirtelen a barlangi tÃ³ban levÅ‘ sellÅ‘ Ã©s kristÃ¡lyhÃ¡t felÃ© emelte. Az Ã©jfÃºria kÃ¶vette a pillantÃ¡sÃ¡t, majd sÃ³hajtott egy nagyot.

**- A legjobb az lenne, ha holnap visszavinnÃ©nk a tengerbe. Oda

tartozik Ã©s be kell vallanom, fÃ©lek, hogy Hablaty mit forgat a fejÃ©ben azzal aâ€¦ Hogyan is nevezte?**

:: SellÅ‘, azt hiszem. :: - segÃ-tette ki EzÃ¼st kÃ©szsÃ©gesen.

- Igen. SzÃ³valâ€¦ Ki tudja, hogy mit akarhat azzal a sellÅ‘vel. MÃ©g a vÃ©gÃ©n Ãºjra veszÃ©lybe sodorja magÃ¡t.

:: Vele egyÃ¼tt pedig minket is. TalÃ¡n igazad van. BeszÃ©ljek KÃ©kessel Ã©s a sellÅ‘vel az Ã¶tletedrÅ‘l? :: - Ã©rdeklÅ‘dte EzÃ¼stmancs, Fogatlan azonban a fejÃ©t ingatva Ã¡llt fel.

- Nem. Majd Ã©n beszÃ©lek velÃ¼k. â€“ indult a tÃ³hoz, a hÃ³fÃºria azonban nem tÃ¡gÃ-tott.

:: AzÃ©rt remÃ©lem nem bÃ¡nod, ha veled tartok. KÃ©t fÃºria hatÃ¡sosabb, mint egy. :: - felelte pajkosan EzÃ¼stmancs, amit Fogatlan egy jÃ³kedvÅ± sÃ¡rkÃ¡ny-nevetÃ©ssel fogadott.

- JÃ³, akkor beszÃ©ljÃ¼nk egyÃ¼tt velÃ¼k. â€“ egyezett bele az Ã©jfÃºria, zÃ¶ld szemeivel pedig figyelmesen kÃ¶vette a mellette sÃ©tÃ¡lÃ³ hÃ³fÃºria mozdulatait.

* * *

><p>A nap tovÃ¡bbi rÃ©szÃ©ben Asztrid tÃ¶bbnyire BÃ©lhangos mÅ±helyÃ©ben vÃ©gezte a rÃ¡ kiszabott feladatokat, gondolatai azonban vÃ©gig Hablaty fÃ¼zetei kÃ¶rÃ¼l jÃ¡rtak. Alig bÃ-rta kivÃ¡rni, hogy eljÃ¶jjÃ¶n az este. Vajon tÃ©nyleg kÃ©szÃ-tett jegyzeteket mindarrÃ³l, amit a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l tanult? Mindazzal a tudÃ¡ssal Å‘ is kÃ©pes lehet sÃ¡rkÃ¡nyt idomÃ-tani?<p>

VÃ¡rjunk! Ã‰s ha talÃ¡l is informÃ¡ciÃ³kat, hogyan ellenÅ‘rzi le, hogy igazak-e? Nem fog tudni mindig olyan egyszerÅ±en az arÃ©nÃ¡ban levÅ‘ sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶zelÃ©be fÃ©rkÅ‘zni. Hacsak nem segÃ-t mindig GunnÃ¡rnak az arÃ©nÃ¡ban levÅ‘ sÃ¡rkÃ¡nyokat etetni Ã©s a ketreceiket tisztÃ-tani. TalÃ¡n mÃ©gsem lesz olyan nehÃ©z dolga. ElÅ‘tte azonban BÃ©lhangossal kell beszÃ©lnie az elkÃ©pzelÃ©sÃ©rÅ‘l.

Amint Ã¡tgondolta mindezt, BÃ©lhangos megjelent az Ã¼zletben, fejÃ©vel pedig a Nagyterem felÃ© biccentett.

- MÃ¡ra vÃ©geztetek. Holnap reggel mire a mÅ±helyben leszek mÃ¡r Ã©gjen a tÅ±z. â€“ Ã¼lt le a kovÃ¡cs egy szÃ©kre fÃ¡radtan, kezÃ©vel pedig a homlokÃ¡t kezdte tÃ¶rÃ¶lgetni.

Asztrid tÃ¼relmesen megvÃ¡rta, amÃ-g a barÃ¡tai eltÅ±ntek a kovÃ¡csmÅ±helybÅ‘l. Amint ez megtÃ¶rtÃ©nt, a lÃ¡ny hatÃ¡rozottan BÃ©lhangos elÃ© lÃ©pett, Ãºt kÃ¶zben pedig felkapott egy kulacsot Ã©s kÃ©szsÃ©gesen felajÃ¡nlotta a lÃ¡thatÃ³an fÃ¡radt fÃ©rfinak. BÃ©lhangos mosolyogva elfogadta, majd nagyokat kortyolva kezdett inni.

- Hablaty Ã³ta jÃ³l ismerem ezt az arckifejezÃ©st. Mit szeretnÃ©l, leÃ¡nyom? â€“ kÃ©rdezte vÃ©gÃ¼l a kovÃ¡cs. Aszrid eltÃ¶kÃ©lten nÃ©zett a kovÃ¡csra.

- Arra gondoltam, BÃ©lhangos, hogy tovÃ¡bbra is segÃ-thetnÃ©k GunnÃ¡rnak az arÃ©nÃ¡ban. Ma lÃ¡ttam rajta, hogy mennyire nincs kedvÃ©re a feladat Ã©s az ellensÃ©ges tÃ¶rzs miatt gondolom neki is

akad jobb dolga, mint hosszÃº Ã³rÃ¡kon Ã¡t a sÃ¡rkÃ¡nyokkal foglalkozni.

- EzÃ©rt te takarÃ-tanÃ¡d helyette a bestiÃ¡k ketreceit? â€“ Ã©rdeklÅ‘dte a kovÃ¡cs, hangjÃ¡ban elÃ©g erÅ‘s kÃ©tkedÃ©ssel.

- Igen. Ã•gy tudodâ€¦ - Ã¡llt meg egy pillanatra a lÃ¡ny elmÃ©lÃ¡zva. - Ã•gy tÃ¶bbet tanulok a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l is. SzÃ¼ksÃ©g lehet erre a tudÃ¡sra, ha Ãºjabb portya jÃ¶n. SzeretnÃ©m fejleszteni a kÃ©pessÃ©geimet. â€“ vÃ¡gta ki magÃ¡t vÃ©gÃ¼l Asztrid.

BÃ©lhangos egy darabig csak az Ã¡llÃ¡t dÃ¶rzsÃ¶lte elgondolkozva, majd vÃ©gÃ¼l egy nagy sÃ³haj kÃ-sÃ©retÃ©ben Ã¡llt fel.

- Legyen. Megengedem, hogy elmehess GunnÃ¡rral az arÃ©nÃ¡ba, amikor szÃ¼ksÃ©ge van segÃ-tsÃ©gre.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, BÃ©lhangos. â€“ bÃ³lintott elÃ©gedetten a lÃ¡ny, majd a nagyterem felÃ© mutatott. â€“ Csak ezzel szerettelek volna zavarni. Ha nem gond, Ã©n most megyek a tÃ¶bbiek utÃ¡n, GunnÃ¡rral pedigâ€¦

- Menj csak. Ã‰n majd beszÃ©lek GunnÃ¡rral mÃ©g ma este.

- Rendben. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m BÃ©lhangos. JÃ³ Ã©jt. â€“ bÃºcsÃºzkodott Asztrid, majd sietÅ‘s lÃ©ptekkel indult a nagyterembe a barÃ¡tai utÃ¡n.

* * *

><p>Leif jÃ³slata igaznak bizonyult Finna lelkesedÃ©sÃ©vel kapcsolatban. Amint megjelentem az Odinson csalÃ¡d hÃ¡zÃ¡nak ajtajÃ¡ban Ã©s elmesÃ©ltem az Ã¶tletemet, Finna boldogan ugrott Ã©s kezdte el keresni az anyagokat. Jelenleg Ã©pp egy szÃ©ken Ã¡csorgok, mikÃ¶zben Finna a pontos mÃ©reteimet veszi le.<p>

- SzÃ¼ksÃ©ged lesz egy Ãºj nadrÃ¡gra is. Ez borzasztÃ³ hideg lehet. A csizmÃ¡d pedig szakadt!

- Az csak egy kisebb lyuk rajta. Nem olyanâ€¦

- Egy hibÃ¡tlan tÃ©li csizma elengedhetetlen ilyen kutya idÅ‘ben. Ha szerencsÃ©d van, csizmÃ¡bÃ³l raktam is fÃ©lre. Volt pÃ¡r hete megrendelÃ©sem, az egyik lÃ¡bbeli azonban kisebbnek bizonyult. RÃ¡d talÃ¡n pont jÃ³ lesz. Elina, kislÃ¡nyom! Ide tudnÃ¡d hozni? A szobÃ¡mban a szekrÃ©ny tetejÃ©n van!

- MÃ¡r hozom is, anyu. â€“ Ã¡llt fel Elina Ã©s pillanatok alatt eltÅ±nt az egyik szoba ajtajÃ¡ban.

- FelemelnÃ©d kicsit a karodat? KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. â€“ mÃ©ricskÃ©lt tovÃ¡bb Finna. â€“ Biztos vagy ebben a ruhÃ¡ban? Nem lenne melegebb egy egyszerÅ± bundÃ¡s nagykabÃ¡t?

- TalÃ¡n melegebb lenne, de mindig szerettem egyedi lenni. Ilyen ruhÃ¡ja senkinek sincs. â€“ magyarÃ¡ztam vidÃ¡man.

- HÃ¡t ebben biztos lehetsz. â€“ nevetett az asszony. Elina kÃ¶zben visszatÃ©rt kezÃ©ben a csizmÃ¡val. JÃ³val melegebbnek tÅ±nt, mint a jelenlegi.

- KÃ©sz. LeszÃ¡llhatsz a szÃ©krÅ‘l. â€“ simogatta meg a hÃ¡tamat Ã©s odalÃ©pett az asztalhoz. Elina mosolyogva nyomta a kezembe a csizmÃ¡t.

- Anya nagyon jÃ³ ezekben. Mire kettÅ‘t pislogsz mÃ¡r kÃ©sz is lesz a ruhÃ¡d.

- Nem kell tÃºlozni, kislÃ¡nyom. â€“ mosolygott felÃ©nk Finna, mikÃ¶zben Ã©n leÃ¼ltem a szÃ©kre Ã©s felprÃ³bÃ¡ltam a barna, szÅ‘rÃ¶s csizmÃ¡t. A mÃ©ret valamennyivel talÃ¡n nagyobb volt, mint az Ã©n lÃ¡bam, ennek ellenÃ©re nem volt okom panaszra.

- Ez a csizma tÃ©nyleg jobb, mint az enyÃ©m. â€“ Ã¡lltam fel Ã©s lÃ©pkedtem pÃ¡rat az Ãºj lÃ¡bbelimben.

- Megmondtam, ugye? â€“ nevetett az asszony, tekintetÃ©vel pedig az ajtÃ³ felÃ© pillantott. â€“ Leif merre kÃ©slekedhet? A tÃ¼zelÅ‘ mÃ¡r fogyÃ³ban van.

- ElmenjÃ¼nk, hozzunk Hablattyal? â€“ kÃ©rdezte Elina anyja aggÃ³dÃ³ tekintete lÃ¡ttÃ¡n. â€“ RÃ¡nÃ©zhetÃ¼nk kÃ¶zben apÃ¡ra is.

- Nem szeretnÃ©lek ilyen idÅ‘ben kikÃ¼ldeni titeket.

- IgazÃ¡n nem gond. A ruhÃ¡Ã©rt cserÃ©be Ã©n szÃ-vesen segÃ-tek. â€“ kaptam magamra a mellÃ©nyemet.

- LÃ¡tod? Hablatynak nem gond, Ã©n pedig legalÃ¡bb szÃ-vnÃ©k egy kis friss levegÅ‘t. Ã‰s addig sem zavarunk a munkÃ¡dban. â€“ Ã©rvelt a lÃ¡ny szÃ©p szemekkel, mire Finna megadÃ³an bÃ³lintott.

- Legyen. Menjetek. De csak Ã³vatosan Ã©s siessetek.

- Ne aggÃ³dj anya. SietÃ¼nk. GyerÃ¼nk Hablaty! â€“ fogta meg a kezemet Elina Ã©s fÃ¼rge lÃ©ptekkel indult az ajtÃ³ fele, engem maga utÃ¡n vonszolva. EgyszerÅ±en olyan gyors volt, hogy ellenkezni sem volt idÅ‘m.

* * *

><p>A vikingek vilÃ¡gÃ¡ban rendkÃ-vÃ¼l erÅ‘s volt a kÃ¶zÃ¶ssÃ©gi szellem. Ez termÃ©szetesen Berken sem volt mÃ¡skÃ©pp. Gyakran az egÃ©sz falu Ã¶sszegyÅ±lt a falu nagytermÃ©ben kÃ¶zÃ¶s lakomÃ¡zÃ¡sokra Ã©s egy kis szÃ³rakozÃ¡sra. A fÅ‘nÃ¶k tÃ¡vollÃ©tÃ©ben ugyan valamivel csendesebb estÃ©k jÃ¡rtÃ¡k a szigetet, a kÃ¶zÃ¶s Ã©tkezÃ©sek azonban Ã-gy sem maradtak abba.<p>

Asztrid belÃ©pve a nagyterem hatalmas ajtÃ³in, egybÅ‘l megindult a helyisÃ©g hÃ¡tsÃ³ rÃ©szÃ©be. Ott hosszÃº asztalokon szÃ¡mtalan Ã©tel volt. A vikingnek nem volt mÃ¡s dolga, mint megfogni egy tÃ¡nyÃ©rt Ã©s rÃ¡pakolni azt, amit Ã©pp kÃ-vÃ¡n. Asztrid tÃ¡nyÃ©rjÃ¡ra rakott egy kis csirkÃ©t Ã©s kenyeret, majd egy pohÃ¡rba vizet Ã¶ntve elindult a vacsorÃ¡jÃ¡val az asztalok felÃ©. TekintetÃ©vel hamar Ã©szrevette TakonypÃ³cot Ã©s az ikreket, a hÃ¡rom bajkeverÅ‘hÃ¶z azonban cseppet sem volt kedve. SzÃ¡jÃ¡t elhÃºzva nÃ©zelÅ‘dÃ¶tt a tÃ¶bbi szabad hely kÃ¶zÃ¶tt, mikor egy eldugottabb rÃ©sznÃ©l megpillantotta HalvÃ©rt egyedÃ¼l.

Ã‰szrevÃ©tlenÃ¼l odasietett nagydarab barÃ¡tjÃ¡hoz, majd tÃ¡nyÃ©rjÃ¡t Ã©s poharÃ¡t lerakva megkÃ¶szÃ¶rÃ¼lte a torkÃ¡t. HalvÃ©r ismÃ©t egy

kÃ¶nyvben volt elmÃ©lyedve, a lÃ¡ny jelenlÃ©tÃ©re azonban kÃ-vÃ¡ncsian felpillantott a sorok kÃ¶zÃ¼l.

- HÃ©, HalvÃ©r. Nem bÃ¡nod, ha leÃ¼lÃ¶k hozzÃ¡d? Ma semmi kedvem Takony Ã©s az ikrek hÃ¼lyesÃ©geit hallgatni. â€“ sÃ³hajtott bosszÃºsan a lÃ¡ny. HalvÃ©r egyetÃ©rtÅ‘n bÃ³lintott.

- Ã‰n is ezÃ©rt kerestem mÃ¡ra egy nyugodtabb asztalt. Foglalj helyet, nyugodtan. â€“ felelte a fiÃº, mikÃ¶zben kenyerÃ©bÅ‘l letÃ¶rt egy nagyobb darabot.

Asztrid kÃ©nyelmesen helyet foglalt Ã©s komÃ³tosan nekikezdett a vacsorÃ¡jÃ¡nak. Egy ideig fejben csak a sajÃ¡t kis vilÃ¡gÃ¡ban jÃ¡rt, azonban ahogy HalvÃ©r lapozott egyet a kÃ¶nyvben, Ã©szrevett egy kÃ©pet egy sÃ¡rkÃ¡nyrÃ³l. Asztrid figyelmÃ©t egybÅ‘l felkeltette ez.

- A sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶nyvÃ©t olvasod, HalvÃ©r? â€“ Ã©rdeklÅ‘dte a lÃ¡ny, mire HalvÃ©r lelkesen felnÃ©zett a kÃ¶nyvbÅ‘l.

- Igen! Ez mÃ¡r a kilencedik alkalom! Nem lehet nem szeretni ezt a kÃ¶nyvet. â€“ lelkendezett a fiÃº, mire Asztrid picit oldalra dÃ¶ntÃ¶tte a fejÃ©t.

- Sok informÃ¡ciÃ³ van benne a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l?

- Oh, igen, igen! Van ez a vÃ-zi sÃ¡rkÃ¡ny! Vizet kÃ¶p az arcodba Ã©s a mÃ¡sik meg beÃ¡ssa magÃ¡t a fÃ¶ldbe, mint egyâ€¦ Ugh, bocsi. Megint kicsit beleÃ©ltem magamat, igaz? â€“ kÃ©rdezte a fiÃº kÃ-nos mosoly kÃ-sÃ©retÃ©ben. Asztrid megingatta a fejÃ©t.

- Nem. Semmi baj. Ã‰n mÃ©g nem olvastam a kÃ¶nyvet. TalÃ¡n Ã©pp itt lenne az ideje bemagolni. BÃ©lhangos is ezt kÃ©rte tÅ‘lÃ¼nk, nem? â€“ Ã¼lt kÃ¶zelebb Asztrid a fiÃºhoz Ã©s prÃ³bÃ¡lt kÃ¶zelebbi pillantÃ¡st vetni a kÃ¶nyvlapokra. HalvÃ©r izgatottan tolta kÃ¶zÃ©pre a kÃ¶nyvet Ã©s bÃ¶kÃ¶tt egy kÃ©pre az ujjÃ¡val.

- LÃ¡tod ezt itt? DÃ¶rgÅ‘dobnak hÃ-vjÃ¡k. A kÃ¶nyv szerint ez a sÃ¡rkÃ¡ny sÃ¶tÃ©t, tenger vÃ¡jta barlangokban Ã©l. Ha megijesztik, dÃ¶rgedelmes hangot bocsÃ¡t ki, amely kÃ¶zelrÅ‘l halÃ¡los is lehet! Azt mondjÃ¡k, magÃ¡tÃ³l ThortÃ³l kapja az erejÃ©t! â€“ magyarÃ¡zta HalvÃ©r komoly tekintettel. Asztrid szÃ³tlanul nÃ©zte barÃ¡tjÃ¡t, mikÃ¶zben lapozott pÃ¡rat, majd egy Ãºjabb sÃ¡rkÃ¡ny kÃ©pÃ©re mutatott.

- SzÃ¡rnyvÃ¡ltÃ³. â€“ olvasta fel Asztrid a sÃ¡rkÃ¡ny nevÃ©t.

- Ez a figyelemremÃ©ltÃ³ sÃ¡rkÃ¡ny kÃ©pes vÃ¡ltoztatni a bÅ‘re szÃ-nÃ©t, hogy beleolvadjon a kÃ¶rnyezetÃ©be. Amint kikel a tojÃ¡sbÃ³l, kÃ©pes savat kÃ¶pni. Aâ€¦

- Savat? â€“ suttogta a szÅ‘ke lÃ¡ny, szeme pedig megakadt a lap aljÃ¡n levÅ‘ â€žirtandÃ³" szÃ³n.

- FÃ©lelmetes, mi? â€“ kÃ©rdezte a fiÃº Ã©s kÃ¶zben elkezdte a tÃ¡nyÃ©rjÃ¡n levÅ‘ utolsÃ³ falatokat majszolni. â€“ Olyan hihetetlen. Hogyan sikerÃ¼lhetett Hablatynak egy sÃ¡rkÃ¡nnyal Ã¶sszebarÃ¡tkoznia?

- Ez egy remek kÃ©rdÃ©sâ€¦ - lapozgatott bele a kÃ¶nyvbe Asztrid,

majd Ã©rdeklÅ‘dve nÃ©zett a fiÃºra. â€“ Mondd csak, miutÃ¡n kiolvastad a kÃ¶nyvet, Ã©n is elkÃ©rhetnÃ©m esetleg egy rÃ¶vid idÅ‘re? JÃ³ lenne kicsit felfrissÃ-teni a tudÃ¡somat a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l, mertâ€¦

- BÃ¡rmikor jÃ¶hetnek egy Ãºjabb portyÃ¡ra. Igen, Ã©n is ezÃ©rt olvasgatom ennyire. Mindent tudni akarok rÃ³luk. â€“ simÃ-tott vÃ©gig a fiÃº a kÃ¶nyv lapjÃ¡n, majd Å‘szinte mosollyal az arcÃ¡n nÃ©zett Asztridra. â€“ Ha gondolod, mÃ¡r most elviheted. Mint mondtam, nekem ez mÃ¡r a kilencedik alkalom, hogy olvasom. Szinte mindent tudok rÃ³luk.

- IgazÃ¡n? Ã•gÃ©rem, pÃ¡r napon belÃ¼l kiolvasom Ã©s visszaadom.

- Nem kell sietned. LegalÃ¡bb lesz valaki, akivel beszÃ©lgethetek a kÃ¶nyvrÅ‘l. Ha bÃ¡rmifÃ©le kÃ©rdÃ©sed van, hozzÃ¡m nyugodtan fordulhatsz. â€“ felelte a fiÃº, majd egy nagyot Ã¡sÃ-tva nyÃºjtÃ³zkodott. â€“ MÃ¡ra azonban Ã©n kidÅ‘ltem. BÃ©lhangos ma kÃ¼lÃ¶nÃ¶sen sok feladatot adott nekÃ¼nk. Nem Ã©rtem Hablaty hogyan bÃ-rta. â€“ Ã¡llt fel az asztaltÃ³l Ã©s fÃ¡radtan bÃºcsÃºzkodott AsztridtÃ³l.

A Hofferson lÃ¡ny nem sokkal kÃ©sÅ‘bb szintÃ©n befejezte a vacsorÃ¡jÃ¡t, majd a kÃ¶nyvet a hÃ³na alÃ¡ csapva elindult hazafelÃ© komolyabban Ã¡ttanulmÃ¡nyozni a sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶nyvÃ©t Ã©s Hablaty jegyzeteit.

* * *

><p>Atley vÃ¡rosÃ¡nak tÃ¶bb kijelÃ¶lt pontjÃ¡n voltak tÃ¼zelÅ‘fa telepek elhelyezve. Az egyik ilyen volt pÃ¡r utcÃ¡nyira az Odinson hÃ¡ztÃ³l. ElinÃ¡val nem volt tÃ¶bb dolgunk, mint Ã¶sszeszedni egy Ã©jszakÃ¡ra elegendÅ‘ mennyisÃ©get. MÃ¡r egy ideje tÃ¶bbnyire csendben szedegettÃ¼k, mikor nagy sÃ³haj kÃ-sÃ©retÃ©ben fordultam a lÃ¡nyhoz.<p>

- Figyelj, kÃ©rdezhetek valamit? â€“ kÃ©rdeztem tÃ©tovÃ¡n.

- Anya mindig ilyen, nem tehet rÃ³la. Szeret ruhÃ¡kat csinÃ¡lni Ã©s ilyenkor kicsit lelkesebb lesz a kelletÃ©nÃ©l. â€“ magyarÃ¡zta Elina, mikÃ¶zben Ãºjabb tÃ¼zelÅ‘ket nyomott a kezembe. Egy darabig csak Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©ztem rÃ¡, majd nevetve ingattam a fejemet.

- Nem az anyukÃ¡drÃ³l van szÃ³.

- Oh. Nem? Akkor vedd Ãºgy, hogy nem szÃ³ltam semmit. Mit szerettÃ©l volna kÃ©rdezni? â€“ nyomta a kÃ¶vetkezÅ‘ fÃ¡t a kezembe vidÃ¡man.

- Hm, ez igazÃ¡bÃ³l egy elmÃ©leti kÃ©rdÃ©s.

- ElmÃ©leti? KÃ-vÃ¡ncsivÃ¡ tettÃ©l. â€“ nÃ©zett rÃ¡m Ã©rdeklÅ‘dve.

- Ez remek. Gondolom tÃ¶rtÃ©neteket mÃ¡r te is hallottÃ¡l. â€“ kezdtem Ã³vatosan, mire Ã©rtetlenÃ¼l dÃ¶ntÃ¶tte oldalra a fejÃ©t.

- Igenâ€¦ Nem egÃ©szen Ã©rtelek.

- TÃ¶rtÃ©neteket misztikus lÃ©nyekrÅ‘l. â€“ folytattam lassan, erre pedig Elina vÃ¡rakozÃ³n dÅ‘lt neki a falnak. Vettem egy mÃ©ly levegÅ‘t, majd folytattam. â€“ Trollok, unikornisokâ€¦ sellÅ‘k. â€“

soroltam, az utolsÃ³t kihangsÃºlyozva.

- MiÃ©rt kÃ©rdezed ezt? â€“ nÃ©zett kÃ¶rbe feszÃ¼lten, mire csak megrÃ¡ntottam a vÃ¡llamat.

- KÃ-vÃ¡ncsi vagyok Ã©s Ãºgy hallottamâ€¦

- Hallottad? KitÅ‘l? â€“ lÃ©pett kÃ¶zelebb sziszegve. â€“ A vÃ¡rosban senki sem beszÃ©l misztikus lÃ©nyekrÅ‘l. FÅ‘leg nem idegenek elÅ‘tt.

- Ã‰nâ€¦ Ã©pp rossz helyen voltamâ€¦ Ã©sâ€¦ De miÃ©rt lettÃ©l ilyen feszÃ¼lt? Ez egy kÃ©nyes tÃ©ma?

- Ã‰n? FeszÃ¼lt? Nem vagyok feszÃ¼lt. InkÃ¡bb te lehetnÃ©l az. â€“ nÃ©zett kÃ¶rbe, a kÃ¶zelben azonban senki sem volt. â€“ Egy ideje ez mÃ¡r nem Ã©pp publikus tÃ©ma, tudod? KÃ¼lÃ¶nÃ¶sen a sellÅ‘k.

- Ezt nem tudtam. Van ennek valami oka is? â€“ puhatolÃ³ztam, Elina azonban bizonytalanul nÃ©zett rÃ¡m. LÃ¡tszott, hogy nem szÃ-vesen beszÃ©l a dologrÃ³l. â€“ Elina?

- Nem mondhatnÃ¡m el.

- Nem mondom el senkinek. â€“ kerestem a szemkontaktust, Elina azonban kerÃ¼lte. â€“ JÃ³. Elmondok egy titkot, ha cserÃ©be elmondod, okÃ©?

- Neked vannak titkaid? â€“ nÃ©zett hirtelen rÃ¡m, mire elnevettem magamat.

- Nem is hinnÃ©d micsodÃ¡k. IgazÃ¡bÃ³l nem Hablaty Hofferson vagyok. Haddock vagyok. Berk fÅ‘nÃ¶kÃ©nek fia Ã©s jelenleg Ã©pp szÃ¡mÅ±zetÃ©s fÃ©lÃ©ben vagyok. â€“ mosolyodtam el kÃ-nosan. Elina dÃ¶bbenten pislogva nÃ©zett rÃ¡m.

- Egy fÅ‘nÃ¶k fia, huh? MiÃ©rt vagy szÃ¡mÅ±zetÃ©sben?

- Ezt majd akkor mondom el, ha te is elmondod ezt a kis sellÅ‘s tÃ¶rtÃ©netet, amit annyira fÃ©lsz elmesÃ©lni.

- SellÅ‘s? HonnÃ©t tudod, hogy sellâ€¦ Na ne! Ne, ne, ne! â€“ fordult el tÅ‘lem hitetlenkedve. â€“ TalÃ¡lkoztÃ¡l vele, igaz?

- TalÃ¡nâ€¦ BÃ-zhatok benned? â€“ lÃ©ptem hozzÃ¡ kÃ¶zelebb. Nagy sÃ³haj kÃ-sÃ©retÃ©ben nÃ©zett rÃ¡m, majd a kezemben levÅ‘ fÃ¡kra.

- JÃ³. De rakd le azokat a fÃ¡kat. HosszÃº tÃ¶rtÃ©net lesz.

A fÃ¡kat lerakva megkÃ¶nnyebbÃ¼lten pillantottam ElinÃ¡ra. A lÃ¡ny feszÃ¼lten nÃ©zett kÃ¶rbe, hogy biztos nincsenek-e mÃ¡sok a kÃ¶zelben, majd felÃ©m fordulva halkan a tÃ¶rtÃ©net mesÃ©lÃ©sÃ©be kezdett.

- Csak mondom, hogy amÃºgy nem tudok mindent kristÃ¡lytisztÃ¡n. A korom miatt nem mesÃ©ltek el mindent a szÃ¼leim, de annyit hallottam, hogy egy sellÅ‘ talÃ¡lkozgatott a vÃ¡rosunkban Ã©lÅ‘ egyik lÃ¡nnyal. A lÃ¡nyt DionnÃ¡nak hÃ-vjÃ¡k. PÃ¡r hÃ³napja fÃ©rjhez ment a vÃ¡ros egyik Å‘rÃ©hez. Otthon nem bÃ-rta mÃ¡r elviselni, hogy az apja folyton parancsolgat neki.

- Ez a lÃ¡ny Ã¡rulta el a sellÅ‘t? SikerÃ¼lt elkapnotok?

- Nem. Vagyisâ€¦ Nem egÃ©szen. Dionna apja rÃ¡jÃ¶tt a dologra. Szinte naponta eljÃ¡rt a vÃ¡rosbÃ³l a sziget mÃ¡sik oldalÃ¡ra Ã©s szebbnÃ©l szebb kagylÃ³kkal tÃ©rt haza. Kinek ne lenne ez feltÅ±nÅ‘, nem? â€“ vakarta a fejÃ©t zavartan. â€“ Dionna apjÃ¡nak sikerÃ¼lt valahogy csapdÃ¡ba csalni a sellÅ‘t, de Ãºt kÃ¶zben hazafelÃ© Ã¡llÃ-tÃ³lag sÃ¡rkÃ¡nyok tÃ¡madtÃ¡k meg egy tÃ³ kÃ¶zelÃ©ben, a sellÅ‘ pedig elmenekÃ¼lt. Egy ideig kijÃ¡rt a tÃ³hoz, de nyoma sem volt a sellÅ‘nek. A vÃ¡rosban elÅ‘szÃ¶r azt hittÃ¼k, hogy csak egyszerÅ± mese az egÃ©sz, de mutatott pÃ¡r pikkelytâ€¦ IgazÃ¡bÃ³l nem tudjuk, hogy mit gondoljunk az esetrÅ‘l.

- Ã‰rtem. Akkor ha jÃ³l Ã©rtem, nem a lÃ¡ny Ã¡rulta el a sellÅ‘t, igaz?

- Nem. Dionna biztos nem. Viszont akkor van sellÅ‘? BeszÃ©ltÃ©l vele? â€“ kÃ©rdezte elkÃ©pedve, mire kÃ-nosan felnevettem.

- Nem egÃ©szen nevezhetÅ‘ beszÃ©dnek. Sokkal inkÃ¡bb fenyegetÅ‘ morgÃ¡snak, ami a sellÅ‘ rÃ©szÃ©t illeti. Nem nagyon bÃ-zik az emberekben, ahogy Ã©szrevettem.

- Ezen nem csodÃ¡lkozok. Pedig tÃ©nyleg nem Dionna hibÃ¡ja. BeszÃ©lhetnÃ©l vele. ElmondhatnÃ¡d, hogy mi tÃ¶rtÃ©nt igazÃ¡bÃ³l. â€“ javasolta Elina hirtelen.

- Nem hiszem, hogy hinne nekem. Nem bÃ-zik bennem. KÃ©kessel azonban beszÃ©lni fogok. â€“ mondtam tÃ¶bbnyire csak magamnak. Elina erre kÃ-vÃ¡ncsian fordÃ-totta oldalra a fejÃ©t.

- KÃ©kes?

- Aha. Å• Wade sÃ¡rkÃ¡nya. â€“ magyarÃ¡ztam, majd meglepÅ‘dve kaptam a szÃ¡m elÃ© a kezemet. Ezt talÃ¡n nem kellett volna kikotyognom.

- Wade sÃ¡rkÃ¡nya? Wade a sellÅ‘ neve? Van sÃ¡rkÃ¡nya? Nem is tudtam, hogy a sellÅ‘knek vannak sÃ¡rkÃ¡nyaik. Ez elÃ©g menÅ‘. â€“ mosolyodott el.

- Igen, az. MÃ¡snak azonban ne mondd el, okÃ©? Sem a sellÅ‘t, sem a sÃ¡rkÃ¡nyt, sem azt, hogy Ã©n Berk Ã¶rÃ¶kÃ¶se vagyok.

- Tudok titkot tartani. â€“ bÃ³lintott magabiztosan, mikÃ¶zben elgondolkozva kezdte felszedni a fÃ¶ldrÅ‘l a tÃ¼zelÅ‘t. â€“ Valamit azonban tennÃ¼nk kell. Ha az a sellÅ‘ Dionna apja miatt nem bÃ-zik tÃ¶bbÃ© az emberekben, az elÃ©g szomorÃº.

- Mit tehetnÃ©nk? Nem hozhatom ide a sellÅ‘t, hogy beszÃ©ljÃ©k meg. â€“ kezdtem Ã©n is Ãºjra felszedni a fÃ¡kat. Elina erre dÃ¶bbenten nÃ©zett fel rÃ¡m.

- Nem, de mi odavihetjÃ¼k DionnÃ¡t a sellÅ‘hÃ¶z!

- MI? â€“ kÃ©rdeztem meglepÅ‘dve.

- Igen, mi. Ã‰n beszÃ©lek vele, hogy jÃ¶jjÃ¶n el velÃ¼nk valahova, mert fontosâ€¦ Te pedig odavezetsz minket. Huh?

- Nem is tudomâ€¦ - nÃ©ztem rÃ¡ bizonytalanul.

- Ne mondd, hogy nem bÃ-zol bennem.

- MiÃ©rt? TÃ©nyleg bÃ-zhatok? Nem fogod szÃ©tkÃ¼rtÃ¶lni az egÃ©sz vÃ¡rosban?

- Nem fogom. Viking becsÃ¼letszavamra. â€“ hÃºzta ki magÃ¡t, mire bÃ³lintottam.

- Legyen. Holnap elviszlek titeket a sellÅ‘hÃ¶z. Ma mÃ¡r nem megyek vissza a barlangba.

- Maradsz akkor a vÃ¡rosban? â€“ lepÅ‘dÃ¶tt meg Elina. â€“ Hol fogsz aludni?

- Az apÃ¡dat akarom megkÃ©rni, hogy a mÅ±helyben meghÃºzhassam magamat az estÃ©re.

- Ugyan. Ne butÃ¡skodj mÃ¡r. A hÃ¡zunkban bÅ‘ven van hely vendÃ©geknek is. Ne mondd, hogy egy kÃ©nyelmes Ã¡gy helyett a mÅ±helyben levÅ‘ szÃ©keket vÃ¡lasztod?! â€“ indult el vissza a hÃ¡zhoz. SietÅ‘s lÃ©ptekkel prÃ³bÃ¡ltam kÃ¶vetni.

- JÃ³, tÃ©ny, hogy egy Ã¡gynak sokkal jobban Ã¶rÃ¼lnÃ©k.

- ErrÅ‘l van szÃ³! EstÃ©re akkor nÃ¡lunk maradsz, holnap pedig DionnÃ¡val egyÃ¼tt elmegyÃ¼nk a sellÅ‘hÃ¶z. Ez annyira izgalmas! â€“ beszÃ©lt lelkesen, Ã©n pedig a fejemet ingatva nevettem rajta.

* * *

><p>Rajz egy fÃ¡rÃ³l, rajz a tengerpartrÃ³l, egy fegyver terve, egy ruha terve, BÃ©lhangos munka kÃ¶zben, egy Ãºjabb fegyverâ€¦ Amint a lapozÃ¡ssal egy Ãºjabb fegyver terve kÃ¶vetkezett, Asztrid hatalmas sÃ³haj kÃ-sÃ©retÃ©ben hajtotta fejÃ©t a kezÃ©re.<p>

MiÃ³ta hazaÃ©rkezett, a nÃ©gy fÃ¼zetbÅ‘l kettÅ‘t mÃ¡r Ã¡tnÃ©zett. Az egyik tervekkel volt teli, a mÃ¡sik pedig tÃ¶bbnyire magÃ¡njellegÅ± jegyzetekkel. (_Az utÃ³bbiakat tÃ¶bbnyire igyekezte Ã¡tugrani a lÃ¡ny. TiszteletlensÃ©g lett volna elolvasni mÃ¡s gondolatait. Ha szerette volna, minden bizonnyal megosztotta volna Å‘ket mÃ¡sokkal, nem?_)

A fiatal szÅ‘ke lÃ¡ny kissÃ© csalÃ³dott volt. A fÃ¼zetekben eddig semmi nyoma nem volt sÃ¡rkÃ¡nyoknak Ã©s nem Ãºgy tÅ±nt, mintha ebben a harmadikban rejlene a megoldÃ¡s. Nagyon kÃ©sÅ‘ volt mÃ¡r, mÃ¡snap pedig korÃ¡n kell kelnie.

A szemeit fÃ¡radtan dÃ¶rzsÃ¶lve lapozott egy Ãºjat, az Ãºjabb rajzon azonban teljesen megdÃ¶bbent, ahogy jobban megnÃ©zte. Hiszen ez Å‘ volt tÅ±zifavÃ¡gÃ¡s kÃ¶zben. A lÃ¡ny csodÃ¡lkozva nÃ©zte a gyÃ¶nyÃ¶rÅ±en kidolgozott munkÃ¡t. _MiÃ©rt nem tudtuk rÃ³lad, hogy ennyire tehetsÃ©ges vagy?_ â€“ gondolta magÃ¡ban Asztrid keserÃ©desen, majd lapozott egy Ãºjabbat. A rajz mÃ¡sik oldalÃ¡n pÃ¡r rÃ¶vid mondat volt: _Megteszem. A kÃ¶vetkezÅ‘ portya alatt megÃ¶lÃ¶k egy sÃ¡rkÃ¡nyt. Akkor vÃ©gre Ã©szreveszel?_

* * *

><p><strong>MÃ¡sok naplÃ³jÃ¡ba beleolvasni? Ej-ej Asztrid... :D Vajon megÃ©ri a kutakodÃ¡s, vannak jegyzetek a sÃ¡rkÃ¡nyokrÃ³l azokban a fÃ¼zetekben? Elina megtartja a szavÃ¡t Ã©s tÃ©nyleg megÅ‘rzi Hablaty titkait? Ã‰s milyen egy barÃ¡tsÃ¡gtalan sellÅ‘ Ã©s egy bÃ¼szke Ã©jfÃºria, ha Ãºgy Ã©rzik sarokba szorÃ-tottÃ¡k?<strong>

A folytatÃ¡sbÃ³l kiderÃ¼l... ;-)

Legyetek jÃ³k Ã©s Ã©ljenek a sÃ¡rkÃ¡nyok!

19. Egy sellÅ‘fiÃº tÃ¶rtÃ©nete

Sziasztok!

Tudom, megint kicsit kÃ©stem a rÃ©sszel, elÃ©ggÃ© szenvedÅ‘sen jÃ¶tt Ã¶ssze a folytatÃ¡s. :/ Å•szintÃ©n szÃ³lva nagyon szerettem volna mÃ¡r vÃ©gezni ezzel a rÃ©sszel. De tÃºl vagyok rajta, Ãºgyhogy most kicsit Ã¶rÃ¼lÃ¶k. :D RemÃ©lhetÅ‘leg a folytatÃ¡st mÃ¡r sokkal hamarabb Ã¶ssze tudom hozni. :D

Addig is jÃ³ olvasÃ¡st kedvenc sÃ¡rkÃ¡nylovasaim. ^_^

* * *

><p><strong>19. rÃ©sz: Egy sellÅ‘fiÃº tÃ¶rtÃ©nete<strong>

Ã•gyban, meleg takarÃ³ alatt Ã©bredni a hÃ¡zban terjengÅ‘ finom illatokra, pont ezt az Ã©rzÃ©st hiÃ¡nyoltam a legjobban az elmÃºlt idÅ‘szakban. Semmi sem foghatÃ³ ahhoz az Ã©rzÃ©shez, ha az arcodat lustÃ¡n belefÃºrhatod a puha pÃ¡rnÃ¡ba. Egy nagy nyÃºjtÃ³zkodÃ¡st kÃ¶vetÅ‘en az oldalamra fordultam Ã©s Ã¡lmos szemekkel nÃ©ztem kÃ¶rbe a fÃ©lhomÃ¡lyban ÃºszÃ³ vendÃ©gszobÃ¡ban.

Tegnap Elina a vacsorÃ¡nÃ¡l szerette volna felhozni a maradÃ¡som tÃ©mÃ¡jÃ¡t, erre azonban nem volt szÃ¼ksÃ©g. Finna mÃ©g elÅ‘tte megkÃ©rdezte, hogy biztos van-e szÃ¡llÃ¡som az Ã©jszakÃ¡ra. Mikor felvetettem a kovÃ¡csmÅ±helyÃ¼kben valÃ³ maradÃ¡s Ã¶tletÃ©t, Leif egybÅ‘l leintett Ã©s mondta, hogy van egy Ã¼resen Ã¡llÃ³ vendÃ©gszobÃ¡juk Ã©s Ã¶rÃ¶mmel vennÃ©k, ha maradnÃ©k. Maradtam Ã©s ennek hÃ¡la napok Ã³ta ez volt a legpihentetÅ‘bb alvÃ¡som. Fogatlannak ezt azonban talÃ¡n jobb, ha nem kÃ¶tÃ¶m az orrÃ¡ra. MÃ©g a vÃ©gÃ©n tÃ¶bbet nem enged a szÃ¡rnya alÃ¡, a barlangokban az estÃ©k azonban rettentÅ‘en hidegek tudnak lenni.

Mire ezt vÃ©giggondoltam, az ajtÃ³ Ã©les nyikorgÃ¡ssal jelezte egy kÃ-vÃ¡ncsi vikinglÃ¡ny Ã©rkezÃ©sÃ©t. Pillanatokon belÃ¼l Elina kukucskÃ¡lt be a rÃ©sen.

- Hablaty? Ã‰bren vagy? â€“ kÃ©rdezte suttogva, mire Ã¡sÃ-tva Ã¼ltem fel.

- FÃ©lig-meddig. JÃ³ reggelt. â€“ dÃ¶rzsÃ¶ltem a szememet. A lÃ¡ny elmosolyodva lÃ©pett be az ajtÃ³n, maga mÃ¶gÃ¶tt pedig Ã³vatosan behajtotta azt. Az Ã¡gyam mellÃ© guggolva komoly tekintettel nÃ©zett rÃ¡m.

- Neked is szÃ©p jÃ³ reggelt. KÃ©szÃ¼lnÃ¶d kell. MegreggelizÃ¼nk, aztÃ¡n elmegyÃ¼nk DionnÃ¡hoz.

- MÃ¡ris? Felkelt mÃ¡r a nap? â€“ kÃ©rdeztem a fejemet vakarva, Elina pedig vidÃ¡man felkacagott.

- Dionna reggelente Ã¶sszeszedi a tyÃºkoktÃ³l a tojÃ¡st. Ha mÃ©g ma beszÃ©lni akarunk vele nÃ©gyâ€¦ vagyis hatszemkÃ¶zt, akkor ott kell beszÃ©lnÃ¼nk vele. Gondolom, te sem akarod, hogy mÃ¡sok tudjanak a dologrÃ³l. â€“ nÃ©zett rÃ¡m kÃ©rdÅ‘n, mire megrÃ¡ztam a fejemet.

- Nem, persze, hogy nem. â€“ Ã¼ltem az Ã¡gy szÃ©lÃ©re Ã©s hÃºztam fel a lÃ¡bamra a csizmÃ¡mat. FelÃ¡llva az Ã¡gynemÅ± megigazÃ-tÃ¡sÃ¡ba kezdtem, mikÃ¶zben Elina az ajtÃ³hoz sÃ©tÃ¡lt Ã©s vÃ¡rakozÃ³n figyelte a mozdulataimat.

- Anya befejezte amÃºgy a ruhÃ¡dat. MÃ¡r csak fel kell prÃ³bÃ¡lnod Ã©s vÃ©lemÃ©nyt mondani, hogy megfelel-e. â€“ felelte mellkasa elÅ‘tt Ã¶sszefont karokkal. Amint vÃ©geztem az Ã¡ggyal, mosolyogva fordultam felÃ©.

- MÃ¡r alig vÃ¡rom, hogy felprÃ³bÃ¡lhassam.

- Akkor gyerÃ¼nk. â€“ nyitotta ki az ajtÃ³t Ã©s rohant elÅ‘re. Ã‰n mÃ©g felkaptam a szÃ©kre akasztott mellÃ©nyemet, majd mÃ©g kissÃ© Ã¡lmos fejjel indultam Elina utÃ¡n.

Berk szigetÃ©n mindekÃ¶zben egy fiatal vikinglÃ¡ny mÃ©g mindig mÃ©lyen aludt az Ã¡gyÃ¡ban, mikÃ¶zben mÃ¡r rÃ©g neki kellett volna kezdenie a napi teendÅ‘k intÃ©zÃ©sÃ©nek. ElÅ‘zÅ‘ este mÃ©g sokÃ¡ig lapozgatta Hablaty fÃ¼zeteit Ã©s gyakran visszatÃ©rt arra a rajzraâ€¦

Fogalma sem volt rÃ³la, hogy Hablaty ennyire tehetsÃ©gesen rajzol. SokÃ¡ig gondolkodott Ã©s be kellett vallania magÃ¡nak, hogy jÃ³formÃ¡n semmit sem tud a fiÃºrÃ³l. Ha adtak volna neki egyetlen esÃ©lyt, hogy megismerjÃ©kâ€¦ talÃ¡n most minden mÃ¡shogy lenne. ErrÅ‘l azonban kÃ¡r agyalni. Hablaty elment Ã©s ki tudja, hogy valaha viszont lÃ¡tjÃ¡k-e.

VÃ¡ratlanul egy nagy puffanÃ¡s hallatszÃ³dott a hÃ¡z aljÃ¡bÃ³l, mire Asztrid morcosan fordult az oldalÃ¡ra, tÃºl sokÃ¡ig azonban nem pihenhetett. Pillanatokon belÃ¼l az anyja jelent meg a szobÃ¡ban Ã©s elkÃ©pedve lÃ¡tta, hogy a lÃ¡nya mÃ©g mindig az Ã¡gyban van.

- Minden rendben van, kislÃ¡nyom? Beteg vagy? â€“ kÃ©rdezte az asszony az Ã¡gyhoz lÃ©pve, kezÃ©t pedig a lÃ¡nya homlokÃ¡ra tette.

- Mindenâ€¦ csak Ã¡lmos vagyok. Csak Ã¶t percet kÃ©rek mÃ©g anyuâ€¦ - dugta fejÃ©t a takarÃ³ alÃ¡ a szÅ‘ke lÃ¡ny.

- KÃ©sÃ©sben vagy BÃ©lhangos mÅ±helyÃ©bÅ‘l, kislÃ¡nyom. A nap mÃ¡r rÃ©g felkelt. â€“ kezdte Ã¶sszehajtogatni az asszony a lÃ¡nya asztalÃ¡ra dobÃ¡lt ruhÃ¡it. â€“ LegkÃ¶zelebb talÃ¡n nem Ã¡rtana idÅ‘ben lefekÃ¼dnÃ¶d. Tudod jÃ³l, hogy egy Hofferson mindig panasz nÃ©lkÃ¼l vÃ©gzi el az elvÃ¡llalt kÃ¶telessÃ©geit. SzerencsÃ©d, hogy az apÃ¡d vadÃ¡szni van MorgÃ³pÃ³cÃ©kkal. Nem Ã¶rÃ¼lt volna, ha ezt lÃ¡tja.

- JÃ³l van anya! MÃ¡r fent vagyok! â€“ Ã¼lt fel Asztrid az Ã¡gyban morcosan.

- Ideje volt. MiutÃ¡n vÃ©geztÃ©l BÃ©lhangosnÃ¡l vÃ¡gj fel tÃ¼zelÅ‘t.

Ma Ã©n felelek az Ã©telÃ©rt a Nagyteremben. ApÃ¡d nÃ©lkÃ¼l minden rÃ¡m szakadt itthon. â€œ fordÃ-tott hÃ¡tat az asszony Ã©s hagyta el a szobÃ¡t. Asztrid bosszÃºsan kÃ¡szÃ¡lÃ³dott ki az Ã¡gybÃ³l Ã©s kezdett el Ã¶ltÃ¶zkÃ¶dni. HosszÃº nap Ã¡ll mÃ©g elÅ‘tteâ€¦

A tervezett ruhÃ¡m talÃ¡n mÃ©g annÃ¡l is jobban sikerÃ¼lt, mint azt eleinte kÃ©pzeltem. Finna tÃ©nyleg kitett magÃ¡Ã©rt. Kaptam egy sokkal melegebb sÃ¶tÃ©tzÃ¶ld nadrÃ¡got. Az eredeti zÃ¶ld tunikÃ¡m fÃ¶lÃ© egy szintÃ©n melegebb, sÃ¶tÃ©tzÃ¶ld felsÅ‘t, melynek az ujja kÃ¶rÃ¼lbelÃ¼l a felkarom kÃ¶zepÃ©ig Ã©rt. Az alkaromra egy sÃ¶tÃ©tbarna, szÅ‘rÃ¶s alkarmelegÃ-tÅ‘t, mellÃ©je pedig kesztyÅ±t. A fejemet Ã©s arcomat egy bÃ©lelt sapka Ã©s egy szÃ©p hosszÃº sÃ¡l vÃ©dte a hidegtÅ‘l. A kabÃ¡tom azonban mindezeket felÃ¼lmÃºlta. Nem szerettem volna hosszÃº ujjÃºra, hiszen ez nagyban korlÃ¡tozhatna a repÃ¼lÃ©s kÃ¶zben, ha valami vÃ¡ratlan dolgot kell megoldani. LeginkÃ¡bb a mellÃ©nyemhez hasonlÃ-t, azonban ezt vÃ©gig be tudom gombolni a nyakamig. MÃ¡r csak a repÃ¼lÅ‘s szerkÃ³mat kell felvennem mindezekre Ã©s kÃ©szen is vagyok a repÃ¼lÃ©sre. Mindezek elÅ‘tt azonban mÃ©g fontos elintÃ©znivalÃ³k Ã¡llnak elÅ‘ttem.

Egy gyors reggelit Ã©s a ruhaprÃ³bÃ¡t kÃ¶vetÅ‘en eljÃ¶tt a bÃºcsÃº pillanata Elina szÃ¼leitÅ‘l. NehÃ©z szÃ-vvel raktam el a tarisznyÃ¡mba az Ã©telt, amit Finna elcsomagolt, majd arcomon keserÅ± mosollyal fordultam a hÃ¡zaspÃ¡r felÃ©.

- SzeretnÃ©k megkÃ¶szÃ¶nni mindent. A ruhÃ¡t, az Ã©telt, azt hogy maradhattam, Ã©s hogy a mÅ±helyben dolgozhattam az elmÃºlt napokban. Nem is tudom, hogy hÃ¡lÃ¡lhatnÃ¡m meg.

- Ã–rÃ¼lÃ¼nk, hogy megismerhettÃ¼nk Hablaty. RitkÃ¡n lÃ¡tni vikingeket ebben a kelta kis vÃ¡rosban. â€œ felelte Finna mosolyogva.

- Az ilyen tehetsÃ©ges vikingek pedig mÃ©g annÃ¡l is ritkÃ¡bbak. Ne feledd, ha meguntad a kereskedÃ©st, a mÅ±helyemben mindig lesz hely szÃ¡modra. â€œ borzolta Ã¶ssze a hajamat Leif, mire vidÃ¡man lÃ©ptem hÃ¡trÃ©bb.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. Nem felejtelek el titeket Ã©s remÃ©lem, hogy a jÃ¶vÅ‘ben mÃ©g talÃ¡lkozunk. â€œ mondtam Å‘szintÃ©n, vÃ©gÃ¼l pedig ElinÃ¡hoz fordultam, aki mÃ¡r az ajtÃ³ban vÃ¡rt rÃ¡m.

- Ã‰n elkÃ-sÃ©rem a kapuig Hablatyot. â€œ mondta a szÃ¼leinek, ezzel pedig kinyitotta az ajtÃ³t Ã©s mÃ¡r kint is volt. Ã‰n mÃ©g utoljÃ¡ra Leif Ã©s Finna felÃ© nÃ©ztem, majd bÃºcsÃºzÃ³ul intettem egyet Ã©s fejemre hÃºzva a sapkÃ¡t kÃ¶vettem a mindenkinÃ©l elevenebb vikinglÃ¡nyt.

Atley vÃ¡rosÃ¡n kÃ¼lÃ¶nÃ¶sebb beszÃ©lgetÃ©s nÃ©lkÃ¼l siettÃ¼nk Ã¡t egÃ©szen egy a telepÃ¼lÃ©s szÃ©lÃ©n Ã¡llÃ³ Ã©pÃ¼lethez. A tÃ¶bbi hÃ¡zhoz hasonlÃ³an ennek is fÃ¡bÃ³l Ã©pÃ¼lt fala Ã©s szalmatetÅ‘je volt. A bejÃ¡rat mellett Ã¡ll pÃ¡r nagyobb hordÃ³ Ã©s egy kis pad. RendkÃ-vÃ¼l barÃ¡tsÃ¡gosnak tÅ±nt.

KÃ-vÃ¡ncsian fordultam a tÃ©tovÃ¡zÃ³ ElinÃ¡hoz. Ãšgy tÅ±nt, hogy nem igazÃ¡n tudja, hogy mi legyen most.

- TalÃ¡n hÃ¡tra kÃ©ne mennÃ¼nk a tyÃºkÃ³lhoz? â€œ kÃ©rdezte fÅ‘kÃ©nt magÃ¡tÃ³l Elina.

Lassan felÃ©m fordult Ã©s nyitotta volna a szÃ¡jÃ¡t, mikor a kis kunyhÃ³ ajtaja kinyÃ-lt. Egy magas, fiatal fÃ©rfi lÃ©pett ki, oldalÃ¡n fÃ©nyes karddal. Mosolyogva csukta be maga mÃ¶gÃ¶tt az ajtÃ³t, tekintete pedig hirtelen rÃ¡nk szegezÅ‘dÃ¶tt. Valamit kÃ©rdezett azon a szÃ¡momra mÃ©g mindig idegen nyelven, mire Elina szÃ©les gesztusokkal magyarÃ¡zni kezdett. VÃ¡rakozÃ³n nÃ©ztem a beszÃ©dÃ¼ket, mikor vÃ©gre Elina elnevette magÃ¡t, majd elkapta a karomat Ã©s mindenfÃ©le figyelmeztetÃ©s nÃ©lkÃ¼l hÃºzni kezdett egy bizonyos irÃ¡nyba.

- Mi tÃ¶rtÃ©nt? Mit mondott?

- Dionna kiment Ã¶sszeszedni a tojÃ¡sokat. â€“ magyarÃ¡zta, mikÃ¶zben fÃ¼rge lÃ©ptekkel a hÃ¡z mÃ¶gÃ© siettÃ¼nk. â€“ Ez annyira izgalmas. RemÃ©lem sikerÃ¼l rÃ¡beszÃ©lnÃ¼nk, hogy eljÃ¶jjÃ¶n velÃ¼nk.

- HÃ¡t azt Ã©n is remÃ©lem. â€“ feleltem, a hirtelen megtorpanÃ¡sÃ¡ra pedig felkiÃ¡ltottam. Ã‰pp akkor Ã©rkeztÃ¼nk a tyÃºkÃ³l elÃ©, mikor egy fiatal, gyÃ¶nyÃ¶rÅ± fekete hajÃº lÃ¡ny kilÃ©pett a bejÃ¡ratÃ¡n. FehÃ©r felsÅ‘t Ã©s szoknyÃ¡t viselt, derekÃ¡n barna, dÃ-szes Ã¶vvel. HÃ³na alatt fonott kosarat tartott, benne tojÃ¡sokkal.

PÃ¡r pillanatig csodÃ¡lkozva nÃ©ztem Å‘t, Ã¡mulatombÃ³l azonban Elina szabadÃ-tott ki. Mosolyogva lÃ©pett elÅ‘re Ã©s kÃ¶szÃ¶nt a lÃ¡nynak. Dinonna Ã©rdeklÅ‘dve nÃ©zett rÃ¡nk kÃ©k szemeivel Ã©s hallgatta vÃ©gig Elina mondandÃ³jÃ¡t.

Egy ideig semmit sem tudtam leolvasni az arcÃ¡rÃ³l, azonban az egyik szÃ³nÃ¡l hirtelen dÃ¶bbenten kapta kezÃ©t a szÃ¡ja elÃ©.

- Wade? â€“ kÃ©rdezte fÅ‘kÃ©nt ElinÃ¡tÃ³l, aki kÃ©rdÅ‘n nÃ©zett rÃ¡m.

- Igen! Wade. â€“ vÃ¡laszoltam Elina helyett. Dionna csak ekkor nÃ©zett rÃ¡m elÅ‘szÃ¶r igazÃ¡n. LassÃº lÃ©ptekkel kÃ¶zeledett hozzÃ¡nk Ã©s halkan beszÃ©lni kezdett. Sajnos nem Ã©rtettem mÃ©g mindig ezt a nyelvet, Ã-gy kÃ©rdÅ‘n fordultam ElinÃ¡hoz.

- Azt kÃ©rdezte, hogy beszÃ©ltÃ©l vele? A sellÅ‘vel? Mit mondott rÃ³la? MÃ©rges rÃ¡? â€“ fordÃ-tott Elina, erre azonban tanÃ¡cstalanul megrÃ¡ntottam a vÃ¡llamat.

- Nem tudom. Az igazat megvallva elÃ©ggÃ© tÃ¡volsÃ¡gtartÃ³ volt. Vele azonban talÃ¡n beszÃ©lni fog, ha elmagyarÃ¡zza neki, hogy mi is tÃ¶rtÃ©nt pontosan. â€“ nÃ©ztem DionnÃ¡ra, Elina pedig fordÃ-tott. A kelta lÃ¡ny szemÃ©t lehunyva bÃ³lintott, majd felemelte a hÃ³na alatt levÅ‘ kosarat. Valamit mondott rÃ¶viden ElinÃ¡nak, majd feszÃ¼lten megindult a hÃ¡z felÃ©.

- Azt mondta, hogy mindjÃ¡rt jÃ¶n. Beviszi a tojÃ¡sokat Ã©s felveszi a kabÃ¡tjÃ¡t. Szeretne beszÃ©lni a sellÅ‘vel. â€“ mosolyodott el a lÃ¡ny. MegkÃ¶nnyebbÃ¼lten sÃ³hajtottam.

- Azt hittem, hogy tovÃ¡bb fog tartani a gyÅ‘zkÃ¶dÃ©s.

- Ha sokat jelentett neki a sellÅ‘, nyilvÃ¡n tisztÃ¡zni szeretnÃ© a dolgokat, nem gondolod? â€“ kÃ©rdezte Elina fejÃ©t kissÃ© oldalra dÃ¶ntve.

- De. TalÃ¡n igazad van. â€“ fordultam felÃ© halvÃ¡nyan mosolyogva.

â€“ RemÃ©lem sikerÃ¼l majd mindent megbeszÃ©lniÃ¼k a barlangban Ã©s nem kell feleslegesen megtennÃ¼nk ezt az utat. â€“ nÃ©ztem elgondolkozva a hÃ¡z felÃ©.

MÃ¡r volt egy bÅ‘ fÃ©l Ã³rÃ¡ja, hogy elhagytuk Atley vÃ¡rosÃ¡t. A tegnapi nagy hÃ³ Ã©s az erÅ‘s szÃ©l miatt kidÃ¶ntÃ¶tt fÃ¡k miatt nehezebb volt a terep, Ã-gy ez bÅ‘ven lassÃ-tott a tempÃ³nkon. HÃ¡lÃ¡t adok az Ã©gnek, hogy az elmÃºlt napokban EzÃ¼stmancs hozott Ã©s vitt a vÃ¡rosba. Eddig fel sem tÅ±nt, hogy milyen jÃ³ dolgom van, csak most, hogy Ã©rzem, mennyire lelassÃ-t a hÃ³.

A vÃ¡llam fÃ¶lÃ¶tt Ã¡tnÃ©zve leellenÅ‘riztem, hogy megvan-e mÃ©g mindkÃ©t lÃ¡ny. Dionna nem sokkal volt lemaradva tÅ‘lem, Elina azonban morgolÃ³dva jÃ¶tt bÅ‘ nÃ©gy mÃ©terre tÅ‘lÃ¼nk. Az Ãºt elejÃ©n egy ideig be sem Ã¡llt a szÃ¡ja, mostanra azonban Å‘ is belefÃ¡radt a sok beszÃ©dbe.

PÃ¡r lÃ©pÃ©st kÃ¶vetÅ‘en Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem, hogy jobb ha bevÃ¡rjuk ElinÃ¡t is. A sapkÃ¡mat igazÃ-tva Ã¡lltam meg. Dionna amint mellÃ©m Ã©rt kÃ©rdÅ‘n nÃ©zett kÃ¶rbe.

- Wade? â€“ kÃ©rdezte Ã©rtetlenÃ¼l, mire megingattam a fejemet.

- Elina. â€“ mutattam a lemaradt tÃ¡rsunkra. Dionna ElinÃ¡ra pillantott, majd dideregve kezdte dÃ¶rzsÃ¶lni a kezÃ©t. SzÃ³ se rÃ³la, hideg volt. KissÃ© aggÃ³dva nÃ©ztem az elÅ‘ttÃ¼nk Ã¡llÃ³ Ãºtra. RemÃ©lem, a kÃ¶vetkezÅ‘ pÃ¡r Ã³rÃ¡t mÃ©g kibÃ-rja az idÅ‘jÃ¡rÃ¡s mindenfÃ©le nagy vihar nÃ©lkÃ¼l. MiutÃ¡n Dionna beszÃ©lt a sellÅ‘vel, Fogatlannal mÃ©g ki kell prÃ³bÃ¡lnunk a szÃ¡rnyat Ã©s visszavinnÃ¼nk a sellÅ‘t a tengerbe.

- Messze van mÃ©g az a hÃ-res sellÅ‘, vagy csak kÃ¶rbe-kÃ¶rbe megyÃ¼nk a fÃ¡k kÃ¶zÃ¶tt? â€“ szÃ³lalt meg Elina, ahogy kÃ¶zelebb Ã©rt hozzÃ¡nk. A fejemet ingatva indultam tovÃ¡bb.

- Ã‰n is szeretnÃ©k mÃ¡r ott lenni, elhiheted. â€“ kapaszkodtam meg a fÃ¡kban, mikÃ¶zben a talaj lejtÅ‘ssÃ© vÃ¡lt.

- MÃ¡r Ã³rÃ¡k Ã³ta gyalogolunk. Azt mondtad, hogy nincs messze a sellÅ‘! â€“ bosszankodott Ãºjra Elina, Ã©n pedig csak megforgattam a szemeimet.

- Nincs is messze. A hÃ³ kicsit lassÃ-tott a tempÃ³nkon. MÃ¡r mindjÃ¡rt ott leszÃ¼nk.

- Hogyneâ€¦ Hiszem, ha lÃ¡tom.

- Ne panaszkodj ennyit. MindjÃ¡rt ott leszÃ¼nk. â€“ nÃ©ztem rÃ¡ bÃ-ztatÃ³n mosolyogva.

DionnÃ¡ra sandÃ-tva Ãºjra felmerÃ¼lt bennem a kÃ©rdÃ©s, ami mÃ¡r a sellÅ‘vel kÃ¶zÃ¶s kis tÃ¶rtÃ©netÃ¼k kezdete Ã³ta motoszkÃ¡lt bennem. TalÃ¡n nem tartozik rÃ¡m, de Ã©rdekel, hogy hogyan ismerte meg a sellÅ‘t. Ezt azonban talÃ¡n jobb lenne nem firtatni. Ez az Å‘ tÃ¶rtÃ©netÃ¼k. Nem tartozik rajtuk kÃ-vÃ¼l senki mÃ¡sra.

- Jut eszembe, van nÃ¡latok fegyver? â€“ kÃ©rdeztem, ahogy egy ismerÅ‘s szikla feltÅ±nt nem messze tÅ‘lÃ¼nk. A barlang kÃ¶zel van.

- Fegyver? MiÃ©rt? â€“ kÃ©rdezte Elina Ã©rtetlenÃ¼l.

- A sellÅ‘nek fenyegetÅ‘ lehet, ha fegyvert Ã©rez nÃ¡latok. â€“ magyarÃ¡ztam, bÃ¡r elsÅ‘sorban nem a sellÅ‘ miatt aggÃ³dtam. Fogatlan fenyegetÃ©snek vennÃ©, ha fegyvert Ã©rezne nÃ¡luk, ezt pedig mindenkÃ©pp szerettem volna elkerÃ¼lni ezzel.

- Oh, Ã©rtem. NÃ¡lam van egy tÅ‘r. â€“ vette le az Ã¶vÃ©rÅ‘l Ã©s nyÃºjtotta felÃ©m, majd kÃ©rdÅ‘n fordult DionnÃ¡hoz, Å‘ azonban csak megingatta a fejÃ©t. â€“ Dionna nem hozott magÃ¡val.

- Remek. â€“ raktam el Elina tÅ‘rÃ©t a tarisznyÃ¡mba. â€“ Annyit Ã-gÃ©rjetek meg, hogy bÃ-ztok bennem, rendben? â€“ lÃ©ptÃ¼nk ki a barlang elÅ‘tti tisztÃ¡sra, a tekintetem pedig ekkor a barlang bejÃ¡ratÃ¡ra esett. Legnagyobb rÃ©mÃ¼letemre a bejÃ¡rat eltÅ±nt! Teljesen be volt omolva! Ezt nem hiszem el. Hiszen tegnap mÃ©g minden rendben volt!

- Jaj neâ€¦ Fogatlan. â€“ suttogtam magam elÃ©, majd odarohantam a sziklÃ¡khoz. â€“ FOGATLAN! FOGATLAN! HALLASZ ENGEM? PAJTI? EZÃœSTMANCS? â€“ kiÃ¡ltottam Ã©s kezdtem ledobÃ¡lni a sziklÃ¡kat.

- Hablaty? â€“ kÃ©rdezte Elina Ã©rtetlenÃ¼l, mire kÃ©tsÃ©gbeesetten fordultam felÃ©je.

- SegÃ-tsetek. Iâ€¦ itt egy barlang van. Beomlott Ã©sâ€¦ a barÃ¡tomâ€¦ Ã©s Wadeâ€¦ - kezdtem magamban pÃ¡nikolni. Mihez kezdek Fogatlan nÃ©lkÃ¼l? A legjobb barÃ¡tom nÃ©lkÃ¼l?

Elina aggÃ³dva nÃ©zett rÃ¡m, majd mellÃ©m rohanva Å‘ is elkezdett Ã¡sni. HÃ¡lÃ¡san nÃ©ztem rÃ¡ Ã©s folytattam Ã©n is az Ã¡sÃ¡st.

- Elina. â€“ hallatszÃ³dott Dionna kiÃ¡ltÃ¡sa, Ã©n azonban nem fordultam felÃ©. Egyetlen cÃ©l lebegett a szemem elÅ‘tt, ez pedig a legjobb barÃ¡tom megmentÃ©se. â€“ Elina! Drake.

Az utolsÃ³ szÃ³ra dÃ¶bbenten fordultam felÃ© Ã©n is. A tisztÃ¡s egyik szÃ©lÃ©n Ã¡llt Ã©s valamifÃ©le nyomokra mutatott. A beomlott barlangot otthagyva futottam oda mellÃ© Ã©s megkÃ¶nnyebbÃ¼lve lÃ¡ttam az Ã©jfÃºria nyomokat. LegalÃ¡bb minden rendben velÃ¼k.

- KÃ¶vetnÃ¼nk kell Å‘ket. â€“ indultam el, a kÃ©t lÃ¡ny azonban nem kÃ¶vetett engem. VÃ¡rakozÃ³n fordultam felÃ©jÃ¼k, mire Elina a fejÃ©t ingatva nÃ©zett rÃ¡m.

- Hablaty, ezek sÃ¡rkÃ¡ny nyomok. Te is tudod, hogy milyen veszÃ©lyesek, nem? TalÃ¡n az lenne a legjobb, ha visszamennÃ©nk a vÃ¡rosba.

- Azt mondtÃ¡tok, hogy bÃ-ztok bennem, ugye? Ismerem azt a sÃ¡rkÃ¡nyt, aki ezeket a nyomokat hagyta. Most Ã©pp viszi vissza a sellÅ‘t a tengerbe. Ha Dionna valaha akar mÃ©g beszÃ©lni azzal a sellÅ‘vel, akkor sietnÃ¼nk kell. â€“ mutattam a nyomokra. Elina tÃ©tovÃ¡n fordÃ-totta le DionnÃ¡nak, aki mÃ©g mindig kissÃ© bizonytalanul ugyan, de bÃ³lintott.

- Remek. Gyertek. SiessÃ¼nk! â€“ fordultam meg Ã©s kezdtem el Fogatlan nyomai utÃ¡n rohanni. RemÃ©lem mÃ©g sikerÃ¼l idÅ‘ben utolÃ©rnÃ¼nk Å‘ket.

MindekÃ¶zben Berken Asztrid komoran lÃ©pett be BÃ©lhangos mÅ±helyÃ©be, ahol legnagyobb megkÃ¶nnyebbÃ¼lÃ©sÃ©re nem volt ott a kovÃ¡cs. HalvÃ©r a tÅ±z elÅ‘tt Ã¼lt Ã©s egy kis kÃ¶nyvet lapozgatott, az ikrek a mÅ±hely hÃ¡tsÃ³ rÃ©szÃ©ben kutattak Ã¡t pÃ¡r lÃ¡bÃ¡t, TakonypÃ³c pedig egy szÃ©ken Ã¼lve, lÃ¡bÃ¡t az asztalra tÃ©ve aludt. A szÅ‘ke lÃ¡ny Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©zett vÃ©gig a barÃ¡tain.

- BÃ©lhangos nem adott feladatot ma? â€“ kÃ©rdezte a lÃ¡ny, kÃ¶szÃ¶nÃ©s nÃ©lkÃ¼l, mire HalvÃ©r egy nagyot ugorva fordult felÃ©.

- Oh, Asztrid. HÃ¡t megjÃ¶ttÃ©l? MÃ¡r nem tudtukâ€¦

- Otthon volt egy kis dolgom. â€“ sÃ©tÃ¡lt kÃ¶zelebb a lÃ¡ny a fiÃºhoz. â€“ MiÃ©rt nem dolgoztok?

- BÃ©lhangosnak el kellett mennie, segÃ-teni a kikÃ¶tÅ‘ben, Ã-gy nem osztotta ki a feladatokat.

- Ha nem osztja ki a feladatokat nem azt jelenti, hogy azÃ©rt jÃ¶jjÃ¼nk ide, hogy ellÃ³gjuk a napot.

- Pedig nekem van pÃ¡r Ã¶tletem, mit csinÃ¡lhatnÃ¡nk munka helyett, Asztrid. â€“ szÃ³lalt meg TakonypÃ³c hirtelen.

A szÅ‘ke lÃ¡ny szemÃ©t forgatva indult, hogy nekikezdjen pÃ¡r fegyver kiÃ©lezÃ©sÃ©nek. Egy baltÃ¡t felvÃ©ve lÃ©pett oda a kÅ‘hÃ¶z, mikor TakonypÃ³c mellÃ©je lÃ©pett.

- Akarod hallani azokat az Ã¶tleteket, bÃ©bi? Te Ã©s Ã©n, sÃ©ta a havas erdÅ‘Å‘Å‘benâ€¦ - kiÃ¡ltott fel TakonypÃ³c, ahogy Asztrid rÃ¡ejtette a lÃ¡bÃ¡ra a balta nyelÃ©t.

A szÅ‘ke lÃ¡ny a munkÃ¡nak nekikezdve ingatta a fejÃ©t. TÃºlsÃ¡gosan hosszÃº lesz ez a nap.

A nyomokat kÃ¶vetve annyira siettem amennyire csak bÃ-rtam. Ki tudja mikor hagytÃ¡k el azt a barlangot. Lehet mÃ¡r hÅ±lt helye lesz a sellÅ‘nek, mire a tengerpartra Ã©rÃ¼nk. A hullÃ¡mok csapkodÃ¡sÃ¡t kÃ¶zelebbrÅ‘l hallottam mÃ¡r, Ãºgyhogy nem lehet messze. Hamarosan utol kell Ã©rnÃ¼nk Å‘ket.

ZihÃ¡lva bÃºjtam Ã¡t egy meghajlott fa alatt, mikor vÃ©gre feltÅ±nt a tengerpart. FÃ¡radtan lassÃ-tottam le Ã©s vettem Ã©szre Fogatlant Ã©s EzÃ¼stmancsot, ahogy a vÃ-zben levÅ‘ sellÅ‘ elÅ‘tt Ã¡llnak Ã©sâ€¦ bÃºcsÃºzkodnak. Nem!

- WADE! VÃ•RJ! â€“ kiÃ¡ltottam el magamat Ã©s rohantam felÃ©jÃ¼k. A sellÅ‘ engem Ã©szrevÃ©ve megingatta a fejÃ©t Ã©s egy nagy ugrÃ¡ssal elmerÃ¼lt a vÃ-zben. - VALAMI FONTOSAT TUDNOD KELL, MIELÅ•TTâ€¦ elmÃ©sz. â€“ Ã¡lltam meg Fogatlan mellett, akinek az arcÃ¡n meglepettsÃ©g lÃ¡tszÃ³dott.

- Hablaty? Mit keresel itt? Azt hittem csakâ€¦

- Ez egy hosszÃºâ€¦ tÃ¶rtÃ©netâ€¦. pajti. â€“ feleltem zihÃ¡lva, ekkor pedig Elina Ã©s Dionna is kiÃ©rtek a fÃ¡k kÃ¶zÃ¼l. Fogatlan Ã©s EzÃ¼stmancs egybÅ‘l vÃ©dekezÅ‘ Ã¡llÃ¡sba kaptÃ¡k magukat.

**_- KÃ¶vettek tÃ©ged? Ãœldöznek? Pattanj fel! KeresÃ¼nk egy

biztonsÃ¡gosâ€¦_** - kezdte volna, Ã©n azonban elindultam a lÃ¡nyok felÃ©.

- Nem. Å•kâ€¦ barÃ¡tok. A lÃ¡ny, Dionna beszÃ©lni szeretett volna a sellÅ‘vel. TisztÃ¡zni a dolgokat. â€“ feleltem csalÃ³dottan. Egy hajszÃ¡lon mÃºlt.

:: Te beszÃ©ltÃ©l rÃ³lunk az emberfÃ©szekben? :: - kÃ©rdezte EzÃ¼stmancs megdÃ¶bbenve.

- Elment az eszed? Tudod jÃ³l, hogyâ€¦ - kezdett volna Fogatlan a kioktatÃ¡sba, Ã©n azonban komoly tekintettel nÃ©ztem legjobb barÃ¡tom szemeibe.

- BÃ-zol bennem pajti?

- Az ilyen pillanatokban nem tudom, hogy kÃ©ne-e. â€“ nÃ©zett rÃ¡m csalÃ³dottan.

- Å•k rendes emberek. BÃ-zhatunk bennÃ¼k. Csak adjatok nekik egy esÃ©lytâ€¦ kÃ©rlek? â€“ szemeztem elÅ‘szÃ¶r Fogatlannal, majd mikor duzzogva fordÃ-totta el a fejÃ©t, EzÃ¼stmanccsal. A hÃ³fÃºria Ã¶sszeszorÃ-totta a szemÃ©t, majd kÃ¶zelebb lÃ©pett hozzÃ¡m.

:: RemÃ©lem tudod mit csinÃ¡lszâ€¦ :: - pillantott a lÃ¡nyokra, akik dermedten Ã¡lltak az erdÅ‘ szÃ©lÃ©n. HÃ¡lÃ¡san vakargattam meg EzÃ¼stmancs fejÃ©t Ã©s fordultam a lÃ¡nyokhoz.

- Elina, Dionnaâ€¦ szeretnÃ©m bemutatni nektek EzÃ¼smancsot Ã©s Fogatlant. â€“ mutattam a kÃ©t fÃºriÃ¡ra. â€“ Å•k a barÃ¡taim.

- Neked sÃ¡rkÃ¡ny barÃ¡taid vannak? EzÃ©rt vagy akkor szÃ¡mÅ±zetÃ©sben, igaz? â€“ kÃ©rdezte Elina dÃ¶bbenten, mire a tarkÃ³mat vakarva bÃ³lintottam.

- MegszÃ¶ktem. IgazÃ¡bÃ³l ez egy elÃ©g hosszÃº tÃ¶rtÃ©netâ€¦ Az egyik este sikerÃ¼lt egy Ã©jfÃºriÃ¡t lelÅ‘nÃ¶m a talÃ¡lmÃ¡nyommal. Azt hittem nagy hÅ‘s lehetek ettÅ‘l a faluban, amikor azonban meg kellett volna Ã¶lnÃ¶mâ€¦ - nÃ©ztem Fogatlanra, aki kÃ-vÃ¡ncsian nÃ©zett vissza rÃ¡m. â€“ Nem tudtam. KÃ©ptelen voltam rÃ¡. Elengedtem Ã©s idÅ‘vel barÃ¡tok lettÃ¼nk. A falumban azonban senki sem vagy, ha nem Ã¶ltÃ©l mÃ©g sÃ¡rkÃ¡nyt, Ã-gy nem volt mÃ¡s vÃ¡lasztÃ¡som, el kellett szÃ¶knÃ¶m. VÃ¡lasztanom kellett, hogy melyik oldalon Ã¡llok, Ã©n pedig ezt vÃ¡lasztottam. â€“ lÃ©ptem kÃ¶zelebb az Ã©jfÃºriÃ¡hoz mosolyogva. Fogatlan dorombolva dÃ¶rzsÃ¶lte neki a fejÃ©t a hasamnak Ã©s nÃ©zett a szemeimbe.

- Egyszer mÃ©g komoly bajba fogunk keveredni miattad. â€“ forgatta meg a szemÃ©t Ã©s nÃ©zett Å‘ is a lÃ¡nyokra mÃ¡r sokkal barÃ¡tsÃ¡gosabban. HÃ¡lÃ¡san vakargattam meg a fejÃ©t. Dionna ekkor kÃ©rdezett valamit ElinÃ¡tÃ³l, mire Å‘ kÃ©rdÅ‘n fordult felÃ©m.

- A sellÅ‘ hol van?

CsalÃ³dottan ingattam meg a fejemet, mire Dionna hitetlenkedve nÃ©zett rÃ¡m, utÃ¡na pedig tekintetÃ©t a vÃ-zre emelte. KÃ¶nnyes szemekkel rohant a vÃ-zbe Ã©s elkezdett kiabÃ¡lni. EzÃ¼stmancs halkan nyÃ¼szÃ-teni kezdett, Fogatlan pedig Ã©rtetlenÃ¼l nÃ©zett rÃ¡m.

- BeszÃ©lni szeretett volna a sellÅ‘vel, pajti. TisztÃ¡zni a

dolgokat. Ãšgy tÅ±nik elkÃ©stÃ¼nkâ€¦ - hajtottam le a fejemet.

- SajnÃ¡lom. Nem tudtunk tovÃ¡bb vÃ¡rni. A suttogÃ³ halÃ¡l kora reggel rÃ¡nk rontott, a barlang pedig elkezdett remegni. Amint elÅ±ztÃ¼k, muszÃ¡j volt menekÃ¼lnÃ¼nk.

:: A dolgaidat Ã©n hoztam ki. :: - bÃ¼szkÃ©lkedett EzÃ¼stmancs a kosaram Ã©s Fogatlan nyerge felÃ© bÃ¶kve.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. Ã–rÃ¼lÃ¶k, hogy veletek minden rendben. Mikor meglÃ¡ttam a beomlott barlangotâ€¦ Nagyon megijedtem. Azt hittem bent ragadtatok. â€“ Ã¶leltem meg az Ã©jfÃºria fejÃ©t.

- Az utolsÃ³ pillanatban jÃ¶ttÃ¼nk ki. Az a sÃ¡rkÃ¡ny viszont szerintem egy Ã©letre megtanulta, hogy ne kezdjen fÃºriÃ¡kkal. â€“ dicsekedett Fogatlan.

- Te beszÃ©lsz a sÃ¡rkÃ¡nyokkal? â€“ kÃ©rdezte Elina bÃ¡tortalanul kÃ¶zeledve. HalvÃ¡nyan rÃ¡mosolyogva biccentettem. â€“ Ez azÃ©rt elÃ©gâ€¦ menÅ‘. â€“ mosolyodott el Å‘ is.

Hirtelen EzÃ¼stmancs kÃ¶zelebb lÃ©pett hozzÃ¡ Ã©s elkezdte szaglÃ¡szni. Elina rÃ©mÃ¼lten tette fel a kezÃ©t Ã©s nÃ©zett rÃ¡m segÃ©lykÃ©rÅ‘n.

:: FÃ©lsz tÅ‘lem? Nyugalom, nem foglak megenni. :: - mondta EzÃ¼stmancs, amin felnevettem.

- Nem fog bÃ¡ntani. Csak ismerkedik veled. â€“ nyugtattam.

- Ohâ€¦ Ha Ã-gy van, akkor Ã¼dv sÃ¡rkÃ¡ny, Ã©n Elina vagyok. TÃ©nyleg ne egyÃ©l meg, jÃ³?

:: Azt majd mÃ©g meglÃ¡tjuk. :: - felelte EzÃ¼st jÃ¡tÃ©kosan Ã©s dorombolva lÃ©pett kÃ¶zelebb. Elina bÃ¡tortalanul kinyÃºjtotta a kezÃ©t, EzÃ¼stmancs pedig ezt lÃ¡tva, barÃ¡tsÃ¡gosan hozzÃ¡nyomta a kobakjÃ¡t.

Mosolyogva nÃ©ztem vÃ©gig a jelenetet, ekkor pedig hirtelen egy nagyobb vÃ-zcsobbanÃ¡sra lettem figyelmes. Fogatlannal Dionna felÃ© fordultunk, aki elÅ‘tt nem sokkal a sellÅ‘ volt. Sziszegve, mÃ©rgesen fÃºjtatott a fiÃº Ã©s szÃ©les gesztusokkal mutatott az erdÅ‘ fele. Dionna egy darabig csak nÃ©zte a sellÅ‘fiÃºt, majd hirtelen tÃ©rdre rogyott Ã©s elkeseredetten kezdett magyarÃ¡zni neki.

Wade hosszÃº pillanatokig csak a hÃ¡tÃ¡t mutatta neki, amikor azonban Dionna sÃ-rni kezdett, a sellÅ‘fiÃº kÃ-vÃ¡ncsian fordult felÃ©.

Hirtelen Elina mellÃ©m lÃ©pett Ã©s felsÃ³hajtott. Ã‰rtetlenÃ¼l nÃ©ztem rÃ¡, mire Å‘ felÃ©jÃ¼k mutatott.

- Ã‰pp mesÃ©li az Å‘ verziÃ³jÃ¡t a tÃ¶rtÃ©netnek. PrÃ³bÃ¡lta megvÃ©deni az apjÃ¡tÃ³l, mikor mentek vissza a vÃ¡rosba, de akkora pofont kapott tÅ‘le, hogy utÃ¡na fÃ©lt. VÃ©gig remÃ©lte, hogy nem sikerÃ¼l az apjÃ¡nak elkapni Å‘t. â€“ fordÃ-tott pÃ¡r mondatot Elina, Ã©n pedig egyÃ¼ttÃ©rzÅ‘n nÃ©ztem a vÃ-zben tÃ©rdelÅ‘ lÃ¡nyra.

A sellÅ‘ kÃ¶zelebb Ãºszott a lÃ¡nyhoz, arcÃ¡t kezei kÃ¶zÃ© vette Ã©s egy gyengÃ©d csÃ³kot nyomott a homlokÃ¡ra. HosszÃº pillanatokig nem

szÃ³ltak semmit, vÃ©gÃ¼l azonban Dionna szÃ³lalt meg Ãºjra. A sellÅ‘ hirtelen elmosolyodott, kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttem pedig mindenki elkezdett nevetni. KÃ-vÃ¡ncsian fordultam ElinÃ¡hoz, aki szintÃ©n a jelenetet figyelte.

- Mit mondott, ami ilyen vicces volt?

- Hogy mÃ©g mindig ugyanolyan halszagÃº, mint mikor megismerte. â€“ vigyorgott rÃ¡m Elina, amin Ã©n is elnevettem magamat.

Dionna csendben kezdett beszÃ©lni Ã©s remegÅ‘ kezekkel simÃ-totta meg a sellÅ‘ arcÃ¡t. A fiÃº erre bÃ³lintott Ã©s a lÃ¡ny hajÃ¡val kezdett jÃ¡tszani.

- AzÃ©rt kÃ-vÃ¡ncsi lennÃ©k arra, hogyan ismerkedtek meg. Neked sem mondott semmit? â€“ fordultam Fogatlanhoz, aki megingatta a fejÃ©t.

- TÃ¶bbnyire Ã©n kÃ©rdeztem, hogy nem tudja-e merre van innen a legkÃ¶zelebbi szÃ¡razfÃ¶ld. Ãšgy volt tervben, hogy estÃ©re akkor indulunk tovÃ¡bb, de ahogy nÃ©zem nem kell ennyit vÃ¡rnunk. MegcsinÃ¡ltad a szÃ¡rnyamat? â€“ kÃ©rdezte lelkesen az Ã©jfÃºria, mire vigyorogva bÃ³lintottam.

- Igen, kÃ©sz a szÃ¡rnyad. MindjÃ¡rt Ã¶sszerakom Ã©s kiprÃ³bÃ¡lhatjuk.

- Merre indultok tovÃ¡bb? â€“ kÃ©rdezte vÃ¡ratlanul Elina, mire a vÃ¡llamat megrÃ¡ntva nÃ©ztem rÃ¡.

- MÃ©g nem tudom, de teljesen megbÃ-zom Fogatlanban Ã©s EzÃ¼stmancsban.

- Ha tudom, hogy sÃ¡rkÃ¡nyod van Ã©s jÃ¡rod a vilÃ¡got elhoztam volna azt a kalÃ³z tÃ©rkÃ©pet, amit apÃ¡m szerzett egy kereskedÅ‘tÅ‘l. IrÃ¡nytÅ±m is van a szobÃ¡mban. â€“ hÃºzta el a szÃ¡jÃ¡t a lÃ¡ny.

- IrÃ¡nytÅ± Ã©s tÃ¡vcsÅ‘ jÃ³l jÃ¶nne, de nem baj. A kÃ¶vetkezÅ‘ vÃ¡rosban szerzek majd. â€“ rÃ¡ntottam meg a vÃ¡llamat.

- Menjetek Esbergbe. Egy nagyobb kikÃ¶tÅ‘vÃ¡ros AtleytÃ³l dÃ©lkeletre. Hatalmas piacuk van Ã©s mindennel kereskednek. Ott szerintem mÃ©g azokat a sÃ¡rkÃ¡nypikkelyeket is el tudnÃ¡d adni jÃ³ pÃ©nzÃ©rt.

- Gondolod? Ami azt illeti nem Ã¡rtana beszerezni pÃ¡r dolgotâ€¦ - dÃ¶rzsÃ¶ltem az Ã¡llamat elgondolkodva, Fogatlan pedig hirtelen megbÃ¶kÃ¶tt hÃ¡tulrÃ³l.

- Azt hiszem, veled akar beszÃ©lni. â€“ biccentett a sellÅ‘ fele, mire kÃ-vÃ¡ncsian nÃ©ztem fel.

Dionna kÃ¶zben felÃ¡llt Ã©s zavartan lÃ©pett hÃ¡tra. A sellÅ‘, arcÃ¡n barÃ¡tsÃ¡gos mosollyal intett nekem, hogy menjek kÃ¶zelebb.

Bizonytalan lÃ©ptekkel mentem oda Ã©s guggoltam le, hogy a szintjÃ©n legyek. Csak most tudtam igazÃ¡n kÃ¶zelrÅ‘l megvizsgÃ¡lni. SzÅ‘ke haja volt Ã©s sÃ¡rga szemei. A kÃ©k uszonyÃ¡t tÃ¡volrÃ³l mÃ¡r lÃ¡ttam, kÃ¶zelebbrÅ‘l azonban lÃ¡tszik, hogy tÃ¶bb kagylÃ³ is

dÃ-szeleg rajta. Wade jobb felkarjÃ¡n egy furcsa, sÃ¶tÃ©tkÃ©k nonfiguratÃ-v mintÃ¡zat volt.

KÃ-vÃ¡ncsian nÃ©ztem a mintÃ¡zatra, azonban hirtelen a kezei kÃ¶zÃ© fogta az arcomat, pont mint DionnÃ¡nÃ¡l.

- MÃ©gis mitâ€¦ - kezdtem volna zavartan tÃ¡volodni, a szemeibe nÃ©zve azonban lÃ¡ttam, hogy hirtelen fÃ©nyesen vilÃ¡gÃ-tani kezdtek, a fejem pedig elkezdett zsongani. Nem tudom, hogy mi tÃ¶rtÃ©nt, egyszer csak azonban meghallottam egy tiszta, mÃ©ly hangot.

KÃ¶szÃ¶nÃ¶m Hablaty mindazt, amit Ã©rtem tettÃ©l, mindazok ellenÃ©re, ahogy veled viselkedtem. A segÃ-tsÃ©ged nÃ©lkÃ¼l talÃ¡n sosem tudom meg, hogy ez a csodÃ¡latos lÃ¡ny igazÃ¡bÃ³l nem akart Ã¡tverni, csupÃ¡n a dolgok alakultak rosszul. Azt hittem ti emberek megbÃ-zhatatlan, kapzsi lÃ©nyek vagytok, akik csak a sajÃ¡t dolgukkal tÃ¶rÅ‘dnek. Neked hÃ¡la azonban mÃ¡r lÃ¡tom, hogy tÃ©vedtem. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. HÃ¡lÃ¡m jelÃ©Ã¼l kÃ©rlek, fogadd el ezt. - fordult meg Ã©s vett le egy kagylÃ³t az uszonyÃ¡rÃ³l Ã©s lassan a kezembe helyezte.

- Ejha. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. â€“ mosolyodtam el, majd kÃ-vÃ¡ncsian dÃ¶ntÃ¶ttem oldalra a fejemet. â€“ NÃ¡latok, sellÅ‘knÃ©l Ã-gy mÅ±kÃ¶dik a kommunikÃ¡ciÃ³? Eddig ezÃ©rt csak morogtÃ¡l rÃ¡m a vÃ-zbÅ‘l?

MÃ¶gÃ¶ttÃ¼nk a tÃ¶bbiek nagy nevetÃ©sben tÃ¶rtek ki, mire felÃ©jÃ¼k akartam fordÃ-tani a fejemet, a sellÅ‘ azonban nem hagyta.

Az Ã©jfÃºria barÃ¡tod emlÃ-tette, hogy nagyon kÃ-vÃ¡ncsi vagy. Ãšgy tÅ±nik, igaza van. - felelte Wade vigyorogva. Most kivÃ©telesen vÃ¡laszolok erre a kÃ©rdÃ©sedre. NÃ¡lunk, sellÅ‘knÃ©l, mivel a vÃ-z alatt Ã©lÃ¼nk, az olyanfajta kommunikÃ¡ciÃ³, mint ami nÃ¡latok van, felesleges lenne. Vannak hangjelzÃ©sek, amiket hasznÃ¡lunk, beszÃ©lgetÃ©sre ez azonban nem lenne elÃ©g. Ã‰rintÃ©ssel Ã©s szemkontaktussal azonban kÃ©pesek vagyunk mentÃ¡lis Ã¼zeneteket Ã¡tadni a tÃ¡rsunknak.

- Ez nagyon Ã©rdekesen hangzik. Azt megkÃ©rdezhetem, hogyan kerÃ¼ltÃ©l abba a tÃ³ba, ha eredetileg tengerben Ã©lsz? Tudok valamennyit, hogy Ã¶sszefÃ¼ggÃ©sben Ã¡ll Dionna apjÃ¡val, csakâ€¦

FeltÅ±nt annak a szÃ¶rnyetegnek, hogy Dionna olyan kagylÃ³kat visz haza, amiket mÃ©g korÃ¡bban nem lÃ¡tottâ€¦ Ã‰szrevÃ©tlenÃ¼l kÃ¶vette Ã©s csapdÃ¡t Ã¡llÃ-tott nekem. KÃ©kesnek Ã©s nÃ©hÃ¡ny sÃ¡rkÃ¡nybarÃ¡tunknak hÃ¡la sikerÃ¼lt a tÃ³ kÃ¶rnyÃ©kÃ©n kiszabadulnom, ezek a nyomok azonban mÃ¡r sosem tÅ±nnek elâ€¦ - mutatta az uszonyÃ¡n levÅ‘ mÃ©ly kÃ¶tÃ©lnyomokat.

- SajnÃ¡lomâ€¦ Å•szintÃ©n.

Ha ez volt az Ã¡ra annak, hogy megismerhettem az emberek kettÅ‘ssÃ©gÃ©t, akkor megÃ©rte. Nem bÃ¡nom azt a napot, mikor vÃ©gre Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem, hogy kibÃºjok a vÃ-z alÃ³l Ã©s megajÃ¡ndÃ©koztam azt a csodÃ¡latos angyalt. - sandÃ-tott DionnÃ¡ra. A jÃ¶vÅ‘ben azonban elÅ‘vigyÃ¡zatosabb leszek. Gyakran tÃºlsÃ¡gosan naiv vagyok, ezzel pedig komoly bajba keveredek.

- A bajba keveredÃ©s tÅ‘lem sem Ã¡ll tÃ¡vol. â€“ nÃ©ztem rÃ¡ halvÃ¡nyan mosolyogva.

ArrÃ³l hallottam. Az Ã©jfÃºria kÃ©rt tÅ‘lem tanÃ¡csot, hogy merre menjetek, amerre nem talÃ¡ltok ember lakta telepÃ¼lÃ©st.

- Oh, igazÃ¡nâ€¦? Ã–rÃ¼lÃ¶k az ekkora bizalomnak! â€“ cÃ©loztam Fogatlan felÃ© bosszÃºsan. A sellÅ‘ elnevette magÃ¡t, majd a fejÃ©t ingatva szÃ³lalt meg.

Ã–rÃ¶m lenne tovÃ¡bb beszÃ©lgetni veled, emberfiÃº, idÅ‘m azonban kevÃ©s. HosszÃº hÃ³napok Ã³ta nem lÃ¡ttam a nÃ©pemet, az otthonom azonban mÃ©g messze van innen. - felelte elkomorodva, mire megÃ©rtÅ‘en bÃ³lintottam. - Ha talÃ¡lkozol mÃ©g sellÅ‘kkel a kalandjaitok sorÃ¡n, Wade a szivÃ¡rvÃ¡nyos korallokrÃ³l a barÃ¡tod. - kÃ³colta Ã¶ssze a hajamat, majd eltÃ¡volodva vÃ©gignÃ©zett mindenkin, tekintete pedig mÃ©g utoljÃ¡ra megÃ¡llt DionnÃ¡n. Egy aprÃ³t bÃ³lintott, mikÃ¶zben KÃ©kes hirtelen kiugrott a vÃ-zbÅ‘l Ã©s felpattant Wade vÃ¡llÃ¡ra.

/ KÃ¶szÃ¶nÃ¼nk mindent Ã©s tovÃ¡bbi jÃ³ utat a kalandjaitokhoz. / - nÃ©zett rÃ¡m Ã©s Fogatlanra a kristÃ¡lyhÃ¡t.

A sellÅ‘ intett egy utolsÃ³t, majd egy nagy ugrÃ¡ssal elmerÃ¼lt a hullÃ¡mok kÃ¶zÃ¶tt.

HosszÃº percekig csak csendben figyeltÃ¼k a tengert, mikor vÃ©gre megfordultam Ã©s talÃ¡lkozott a tekintetÃ¼nk a legjobb barÃ¡tommal. HalvÃ¡nyan elmosolyodtam, majd ElinÃ¡ra Ã©s DionnÃ¡ra sandÃ-tottam. Dionna szomorÃºan nÃ©zett ki a tengerre, Elina pedig csendben vakargatta EzÃ¼stmancs kobakjÃ¡t.

Egy nagyot sÃ³hajtottam, majd a kosaramhoz sÃ©tÃ¡lva letÃ©rdeltem Ã©s elkezdtem kivenni belÅ‘le a Fogatlan szÃ¡rnyÃ¡hoz tartozÃ³ rudakat. MÃ¡r csak fel kell fÅ±znÃ¶m a bÅ‘rt a szÃ¡rnyra Ã©s kÃ©sz is vagyok vele.

Az Ã©jfÃºria ezt meglÃ¡tva lelkesen sietett mellÃ©m.

- Meddig tart, mire elkÃ©szÃ¼lsz vele? KiprÃ³bÃ¡ljuk utÃ¡na?

- Nyugalom, mindjÃ¡rt kiprÃ³bÃ¡ljuk pajti. â€“ vigyorodtam el. â€“ Sietek vele.

- Ã‰pp ideje volt. A szÃ¡rnyaimra mÃ¡r tÃ©nyleg rÃ¡fÃ©rne egy kis mozgÃ¡s. â€“ kezdte nyÃºjtÃ³ztatni Å‘ket, mire vigyorogva hÃºztam le a fejemet.

- MÃ¡r csak pÃ¡r pillanat Ã©s Ãºjra repÃ¼lhetsz. â€“ vettem elÅ‘ a bÅ‘rt a tarisznyÃ¡mbÃ³l. Elgondolkodva raktam ki magam elÃ© a szÃ¼ksÃ©ges anyagokat, mikÃ¶zben a kÃ©t fÃºria kÃ¼lÃ¶nleges figyelemmel kÃ¶vette a munkÃ¡mat.

- Ti most akkor indultok is tovÃ¡bb? â€“ jelent meg mellettem Elina. FelnÃ©zve rÃ¡ bÃ³lintottam egy aprÃ³t Ã©s a szÃ¡rnyra mutattam.

- Befejezem Fogatlan mÅ±szÃ¡rnyÃ¡t Ã©s mÃ¡r indulunk is. AttÃ³l tartok, hogy ha minÃ©l tovÃ¡bb vÃ¡runk itt, annÃ¡l nagyobb esÃ©llyel keveredÃ¼nk egy Ãºjabb nagyobb hÃ³viharba. TalÃ¡n nektek sem Ã¡rtana visszaindulnotok a vÃ¡rosba. â€“ javasoltam, mire szomorÃºan

bÃ³lintott.

- SajnÃ¡lom, hogy el kell menned. Nagyon megkedveltelek. KevÃ©s korombeli viking van ittâ€¦

HosszÃº pillanatokig csak zavartan nÃ©ztem rÃ¡, majd a fejemet ingatva fordultam vissza Fogatlan szÃ¡rnyÃ¡hoz. Egy idegen vÃ¡rosban kÃ©pesek elfogadni azÃ©rt, aki vagyok? Berken ez miÃ©rt nem sikerÃ¼lt?

- Dionna is nagyon hÃ¡lÃ¡s, amiÃ©rt ennyit segÃ-tettÃ©l. â€“ folytatta Elina.

- Ugyanâ€¦ Ã–rÃ¼lÃ¶k, hogy segÃ-thettem. â€“ mosolyogtam rÃ¡ zavartan.

- Azt hiszem kedvelem ezt az embert. â€“ szÃ³lalt meg vÃ¡ratlanul Fogatlan, mikÃ¶zben Ã©n az utolsÃ³ vasrÃºdra is rÃ¡erÅ‘sÃ-tettem a bÅ‘rt. A rudakat vÃ©gÃ¼l felerÅ‘sÃ-tve a szerkezet alapjÃ¡ra vÃ©gre elÃ©gedetten emeltem fel Ã©s prÃ³bÃ¡ltam nyitni Ã©s zÃ¡rni.

- Ãšgy tÅ±nik ez mÅ±kÃ¶dni fog. â€“ motyogtam magam elÃ©. Fogatlan lelkesen Ã¼lt fel Ã©s jÃ¡ratta a farkÃ¡t jobbra-balra.

- Akkor teszteljÃ¼k le. Majd Ã©n megmondom, hogy mÅ±kÃ¶dik-e! VÃ¡rj, idehozom a nyerget! â€“ ugrott fel Ã©s kapta a szÃ¡jÃ¡ba, majd felÃ©m fordulva szinte a kÃ©pembe nyomta. Nevetve vettem el Ã©s Ã¡lltam fel.

- JÃ³, nyugodj le pajti. Ã•gy nem fogom tudni felrakni rÃ¡d a szÃ¡rnyat. â€“ nevettem el magamat. Elina, Dionna Ã©s EzÃ¼stmancs a hÃ¡ttÃ©rbÅ‘l figyeltek minket. Sietve raktam fel Fogatlanra a szÃ¡rnyat, majd a hÃ¡tÃ¡ra erÅ‘sÃ-tettem a nyerget. FelmÃ¡szva a nyeregbe lÃ¡bamat a pedÃ¡lokba csÃºsztattam Ã©s sÃ³hajtottam egy nagyot.

- Akkor jÃ¶jjÃ¶n az igazsÃ¡g pillanata. â€“ pillantottam hÃ¡tra, mikÃ¶zben vÃ¡ltottam a farok-szÃ¡rny Ã¡llÃ¡sÃ¡n. Fogatlan egy nagy ugrÃ¡ssal pillanatokon belÃ¼l a levegÅ‘ben volt. SzÃ¡rnyait erÅ‘sen csapkodva emelkedett egyre magasabbra, majd egy idÅ‘ utÃ¡n csak egyenletesen szÃ¡lltunk.

- Ez mennyire hiÃ¡nyzott mÃ¡r. â€“ sÃ³hajtott fel.

- Milyennek Ã©rzed a szÃ¡rnyat? Jobb? â€“ vÃ¡ltottam az Ã¡llÃ¡son, mire Fogatlan balra dÅ‘lt.

- Valamivel stabilabbnak Ã©rzem, azt hiszem. BÃ¡r ezt most nem tudnÃ¡m biztosan Ã¡llÃ-tani. Annyira hiÃ¡nyzott mÃ¡r a repÃ¼lÃ©sâ€¦ - hunyta le a szemÃ©t, mire mosolyogva vakargattam meg a fejÃ©t.

- SajnÃ¡lom, hogy ennyit kellett vÃ¡rnod vele.

- Nem. Ã‰n kÃ¶szÃ¶nÃ¶m, hogy ilyen hamar megcsinÃ¡ltad. Most azonban egy hÃ©tig azt hiszem, le sem szÃ¡llok.

:: Csak addig bÃ-rnÃ¡d, Ã©jfÃºria? Tudtam, hogy puhÃ¡nyok vagytok, de hogy ennyire! :: - jÃ¶tt EzÃ¼stmancs csipkelÅ‘dÅ‘s hangja, majd vÃ¡ratlanul alulrÃ³l elÃ©nk vÃ¡gott. Fogatlan fÃºjtatva Ã¡llt meg Ã©s

nÃ©zett a hÃ³fÃºriÃ¡ra.

- Csak azÃ©rt mondtam egy hetet, hogy bÃ-rjad velÃ¼nk a tempÃ³t. Senki sem lehet olyan jÃ³, mint egy Ã©jfÃºria.

:: Oh, igazÃ¡n? Akkor kapj el ha tudsz! :: - fÃºjt a hÃ³fÃºria egy kis hÃ³felhÅ‘t Fogatlan arcÃ¡ba, majd nevetve menekÃ¼lni kezdett. Az Ã©jfÃºria megrÃ¡zta a fejÃ©t, majd felnÃ©zett rÃ¡m.

- TeszteljÃ¼k le ezt a szÃ¡rnyat Ã©s mutassuk meg ennek az idegesÃ-tÅ‘ hÃ³fÃºriÃ¡nak, hogy ki a jobb! Benne vagy?

- Ez nem kÃ©rdÃ©s, pajti. â€“ nevettem beleegyezÅ‘en, majd elÅ‘re dÅ‘lve a nyeregben vÃ¡ltottam a szÃ¡rnyÃ¡llÃ¡son Ã©s hihetetlen sebessÃ©ggel indultunk EzÃ¼stmancs utÃ¡n. EsÃ©lye sem lesz ellenÃ¼nkâ€¦

VidÃ¡man mÃ¡sztam le Fogatlan hÃ¡tÃ¡rÃ³l, ahogy visszaÃ©rtÃ¼nk a partra a dolgaimÃ©rt. EzÃ¼stmancs is leszÃ¡llt pÃ¡r pillanat mÃºlva Ã©s bÃ¼szkÃ©n kihÃºzva magÃ¡t sÃ©tÃ¡lt el Fogatlan elÅ‘tt. Az Ã©jfÃºria cinkosan rÃ¡m nÃ©zett, majd a kÃ¶zeledÅ‘ lÃ¡nyokra.

- Nos, mÅ±kÃ¶dik a szÃ¡rny? â€“ kÃ©rdezte Elina, mire lelkesen bÃ³lintottam.

- Ami azt illeti talÃ¡n mÃ©g jobban is, mint az elÅ‘zÅ‘. Lehet mÃ©g mit fejleszteni rajta, de ez a jÃ¶vÅ‘ zenÃ©je. â€“ lÃ©ptem a kosÃ¡rhoz Ã©s vittem kÃ¶zelebb Fogatlan oldalÃ¡hoz. Az Ã©jfÃºria gyors mosakodÃ¡sba kezdett, Ã-gy vÃ¡rakozÃ³n Ã¡lltam ott mellette.

Elmosolyodva nyitottam volna a szÃ¡mat a lÃ¡nyok felÃ© fordulva, Dionna azonban hirtelen kÃ¶zelebb lÃ©pett Ã©s megÃ¶lelt. Szinte lefagyva nÃ©ztem ElinÃ¡ra, aki vidÃ¡man megrÃ¡ntotta a vÃ¡llÃ¡t.

- Mondtam, hogy hÃ¡lÃ¡s. NÃ©lkÃ¼led nem talÃ¡lkozhatott volna vele.

- SzÃ-vesen segÃ-tettem. â€“ motyogtam, mikÃ¶zben Dionna elengedett Ã©s komoly tekintettel nÃ©zett rÃ¡m.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, Hablaty. â€“ tÃ¶rÃ¶lgette arcÃ¡rÃ³l a kÃ¶nnyeit. HalvÃ¡ny mosollyal biccentettem egyet, majd zavartan fordultam a fÃºriÃ¡k felÃ©. EzÃ¼stmancs szÃ³rakozottan fÃ¼rkÃ©szte az arcomat.

:: Milyen piros lett a fejed, Hablatyâ€¦ :: - kezdte jÃ¡tÃ©kosan a hÃºfÃºria.

- Az embereknÃ©l nem tudom mit jelent ez, de lÃ¡ttam mÃ¡r ezt az arcot, amikor Berken a tÃ¡rsÃ¡val volt. â€“ szÃ¡llt be Fogatlan is a piszkÃ¡lÃ¡somba, mire bosszÃºsan pislogtam rÃ¡juk.

- Nagyon viccesâ€¦ VisszavigyÃ¼nk benneteket a vÃ¡rosba? â€“ fordultam ElinÃ¡hoz, aki a kezeit feltÃ©ve lÃ©pett hÃ¡tra.

- KÃ¶szÃ¶njÃ¼k, de visszatalÃ¡lunk. EgyÃ©bkÃ©nt is imÃ¡dok az erdÅ‘ben jÃ¡rkÃ¡lni tÃ©len.

- Sokkal gyorsabb lenne sÃ¡rkÃ¡nyhÃ¡ton. â€“ erÅ‘sÃ-tettem vÃ©gre

Fogatlanra a kosaramat.

- TalÃ¡n tÃºl gyors is. Ne aggÃ³dj, tÃ¶kÃ©letesen meglesszÃ¼nk mi itt a fÃ¶ldÃ¶n. â€“ erÅ‘skÃ¶dÃ¶tt Elina, mire megrÃ¡ntottam a vÃ¡llamat.

- Ti tudjÃ¡tok. Ã–rÃ¼lÃ¶k, hogy megismerhettelek benneteket. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m apÃ¡dnak, hogy a mÅ±helyÃ©ben dolgozhattam, Ã©desanyÃ¡d pedig lenyÅ±gÃ¶zÅ‘ munkÃ¡t vÃ©gzett a ruhÃ¡mmal. â€“ mosolyogtam a vikinglÃ¡nyra.

- Mi Ã¶rÃ¼lÃ¼nk, hogy megismerhettÃ¼nk. Ne felejts el minket. BÃ¡rmikor Atley kÃ¶zelÃ©ben jÃ¡rtok, ugorjatok be nyugodtan. Mindig Ã¶rÃ¶mmel lÃ¡tott vendÃ©gek lesztek. â€“ Ã¶lelt meg Elina is. Egy nagy sÃ³hajjal bÃ³lintottam.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m. RemÃ©lem, a jÃ¶vÅ‘ben mÃ©g talÃ¡lkozunk. â€“ tÃ¡volodtam el tÅ‘le. Fogatlan izgatottan bÃ¶kÃ¶tt meg hÃ¡tulrÃ³l, mire vigyorogva fordultam legjobb barÃ¡tom felÃ©.

- ElÃ©g legyen a bÃºcsÃºzkodÃ¡sbÃ³l. A felhÅ‘k csak rÃ¡nk vÃ¡rnak!

- JÃ³, jÃ³. MÃ¡r mehetÃ¼nk, pajti. â€“ nevetve tettem kezemet a fejÃ©re.

Egy nagy nyÃºjtÃ³zkodÃ¡st kÃ¶vetÅ‘en Ãºjra a hÃ¡tÃ¡ra pattantam, lÃ¡bamat pedig a kengyelbe helyeztem. Egy utolsÃ³ pillantÃ¡st vetettem mÃ©g a kÃ©t lÃ¡nyra. AprÃ³t bÃ³lintva felÃ©jÃ¼k vÃ©gÃ¼l nehÃ©z szÃ-vvel Ã¡llÃ-tottam a pedÃ¡l Ã¡llÃ¡sÃ¡n, mire Fogatlan egy nagy ugrÃ¡ssal a levegÅ‘ben termett. Szemeimet lehunyva Ã©lveztem, ahogy arcomba csap a levegÅ‘, majd egy idÅ‘ utÃ¡n visszanÃ©ztem a tÃ¡volodÃ³ szigetre.

Ki tudja mikor lÃ¡tok Ãºjra ilyen kedves embereket, akik kÃ¶zÃ¶tt nem Ã©rzem olyan kÃ-vÃ¼lÃ¡llÃ³nak magamat. NehÃ©z szÃ-vvel fordultam elÅ‘re Ã©s nÃ©ztem az egyre kÃ¶zeledÅ‘ felhÅ‘kre. BÃ¡natomat feledve tÃ¡rtam ki a karomat Ã©s Ã©lveztem az arcomba csapÃ³ szelet. Eddig is tudtam, hogy tovÃ¡bb kell mennÃ¼nk Atley szigetÃ©rÅ‘l. LegalÃ¡bb fogatlan Ã¶rÃ¶mÃ©t nem kÃ©ne elrontanom.

Ezzel a gondolattal biztatva magamat vÃ¡rtam az elÅ‘ttÃ¼nk Ã¡llÃ³ Ãºj kalandokra.

* * *

><p><strong>VÃ©lemÃ©ny? Ã‰szrevÃ©tel? Ti is vÃ¡rtÃ¡tok mÃ¡r, hogy tovÃ¡bbinduljon a kis csapatunk? Vajon milyen kalandok vÃ¡rnak hÅ‘seinkre? :D<strong>

A kÃ¶vetkezÅ‘ rÃ©szig legyetek jÃ³k Ã©s csak mÃ©rtÃ©kkel azzal a sÃ¡rkÃ¡nyfÅ±vel! ;)

End
file.